

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

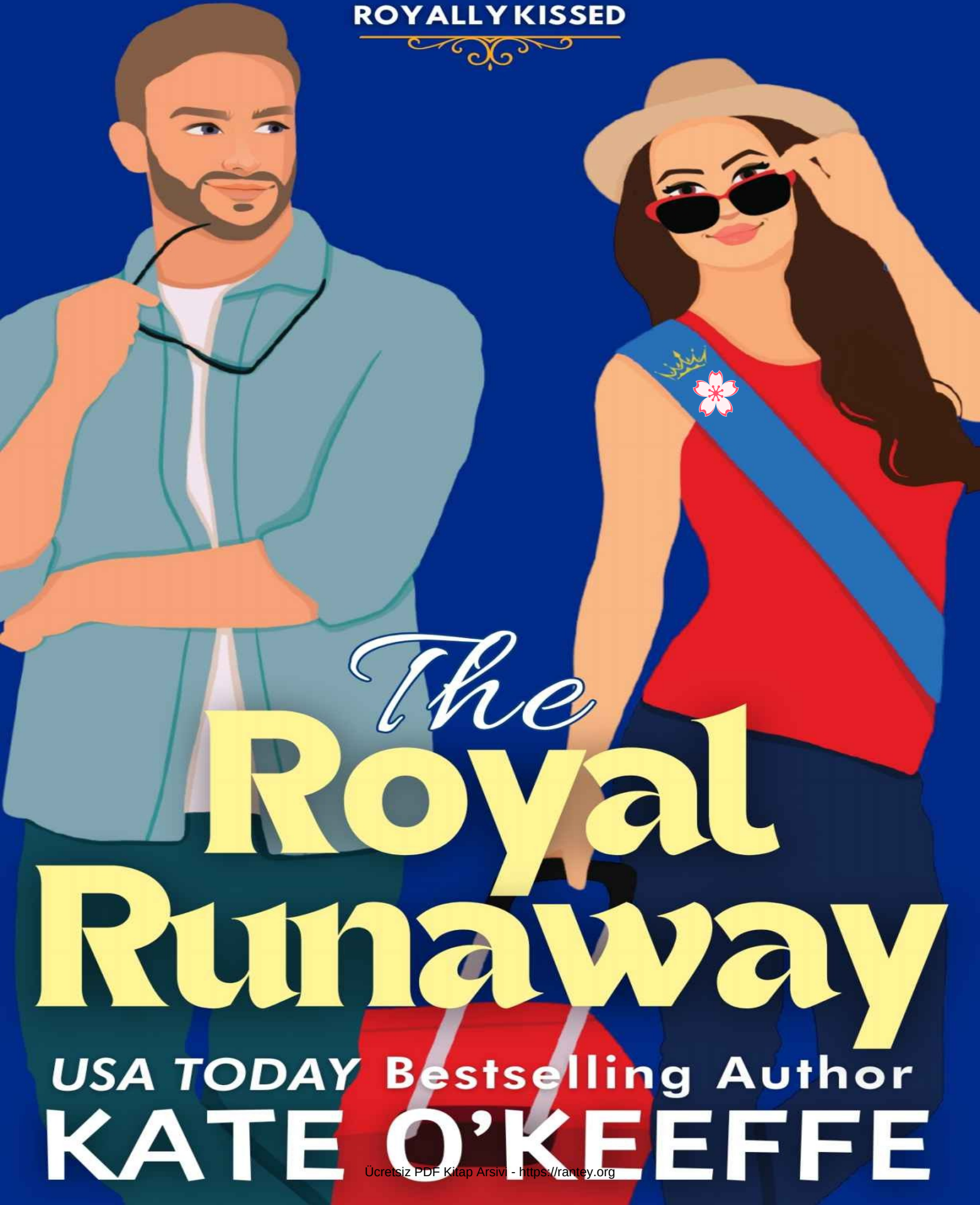
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYALLY KISSED

The **Royal Runaway**

USA TODAY Bestselling Author
KATE O'KEEFFE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRALİYET KAÇAKLARI

Kraliyet Romantik Komedisi

Kraliyet Öpücüğü

Kitap 3

KATE O'KEEFFE

Kraliyet Kaçağı bir kurgu eseridir. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Her türlü çoğaltma, dağıtım veya iletim hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı © 2025 Kate O'Keeffe ISBN:

978-1-991378-07-1

İçindekiler

Giriş Bölüm 1

Amelia

Bölüm 2

Ethan

Bölüm 3

Amelia

Bölüm 4

Amelia

Bölüm 5

Ethan

Bölüm 6

Amelia

Bölüm 7

Ethan

Bölüm 8

Amelia

Bölüm 9

Ethan

Bölüm 10

Amelia

Bölüm 11

Ethan

Bölüm 12

Amelia

Bölüm 13

Ethan

Bölüm 14

Amelia

Bölüm 15

Ethan

Bölüm 16

Amelia

Bölüm 17

Amelia

Bölüm 18

Ethan

Bölüm 19

Amelia

Bölüm 20

Ethan

Bölüm 21

Amelia

Bölüm 22

Ethan

Bölüm 23

Amelia

Bölüm 24

Ethan

Bölüm 25

Amelia

Bölüm 26

Ethan

Epilog

Royally Kissed serisinden daha fazlası Teşekkür

[Kate O'Keeffe'nin diğeri](#)
[eserleri Yazar hakkında](#)

*Yazdığım her şeyi okuyan ve yine de beni sevdiğini söyleyen
yengem Donna için. xx*

Giriş

Ledonia'nın iyi insanları! İki ülke arasında her yıl düzenlenen heyecan verici yarışma olan The Games için Malveaux'nun başkenti Tleurbonne'a geri dönmekten dolayı çok heyecanlıyım. Geçen yıl, o zamanlar bekar olan ve Avrupa'nın en gözde bekarı olarak bilinen Prens Alexander'ın, yeni prenses Madeline'i Eş Yarışı'nda partneri olarak seçtiği olayı kim unutulabilir? Tabii ki, ikisi aşık olup evlendiler ve ülke, bir zamanlar sıkıcı olan Prenses Sofia, çekici Marco Rivera'nın kolunda göz kamaştırıcı bir taht varisi olarak kozasından çıkana kadar depresyona girdi.

İki büyük kraliyet kardeşi bir yıl içinde evlenince, Canossa Hanedanı'ndan geriye sadece iki kişi kaldı: erkek fatma Prenses Amelia ve Prens Alexander'ın McHottie yarışındaki halefi, şu anda Ledonya Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde eğitim gören Prens Maximilien.

Hepimiz bir dakika durup Max'imizin ne kadar iyi büyüdüğünü düşünelim mi?

Çok iyi.

Şimdi, nerede kalmıştım?

Ah, evet. Prenses Amelia.

Saraydaki kaynaklarım, onun sessiz meditasyon için Hindistan'a gideceğini söylüyor. Evet, doğru okudunuz. Canlı, hiç susmayan, hayatın tadını çıkaran Prenses Amelia, bir zamanlar devlet yemeğinde üç diplomatı ağaç tırmanma yarışmasına davet ederek anne babasını dehşete düşürmüştü, şimdi ise bir ay boyunca tam bir sessizlik içinde geçirecek.

Sessiz meditasyon mu? Bizim Amelia mı? Kralımızın breakdancs yapmaya başlamasını beklerdim daha çok.

Bunu biraz inanması zor bulan tek kişi ben değilimdir herhalde, bu yüzden daha olası ihtimalleri içeren bir liste hazırladım:

Ledonia'nın iddialı ama daha önce hiç duyulmamış uzay programı için dünyanın ilk kraliyet astronotu olmak üzere gizlice eğitim görüyor.

Gözleri bağlı bıçak atıcı olarak sirke katılmak için kaçıyor ve zavallı bir gönüllünün kafasından elma kesmeyi öğreniyor.

Profesyonel ağaç cerrahları ekibinde çıraklık yapıyor (ve prensesimizin ağaçlara tırmanma eğilimini bildiğimizden, bu en olası seçenek gibi görünüyor).

Önümüzdeki ay ne yaparsa yapsın, emin olun ki bunun peşini bırakmayacağım.

Ama gerçekten, artık aşık olup hepimize keyif verecek bir şey yapmasının zamanı gelmedi mi?

Bir sonraki kraliyet aşk hikayesini heyecanla bekleyen,

Fabiana Fontaine xx

#NamasteMajesteleri

#MeditasyonYapanPrenses

#BaşkaBirKraliyetAşkHikayesiZamanı

Bölüm 1

Amelia

Hayatımı, bir Ledonian prensesinin yapması yasak olan bir dizi katı kurala göre yaşıyorum. Ve bugün, giderek büyüyen bu listeye bir tane daha ekleyebilirim. Kural numarası 1.247: *Bir prenses, sessiz bir meditasyon inzivasına katılıyormuş gibi yaparak kraliyet görevlerinden kaçamaz.*

Eh, ben bu kuralı biraz da olsa muhteşem bir şekilde çiğneyeceğim.

Kurallar listemi her zaman deri ciltli bir günlüğün içinde sakladım, odamdaki birçok sanat eserinin arkasına dikkatlice gizledim — babamın bana ülkemin tarihini takdir etmemi öğretmek için yaptığı bir girişimdi bu. Tabii ki ben de takdir ediyorum, ama yaşadığım yeri takdir etmek için duvara asılı, bir adamın çizdiği solmuş çiçekler ve küflü eski bir portakal resmine ihtiyacım yok.

Anlıyorum. Ben Ledonia'nın prensesiyim ve bu, belirli ayrıcalıklara ve belirli beklentilere sahip olduğum anlamına geliyor.

Ayrıcalıkları sorun etmiyorum. Kim etmez ki? Ama beklentiler? Onlar benim için biraz sorunlu. Bu yüzden günlüğüm, yapmama izin verilmeyen şeylerle dolu.

Mesela:

- Kural 124: *Ağaçlara tırmanmak yasaktır.* Savunmam olarak, o diplomatlar buna tamamen hazırды.
- Kural 657: *Resmi etkinliklerde kot pantolon giyilmez.* Bu tamamen saçma çünkü, anneme de söylediğim gibi, nüfusun yarısı pantolon giyiyor. Annem de bana şöyle cevap verdi: "Doğru, canım. Erkekler."
- Kural 908: *Cadılar Bayramı olsa bile, küçük örümceklerle kaplı turuncu oje sürmek yasaktır.* Bir kız, tatil temalı zararsız bir eğlenceye katılamaz mı? Ledonian prensesi ise, görünüşe göre katılamaz.

Evet, benim gibi bir prenses için çok fazla kural var. Aslında, hayatımın her yönü için kurallar var. Ne giyeceğimden, nasıl el sallayacağımdan, baloya hangi ruj rengini sürmem gerektiğine kadar.

Ve biliyor musunuz? Hepsini birer birer çiğnemek için sabırsızlanıyorum.

Tüm bu saçma kurallar kız kardeşim Sofia için çok doğal. Cidden, bence bebekken kural kitabını yutmuş ve o zamandan beri o kitapta yazan her kuralı uyguluyor.

Tabii, *her* kuralı değil. Şu anki kocası Marco ile dağlardaki bir köye gezmeye gittiklerinde, resmi bir refakatçi olmadan saraydan ayrıldı ve yüzlerce fenerin ışığı altında öpüştü, böylece 511 numaralı kuralı çiğnedi: *Asla, ama asla güvenlik görevlileri olmadan saraydan ayrılma.*

Sofia ve Marco'nun küçük macerası bana bir şey öğrettiyse, o da kuralları çiğneyeceksen, bunun kesinlikle buna değmesini sağlamalısın.

Ya büyük düşün ya da eve git.

Benim görüşüm bu.

Dün gece, Malveaux'daki Tleurbonne Sarayı'nı ziyaret ettiğimizde her zaman kaldığım odada yeni bir giriş yazarken - Kural 1246: *Halka açık bir yerde konuşurken, ne kadar komik olursa olsun, gülerek kahkaha atıp sonra da uyluğunuza vurmayın* - babamın, benim el yazımı görünce dudaklarını büzüştürdüğünü neredeyse görebiliyordum, şimdi yirmi dört buçuk yaşında olmama rağmen.

Tabii ki, kitabımda yazdıklarımı ona okutmam.

Ve zaten, bu günlerde, benim el yazımdan çok sosyal medyadaki varlığıma odaklanıyor. El yazımın kusursuz, zarif ve asil olması gerektiğini söylüyor. Benim tek istediğimin, normal insanlar gibi, kedilerin komik memlerini ve Max, Alex veya Maddie ile birlikte eğlenirken çekilmiş fotoğraflarımı paylaşmak olduğunu bilmiyor.

"Bu tür görüntüler bir prensesin yakışık almaz, Amelia," diye hükmetti babam. "Ve geçen hafta çektiğin videolardan bahsetmeye bile başlamayayım. Neyse ki halkla ilişkiler ekibimiz çok fazla kişi görmeden onları Tickery Tockery'den kaldırmayı başardı."

"TikTok, baba," diye düzelttim, ama tabii ki kulak asmadı. Babam, bu saraydaki diğer herkes gibi benim fikrimi pek umursamıyor, yani *Amelia konuşuyor ama kimse dinlemiyor*. Hayattaki rolün asil görünmekten ibaret olan üçüncü çocuk olduğunda, bu durum kaçınılmazdır.

Bugün, Ledonia ve Malveaux arasındaki yıllık yarışma olan The Games'i izlemek için kraliyet Ledonian tribününde otururken, günlüğüm ayaklarımın dibindeki çantamda güvenle saklı. Bu yarışmada okçuluk ve polodan, iri yarı erkeklerin kütük gibi şeyleri kaldırıp çimlerin üzerinde fırlatarak güçlerini göstermeye kadar her şey var.

Yakında, biz kraliyet ailesi üyeleri daha neşeli etkinliklerde yarışmaya başlayınca asıl eğlence başlayacak. Bu etkinliklerden biri, peynir tekerleklerini bir sopayla hafif bir yokuş aşağı ittiğimiz Peynir Yuvarlama. Bu her zaman eğlencelidir, ama benim en sevdiğim etkinlik, kulağa geldiği kadar eski moda ve cinsiyetçi olmayan Eş Yarışı. En azından geçen yıl Alex, evli olsun olmasın herkesin bu yarışmaya katılabileceğini söyleyene kadar öyleydi. O noktada, bulabildiğim en iri ve en güçlü adamı seçtim: Liam Cartwright adında, oldukça yakışıklı bir rugby oyuncusu. Ve başarıyla birinci oldum.

Bu yılki etkinlikte de aynısını yapmayı planlıyorum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor kardeşim Max, biz kazananları alkışlayıp yarışmaya hazırlanırken.

"Hiçbir şey," diye kaçamak bir cevap veriyorum.

"Liam Cartwright'a göz kırptığını sandım. Karı Yarışı'nda yine senin partnerin olacak, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Bu yıl kazanmaya niyetliyim."

"Geçen yıl kazanmak için pek bir şey yaptığını sanmıyorum sevgili kardeşim, kadınlar taşınyordu sonuçta."

Koltuktan kalkıp, son birkaç saattir altında terlediğim, sülün tüyleriyle süslenmiş saçma sapan şapkamı düzeltiyorum. "Her şey teknikte bitiyor, biliyorsun Max."

"Ve sanırım bana bunun Liam Cartwright'ın 1,95 metre boyunda ve vücudu bir... gibi olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyeceksin."

"O cümleyi bitirme!" Annemin uyarıcı sesi duyulur.

"Tek söylemek istediğim, o tuvalet içerebilecek ya da içermeyecek kadar sağlam bir bina gibi yapıldığı," diye cevaplar Max, yüzünde kimsenin inanmayacağı sahte bir masum ifadeyle.

"Sevgili oğlum, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki silah arkadaşlarına böyle konuşabilirsin, ama karma bir ortamda böyle konuşamazsın," diye azarlar babası.

"Tabii ki, baba," diye cevaplar Max.

"Hadi, siz ikiniz. Hepimiz Peynir Yuvarlama ve Eş Yarışı için hazırlanmalıyız," diyor annem, sabahın yarısını birbirlerine aşık köpek yavruları gibi bakarak geçiren Sofia ve Marco'ya.

Sofia'nın bir zamanlar hiç çekici bulmadığı biriyle evlenmeyi planlamış olması ve şimdi açıkça çok çekici bulduğu bir adamla evli olması bunda bir ironi olduğunu biliyorsunuz.

Bunu kişisel bir başarı olarak görüyorum. Ona, bir hesap tablosunda işaretlenecek bir dizi kutucuk kullanmanın koca bulmak için berbat bir yol olduğunu söyleyen bendim.

Haklıydım.

Şimdi sıra bende, yakışıklı, rüya gibi bir adamla aşk yaşamak istiyorum.

Bu gece Oyunlar bittikten sonra tam da bunu yapmayı planlıyorum.

Benim pervasızca bir şey yapacağımı düşünmeden önce, her şeyi planladığımı bilmenizi isterim. Mükemmel bir mazeretim var. Resmi açıklamaya göre, Malveaux'daki Oyunlar bittiğinde, kuzenim Stefania ile birlikte Hindistan'a gideceğiz ve orada bir ay sürecek sessiz meditasyon retreatine katılacağız.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ben, sessiz mi? Henüz bilinmeyen ama yine de oldukça uygun nedenlerden dolayı, herkes benim hikayeme inanıyor gibi görünüyor.

Stefania'ya gelince, aileme meditasyon merkezinde olmadığımı söylemek istese bile, sessizliğini bozmadan bunu yapamaz, ki onun bu konuyu çok ciddiye aldığını biliyorum, çünkü o her şeyin keyfini kaçıran, kurallara uyan en büyük kardeşlerden biri.

Gerçekten, bu mükemmel bir bahane! Kimse ensemde nefes alıp kurallara uymamı ve prenses olmanın nefret ettiğim diğer tüm şeyleri yapmamı söylemeden, kendime ait büyük bir macera yaşayabilirim.

Özgür olacağım.

Ne zaman istersem istediğimi yapmakta özgür olacağım. Beni bu altın kaplı akvaryumda tutsak eden tüm kuralları çiğneyeceğim, özellikle de ağaçlara tırmanma kuralını.

Bu düşünce bile başımı döndürüyor.

Kısa bir süre sonra, iri yarı, büyük bedenli rugby oyuncusu yanımda, başlangıç çizgisinde bekliyoruz, Wife Race'de çimlerin üzerinden geçmeye hazırız.

"Seni uyarıyorum Ami, bunun için hazırlık olarak her zamankinden daha sıkı çalışıyorum," diyor Alex.

Karısı Maddie'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Doğru. Haftalardır antrenman yapıyor," diyor, yüzünde sevgi dolu aptalca bir ifadeyle kardeşime gülümserken.

"Marco da öyle," diyor Sofia, ve o ve Marco da diğer ikisi kadar sevgi dolu bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

Ben mi? Liam Cartwright ne kadar yakışıklı ve erkeksi olursa olsun - ve o gerçekten çok yakışıklı ve erkeksi - ona "hadi bu şeyi kazanalım" bakışından başka bir bakışla bakma isteğim yok. Ayrıca Liam bana biriyle tanıştığını ve aşık olduğunu söyledi, bu yüzden ona öyle baksam bile, bu hisler karşılıklı olmazdı.

Sıra bende olmalı. Büyük bir aşk hikayesi isteyen benim. Gözleri bana baktığında parlayan, imkansız derecede harika bir adam tarafından ayaklarımın yerden kesilmesini isteyen benim,

tıpkı kardeşim ve ablamın sevdiklerini izlerken yaptıkları gibi.

Görüyorsunuz, ben hiç aşık olmadım. Hiç bile. Elbette, birkaç erkekle kısa süreli ilişkilerim oldu ve bazılarını çok beğendim, ama hiç bir zaman, bunun benim ruh ikizim olduğuna dair en ufak bir şüphe bile duymadan, o kadar derin bir his hissetmedim. O ve ben, ayrı olduğumuzdan daha iyi birlikteyiz. O bu dünyada olduğu için, dünya bir şekilde çok daha harika.

Tıpkı cızırtılı bir ateş gibi.

Ah, o heyecanı ne kadar istiyorum! Beni yakıp kül eden, tüm düşüncelerimi tüketen o sıcak, her şeyi tüketen elektriği hissetmeyi?

Getir.

Bana

.

Bana.

Bu yüzden Hindistan'a gidip bir ay boyunca sessiz kalmayacağım. Bu yüzden bu kraliyet hapishanesinden kaçıyorum. Hayatı deneyimlemek için. Her şeyi yaşamak için. Hayallerimin erkeğiyle tanışmak ve - umarım, *umarım* - aşık olmak, heyecanlanmak ve her şeyi yaşamak için.

Ve tanışmak istediğim herhangi biri değil. Hayır. Tam olarak kimi istediğimi biliyorum.

Greg Smith, son birkaç aydır konuştuğum adam. Koyu renkli gözleri nefesimi kesen adam. Keskin ve sakallı çenesi, en lezzetli gülümsemeye bükülen dudakları, gömleğini mükemmel bir şekilde dolduran geniş omuzları olan adam.

Bir iç çekiyorum.

Greg Smith ile henüz şahsen tanışmamış olabilirim, ama son iki ayda paylaştığımız her şeyden sonra, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Evet, o çok yakışıklı, ama daha da önemlisi, tatlı ve düşünceli biri ve ne zaman ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

O benim hayalimdeki erkek.

Onunla gerçek hayatta tanışmak için, Côte-des-Papillons, yani Kelebek Kıyısı'na gitmem gerekiyor. Orada, denize bakan bir barda buluşacağız. Elinde tek bir kırmızı gül olacak — klişe ama yine de romantik — ve sonra maceramız başlayacak.

"Hazır mısın, Prenses Amelia?" diye soruyor Liam, beni kucaklamak için kollarını uzatarak.

"Hadi bu işi kazanalım," diyorum ona.

Bana gülümser. "Bu bir kraliyet emri mi, Majesteleri?"

"Öyle olsa daha hızlı koşabilir misin?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Öyleyse, sana rüzgar gibi koşmanı emrediyorum, Liam!"

"Emriniz başım üstüne, hanımefendi," diye cevaplar, sanki

Ama ben onun prensesi değilim.

Ama ben *onun* prensesi değilim. Ben *Greg'in* prensesiyim. En azından öyle umuyorum.

Kollarının arasına atlıyorum, kornalar çalıyor ve Liam koşmaya başlıyor, her adımında tarlada koşarken ayak sesleri içimde yankılanıyor. Sadece birkaç adımda herkesi geride bıraktık: Alex ve Maddie, Sofia ve Marco, Max ve onun bu etkinlik için seçtiği minicik kız, omzuna atılmış, ve babasının kollarında, efordan yüzü kıpkırmızı olan annem.

Ailemiz rekabetçi bir ailedir ve hepimiz bitiş çizgisine ulaşmak için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

"Bu yıl sizi yeneceğiz!" Maddie, kardeşim kollarında dururken, Alex'in her adımında kısa cümlelerle bağırıyor.

"Hayır, biziz!" diye bağırıyor Sofia, Marco'nun üstünde duran konumundan. Marco'nun bize çok yakın olduğunu itiraf etmeliyim.

Max tek kelime etmiyor. Kendini tamamen bu işe vermiş, yüzünde kararlı bir konsantrasyon ifadesi var.

"Liam'ı... görmedin... mi?" Sözlerim, trampolinde zıplarken bağırmaya çalışıyormuşum gibi çıkıyor. "Ayakları...
... ağaç ... gövdesi gibi!"

Ve birkaç sıçrayış daha sonra, iç organlarım sanki müzikli sandalye oyunu oynuyormuş gibi hissedilirken, Liam diğerlerinden önce bitiş çizgisini geçer ve biz ikinci yıl üst üste şampiyon oluruz.

Hazar!

Zor nefes alırken, beni yere indirir, yüzü kızarmıştır. "Başardık," der, nefes nefese.

"Rüya takım!" Elimi kaldırıyorum ve birbirimize beşlik çakıyoruz.

Babama bakmadan bile onun yargısını hissedebiliyorum. Günlüğe ekleyeceğim bir kural daha. Kural numarası 1.248: *Her ne kadar ikinci yıl üst üste Eş Yarışması'nı kazanmış olsan da, halka açık yerlerde rugby oyuncularıyla high five yapma.*

Ama umurumda bile değil. Sadece kazandık değil, aynı zamanda o kural kitabını ve içindeki tüm saçma sapan prenses kurallarını pencereden dışarı atmak üzereyim.

Ailem beni tebrik ediyor — Alex, Max ve Sofia biraz isteksizce — ve akşam kutlamaları nihayet sona ermeye başladığında, gitmek için sabırsızlanıyorum.

Max'i bulup, onun canını sıkacak şekilde flört ettiği kızıdan uzaklaştırıyorum.

"Bu önemli bir şey olsa iyi olur. Claudette bana ne kadar esnek olduğunu anlatıyordu."

"Claudette için ne kadar eğlenceli, ve evet, bu önemli." Etrafıma bakıp, kimsenin duyamayacağından emin oluyorum. "Sana bir şey söyleyeceğim, ama kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin," diye alçak sesle başlıyorum.

"Bilmek değer bir şey mi?" "Güven bana, öyle."

"Devam et o zaman."

"Söz verir misin?" Ona elimi uzattım.

"Artık çocuk değiliz, biliyorsun." "Söz veriyorum."

"Tamam. Söz veriyorum." Elimi tutar ve sekiz ve altı yaşındayken icat ettiğimiz özel el sıkışmamızı yaparız.

"Meditasyon kampına gitmeyeceğim," derim, yüzümde bir gülümseme belirir.

"Şaşırdığımı söyleyemem. Sen sessizliğe uygun bir yapıya sahip değilsin, Ami." "Onun yerine bir maceraya çıkacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece büyük bir maceraya çıkıyorum!"

"Bunu yapamazsın. Babam seni öldürür. Annem de öyle."

"Ama anlamıyor musun? Asla öğrenmeyecekler ve inziva bittikten sonra saraya döneceğim ve kimse bir şey anlamayacak."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Asla işe yaramaz."

"Yarar. Göreceksin."

"Babam seni takip ettirecek, Fabiana Fontaine denen kadın seni bir tazi gibi takip edecek ve saraydan adımını attığın anda tanınacaksın."

Ona başımı sallayarak, parmaklarımla sayıyorum. "Babam Hindistan'a gittiğimi düşündüğü için beni takip ettirmeyecek. Fabiana Fontaine benim gittiğimi bile bilmeyecek. Ve prenses kıyafetleri giymeyeceğim, böylece kimse beni tanımayacak."

"Zaten çoğu zaman prenses kıyafetleri giymiyorsun, tabii kot pantolon ve yüksek topuklu ayakkabıları prenses kıyafeti saymazsan."

"Ama sadece görevde olmadığım ve kimse beni görmediği zamanlarda. Anlamıyor musun?"

Bu mükemmel bir plan."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapman gerektiğinden emin misin?"

"Yüz bin milyar yüzde. Bu hayatımdan kurtulmam lazım. Dışarıda başka neler olduğunu görmem lazım."

Bir an yüzümü inceler. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Söz veriyorum," derim ve kolunu hızlıca sıkarım.

"İşte geldi," diyor annem, o ve ailenin geri kalanı Max ve beni çevrelerken. "En güzel ama sessiz zamanı geçir, canım," diyor ve beni kucaklayarak sarılıyor. "Ona iyi bak, Stefania."

"Konuşacağım," diye cevaplar kuzenim.

"Hala bir ay boyunca konuşmayacağını hayal edemiyorum," diyor Alex ve koluma hafifçe yumruk atıyor.

"Cevap vermek isterdim ama inziva sırasında konuşmama kısmı için şimdiden pratik yapıyorum," derim ve Alex, sanki onun haklı olduğunu kanıtlamışım gibi kaşlarını kaldırır.

Ki kanıtladım.

Kahretsin.

"Ve sadece yirmi sekiz gün," diye düzeltir Stefania.

"Oh, eminim son iki gün Ami için büyük fark yaratacaktır," diye cevaplar Max ve benden hızlı bir itme alır.

Sofia beni kucaklayarak, "Kendine iyi bak," diyor.

"Delhi midesine yakalanmamaya çalış," diye ekliyor Marco. "Hiç hoş bir şey değil. Ben de yaşadım, tam anlamıyla Delhi'de."

Burnumu kırıştırırım. "Fazla bilgi verdin Marco," diye cevap veririm, ama o sadece sırıtıyor.

Alex'in bana veda etmek için sarılma sırası gelir. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Anlamıyor musun? Kendini bulmak istediği için, tıpkı o filmdeki Julia Roberts gibi. Ami, *Eat, Pray, Love*'ı taklit ediyor," diye Maddie benim yerime cevap veriyor.

Yeme, Dua Et, Sev? Tabii, hadi öyle yapalım. Sonuçta, Hindistan'a sessiz bir meditasyon tatiline gitmeyeceğim belki ama Greg ile tanışmak en azından sevgi kısmını karşılayabilir diye umuyorum.

"Araba geldi, Majesteleri," diyor uşaklardan biri olan Cooper.

"Çok teşekkürler, Coops." Aileme gülümseyerek, "Evet, işte bu kadar. Bir ay sonra görüşürüz," diyorum.

Stefania ve beni çevreleyip kucaklayarak bizi sevdiklerini ve konuşmadan kendimize iyi bakmamızı söylerler.

"Unutmayın, yirmi sekiz gün boyunca benden haber almayacaksınız. Hindistan'a indiğimiz andan itibaren sessiz meditasyonuma başlayacağım," diyorum.

"İyi şanslar," diyor Alex.

Arabaya binmeden önce son bir kez dönüp hepsine el sallarken, kalbim sanki biri sallamış bir kar küresi gibi hissediyorum. Yapmak üzere olduğum şeyin dehşetini kucaklamanın ve maceramın her saniyesini sonuna kadar yaşamanın zamanı geldi. Sonuçta, Ledonia kraliyet ailesinin üyeleri, görücü usulü evlilikler ve kraliyet baloları aracılığıyla eşlerini bulmaları beklenebilir, ama bu prenses? O asi davranıyor.

Kural 1.249: *Bir prenses asla, asla kuralları çiğnemekten heyecan duymamalıdır.*

İşte, bir tane daha gitti.

Bölüm 2

Ethan

"Seksi bir şey yap."

Cidden mi? Bu gece yedinci kez söylendi ve hala ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ateşli bir bakış mı atayım? Kaslarımı mı çalıştırayım? Sırada gelecek olan saçma sapan sorulara ilgi duyuyormuş gibi mi davranayım?

"Ethan Roberts! Ethan!"

"Hey, Ethan! Buraya bak!"

"Seni seviyoruz, Rowan Thornheart! 'Kışın lanetini kullanmayı öğren!'"

Kalabalığa, farların ışığında donakalmış bir geyik gibi göz kırpıyorum, fotoğrafçılar ve gazeteciler denizinden bana doğru atılan adım, karakterimin adı ve onun ünlü repliği geliyor. Nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor, siyah bağcıklı ayakkabılarımı aşağıya doğru bakıyorum, o kadar parlaklar ki, neredeyse yansımamı görebiliyorum, kırmızı halının üzerinde koyu renkler.

Nefes alıyorum. *Başarabilirim.*

Netflix'in büyük başarı yakalayan dizisi *It Came One Winter*'ın başrol oyuncusuysanız, ödül gecesinde bu tür bir ilgi görmeniz kaçınılmazdır, özellikle de dizi birçok dalda aday gösterilmişse.

Ancak bu yıl her şey çok daha yoğun görünüyor.

Elbette, 3. sezon büyük bir başarı elde etti, hatta reytinglerde Bridgerton'a rakip oldu, ama aşkdan çok kan, ölüm ve akılsız şiddete ilgi duyan bir izleyici kitlesi için.

Bu tür fantastik dizilerin nasıl olduğunu bilirsiniz.

Ama mesele şu ki, ben bu tür etkinlikleri hiç sevmedim. Poz verme, anlamsız sorular, gösteriş yapmak zorunda olma.

Yargılanan kişi.

Akşamki randevum da hiç yardımcı olmuyor. Aslında "randevu" diyorum ama o da sadece görünüşte öyle. Chelsea Hutchinson, rol arkadaşım. Ekranda, birbirimize karşı şiddetli bir savaş ve dramatik kar fırtınaları sırasında ordularımız aşağıda savaşıırken, kürklü, mum ışıklı mağaralar ve kale kuleleri gibi rastgele yerlerde bir araya gelmek arasında gidip gelen bir aşk-nefret ilişkisi yaşıyoruz.

Bilirsiniz, sıradan bir ilişki gibi.

Televizyon kanalının tanıtım ekibi, izleyicilerin bizim "iliğimizi" çok sevdiğini, ekranlardaki kimyamızın gerçek hayatta da aynı olduğunu varsaydıklarını söylüyor.

Ama öyle değil.

Chelsea çok güzel, ama benden de dahil olmak üzere herkesten çok Chelsea ile ilgileniyor.

Sonraki yirmi dakika, mikrofonlar ve samimi olmayan gülümsemelerle bulanıklaşıyor. Karina Wallace olarak tanıtan bir gazeteci, adaylığım hakkında soru soruyor.

"Böylesine yetenekli insanların arasında yer almaktan onur duyuyorum" diyorum. "Kimin tasarımı giyiyorsunuz?"

"Jonathan Lunsford'un bir takımı."

"Bak Ethan, Pageant Morris burada. O senin eski sevgilin, değil mi?" Karina, cevabı zaten bildiği halde soruyor.

Pageant'a çenemi kaldırıyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Eski sevgilini görmek her zaman gariptir, ama kırmızı halıda? Bu suç sayılır. Ve hepsi hevesli fotoğrafçılar ve gazeteciler tarafından belgelenir.

"Ethan Roberts, çok çekici görünüyorsun," diye mırıldanarak bana havada öpücük gönderir, elbisesi o kadar dar ki sanki üzerine boyanmış gibidir. "Neden senden vazgeçtim ki?" diye kulağıma fısıldar.

"Bence bu, beni 'terk ettiğin'den çok, rol arkadaşınla yatmaya başlamanla ilgiliydi," diye fısıldarım.

Yüzümdeki sıradan gülümseme, sözlerimle çelişiyordu.

"Ne diyebilirim ki? Sen benim için yeterince hırslı değildin, oysa ikimiz birlikte çok seksi bebekler yapabilirdik," diye cevapladı ve omzunun üzerinden bana bir öpücük gönderip uzaklaştı.

Seksi bebekler mi?

Paige ve Hollywood birbirleri için yaratılmışlar.

SlowCam'e katlanıyorum, bir kez daha "seksi bir şey yap" isteniyor, sonra kafası lolipop gibi görünen zayıf bir gazeteci "Artık rol arkadaşın Chelsea Hutchinson ile çıkıyorsun, hayatın ne kadar harika?" diye soruyor.

Evet, Chelsea ve menajerimin ayarladığı sahte ilişkimiz gerçekten harika.

"Dediğin gibi, harika," diye cevap veriyorum ve halı üzerinde ilerliyorum.

Ancak bir gazeteciden kaçır kaçmaz, başka bir gazeteci tarafından durduruldum. Bu seferki, mükemmel kesimli beyaz bir takım elbise giymiş, pembe saçlı ve gömleksiz, hatta göğüs kılları bile olmayan bir adamdı. Kendisini *Timothay* olarak tanıttı ve ardından "Ünlü NHL oyuncusu olan kardeşin Dan Roberts sana şöhret hakkında ne gibi tavsiyelerde bulundu?" diye sordu.

Washington eyaletindeki Maple Falls'ta yaptığımız bir konuşma aklıma geldi. İlk dizi yayınlandığı aydı ve şöhretim bir gecede "tamamen bilinmezlik"ten "Hollywood'un en popüler ismi"ne dönüşmüştü. Sersemlemiştim.

Dan beni ailemizin kanepesine oturttu ve tek yapmam gerekenin kendim olmak ve ekranlarda hangi karakteri canlandırırsam canlandırırım insanların beni seveceğine güvenmek olduğunu söyledi.

Bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama şöhretin gerçekte ne olduğunu hiç bilmiyordum. Dan, samimi bir gülümsemeyle imza dağıtan türden biridir. Ben mi? Kaçabileceğim anı iple çekiyorum.

"Dan artık NHL'den emekli olduğuna göre, ailenizde şu anda ünlü olan tek kişi sizsiniz. Bu konuda ne hissediyorsunuz?" Mikrofonu yüzüme doğru uzatarak bekleyen bir bakış attı.

Buna nasıl cevap vereyim?

Sahte kız arkadaşımın yardımıyla mücadele ediyorum? Şöhret adına devam etmeliyim?

Sonunda, alaycı ve tamamen uydurma bir cevap veriyorum.

"Aslında, annem ekşi mayalı ekmek yapımıyla TikTok'ta viral oldu, bu yüzden şu anda ailede ikinci en ünlü kişi olduğumdan eminim. Üçüncü, annemin videolarını sürekli fotoğraflara girerek bozan kedisini de sayarsanız."

Timothay şaşkın bir şekilde bana bakıyor.

"Cleo gerçekten çok özel bir kedi," diye açıklıyorum.

Bu rolü kapmak, kariyerimin en önemli anı oldu. Kariyerim, ara sıra küçük roller ve reklamlar, tanınmış TV programlarında ufak tefek roller, Broadway'den o kadar uzak ki neredeyse New Jersey'de sayılabilecek tiyatro yapımlarıyla dolu. Ya da kelimenin tam anlamıyla, birkaç yıl önce oynadığım bir oyunda olduğu gibi.

Ama mesele şu ki - bunu söylediğimde nankör gibi görüneceğimi biliyorum, ama bu gerçeği değiştirmez - tek istediğim şey oyunculuktu. Yaptıkları işi seven yetenekli insanlarla bir kadroda yer almak istedim. Seyirciler için inanılmaz bir şey yaratmak, rolümü somutlaştırmak, elimden gelenin en iyisini yapmak istedim.

Bu benim tutkum. Varlık nedenim. Bu değil.

Kişisel sorular, bitmek bilmeyen fotoğrafçılar ve kırmızı halıda aptal gibi poz verirken sorulan sorular değil. Tasarımcının sana ödünç verdiği takım elbiseyle terlerken, daha fazla takım elbise satabilmesi için sana flaşlar patlatılıyor.

Beni yanlış anlamayın. Bu şovun bir parçası olmak harika. Bir aktör olarak çok büyüdüğümü hissediyorum ve dürüstçe söyleyebilirim ki yaptığım işi seviyorum. Ama her olumlu şeyin bir olumsuz yanı vardır ve benim için o olumsuz şey şu anda, Hollywood'daki bir ödül töreninde, sizin olmadığınız bir şey olmanızı isteyen insanlarla çevrili olmak.

Sonunda salona giriyorum.

Bu halının stilettolarla karşılaştığından daha fazla kamera flaşıyla karşılaştım ve hayranlarımı selamlayarak birkaç selfie için poz verdim. Ve şimdi ödül törenini takımın geri kalanıyla birlikte izliyorum. Program ödül kazandığında sahneye çıkıyoruz ve başka bir genç ve yakışıklı aktör benim kategorimde ödül kazandığında uygun düzeyde alçakgönüllülük göstermeye özen gösteriyorum.

Törenin ardından çıkışa doğru ilerlerken, after party çılgınlığı başlamadan önce sıvışmayı umarken, sert bir el omzuma baskı yapıyor.

"İşte orada," diyor menajerim Dion Chambers, kendine özgü takım elbisesiyle yanımda beliriyor. Gülümsemesi mükemmel beyaz dişleriyle dolu, ama gözleri tasarımcı gözlüklerinin arkasında hesaplayıcı bir bakışla bakıyor.

"Selam Dion. Eve gidiyordum."

"After party'ye," diye düzeltir ve beni sessiz bir köşeye doğru yönlendirir. "Ama önce, bugünkü toplantıda harika iş çıkardın. Crystal Clear Productions seni çok yerlere götürecektir, evlat."

Yirmi sekiz yaşında bir çocuğun olmadığını belirtme dürtüsüne direniyorum. "O konuda..."

Sesini alçaltıyor, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyor. "Bu konuda çoktan harekete geçtim. Büyük şeyler, Ethan. Bu senin için oyunun kurallarını değiştirecek. Şu anda çok popülersin. Bundan sonuna kadar yararlanmalısın."

"Ya bundan sonuna kadar yararlanmak istemiyorsam? Ya tek istediğim işimi yapmaksa?"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Güven bana Ethan, buna ihtiyacın olacak. Şu anda dizinin çok popüler, ama bu dalgayı iyi değerlendirmezsen, dizi bittiğinde unutulacaksın. Şu anda seçici davranacak durumda olmadığını söyleyebilirim."

Korku karnımı kavıyor. "Ne demek istiyorsun? Dizi harika gidiyor..."

"Diziler biter, Ethan. Sonra ne olacak?" Telefonu titrer ve kontrol eder, gülümsemesi genişler. "İlginç. Şu anda sosyal medyada hakkındaki paylaşımları takip ediyoruz ve sayıları inanılmaz derecede yüksek."

"Kaç kişinin benim hakkımda konuştuğunu takip mi ediyorsunuz?"

Sanki ona oksijen soluduğunu sormuşum gibi bana bakıyor. "Şimdi dinle. Bu, Rowan Thornheart'ın ötesinde bir marka oluşturmakla ilgili." Omzumun üzerinden bakıyor, dikkati çoktan başka bir yere kaymış. "Haftaya daha fazla konuşuruz." Sırtıma bir şaplak atıyor.

O uzaklaşırken, dinlenmekten çok yönetildiğim hissini bir türlü atamıyorum. Dion'da bu hissin tanıdık olduğunu öğrendim.

Oditoryumdan çıkıp şık siyah arabaya bindiğimde, rahat bir nefes alıyorum.

Hollywood'da çalışmaya başlamadan önce kendimi her zaman dışadönük bir insan olarak görmüştüm. Ama bu insanlar sürekli "açık" durumdalar. Nasıl yapıyorlar, gerçekten bilmiyorum. Belki de bunun nedeni, lisedeki tüm çocuklarla ilk isimleriyle hitap ettiğim küçük bir kasabada büyümüş olmam ve sonbahar festivali her yıl gerçekleşen en büyük olay olmasıdır. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu hayranlık, bu şöhret, tüm bu sirk, hiçbir zaman istediğim şey olmadı.

Tam gözlerimi kapatırken, kapı birden açılır ve araba aniden insanların konuşmalarıyla dolar. Chelsea yanıma oturur.

"Bu *harikaydı!*" diye bağırır, gözleri parıldayarak koltuğuna yaslanır, parfüm kokusu etrafını sararken çantasından bir ayna çıkarır. Yansımasına bakar. "Ah, saçım! Neden bir şey söylemedin?"

Gözlerimi ona çeviriyorum. Her zamanki gibi mükemmel görünüyor. "Bence saçın harika görünüyor."

Koluma hafifçe vurur. "Sen erkeksin. Saçlardan ne anlarsın ki? Berbat durumda. Oh, hayır!"

"Ne?"

"Aura'm solmuş." "Bu... kötü bir şey mi?"

"Ethan, bu bir felaket! Daphne'yi görmem lazım, *hemen.*" Telefonuna dokunur. "Daph. Kriz. Arabada buluşalım mı? Partiye gidiyoruz."

"Aura nasıl düzeltilir?" diye soruyorum. "Görürsün. Dion'la konuştun mu?" "Onu dinledim."

"Bizim için yeni bir proje üzerinde çalışıyor ve bu konuda çok heyecanlı."

"Ne oldu? Sana söyledi mi? Ben sadece sıradan laflar duydum."

Elini sallayarak yorumumu önemsemediğini gösterdi. "Bilmiyorum. *Harika* bir şey. O gerçekten olayların tam ortasında."

Ben homurdandım. "Tabii."

Araba kaldırımdan yavaşça uzaklaşıp gümüş renkli araçların akışına katılırken, Chelsea her zamanki hiperaktif haliyle gördüğü tüm insanlardan bahsediyor. En az on dakika konuştuktan sonra, benim sohbete pek katılmadığımı fark ediyor.

"Biraz somurtkan görünüyorsun Eth. Kazanamadığın için mi? Çünkü bu tür şeyleri kazanmak için genellikle birçok kez aday gösterilmen gerektiğini biliyorsun. Ve çok seksi görünüyorsun. Asıl önemli olan da bu."

Tabii.

"Hayır, sadece biraz yorgunum,"
diye cevap veriyorum. "Neye
ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı kaldırırım. Chelsea gibi birinin benim neye ihtiyacım olduğunu bilmesi pek olası değildir.

"Şampanyaya ihtiyacın
var." İşte bu.

Kafamı sallıyorum. "İyiym."

Beni görmezden gelerek, buzluktan bir şişe çıkarır ve açmam için bana uzatır. Ben de görevimi yerine getiririm, mantarın patlaması, ödül kazanmasanız bile nasıl ilgi çekici kalabileceğinize dair onun bilgece sözlerini vurgular.

"Bu sektörde senden çok daha uzun süredir çalışıyorum," diyor, sanki benden altı ay daha fazla çalışmış olmak her şeyi değiştiriyormuş gibi.

Şampanya içmek istemememe rağmen birkaç bardak dolduruyorum. Dışarısı 32 derece olmasına rağmen, Maple Falls'taki ailemin evinde şömine başında bir fincan sıcak kakao içmek istiyorum.

Tanrım, şu anda o hayat çok uzak geliyor.

Şampanyasından bir yudum alır ve sonra beni süzer. "Bu gece hiç eğlenceli değilsin, Eth."

"Kusura bakma, Chels," diye cevap
veriyorum. "Neye ihtiyacın
olduğunu biliyor musun?"

Elimde duran, hiç dokunulmamış kadehi kaldırırım. "Şampanya. Bana zaten söyledin
bana söyledin."

"Başka neye ihtiyacın var? Tatile ihtiyacın var. Harika bir yere
, bir süreliğine tüm bunları unutabileceğin bir yere. Sonra geri dönüp her
zamankinden daha seksi olabilirsin."

Ona dönüyorum, alışılmadık şekilde keskin gözlemi beni şaşırtıyor. "Haklı olabileceğini biliyor musun?"

"Tabii ki öyleyim. Öyleyse git bir tane al. Bir ay boyunca sete dönmemiz gerekmiyor."

"Sanırım eve gidebilirim. Ailemi görebilirim. Kardeşim ve eşi ilk çocuklarını yeni doğurdular, henüz pek görmedim." Bu akşam ilk kez göğsümdeki sıkışma hafifliyor.

Ama sonra paparazziler beni veya ailemden birini beklerken içeride kilitli kalmak zorunda olduğumu düşününce göğsümdeki sıkışma hemen geri geliyor.

Onlara bunu yapamam.

Chelsea yüzünü buruşturur. "Sıkıcı. Bundan çok daha heyecanlı bir şey yapabilirsin. Bir fikrim var." Tekrar telefonuna dokunmaya başlar ve sonra ekranı bana doğru çevirerek dünya haritasını gösterir.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir yer seç. Hangi kıta?"

"Bir ay tatil yapmak için rastgele bir yer seçmemi mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Işığını geri kazanman lazım. Çekimlere yeniden başladığımızda, Rowan Thornheart'ın yarım yamalak bir versiyonunu istemiyorum." "Bu beni kötü gösterecek. Sanki daha seksi bir versiyonunu bulamayacakmışım gibi." diye ekleyince, genel olarak benim için endişelendiğini düşünmeye başlıyorum.

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Bilmiyorum. Avrupa? Hiç gitmedim."

"İyi bir başlangıç. Şimdi gözlerini kapat ve bir yer seç."

"Neden?"

"Böylece bilinçli benliğinden uzak bir ülke seçebilirsin, bunun yerine daha derin, ruhani benliğine ulaşıp onun seni olması gereken yere yönlendirmesine izin verebilirsin."

Oh, hay Allah.

"Güven bana, Eth. Buna çok ihtiyacın var. Dion öyle söyledi."

"Öyle mi?"

"Mm-hm. Az önce, törende."

Chelsea'ye ara vermem gerektiğini ve bana söylemesi tuhaf mı?

Gözlerimi kapatıyorum. Bir süreliğine Avrupa'ya kaçma fikri hoşuma gidiyor ve Chelsea'nin gideceğim yeri seçme yöntemi de diğerleri kadar etkili olabilir.

"Telefonu önüne koyuyorum, tek yapman gereken parmağını doğrultmak."

Onun dediğini yapıyorum, parmağımı ekrana dokunduruyorum. Gözlerimi açtığımda, seçtiğim noktanın Akdeniz'in ortasında olduğunu görüyorum. "Bu, ruhsal benliğimin yüzmek istediği anlamına mı geliyor?" diye gülümseyerek soruyorum.

"*Tabii ki.* Bu, hedefin yanlış olduğu anlamına geliyor. Al. Telefonu diğer eline al, sonra gözlerini kapat ve işaret et."

Dediğini yapıyorum ve işaret ettiğimde parmağım güney Fransa'ya geliyor. "Fransa. Bir süre Fransız ekmeği ve peyniri yiyebilirim."

Telefonu geri alıyor. "Aslında, Fransa'nın yanındaki küçük bir ülkeyi seçtin. Malveaux," diyor ve "Mal-vox" olarak telaffuz ediyor. Avrupa'ya gitmemiş olabilirim, ama bir süre önce bir haber makalesinden o küçük ülkenin adının nasıl telaffuz edildiğini hatırlıyorum. Sanırım bir Teksaslı o ülkenin kraliçesi olmuştu. Ya da prensesi. Öyle bir şeydi.

Kraliyet ailesini pek takip etmiyorum.

"Öyleyse Malveaux'ya gidiyorum?"

Telefonunu kapattı. "Tabii ki gidiyorsun. Git. Macera yaşa. Eğlenceli şeyler yap. Ruhun sana minnettar olacak, biliyorsun."

Ruhumun bana nasıl teşekkür edeceğini hiç bilmiyorum. Belki bir e-kart gönderir? Bir meyve sepeti?

Ama Akdeniz'deki küçük bir ülkeye gitme fikri hoşuma gidiyor. Deniz havasını soluyabilir, ayak parmaklarımın arasında kumları hissedebilir, yüzümde güneşi hissedebilir ve bir süreliğine hayatımın ne hale geldiğini unutabilirim.

Araba parti mekanının önünde durduğunda, kuaför ve aura düzeltici Daphne arabaya biner, Chelsea'ye bakmaya başlamadan önce bana başıyla selam verir. Görünmez uçakları yönlendiren hevesli bir hava trafik kontrolörü gibi ellerini sallarken, ben düşüncelere dalarım.

Kaçma fikri beynimde netleşiyor. Malveaux. Medyanın beni bulamayacağı, kimsenin benden "seksi bir şey yapmamı"

seksi bir Şey yapmamı" istemeyeceği, giydiğim
kıyafeti umursamayacağı bir yer.

Tekrar nefes alabileceğim bir yer.

Kararımı verdim. Yarın bu saatlerde, tüm bunlardan uzaklaşmış
olacağım. Anonim. Özgür. Sadece tatilde olan ve kendisi için neyin
önemli olduğunu anlamaya çalışan bir adam.

Bütün gece boyunca ilk kez, umut gibi bir Şey hissediyorum.

Bölüm 3

Amelia

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyor satıcı, sandviçi kağıda sarıyor.

"Evet. Sadece jambonlu ve peynirli lütfen," diye cevap veriyorum, sanki hayatım boyunca her gün fırından kendi yemeğimi alıyormuşum gibi konuşmaya çalışarak.

Satıcı başını sallar ve elini uzatır. "Sekiz avro olacak."

Buruşuk banknotu uzatıyorum. Eldiven yok. Selam yok. *"Hepsi bu kadar mı, Majesteleri?" yok.* Sadece iki sıradan insan arasındaki basit bir işlem.

Bu heyecan verici bir şey.

Dünyaya geldiğiniz andan itibaren tüm hayatınızı spot ışıkları altında yaşamış, en katı öğretmen bile ellerini sevinçle ovuşturacak kadar aptalca kurallara tabi olmuşken, en sevdiğim yıpranmış yüksek topuklu ayakkabılarımla bu güzel Tleurbonne caddesinde yürüyüp, bir fırından aldığım sandviçi yerken? Sanki kendi kişisel devrimimde başrol oynuyormuşum gibi hissediyorum.

Bir prenses devrimi.

İlk ısırığı alıyorum, hala sıcak olan ekmek erimiş peynir ve lezzetli jambonla mükemmel bir uyum içinde. Aman Tanrım. Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi sandviç olabilir ve ben birçok

yemek yedim. Saray şefi, her hareketimi izleyen sağlık müfettişleri ekibi olmayan birinin hazırladığı yemeği yediğimi bilse bayılırdı.

Kural 257: *Bir prenses asla sokakta yürürken yemek yemez.*

İşte, bir kural daha çiğnendi ve maceram daha yeni başladı.

Kalabalık caddede yürürken, insanlar bana çarpıyor. Bazıları özür bile dilemiyor! Kimse selam vermiyor. Kimse bana "hanımefendi" demiyor ya da kot pantolon ve spor ayakkabılarımı muhafazakar rahibe kıyafeti ve makul topuklu ayakkabılarla değiştirmeyi ısrarla istemiyor.

Güvenlik ekibim, bu insan selinin içinden geçmemi izlerken topluca kalp krizi geçirirdi.

Ama ben, ebeveynlerinin Wi-Fi şifresini yeni keşfetmiş bir genç gibi sırtıtmakla meşgulüm.

Ve evet, 443 numaralı kuralı çiğnedim: *Asla güvenlik ekibi olmadan seyahat etme.* Ama bu his gerçekten çok heyecan verici! Ayrıca, yüzlerinde sert ifadelerle, koyu renk takım elbiseler ve güneş gözlükleri giyen adamlar tarafından sürekli izlenirken nasıl kendim olabilirim ki?

Bugün, ben sadece Tleurbonne şehrinin sokaklarında rahatça dolaşan, günün sıcaklığını ve şehrin güzelliğini tadını çıkaran, trenimin kalkış saatine kadar birkaç keyifli saat geçiren, umarım büyük aşkımla olacak adamla tanışmak için yola çıkacak olan başka bir genç kadını.

Bu gece nihayet Greg ile tanışacağım düşüncesi karnımı heyecanla kıpır kıpır ediyor.

Son mesajı kafamda dönüp duruyor. *O güzel gözlerini şahsen görmek için sabırsızlanıyorum.*

Benim kraliyet ailesinden olduğumu bile bilmiyor. Aslında, benim sarayda bir hizmetçi olduğumu sanıyor. Ama yine de benimle, *gerçek* benimle ilgileniyor. Unvanımla, aile bağlantılarımla değil. Sadece Amelia ile.

Ya da çevrimiçi ortamda bana seslendiği adıyla "Mia".

İki ay boyunca geç saatlerde mesajlaşarak hayallerimizi paylaştık: onun bağına genişletme hayali ve benim gerçek kimliğimi ele vermemek için özenle genel tuttuğum hayallerim. İki ay boyunca bana

"Keşke burada olsaydın" gibi başlıklar ekledi.

Daha önce kimse sadece beni istememişti. Hep bir çıkar, beni kullanarak istediklerini elde etmenin bir yolunu arıyorlardı.

13 yaşındayken yatılı okula başladığım ilk günlerde yeni bir arkadaş edindiğimi hatırlıyorum, ancak onun annesinin ona "prenses bağlantısını" elinden geldiğince kullanmasını söylediğini duydum.

Greg'i bu kadar özel kılan da bu. O *benimle* ilgileniyor. Kraliyet kanımla değil. Ailemin parasıyla ya da konumuyla değil.

Sadece benimle.

Ve bu akşam gün batımında denize bakan bir barda onunla buluşacağım! Gergin olacak mı? Sesi, gönderdiği sesli mesajlardaki gibi, Malveauxian aksanıyla o lezzetli derin gürültü gibi mi olacak?

İlk karşılaşmamızı yüzlerce farklı şekilde hayal ettim: ben yaklaşırken ayağa kalkması, beni tanıdığında gözlerinin parlaması, belki elimi tutması, hatta beni kendine çekip kucaklaması. Ledonia Prensesi Amelia olduğum için değil, tüm bu aylar boyunca iletişim kurduğu kadın olduğum için. Onun berbat şakalarına gülen, ona şarkı önerileri gönderen ve sonunda onu görmek için hayatının sınırlarından kaçma cesaretini toplayan kadın.

Dün gece havaalanında Stefania'dan kolayca kurtulmak çok kolaydı. Pasaportumu unuttuğumu söyleyerek onu meditasyon merkezine gönderdim ve kendim de kraliyet jetinin daha sonra gelip beni alması için "ayarlamalar" yaptım. Benim gelmeyeceğimi fark ettiğinde, yirmi sekiz günlük sessizlik dönemine başlamış olacaktı.

İhtiyatlı davranmak için, ona beklenmedik bir şekilde Ledonia'ya geri çağırıldığımı ve gelecek ay döndüğünde onu göreceğimi ve bana inziva hakkında her şeyi anlatmasını rica ettiğimi mesaj attım.

O hiçbir şey anlamayacak ve ben özgür olacağım.

Telefonumu kapattım ve yeni bir tane aldım, kimsenin bilmediği yeni bir numara ile. Yani, Max dışında kimse bilmiyor. Ona kısa bir mesaj attım, eğer mutlaka

bu numaradan bana ulaşabileceğini, ancak bunun sadece ölüm kalım meselesi olan acil durumlarda geçerli olduğunu söyledim.

O da her zamanki Max tarzıyla cevap verdi ve bana kendimi öldürttürmememi ya da rehin alınmamamı söyledi, çünkü fidyeyi ödeme ihtimali yoktu.

Kardeşler.

Seyahat sitelerinin önerdiği gibi valizimi ana tren istasyonundaki bir emanet odasına bıraktıktan sonra, dar bir arnavut kaldırımlı sokakta dolaşırken, bir çiçekçinin önündeki çiçeklerin kokusunu almak için durdum. Güneşin altında oturup lezzetli bir pasta yedim ve oldukça kötü bir Malveauxian çayı içtim — tadı daha iyi olsun diye hemen birkaç çay kaşığı şeker ekledim. Şehrin görkemli Gotik katedraline hayran kaldım, ünlü Fontaine de Lumière'de parmaklarımı suyun içinde gezdirdim ve üzerimde yükselen görkemli ağaçların beni küçük ve önemsiz hissettirdiği güzel bir şehir parkında dolaşım.

Yüzüme vuran güneşin tadını çıkarırken, Greg'i hayal ediyorum, birdenbire paparazziye benzeyen birkaç kişinin hızla bana doğru koştuğunu fark ediyorum.

Hayır! Beni fark etmiş olamazlar! Sadece on iki saat önce ayrıldım. Bir ay boyunca konuşmamak için Hindistan'ın ücra bir dağlık bölgesine gitmem gerekirken, burada olduğumu nasıl bilebilirler?

Çaresizce kaçmaya başladım ve alışveriş poşetleriyle yüklü, zarif bir orta yaşlı kadına çarptım. "Çok özür dilerim!" omzumun üzerinden en iyi Malveauxian aksanıyla seslendim ve köşeyi döndüm. Yakındaki bir dükkânın kapısını gördüm ve içeriye koştum, kalbim iki kat hızla atarken kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Camdan dışarı bakıp, caddede koşarak yanımdan geçip gidenleri gördüm.

Rahat bir nefes alıyorum. Maceram daha başlamadan bitebilirdi!

Amelia: bir. Paparazzi: sıfır.

Ne tür bir dükkana girdiğime bakmak için dönüp baktığımda, sıra sıra dizilmiş sıra dışı kıyafetler görüyorum. Mankenler korsan,

bir diğeri Marilyn Monroe'nun ünlü metro elbisesini giymiş, bir diğeri ise sadece soru işareti olarak tanımlanabilecek bir kıyafet giymiş.

Burası bir kostüm dükkanı.

Tesadüf mü? Sanırım öyle.

Paparazziler peşindeyken kaçak bir kraliyet mensubu iyi bir kılık değiştirmeye ihtiyaç duymaz mı?

Halkın beni kot pantolon ve tişörtle tanımayacağını düşünmek açıkça amatörceydi. Oyunumu geliştirmem gerekiyor ve tesadüfen mükemmel bir yere geldim.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu, kel kafalı, kalın tuz ve biber favorili yaşlı bir adam şüpheli bir ses tonuyla.

Bayan değil, Majesteleri. İyi bir başlangıç.

"Evet, bir kostüm istiyorum lütfen," diyorum Malveauxian dilinde dükkana doğru ilerlerken, az önce hissettiğim endişe bir anda yok oluyor.

"O zaman doğru yere geldiniz," diye cevaplar, nazik bir gülümsemeyle, ve onu hemen severim. "Aklınızda ne var?"

Cevap veremedim, biri kapıyı kırarak içeri girer ve Marilyn Monroe'nun ünlü elbisesini giyen mankeni devirir.

Olamaz! Paparazziler geldi!

Panik içindeyim. Elime en yakın olan şeyi, turuncu ve siyah renkli bir şeyi kapıp aceleyle cevap veriyorum: "Bunu alacağım. Hemen soyunma odasına götüreceğim." Dükkânın arkasına doğru koşuyorum, bulabildiğim ilk peruğu alıp perdeyi çekip içeri atlıyorum, kalbim dans partisinde elektronik davul makinesi gibi çarpıyor.

İçeri girip güvenli bir yere ulaşınca nefesimi topluyorum.

Her şey yoluna girecek, diyorum kendime. Beni iyi göremediler. Beni dünyanın öbür ucunda sanıyorlar. Ve beni hiç kot pantolonla görmediler. Ben iyiyim. Tamamen iyiyim.

Dikkatlice perdeyi aralıyorum, dışarıda kim olduğunu görebileceğim kadar, ama onların beni göremeyeceği kadar. Yüzünde kararlı bir ifadeyle, çenesini sıkmış, bana doğru koşan uzun boylu bir adam görünce şok oluyorum.

Dükkan sahibi ona seslenir. "Beyefendi? Yardımcı olabilir miyim?"

Adam onu görmezden geliyor. Bana gittikçe yaklaşıyor. Çılgınca etrafa bakınıyorum, kalbim çarpıyor, zihnim hızla çalışıyor, panik giderek artıyor... Ta ki adam komşu tezgaha atlayıp perdeyi dramatik *bir şekilde* çekene kadar!

Ne oluyor...?

Nefesimi veriyorum, çılgınca atan kalbim normale dönmeye başlıyor.

Saraydan kaçmak, tahmin ettiğimden çok daha sinir bozucu bir şey.

O beni aramıyordu. O paparazzi değil. O sadece kostüme ihtiyacı olan aceleci bir adam. Kostüme ihtiyacı olan, somurtkan ve endişeli görünümlü bir adam.

Acaba hikayesi nedir?

Ama benim de kendi işim var, hizmetçim Theresa'nın dediği gibi. Hiç balık kızartmadım gerçi. Prensesim, unuttun mu? Bizler, ince porselen fincanlardan çayımızı yudumlarken küçük parmaklarımızı dışarıda tutmakla meşgulüz.

Dikkatlice perdeyi biraz açıp dükkânın geri kalanını kontrol ediyorum. İki müşterisinin de aceleyle soyunma odalarına yönelmesi nedeniyle biraz kafası karışmış olan dükkân sahibi dışında, dükkân boş. Rahat bir nefes alıyorum. Beni takip etmiyorlar. Kimse burada olduğumu bilmiyor.

Güvendeyim.

Perdeyi tekrar kapatıp, buraya koşarken aceleyle aldığım eşyaları inceliyorum. Filmdeki Fred Flintstone'un giyeceği gibi, büyük siyah noktalı parlak turuncu bir kostüm ve uzun sarı bir peruk var.

Flintstone filmindeki bir karakter gibi giyinip bu dükkandan çıkarsam ne kadar gizli kalabilirim ki? Sırtımda "kaçak kraliyet üyesi burada" yazan kocaman bir hedef tahtası taşımak gibi olur.

Eşyaları topluyorum ve perdeyi geri çekiyorum.

"Nasıl buldunuz, hanımefendi?" diye sorar işletme sahibi ve *René* yazılı bir isim etiketi taktığını fark ederim.

"Uymadı, teşekkürler René," derim ve kostümü ona uzatırım.

"Başka Flintstone kostümleri denemek ister misiniz?" diye sorar ve sonra tereddütle ekler, "Belki bir kadın kostümü? Betty veya Wilma? Ya da Pebbles, belki?"

"Aslında, bu partiye Flintstone olarak gitmemeye karar verdim," diye cevap veriyorum, etrafa bakıyorum.

Bedrock adlı bir kasabada insanların ve dinozorların bir arada yaşadığı zamanlardan kalma bir kostümden çok daha gerçekçi bir kostüm olması gerekirdi. Sıradan bir insanın giyeceği bir şey.

Gözüm pembe bir kovboy kız kostümüne takılır, pembe şapkasıyla birlikte. Hayır. Margot Robbie bunu *Barbie* filminde zaten yaptı.

"Benim bedenime uygun kadın kostümleri var mı, René?" diye soruyorum.

"Bu, ne aradığına bağlı. Belki böyle bir şey olabilir mi?" Yakındaki bir raftan, mayoya benzeyen, ancak daha dar bir kostüm çıkarır. "Wonder Woman'ı önerebilir miyim?"

Evet, harika bir fikir.

Kafamı sallıyorum.

"Playboy Tavşanı?" Aynı derecede dar bir kostüm tutar, bu seferki tavşan kuyruğu ve kulakları olan bir kostüm.

Ciddi misin?

Kafamı sertçe sallıyorum.

"Seksi hemşire?" Bu sefer René bana biraz daha fazla kumaştan yapılmış bir kostüm gösteriyor, ama o kadar dekolte ki, herkes göbeğimi görebilir.

Yine başımı sallıyorum.

"Peki ya seksi melek?" Bu sefer, diğer yönden göbek deliğime kadar uzanan bir yırtmaçlı başka bir beyaz kostüm çıkarır.

Bana başka bir seksi kostüm önerme fırsatı bulamadan — belki seksi bir cenaze levazımatçısı? — "Biraz daha... kumaşlı bir kostüm arıyorum. Örneğin, çocuk partisine giyebileceğim bir şey." diyorum.

Yani, kostüm gibi görünen bu küçük kumaş parçalarından biraz daha fazla hayal gücüne yer bırakan bir şey.

"Oh. Anlıyorum. Sizi tamamen yanlış bölüme götürdüm.
Bu taraftan gelin, hanımefendi."

René'yi takip ederken, birkaç saat sonra Greg'le buluşmak için trene bineceğimi kendime hatırlatıyorum. Doğru kılık, özgürlük ile utanç içinde saraya geri sürüklenmek arasındaki fark olabilir, çünkü Fabiana Fontaine adlı kadının bana alay konusu olarak atıfta bulunacağından eminim. Ya da daha kötüsü.

Dükkânın arkasına doğru ilerlerken, yanındaki soyunma odasındaki kararlı adamı görüyorum. Yüzündeki ifade hâlâ gergin.

Bir an için, aynada gözlerimiz karşılaşır ve ben ona gülümserim, "Merhaba" derim.

O gülümsemedi.

Kaba.

Onu aklımdan çıkarır, önümdeki işe odaklanırım. Prenses Amelia dışarıda tanınabilir, ama bu dükkandan çıkan kişi tanınmayacaktır. Ve bu yeni kişi sahile, deniz kenarındaki bara ve Greg'e çok daha yakın olacaktır.

Aşka çok daha yakın.

Bölüm 4

Amelia

Hâlâ kostümleri karıştırırken, kaba adamın daldığı soyunma odasının perdesi tamamen açılır ve adam dükkâna çıkar.

Uzun boylu, kardeşlerimden daha uzun, kısa kesilmiş siyah saçlı ve küçük dükkânı açıklanamayan bir şekilde dolduran bir varlığı var.

"Bu beden yanlış," diyor René'ye, sesi gür ve yumuşak. "Başka bir şey alacağım galiba."

Huh. Amerikalıymış.

"Elbette, efendim," diye cevapladı René, ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Bu genç hanımefendiyi servis ettikten sonra hemen sizinle ilgileneceğim. Ama tabii ki, bu arada rafları inceleyebilirsiniz."

Kaba Amerikalı'nın bakışları kısa bir süre benimkilere kayar ve bir an için gözlerinin ne kadar derin mavi olduğuna şaşırırım. Dükkâna koştuğunda çok yoğun ve odaklanmış görünen aynı gözler, şimdi güçlü çenesi ve mükemmel orantılı yüz hatlarıyla çok daha sıcak görünür.

Ama hala kaba.

"Tamam. Benim hatam," diyor, sanki beni ilk kez fark etmiş gibi.

"Acelen varsa..." diye İngilizce başlıyorum, ama o başını sallıyor. Ledonyalı olmama rağmen, birkaç dili akıcı bir şekilde konuşuyorum, İngilizce de bunlardan biri. Avrupa kraliyet ailesinin bir üyesi olup da birkaç dil konuşmamak mümkün değil. Annem hepimize Latince de öğretti. Gerçi benim için pek bir faydası olmadı, *hiç kullanmadım*.

"Sorun değil. Acelem var sanıyordum, ama meğer yokmuş." Pencereden dışarı bakıp bana dönerek dudaklarını gülümsemeye çekiyor. "Ne arıyorsunuz?"

"Kostüm," diye belirsiz bir cevap veriyorum. Bu adam az önce kötü niyetli bir şekilde bana doğru koşarak beni çok korkuttu, sonra da selamımı görmezden gelerek kaba davrandı. Onunla pek dostane davranmayacağım.

"Bunun için doğru yerdesin" diye cevaplar ve ona baktığımda yüzünde bir gülümseme olduğunu görürüm.

Bu beni biraz yumuşatıyor ve ben de gülümsüyorum. "Sanırım öyle."

"Bu bölümde daha mütevazı kadın kostümleri bulabilirsiniz kostümleri bulabileceğiniz bölüm, hanımefendi," diyor René, kapı zili çalıyor ve bir grup insan dükkana giriyor.

Onlara endişeyle dönerim, ama sadece kendi aralarında kıkırdayan bir grup genç kız olduğunu görünce rahatlarım.

"İzininizle. Hemen dönerim," diyor René onlara doğru ilerlerken.

Başımı eğik tutarak kostümleri karıştırmaya başlıyorum. Birkaç rahibe kıyafeti ve ortaçağ elbisesi bulduğumda, Amerikalı adamın hareket etmediğini fark ediyorum. Bunun yerine, bir heykel gibi duruyor, gözleri benden gençlere ve tekrar bana kayıyor. Kızlardan biri telefonunu çıkardığında, onlara tamamen sırtını dönüyor ve bir rahibe kıyafeti çıkarıyor.

"Rahibe kılığına girip partiye mi gideceksin?" diye soruyorum nazikçe. Bu adamın nesi var böyle?

"Hayır, bir an dalmıştım."

Gençler yüksek sesle kıkırdamaya başlayınca, adam gözle görülür şekilde gerginleşir. Gençler bizim tarafımıza bakar ve adam raftan bir Pamuk Prenses elbisesi alır, onu kalkan gibi kaldırır.

Yargılamıyorum. Adam travestiyse, travestidir. Bu onun sorunu, benim değil. Ama kostümlerin arkasına saklanmak biraz aşırı görünüyor.

"Onları tanıyor musun?" diye fısıldayarak kızları işaret ettim.

"Hayır," diyor çabucak. Belki de fazla çabucak. "Sadece fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmıyorum ve az önce onlardan birinin bunu yaptığını sandım."

İlginç. Kameradan mı çekiniyor yoksa birinden mi saklanıyor? Belki de bu şehirde eski bir kız arkadaşı vardır. Ya da belki de kanundan kaçıyor, ama suçlular genellikle kostüm dükkanlarında saklanmazlar. Şehrin tehlikeli bir bölgesinde gizli bir sığınakları olur. Ya da bir mağarada.

Ona bir kez daha gizlice bakıyorum. Elindeki kostümleri değerlendiriyor gibi görünüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var ve bir kez daha kız grubuna gergin bir şekilde baktığını fark ediyorum.

Bu adam kim ki bir grup genç kızdan korkuyor? Aslında, boş verin. Genç kızların ne kadar acımasız olabileceğini ilk elden deneyimledim. Teşekkürler, yatılı okul ve sadece kraliyet statümden yararlanmak isteyen sözde arkadaşlar.

Ama o yetişkin bir adam. Bir grup gencin onu rahatsız etmesine izin veremez, değil mi?

"Yanlış bölüme girmişim, değil mi?" diyor kısa, alçakgönüllü bir kahkaha atarak.

"Bilmiyorum. Seni rahibe olarak görebiliyorum. Büyük başlık, görünüşüne kesinlikle çekicilik katar, ancak dar kapılardan geçmek zor olabilir."

Bana gülümsüyor, yüzü aydınlanıyor ve sadece uzun boylu ve yakışıklı bir figür olmakla kalmayıp, aynı zamanda genetik piyangoyu da kazanmış olduğu açıkça görülüyor.

"Muhtemelen baş rahibe olmayı seçerdim."

"Demek sen sorumluluk almayı seven birisin?"

Kafasını sallar. "Ben ortanca çocuğum. Hayatımda hiçbir zaman hiçbir şeyin sorumluluğunu üstlenmedim."

"Aynı! Otoriter ağabeyler mi?"

"Sadece bir tane olduğu için minnettaram. Bir erkek kardeşim var. Senin birden fazla mı var?"

"Bir ağabeyim ve bir ablam var. Ablam en büyüğümüz ve gerçekten çok otoriter."

"Sanırım bu işin doğasında var."

Biraz daha yaklaşınca, daha fazla ayrıntı fark ediyorum: geniş omuzlar, ince bir bele doğru daralan, egzersizden gelen atletik bir vücut, güvenlik ekibimizin tüm üyelerinde olduğu gibi. Kadınlarda ve erkeklerde.

"Aramızda kalsın, ilk çocuk olmadığım için mutluyum. Ortanca çocuk olmanın dezavantajları olabilir, ama bence en iyisi bu," diye devam ediyor.

"Emir verici olmak zorunda değilsin ve en küçük çocuk da değilsin."

"Değil mi?" diye cevaplar, gözleri parıldayarak. "Bu arada, ben Maverick Mitchell," der, kendine güvenen, inci gibi beyaz bir gülümsemeyle, elini uzatarak.

Elini elimle tutuyorum. "Ailen sana Maverick adını mı verdi?"

"Evet, öyle."

"Rebel adında bir aktris var, neden Maverick olmasın ki?" diyorum, daha çok kendime değil, ona.

"Adımın kadınsı geldiğini mi söylüyorsun? Çünkü benim geldiğim yerde çok erkeksi bir isimdir."

Elindeki rahibe cüppesi ve Pamuk Prenses kostümüne bakıyorum. "Oh, sana inanıyorum," diyorum ciddi bir ifadeyle ve ondan bir gülümseme daha alıyorum.

Bu şaşırtıcı derecede eğlenceli. Kim olduğumu bilmiyor ve bana eğilip "*Majesteleri*" ya da benim nefret ettiğim diğer şeyleri söylemiyor. Beni eşit, partiye giymek için kostüm arayan bir alışverişçi olarak görüyor.

"Peki siz kimsiniz?" diye soruyor.

"Amel..." diye başlıyorum, ama çok geç fark ediyorum ki, yapmamam gereken en son şey gerçek adımlı kullanmak. Elbette sahte bir isim kullanmak

101. Temel, giriş seviyesinde bir şey. Bu macera için yaptığım tüm dikkatli planlamalarda, ilk engelde başarısız oldum.

"Amel mi?" diye soruyor.

"Amel-ikintoflin," diyorum.

Amel-ikintoflin mi? Bu isim nereden çıktı? Dünyadaki tüm isimler arasından seçim yapma şansım varken, bir şekilde muhtemelen gelmiş geçmiş en saçma isme karar verdim.

Maverick kaşlarını kaldırdı. "Amel-ikintoflin mi? Bu... sıradışı."

Açıkçası saçma olan bu gafımı düzeltmek için aceleyle cevap veriyorum: "Hollandaca."

Çünkü Hollandaca olabilir. *Kulağa* Hollandaca *geliyor*. Ve geçen ay bir hayır etkinliğinde, adı da aynı derecede uzun ve karmaşık olan Hollandalı bir kadınla tanışmıştım. Sanırım. Yoksa bir erkek miydi?

İçimdeki Sofia'yı ortaya çıkararak çenemi kaldırıp ona Amel-ikintoflin'in sadece benim adım olduğunu değil, aynı zamanda onun geçerliliğini sorgulamasından biraz rahatsız olduğumu da gösteririm.

"Hollandaca mı?" diye sorar, René kızlara 80'lerin kostümlerini gösterirken ve onlar kıkırdayıp aralarında sohbet ederken yüz hatları gözle görülür şekilde gevşer.

"Hollandalıyım. Aslında, uzun bir Hollandalı Amel-ikintoflin soyundan geliyorum."

İki katına çıkıyorum. Yapabileceğim başka bir şey yok. Başarılı yalan söylemenin ilk kuralı, yalana tamamen bağlı kalmak değil mi?

Ben de bağlıyım.

"Hollandalı Amel-ikintoflinlerden oluşan uzun bir soy mu?" diye soruyor.

Ona en hoş prenses gülümsememi sunuyorum. "Elbette."

Kaşlarını çatıyor. "Yani, Amel-ikintoflin senin soyadın mı?"

Kahretsin!

Hızlı düşünme zamanı.

"Hayır, aslında bu benim adım. Ailemdeki tüm kadınların adı Amel-ikintoflin. Nesiller boyu böyle.

Şu anda kaşları o kadar birbirine yakın ki, arasına bir Euro bozukluğu sığdırabilir. "Bu kafa karıştırıcı değil mi?"

"Hiç de değil. Neden olsun ki?" diye soruyorum, çenemi biraz daha kaldırarak, çünkü şu anda tüm Sofia'ya ihtiyacım var.

Dudaklarını sıkıştırdı. "Söylesene, ailenizdeki tüm kadınların adı aynıysa, birbirinizi nasıl ayırt ediyorsunuz?"

Neyse ki, kendimi bu kendi kendime açtığım çukurdan kurtaracak bir fikir buldum. "Takma adlarımız var."

Evet! Bu iyi. İnanılır. Şimdi tek yapmam gereken inandırıcı bir takma ad bulmak.

"Senin takma adın ne?"

"Benimki Amy, *Enchanted'daki* Amy Adams gibi." Bana boş boş baktığında, "Bilirsin, Disney filmi?" diye ekliyorum.

Kafasını sallar. "Bilmiyorum."

"Çok güzel bir film. İzlemelisin. Güzel bir çizgi film prensesinin, sonsuza kadar mutlu yaşamın olmadığı gerçek New York şehrine gönderilmesini anlatıyor."

Sanki tüm bunları uydurmuşum ve bugün ilaçlarımı almayı unutmuşum gibi bana bakıyor. "Not aldım."

Geveze kızlar alışverişlerini yapıp dükkandan çıkıyorlar ve Maverick'in omuzları gevşiyor.

"Peki, sana Amy mi diyeyim?" diye soruyor. "Duruma göre."

"Neye?"

"Sana Mav diyebilir miyim?" "Seve seve."

Başarana kadar numara yap.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mav." Ona elimi uzatırım ve tokalaşırız. "Ben de, Amy."

"Demek Amerikalı'sın?" diye soruyorum, sözde Hollandalı ismimden ve kraliyet hayatını geride bırakan prensesler hakkındaki filmlerden uzaklaşmak için.

Gerçeğe çok yakın.

Ellerini havaya kaldırır. "Suçluyum. Beni ele veren ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Her şey."

Kıkırdar. "Doğru."

"Malveaux'da ne yapıyorsun?"

"Tatildeyim."

Kostümlerden birinin kolunu çeviriyorum. "Oh. Oyunlar için burada olduğunu sanmıştım."

Beni gerçekten tanıyıp tanımadığını ve hayatımı mahvetmeden önce benimle oyun oynayıp oynamadığını anlamak için onu yokluyorum.

En azından önümüzdeki yirmi sekiz günümü.

"Oyunlar nedir?" diye soruyor ve ben büyük bir rahatlama hissediyorum. Gerçekten kim olduğumu bilmiyor.

Bu çok rahatlatıcı, itiraf etmeliyim. Gençler gittikten sonra rahat tavırları ve samimi gülümsemesi, benim alıştığım sert ve resmi davranışlarından çok farklı.

"Oyunlar, Malveaux ve komşu ülke Ledonia arasında her yıl düzenlenen bir yarışmadır. Dün gece sona erdi. Birçok insan bu yarışma için şehre geldi. Çok popülerdir."

"Kaçırdığım için üzgünüm."

"Kraliyet ailesi de bu neşeli oyunlara katılıyor, biliyor musun?" diye devam ettim.

"Öyle mi?" diye sordu, ses tonu kraliyet aileleriyle hiç ilgilenmediğini gösteriyordu.

Nefesimi veriyorum.

Sanırım sorun yok.

René bize doğru koşarak gelir ve dükkânın artık bizden başka kimsenin olmadığını fark ederim. "Kusura bakmayın. Kostüm bulabildiniz mi bayan?"

Kostüm. Doğru. Buraya Maverick adında Amerikalı turistlerle sohbet etmeye gelmedim.

"Korkarım pek iyi gitmedi, René. Sanırım bu tür kostümlerden birini aramıyorum." Seçeneklere elimi sallıyorum. "Sanırım bir karakterden ziyade, sokakta yürüyen bir insan gibi görünmek istiyorum. Anlatabildim mi?"

"Rockçı, punkçı veya gotik gibi mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Maverick ve beynimde bir ampul yandı.

"Evet! Aynen öyle. Gotik olmak istiyorum," diyorum, okuldan siyah giyinip, gözlerini siyah kalemle çizip, siyah ruj süren ve asla gülümsemeyen bir kızı hatırlayarak. Oldukça sert bir görünüşü vardı ve benim tam tersimdi. Kaçak bir prenses için mükemmel bir kılık değiştirme!

Koyu renk saçlarımla bu görünümü başarabileceğimi biliyorum. Cilt tonum belirgin bir şekilde zeytin rengi olduğu için porselen gibi bir cilde sahip olmayabilirim, ama bu makyajla halledilemeyecek bir şey değil.

"Ben de gotik olmak fikrini beğendim," diyor Maverick. "Senin için de uygunsa, Amy?"

"Eminim ki tamamen farklı partilere gideceğiz. İkimiz de gotik olsak da hiç önemi yok," diye onu temin ediyorum.

Aslında partiye gitmeyeceğim gerçeği, onun bilmesine gerek olmayan bir ayrıntı.

René bizi tamamen siyah giysilerle dolu bir bölüme götürüyor. Maverick ve ben, gotik gibi görünmek için gereken tüm unsurları topluyor ve kendi soyunma odalarımıza giriyoruz. Benim payıma düşen, ön ve ortasında büyük bir kurukafa bulunan siyah bir tişört, uyluk ortasına kadar uzanan ince kurukafa desenli dar siyah bir etek ve tahmin ettiğiniz gibi kurukafa şeklinde yapışkan dövmeler.

Bir temam var ve ona sadık kalacağım.

Yansımana bakıyorum. Fena değil. Oldukça gotik, ama bir şey eksik.

Çantamdan siyah göz kalemimi çıkarıp gözlerimin etrafına bir halka çiziyorum ve dudaklarımı siyahlaştırıyorum. Sonuç olarak, kendimden çok uzaklaşmış, daha ulaşılmaz ve daha karamsar görünüyorum.

Şimdi tek yapmam gereken gülümsememek ve bu gotik tarzı tam olarak benimsemek.

Perdeyi çekip dükkana giriyorum, René beni eleştirel bir gözle süzdü. "Buna temiz gotik estetik denir bayan. Partiniz için daha aşırı bir şey istemediğinizden emin misiniz?"

"Kesinlikle," diye gülümseyerek cevap veriyorum ve sonra kendimi durdurup, yüzümü uygun şekilde kasvetli, karanlık ve ürkütücü bir ifadeye büründürüyorum.

Morbid tam olarak neye benziyor bilmiyorum. "Ölü" anlamına gelmiyor mu?

Maverick'in perdesi hışırdar ve dönüp onun karanlık ihtişamını görürüm. Benim gibi o da siyah bir tişört giyiyor, ama tişörtünün önünde bir ay ve budaklı bir ağacın silueti var. Tişörtü, tamamen yanlış ayakkabılarla eşleştirdiği siyah pantolonun üzerine bolca giyiyor: beyaz spor ayakkabılar.

Benden farklı olarak, gerçek saçtan çok peruk gibi görünen uzun siyah bir peruk takıyor. Kıyafetinin karanlığı onu daha solgun ve daha yoğun gösteriyor, bir gotik için tamamen uygun.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, kollarını yanlara açarak.

"Harika! Ama peruk? Pek iyi değil," diyorum.

Elini uzatıp peruğa dokunuyor. "Uygun değil mi?"

Ben başıımı sallayınca, o da onu çıkarır. Anında, teninin rengi geri gelir ve o yüzde bin daha az ölü görünür.

"Ayakkabılarını da çıkarmanı öneririm," diyor René.

"René haklı. O ayakkabılar bana Amerikan turisti diye bağılıyor," diyorum.

Ayaklarına bakar. "Evet. Pek gotik değil, değil mi?" Bana bakar bana bakar ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Karaktere girmek için bunu da bırakmalısın," diyorum

"Neyi?"

"Ne zaman bir gotik gülümsediğini gördün ki, Mav?"

"Haklısın," diyor, gülümsemesi tamamen yanlış yöne kayıyor. yönünde.

"Son bir dokunuş." Siyah göz kalemimi alıyorum. Onu kaldırıp soruyorum, "İzin verir misin?"

Kaşları yine çatıldı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Burnunun üzerine siyah çiller koyacağım ve üst dudağına yukarı doğru kıvrık bir bıyık çizeceğim," derim, ifademi değiştirmeden.

"Öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Sana biraz eyeliner süreceğim." "Öyleyse, buyur."

"Çok uzunsun. Oturman gerekebilir." "Tabii ki."

"Tam olarak boyun kaç?" "193 cm. Kardeşim daha uzun."

"Vay canına."

Soyunma odasındaki tahta tabureye oturur. Eğilip kalemimi kirpik çizgisinin altına getiririm. Bunu yaparken bana bakar ve gözlerinin maviliğinin ay ışığıyla aydınlanan okyanusta yüzmek gibi olduğunu, göz bebeklerinin etrafına dağılmış minik altın parçacıkları olduğunu fark ederim.

Kare çenesi ile birleştiiğinde, ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Bu düzeyde fiziksel mükemmelliği daha önce de görmüştüm. Devlet yemeklerinde

ziyaret eden üst düzey yetkililerin yakışıklı oğulları, doğumlarından itibaren mükemmel bir eş olmak için yetiştirilmişlerdi.

Ama Maverick'te çok daha gerçekçi bir şey var, alıştırılmış bir çekiciliğin olmaması ferahlatıcı.

Geri çekilip yaptığım işi inceliyorum. Eyeliner ile gözleri vurgulanmış, neredeyse hayalet gibi bir görünüm kazanmış ve dükkana giren Amerikalı turistten ikna edici bir gotikçiye dönüşmüş.

Gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde, neredeyse samimi sayılabilecek yumuşak bir ses tonuyla "Teşekkürler, Amy" diyor.

Bu çok saçma. Daha yeni tanıştık.

"Malveauxian hizmetinin bir parçası," diye hafifçe cevap veriyorum, bakışlarımı ondan ayırarak.

"Bence ikiniz de muhteşem görünüyorsunuz. Tam da uygun miktarda gotik," diyor René.

Görünüşümüzden memnun olarak, ikimiz de kostümlerin parasını öderiz ve ona peruk olmadan daha iyi göründüğünü söylememe rağmen, Maverick'in onu da ödediğini fark ederim.

"Sen de kostümünü değiştirmeyecek misin?" diye soruyorum, o da benim yaptığım gibi normal kıyafetlerini kağıt torbaya koyarken.

"Görünüşe göre sen de," diye cevaplar.

"Bu görünümü o kadar beğendim ki partimden önce giymek istiyorum." "Evet, ben de."

René'ye teşekkür edip dükkandan çıkıyoruz, parlak öğleden sonra ışığında gözlerimizi kırıştırıyoruz.

"Sanırım bu kadar," diyerek ona döndüm. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Mav. Malveaux'daki kalan günlerinin ve bu akşamki partinin keyfini çıkarmanı dilerim."

"Teşekkürler. Sen de. Sen... şey... muhteşem bir gotikisin. Eğer böyle bir şey varsa tabii."

Bana muhteşem olduğumu mu söyledi? Sanırım öyle, ve prenses olduğum için benim ilgimi çekmeye çalışmıyor da.

"Teşekkürler. Sen de öylesin," diyorum, yanaklarım kızarıyor.

Bir an için garip bir sessizlik içinde durduk. Nedense, bu Amerikalı yabancıya veda etmek istemediğimi fark ettim.

yabancıya veda etmek istemediğimi fark ettim. Bunun nedeni onunla vakit geçirmekten hoşlandığım için mi, yoksa gerçek ben olmadığım için mi, emin değilim.

"Peki," diyorum bu garip sessizliği

bozmak için. "Evet. Peki."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Dönüp caddede yürümeye başlıyorum, onu tekrar görmeyi umursamayacağımı bilerek. İlginç birisi. O, gerçek biriyle konuşmaya ihtiyaç duyduğunuz, bitmek bilmeyen saray etkinliklerinde iyi bir diplomatik müttefik olabilecek türden birisi.

Ama Greg beni bekliyor ve benim odaklanmam gereken kişi o.

Bölüm 5

Ethan

"Hoşça kal," diyor ve sonra, benim kendi beceriksiz "Hoşça kal"ımdan daha iyi bir cevap bulamadan, dar parke taşlı caddeden uzaklaşıyor.

Aferin Roberts. Çok akıllıcaydı.

Amy'yi, ya da Amel'i, ya da söylediği o Hollandaca ismi her neyse, köşeyi dönüp kaybolmasını izliyorum, gotik kıyafeti onu gölgelerin arasına karıştırıyor.

Onun da kostümünü giymek istemesi tuhaf mı? Elbette kostümü içinde muhteşem görünüyordu, ama kot pantolon ve tişörtüyle de aynı derecede çekiciydi.

Ve onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Görünüşünden çok, tavırlarında bir şeydi. Geniş gözlü coşkusunun altında yatan özgüven, sanırım.

Siyah peruğumu takıp ters yöne doğru yürüyorum, Amy'nin onu atmamı tavsiye etmesine rağmen satın aldığımdan pişman olmuş durumdayım. Kaşındırıyor ve rahatsız ediyor, sıcak öğleden sonra güneşinde başımı terletiyor.

Ama Amy bunu anlamıyor. O bir parti için kostüm giyiyor. Ben mi? Benim alabileceğim tüm kılık değiştirme yöntemlerine ihtiyacım var. Kostüm mağazasına dalmadan önce paparazzilerle yaşadığım o olay, Malveaux'da bile Rowan Thornheart'ın hayranları olduğunu açıkça ortaya koydu.

"Maverick Mitchell" takma adı, *Top Gun'daki* çocukluk kahramanımdan ödünç aldığım, benim için dahice bir fikirdi. Ailem, bir hafta önce izlemiş olmamıza rağmen, aile film gecesi için bunu önerdiğimde her zaman gülümserdi. Dan ve küçük kız kardeşim Emmy ise o kadar nazik değildi. Eminim ki benim yüzümden o filmi sevmemeye başladılar ve filmin dahiliğini tamamen kaçırdılar.

O zamanlar, şöhret benim hayalimde çok farklı görünüyordu. Yaratıcı özgürlük ve saygı hayal ediyordum. Elbette, biraz da övgü vardı, ama bu benim için asla ana hedef değildi ve kesinlikle, yeniden insan gibi hissetmek için yabancı bir ülkede kaşıntılı bir peruğun arkasına saklanacağımı düşünmemiştim.

Şöhretle ilgili beni en çok rahatsız eden şey, kameralar ya da mahremiyetimin ihlali değil, her ne kadar bunlar da yeterince zor olsa da. Şöhretin, insanlarla olan ilişkilerimin anlamını boşaltmış gibi görünmesi. Her konuşmanın bir amacı var gibi, herkes benden bir şey istiyor.

Bir şekilde, bu yeni hayatımda, insanlarla olan o samimi bağı, Hollywood'a gelmeden önce doğal olarak var olan bağı kaybettim.

Amy ile konuşmak birçok nedenden dolayı ferahlatıcıydı, ama aynı zamanda benim kim olduğumu bilmediği için de öyleydi. Kostüm mağazasında geçirdiğim o kısa anlar boyunca, ben Ethan Roberts, televizyon yıldızı, namı diğer kalp kıran savaş lordu Rowan Thornheart değildim. Ben sadece yanlış reyonda bulunan, yanlışlıkla raflardan bir rahibe kostümü alan bir adamdım.

Dürüst olmak gerekirse, onun sevimli olması da yardımcı oldu.

Tamam, o sadece sevimli değildi. Hollywood'da çok eksik olan, karmaşık olmayan bir güzelliği vardı. Gotik kostümünü giydiğinde o kadar seksi görünüyordu ki, *The Mask* filmindeki Jim Carrey gibi dilimi yerden almak zorunda kaldım. Rahat ve pozitif tavırlarıyla birleştiğinde, onun gitmesine üzüldüm.

Ayrılmak zorunda kalmamız çok yazık.

Ama ben buraya bir kadınla tanışmak için gelmedim. Buraya değişiklik olsun diye geldim. Biriyle ilişki kurmak işleri sadece karmaşıktırır ve karmaşıklık benim listemdeki en son şey.

Bulvar boyunca ilerlerken etrafıma bakıyorum. Eski taş mimarisi, bakımlı çitleri ve kaldırımları süsleyen ağaçlarıyla Tleurbonne'un pitoresk sokakları, geniş, trafiğin yoğun olduğu ve çoğu zaman ruhsuz Los Angeles sokaklarından daha farklı olamazdı. Burada hayat daha sakin bir tempoda akıyor, korna sesleri yok, insanlar aceleyle telefonlarına talimatlar verip koşturmuyorlar.

Chelsea'nin telefonuna körü körüne işaret ettiğimde umduğum tam da buydu.

Keşke paparazziler beni burada bulmasaydı.

Şu anda fotoğrafçıların izi yok, ama onlar gölgelerde gizlenip, en beklemediğiniz anda üzerinize atlamalarıyla ünlüdürler. Kostümümle bile yüksek alarmda olmalıyım, çünkü kostümün gerçek kimliğimi gizlemede sınırlı bir etkisi olduğunu biliyorum. 193 cm boyunda olduğunuzda, boyunuzu gizlemek için yapabileceğiniz pek bir şey yok, kabul edelim. Ama umarım bu, onların dikkatini başka yöne çekmeye ve bu şehirde fark edilmeden hareket etme özgürlüğü sağlamaya yeter.

Köşeyi dönüp ana caddeye çıkıyorum ve bir gotik kadar uyum sağlamaya çalışıyorum. Taze pişmiş ekmeğin kokusu burnumu dolduruyor ve ne kadar acıktığımı fark ediyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve o da sadece bir kruvasan ve bir fincan kahveydi.

Bu lezzetli kokunun kaynağını bulurum ve kendime bir *croque monsieur* sipariş ederim, ki bu da jambonlu ve peynirli tost sandviğine verilen süslü bir isimdir.

Büyük, uluslararası bir zincirin parçası olmadığı ve umarım saklanabileceğim kadar gizli olduğu için bilerek seçtiğim küçük otele geri dönerken onu çiğniyorum. Odama çekilip kitap okuyacağım, ki bu günlerde pek yapamadığım bir şey.

Görkemli ağaçların gölgesinde oturan insanlarla dolu küçük bir parkın önünden geçerken, telefonum arka cebimde titriyor. Çıkarıp Chelsea'den gelen mesajı görüyorum.

CHELSEA:

Saklanmak istediğini sanıyordum.

Mesajın yanında, bu sabah kahvaltı yaptığım kahvehanenin önünde oturan benim bulanık bir fotoğrafım var. Bir zamanlar lezzetli olan sandviçim ağızımda kartona dönüşürken, omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

Ne oluyor? Nerede olduğumu biliyorlar mı?

Demek peşimdeydiler. O kostüm dükkânına koşarak girmekle paranoyaklık yapmıyordum. Dahası, iğrenç bir kesinlikle biliyorum ki, onlara bir hikâye, müstehcen bir şey

—ya da daha kötüsünü verene kadar peşimi bırakmayacaklarını biliyordum.

BEN:

Gizlenme konusunda pek iyi olmadığım açık.

CHELSEA:

Acemi hatası numara 1: büyük bir şehre gitmek.

Oradan çıkman lazım. Başlangıç olarak daha az

insanın olduğu bir yere git. Daha az insan, daha az

fotoğrafçı demektir. Bu temel matematik.

Mesajına bakıyorum, göğsümde tanıdık bir ağırlık hissediyorum. Hayatım bu mu oldu? İnsanlarla teması en aza indirmek için matematiksel denklemler mi? Üç yıl önce, geri aranmak için yalvarıyordum ve hemoroid kremi reklamı aldığımda sevinçten havaya uçuyordum (gerçek hikaye).

Şimdi, nefes alabileceğim bir yer bulmak için nüfus yoğunluğunu hesaplamak zorunda kalıyorum.

En kötüsü, hala oyunculuğu seviyor olmam. Rowan Thornheart olmayı ve bu karakteri hayata geçirmeyi seviyorum.

Sevmediğim şey ise, dizinin başarısının beni bir meta haline getirmiş olması, fotoğrafı çekilip dizinin ürünleriyle birlikte satılan bir şey haline gelmiş olmam.

Ve evet, benim oyuncak bebeklerimi satıyorlar.

BEN:

Sanırım bir yere kamp yapmaya gidebilirim?

CHELSEA:

Kamp mı? Delirdin mi sen?!! İnsanlar kamp yapmaya gittiklerinde seri katiller tarafından öldürülüyorlar, İğrenç.

Şu anki zor durumuma rağmen, ekrana gülümsüyorum. Bu tam Chelsea'ye göre. Her zamanki gibi drama kraliçesi. Cevap verme fırsatı bulamadan, ondan başka bir mesaj daha geliyor.

CHELSEA:

Tleurbonne'dan çok uzak olmayan küçük bir kasabanın hemen dışında, en güzel yerde bir evi olan bir arkadaşım var. Sanırım denize yakın.

BEN:

Akdeniz'i mi kastediyorsun?

Gözlerini deviren emoji ekliyorum çünkü kendine düşkün Chelsea bile Akdeniz'i duymuştur mutlaka.

CHELSEA:

Tabii.

Adı Montelac ve nüfusu sadece 653 kişidir. Nüfusun büyük bir kısmı, hayatları boyunca burada yaşamış yaşlı sakinlerden oluşmaktadır. Malveaux'da turistik haritada yer almayan son yerlerden biridir. turist haritasında yer almayan son yerlerden biridir.

Ekrana gözlerimi kırıştıyorum. Kasabanın nüfusunu ve sakinlerinin ortalama yaşını biliyor. Cevabımı yazıyorum.

BEN:

Az önce bir seyahat broşürü mü yuttun?

CHELSEA:

Adı Google. Tanımalısın.

BEN:

Not aldım.

CHELSEA:

Arkadaşıma bir sorayım, ama o kadar çok evi var ki,
birkaç hafta burada kalırsanız
bu evde birkaç hafta kalırsanız, eminim fark etmez.

Bu fikri iyice düşünürüm. Sadece altı yüz kadar nüfusu olan bir kasaba o kadar küçük olabilir ki, beni tanısalara bile umursamayacaklardır. Ya da bir süreliğine saklanıp dünyanın geri kalanını unutabilirim.

Telefonum elimde titriyor.

CHELSEA:

Dion evi alabileceğini söylüyor!

BEN:

Dion mu? Emlakçımız Dion mu?

Neden onun evi olduğunu söylemedi ki?

CHELSEA:

Tabii ki.

Çok yardımcı oldu.

CHELSEA:

Senin ziyaretinden çok heyecanlanıyor. Hayaller Gölü
denen bir gölün kıyısında olduğunu söylüyor. Kulağa
harika geliyor!

Kesinlikle gitmelisin.

BEN:

Şu anda onunla birlikte misin?

Telefonumdaki saate bakıyorum. Los Angeles'ta gece yarısı olmalı.

CHELSEA:

Takılıyoruz.

BEN:

Takılıyor
muyuz?

CHELSEA:

Nasıl olduğunu bilirsin.

BEN:

Uh, hayır?

CHELSEA:

Peki, ev ne olacak?

BEN:

Bir düşüneyim.

CHELSEA:

Dion kararını çok uzatma diyor. Seni seviyorum!

xoxoxoxoxo

Belki de aceleci bir sonuca varıyorum, ama Chelsea şu anda emlakçımızla birlikteyse... Hayır. Öyle bir şey yapmaz. Değil mi?

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Chelsea ne yaparsa yapsın, benim kafamda daha önemli şeyler var. Gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum. İnsanlar kendi işlerine bakıyor, telefonlarıyla konuşuyor, güneşin tadını çıkarıyor, köpeklerini gezdiriyorlar.

Biraz rahatlarım.

Yani benim bir fotoğrafım vardı. Ne olmuş yani? O kafede bir daha kahvaltı yapmayacağım. Sakin ol. Dion'un yaşlılarla dolu bir kasabada sahip olduğu bir eve kaçmam gerekmiyor. Bu işleri çok abartıyorsun.

Burada iyiyim, özellikle de şimdi bu dahice kılık değiştirme yöntemim varken.

Sandviçimden bir ısırık daha alıyorum, ama artık karton tadı bile yok. Sandviçi bitirip, ambalajını otelin dışındaki çöp kutusuna atıyorum. Cam kapıyı açtığımda, lobideki kanepelerde uzanmış bir grup adam görüyorum. Koyu renkli, pratik giysiler giymiş, ağır kamera ekipmanları omuzlarına asılmış, dağınık görünümlü bu adamlar, kostüm dükkanına uğramış gibi görünen paparazzilerin klişesi gibiler.

Kalbim aniden davul gibi çarpmaya başlar, o gece kırmızı halıda hissettiğim göğsümdeki baskı geri gelir ve sertçe sıkar.

Burada kaldığımı nereden biliyorlar? Biri onlara haber mi verdi?

Ve en önemlisi, yeni kılık değiştirmiş halimle beni tanıyacaklar mı?

Sorularımın hiçbirine cevap bulmak için durmadan, başımı eğip merdivenlere doğru koşar adımlarla ilerledim. Jorge'nin düzenli PT seanslarındaki kardiyo egzersizleri için minnettar olarak, katıma ulaşana kadar merdivenleri birbiri ardına koştum. Odamın dışında, efordan nefes nefese kalmıştım, oda kartım bir *bip* sesiyle kapıyı açtı ve içeri girip arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim.

Buradan çıkmam lazım.

Başka bir yere gitmem gerekiyor, büyük şehirlerden uzak bir yere. Nüfusu daha az olan, tercihen televizyon veya yayın hizmetleri olmayan bir yere.

Evet, bunun için bir zaman makinesine ihtiyacım olabilir.

Bu programın Malveaux'da bu kadar popüler olduğunu kim bilebilirdi? Küresel bir izleyici kitlesi olduğunu biliyordum, ama bu küçük ülkede bu kadar ünlü olduğumu bilmiyordum.

Bana açık olan şey, bu şehirde fark edilmeden kalamayacağım, yani kafamı toplamak için çok ihtiyacım olan molayı alamayacağım.

Derin bir nefes alıyorum. İki gün. Beni bulmaları için bu kadar süre yetti. Kırk sekiz saat.

Giysilerimi sırt çantama tıktırıyorum, tüm tuvalet malzemelerimi alıyorum ve rahat spor ayakkabılarımı, sahip olduğum tek siyah ayakkabılar olan başka bir çift spor ayakkabı ile değiştiriyorum. Aynaya bakıyorum ve solgun yüzümün bana baktığını görüyorum.

Telefonumu alıp hızlıca bir araştırma yapıyorum. Chelsea'nin bahsettiği o küçük kasaba, Montelac, şu anda mükemmel bir seçenek gibi görünüyor. Google'da hızlıca araştırdığımda, Côte-des-Papillons'a trenle gidip oradan otobüse aktarma yapabileceğimi öğreniyorum.

Karar verilir.

Sırt çantamı omuzlarıma asarken aynada kendimi görüyorum. Amy'nin sürdüğü koyu renkli göz kalemi gözlerimi kocaman gösteriyor. Peruğumun ve tişörtümün siyah rengi tenimin rengini emdiği için kendime hiç benzemiyorum. Belki lobideki paparazzileri atlatıp tren istasyonuna kadar fark edilmeden gidebilirim?

Hayatım bu hale mi geldi?

Annem geçen ay bana hayatımın umduğum gibi olup olmadığını sordu. Yalan söyledim ve evet dedim çünkü hayallerimi gerçekleştirmek kendimi kaybetmek gibi hissettirdiğini nasıl aıklayacağımı bilmiyordum.

Merdivenlerden aşağı koşarak indim ve zemin kattaki kapıda durup küçük pencereden lobiye gözetledim. Paparazziler hâlâ oradaydı, avlarını sabırsızlıkla bekliyorlardı, sanki uzun çimlerin arasında uzanmış, öğle yemeğini bekleyen aslanlar gibi.

Ya şimdi ya da asla, Roberts.

Nefes alıp, kapıyı hafifçe aralayıp, başımı eğerek çıkışa doğru yöneliyorum. Bir adam kapıdan içeri girerken, adamlardan biri benim ismime çok benzeyen bir şey söylüyor. Tepki göstermiyorum. Onlara bakmıyorum bile. Sanki gidecek yerim ve görececek insanlarım olan sıradan bir gotik gibi, kararlılıkla ilerlemeye devam ediyorum. Bu arada, bu adamların benim gerçek kimliğimi anlamamalarını umut ediyorum.

Umudum boşunadır.

Omzumun üzerinden baktığımda, adamların ayağa kalktığını ve kameralarını hazırladıklarını görüyorum. Ben olduğumu anladılar mı? Yoksa otelden çıkarken yanından geçtiğim zavallı adamın belgelenmeye değer biri olduğunu mu düşünüyorlar?

Bunu öğrenmek için orada kalmayacağım.

Google Haritalar'da çizilen yolu takip ederek tren istasyonuna ulaşmak için caddede büyük adımlarla yürüyorum. Ana caddeye döndüğümde, başımı eğik tutarak ocuk gruplarından ve iş adamlarından kaçınıyorum. Birkaç dakika sonra, kimse adımı ağırmıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum.

Paparazzilerden iz yok.

Hızımı yavaşlatıyorum, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

Sonunda Tleurbonne Merkez İstasyonu'na varıyorum ve diğerleriyle birlikte sıraya girip Cte-des-Papillons'a bilet alıyorum. Sıra bana geldiğinde, Malveauxianca tek kelime bilmediğim için biraz zorlanıyorum. Neyse ki, gişedeki kadın biraz İngilizce biliyor ve bir sonraki trenin yirmi dakikadan az bir süre sonra 12. perondan kalkacağını ğreniyorum.

Trene binip koltuğumu buluyorum. Vagon boş, sadece çiçekli elbiseli iki yaşlı kadın var, ama onlar konuşmakla meşgul oldukları için beni fark etmiyorlar. Eforumdan nemlenen peruğumu çıkarıp çantama tikiştiriyorum ve koltuğuma oturuyorum, karanlık iç mekana karışmayı umuyorum.

Telefonumda tarayıcıyı açıp adımı aratıyorum. Karşımda, bu sabah bir fincan kahvenin tadını çıkarırken çekilmiş fotoğrafım beliriyor. Başlıkta "*Savaşçı Rowan Thornheart Malveaux'da Yumuşuyor*" yazıyor.

Pek orijinal sayılmaz.

Makalede yer almayan şey, haber konusu olmadan bir fincan kahve içmeyi ne kadar çok istediğim. Ya da kariyerim veya ilişki durumumla ilgili olmayan sohbetleri ne kadar özlediğim. Benden bir şey elde etmeye çalışmayan biriyle yaptığım son gerçek sohbet... şey, o kostüm mağazasında Amy ileydi.

Belki de bu yüzden onunla konuşmaya devam etmek için garip bir istek duydum. Bana baktığında, *gerçekten* bana bakıyordu. Beni görmezden gelmiyordu, beni geçiştirmiyordu, benim için ne yapabileceğimi merak etmiyordu. Maverick'i görüyordu, Ethan Roberts'ı değil, Rowan Thornheart'ı değil. Ve nedense bu, aylardır yaşadığım her şeyden daha gerçekçi geliyordu.

İronik, biliyorum.

Vagon yolcularla dolmaya başlar, bazıları ağır bagajlarla, bazıları alışveriş poşetleriyle. Koltuğuma daha da gömülür ve telefonumda bir kitap okumaya odaklanırım, umarım kimse beni tanımayacak kadar farklı görünürüm.

Derin ve sakin bir nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum ve sonra bırakıyorum.

Bir sonraki hatırladığım şey, bir düdük sesi ve birinin Malveauxian dilinde bir şey bağırmasıydı. Koyu mavi üniforma ve şapka giymiş bir gardiyan vagona adım attı ve kapılar kapanmaya başladı, bu yüzden bunun "Herkes binsin!" olduğunu varsayıyorum.

Kapılar neredeyse kapanmışken, birdenbire tekrar açılır.

Koltuğumda daha da aşağı kayıyorum. Bir kadın sesi duyuluyor. Paparazziler eşit fırsatlar sunan bir işveren gibi görünmüyor, çoğu

erkeklerden oluşuyor, bu yüzden benim tahminim o kadının paparazzi olmadığı yönünde. Hızlı bir Malveauxian diliyle konuşuyor, ama bu dilde tanıdık gelen bir şeyler var.

Koltuktan kalkıp onu görebilmek için kendimi zorluyorum. Gördüğüm şey beni tamamen şaşırtıyor.

Orada durmuş, gardiyana hızlıca bir şeyler söyleyerek eline bir bilet tutuşturuyordu, o kişi benim gotik arkadaşım Amy'den başkası değildi.

Kalbim garip bir şekilde atıyor. O. Beni sadece bir fotoğraf fırsatı ya da ünlü bir kişi olarak değil, bir insan olarak gören tek kişi.

Bir an için, koltuğumda daha da aşağıya kayarak, herhangi bir karmaşıklığı önlemeyi düşünüyorum. Ama bir şey beni ona doğru çekiyor. Belki de Dion'un göl evine çekilip yaralarımı yalnız başıma sarmadan önce, bir kez daha samimi bir sohbet etme şansındır?

Ya da belki de herkesin Ethan Roberts'ı istediği bir dünyada, Maverick Mitchell ile gotik perukların avantajlarını tartışmak isteyen biri olduğu içindir.

Bölüm 6

Amelia

Hala Prenses Amelia'nın şu anda Hindistan'da bir dağda lotus pozisyonunda oturmuş, vindaloo ve naan ekmeği yedikten sonra agresif bir şekilde düşünmemeyi düşündüğüne dair resmi kraliyet açıklamasını inanan var mı?

Bu sorunun cevabı kesinlikle *hayır* olmalı.

Geçmişte benim öne sürdüğüm gibi, sirke katılmak için kaçmamış ya da uzaya uçmamış olabilir, çünkü aslında hiçbir yere gitmediğıne dair söylentiler dolaşıyor.

Tleurbonne'un kalabalık bir caddesinde, rahat kıyafetlerine rağmen Amelia'ya çarpıcı bir benzerlik gösteren genç bir bayan görüldü.

Acaba farkındalık yolculuğuna çıkmak yerine, hepimizin romantizm içereceğini umduğumuz tamamen farklı bir yolculuğa mı kaçtı?

Prenses Amelia, sessiz tefekkür yerine sessiz isyan mı tercih etti?

Ne yazık ki, o sadece bir kez görüldü, ama bu kraliyet muhabiri yılmayacak.

Bu alanı takip etmeye devam edin, sevgili dostlar.
Tiara'yı kaldırıp çay döken,

Fabiana Fontaine xx

#KraliyetKaçışı
#AmeliaOnTheLoose
#Çayılçme

"Çok, çok teşekkür ederim," diyorum gardiyana en güzel gülümsememle. "Hayatımı kurtardınız. Bu treni kaçırsaydım ne yapardım bilmiyorum."

"Yerinize geçin bayan. Tren kalkıyor," diye cevaplar, ifadesiz bir yüzle.

Ama heyecanım azalmıyor. Burada olduğum ve tren istasyondan ayrılmadan önce güvenli bir şekilde trene bindiğim için çok mutluyum.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum ve biletimi ondan alıyorum.

Şu anda, 511 numaralı kuralı çiğniyorum: *Özel vagonda değilseniz asla toplu taşıma araçlarını kullanmayın.* Ve gardiyanın bana kayıtsız bir küçümsemeye davranması, kılık değiştirmenin işe yaradığını kanıtlıyor. Ben, Côte-des-Papillons'a giden bu sıradan trende, Greg'e giden sıradan bir yolcuyum.

Bu düşünce midemi kıpır kıpır ediyor.

"Sağ tarafta, aşağıda." O, vagonun aşağısını işaret etti ve ben, şaşırtıcı derecede dar olan koridorda valizimi sürüklemeyi önce ona minnettar bir gülümseme attım. Bir prenses gibi düşünmemeye çalışıyorum — kendi geniş alanınızın olduğu, istediğiniz her şeyi yiyip içebileceğiniz, konforunuzu sağlamak için elinizin altında personel bulunan birinci sınıf özel vagon — ama bu dar vagonla, sardalya gibi sıkışmış insanlarla dolu vagonla karşılaştırmamak imkansız.

Geri dönüp ona soruyorum, "Valizimi nereye koyayım?"

Bana bir tür aptal olduğumu ima eden bir bakış attıktan sonra başını kaldırdı ve başımın üstündeki, insanların bagajlarıyla dolu rafları fark ettim.

"Orada mı? Tamam. Teşekkürler," diyorum ona, antrenörüm Raoul ile üst vücut gücümü daha fazla çalıştırmış olmayı dileyerek ve valizimi o kadar yükseğe kaldırabilecek miyim diye merak ederek.

Ama ihtiyaç neyse o, dedikleri gibi, ve koridorda ilerlerken, insanların ayaklarına çarparak özür dilerken, kendime normal bir insan gibi seyahat etmeyi seçtiğimi ve normal insanların trenlerde valizlerini baş üstü raflarına koyduklarını hatırlatıyorum.

Yerimi buluyorum, yanımda on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir adam var, bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini telefonuna geri veriyor, sivilceli yüzünde somurtkan bir ifade var.

"İyi günler," diyorum, ama beni tamamen görmezden geliyor ve sosyal medyada gezinmeye devam ediyor — eminim insanlık için çok önemli bir şey hakkında.

En azından konuşkan biri değil.

Bagaj rafına bakarak, benim koltuğumdan iki koltuk ötedeki bir yer buluyorum. Kimsenin yüzüne çarpmamaya dikkat ederek valizimi alıyorum, sonra nefes alıp tüm gücümle başımın üstüne kaldırarak rafa yerleştirmeye çalışıyorum.

Bavulun kenarı raya değdiği anda tren birden ileri doğru sallanır ve benim açıkçası acınacak üst vücut gücümle birleşince (bu konuda Raoul'la çalışmam gerektiği açık) kollarım pes eder.

Kaçınılmaz olanı durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımı fark edince paniğim artıyor. Sendeleyerek dengemi sağlamaya çalışırken, aynı zamanda valizi de bırakmamaya çalışıyorum.

Tam bu sırada omzum, vagonun arka duvarı olduğunu tahmin ettiğim bir şeye çarpar. Ama sonra duvarın kolu beni sarar ve valizin ağırlığı neredeyse sıfıra inerken düşmemi engeller.

Bir dakika. Duvarların kolları olmaz ki.

Kurtarıcımı görmek için endişeyle başımı kaldırıyorum.

"Sen mi?" diye hayretle soruyorum, gözlerim sarayın en büyük yemek tabaklarından bile daha geniş açılmış durumda.

"Parlak zırhlı şövalyenize böyle mi teşekkür edersiniz?" diye sorar, yumuşak Amerikan aksanıyla, siyah göz kalemi ile çevrili gözleri eğlenerek parıldayarak.

Tek bir ustaca hareketle, sanki hiç de zor bir şey değilmiş gibi valizimi rafa yerleştirir. Onun boyunda bir adam için muhtemelen zor bir şey değildir. O tam bir çelişki yığını. Sarayın duvarları kadar sağlam ama bir şekilde yumuşak. Göğsü, beni ve gülünç derecede aşırı dolu valizimi yakalamaktan kaynaklanan hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden düzenli nefeslerle inip kalkıyor ve tişörtünün altından, günlerini spor salonunda geçiren birinin belirgin hatlarını hissedebiliyorum.

Bu objektif bir gözlem, daha fazlası değil. Tıpkı kraliyet bahçelerindeki bir heykelin karın kaslarının özellikle iyi işlenmiş olduğunu fark etmek gibi.

Ve sonra onun kokusu bana ulaşıyor. Vanilya ve yağmur yağdıktan sonra Villadorata'daki sarayın ormanındaki gibi odunsu bir koku. Onu kasıtlı olarak kokladığımdan değil. Bu kesinlikle prenseslere yakışmayacak bir davranış olurdu, ayrıca burnuma girmek istediğim tek erkek kokusu Greg'inki.

Durun. Bu doğru gelmiyor.

Oh, ne demek istediğimi biliyorum. Greg'in kokusu dışında başka bir erkeğin kokusunu içime çekmek istemiyorum. Hikayenin sonu.

Kraliyet protokolünün izin verdiğiinden daha uzun süre Maverick'e yaslanmaya devam ediyorum. Ama kabul edelim: Saraydan kaçtığım anda kraliyet protokolünü bir kenara attım.

"Yoksa 'parlak zırhlı gotik' mi demeliydim? Sanırım şu anda kafam karışık bir metaforla uğraşıyorum," diyor tren tekrar sarsılırken, bana aslında bir tren vagonunun ortasında bir yabancıнын kollarında olduğumu hatırlatıyor.

Trenin hareketi düzelince, hayatı boyunca insanlarla uygun mesafeyi koruyan birinin alışılmış zarafetiyle geri adım atıyorum. Kural 543: *Bir prenses, halka açık yerlerde diğerlerinden uygun mesafeyi korumalıdır.*

Evet, bir kural daha çiğnendi.

"Çok üzgünüm, Maverick," diye mırıldanıyorum, boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Hain biyoloji.

Ve evet, bunun için de bir kural var. Kural 149: *Bir prenses, diplomatik olarak avantajlı olmadığı sürece asla kızarmaz.*

Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Hey, sorun değil, Amy. Düşüp kendini incitmeden önce seni yakaladığım için mutluyum. Ya da başkası, bu konuda."

Yüzüne bakıyorum. Gözleri eğlenceyle parıldıyor. Siyah göz kalemi ona yakışıyor, gözlerinin mavisi siyah kadife üzerinde safir gibi parlıyor.

Maverick'in gözlerinin tam rengini katalogluyorum demek değil tabii. Bu çok saçma olurdu, Greg'e ihanet etmekten bahsetmiyorum bile.

Dudaklarımı, umarım sakın bir gülümsemeye çeviriyorum, annemin, korkunç bir sosyal gaf yaptığımda gösterdiği ifadeyi taklit ediyorum — tıpkı Scottopia Arşidükü'ne peruğunun ölü bir sincap yapılıp yapılmadığını sorduğum zamanki gibi (ve savunmam gerekirse, gerçekten de ölü bir sincap gibi görünüyordu, kuyruğu falan da dahil).

Yüzünde bir gölge geçer, bir anda eğlenceli ifadesini şüpheli bir ifadeye dönüştürür. "Benim trenimde ne işin var?"

Kaşlarımı, neredeyse saç çizgime ulaşacak kadar kaldırıyorum. "Senin treninde mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Oldukça büyük bir tesadüf, sence de öyle değil mi? Bir günde iki kez?"

Sözleri beni suçlamıyor ama kesinlikle şüpheli omzuma sertçe vuruyor. Bir şekilde kim olduğumu çözmüş mü? Aslında kılık değiştirmiş bir paparazzi mi? Ama en sadık kraliyet fotoğrafçısı bile, sadece bir fotoğraf çekmek için beni kostüm dükkanına kadar takip edip Amerikalı bir gotik gibi davranmazdı.

"Bir arkadaşım la buluşmaya gidiyorum, bilmek istersen," diyorum, omurgamı tam boyuma kadar düzelterek, her ne kadar çok daha mütevazı bir boyum olsa da.

Bu adam nasıl bu kadar uzamış ki? Sanki bir zürafa ile basketbol potası protein shake'leriyle besledikleri bir çocuk yapmışlar gibi.

"Bir arkadaş mı?" Sorusu, şüpheli dolu bir şekilde aramızda asılı kalıyor.

"Var tabii. Arkadaşlarım var," diyorum, ses tonum savunmacı çünkü hadi ama! *Beni* takip eden o olmalı, tersi değil. Ne kadar çekici olursa olsun, neden rastgele bir Amerikalı turisti takip edeyim ki?

Bunu bir kez daha tamamen objektif olarak belirttim.

"Bak," diye başladı, sesi yumuşadı. "Öyle demek istemedim. Kostümünden dolayı partiye gittiğini sandım."

Siyah giysilerime bakıyorum. Kostüm dükkanındaki mazeret. Doğru.

"Parti bugün erken saatlerdeydi. Aslında, kostüm dükkanında seni gördükten hemen sonra."

"Günün ortasında bir parti mi?"

"Evet. Çocuk partisiydi." Yalan dilimden kolayca dökülüyor. Hayatını, kendini fazla açığa vurmadan katılabileceğin etkinliklerde geçirmişsen, uydurma, yani yalan söyleme konusunda belirli bir yetenek geliştirirsin.

Prenses rolünü oynamak, insanların sandığı kadar basit değildir.

Gözlerini genişletir. "Çocuk partisi için gotik giyinmiş misin? Bu yeni bir şey."

"Neden olmasın?" diye cevap veriyorum, sanki doğum günü partilerinde küçük çocukları, sanki ölümden dirilmiş gibi giyinerek korkutmak tamamen normalmiş gibi.

Yoksa zombiler mi?

Kraliyet personelinin sabrından yoksun olduğu açık olan gardiyan bize sert bir bakış atar. "Tren hareket halindeyken yolcular her zaman koltuklarında oturmalıdır."

"Bu gerçekten bir kural mı?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. Kamu ulaşımında sınırlı deneyimime göre, kurallar en iyi ihtimalle keyfi görünüyor.

Zaten ince olan gardiyanın dudakları daha da sıkılaşıyor yüzünde kağıt kesiklerine dönüşür ve elleri, polyester üniformasını gerçekten çok ciddiye alan birinin tüm otoritesiyle beline konur.

"Bunu kesin bir evet olarak kabul ediyorum," diyor Maverick, kaşlarını hem eğlence hem de uyarı ifade eden bir şekilde kaldırarak.

"Tamam. Oturacağım," diye güvenlik görevlisine boyun eğiyorum, sonra Maverick'e dönerek, "Beni yakaladığın için tekrar teşekkürler," diyorum.

"Ne zaman istersen," diye cevaplar.

"Ve bilgin olsun, seni takip etmiyorum. Söz veriyorum."

Sarayın bahçesindeki eski meşe ağaçları gibi olduğu yerde kalır, gözleri yüzümü tarar. "Sen...? Hayır. Boş ver."

Merakım galip geliyor. "Ne yapıyorum?"

"Benimle oturmak ister misin diye soracaktım, ama orada çok iyi bir koltuğun var." Telefonuyla çoğu evlilikten daha samimi bir ilişkisi olan gencin yanındaki koltuğumu işaret ediyor.

Hemen karar veriyorum. Sevdiğim adamla buluşmaya gidiyor olabilirim, ama yine de yolculuğun tadını çıkarabilirim. Ayrıca, Maverick Monsieur Phone'dan çok daha ilginç. Aslında, karşılaştırma bile yapılamaz.

"Seninle oturmak isterim, Maverick," diyorum.

"Harika. Vagonun sonunda oturuyorum." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret eder.

Onu dar koridorda takip ediyorum, çıkıntılı dizler ve çantalarla dolu engelli parkuru, tören trompetleri hariç, kraliyet alayının hassasiyetiyle geçiyorum.

Açıkçası.

Tren bir virajda sarsılır ve ben koltuğun arkasına çarparak sendelerim. Madam Bisset'ten yirmi dört yıl boyunca aldığım davranış derslerine rağmen, tren vagonunda yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi zıplıyorum.

Hayatımı, tozunun bile özel bir yerden ithal edildiği, kokulu saray koridorlarında geçirdim.

Sadece bir şaka.

Bu farklı. Gerçek. Sıradanlığıyla tamamen baş döndürücü.

Maverick iki koltuğun önünde durur ve pencere kenarındaki koltuğa oturmam için işaret eder. "Kraliyet vagonunuz sizi bekliyor," diye şaka yapar.

Gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında değil.

Ben de oyuna devam ediyorum. "Teşekkür ederim, nazik beyefendi," diye cevap veriyorum ve onun yanından geçerek pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum. Prenses gardırobumdaki diğer elbiselerden çok daha kısa olan gotik eteğim otururken yukarı kayıyor ve ben mümkün olduğunca ağırbaşlı bir şekilde onu aşağı çekiyorum.

Prensesler kıyafetleriyle uğraşmaya alışık değildir, çünkü kraliyet terzileri her şeyin her zaman tam olması gerektiği yerde durmasını sağlar.

Gelecekte onlara daha cömert bahşış vereceğime dair zihnimde bir not alıyorum.

Ailem, beni kollarında yakalayan bir Amerikalıyla trende olduğumu, ikimizin de gotik giyinmiş olduğunu ve aylardır hayalini kurduğum adamla buluşmaya gittiğimi bilselerdi ne derlerdi acaba?

Pervasızlık, böyle derlerdi. Özellikle de annemle babam. Alex ve Sofia bana sorumluluk ve haysiyet hakkında ikili bir nutuk atarlardı. Tek müttefikim Max olurdu, ama o da kardeşçe alaylarının altında onayını gizlerdi.

Ama sonra, hiçbiri burada değil. Ve hayatımda ilk kez, *Prenses Amelia'nın ilginç bir şey yapmasını engellemek olan* bir işi olan kimse de yok.

Ayrıca, ailem benim gibi kendini kısıtlanmış ve sınırlanmış hissetmiyor. Kontrol altında. Doğdukları hayattan memnun görünüyorlar ve hatta kendilerini daha mutlu etmek için bazı değişiklikler bile yaptılar, yani ruh eşlerini bulup onlarla sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Ben de bunu denemek istiyorum ve ailemin bana uygun bir eş bulma çabası içinde önüme çıkardıkları sıkıcı, çenesiz aristokratları ve yakışıklı ama sıkıcı diplomatların oğullarını artık tahammül edemiyorum. Hepsi çok tahmin edilebilir. Ya balık tutma, avlanma ve ata binme konusunda ne kadar inanılmaz olduklarını ya da ailelerinin parasını ne kadar akıllıca harcadıklarını anlatmak istiyorlar ya da daha da kötüsü, güzel yüzüm ve kibar tavırlarımla ne kadar inanılmaz olduğumu söylüyorlar.

Güzel bir yüz ve kibar tavırları kim takar ki? Tamamen saçmalık! Ben bundan çok daha fazlasıyım. Hayallerim, tutkularım ve hayatımı sonuna kadar yaşamak için ruhumda bir dürtü var.

En son istediğim şey, ılık duyguları olan ılık erkekler.

Bu benim için yeterli değil. Ne şimdi, ne de *gelecekte*.

Bana olan sevgisi ve tutkusu ile tamamen kapılmış birini istiyorum. Benden uzak kalmaya dayanamayan birini. Gözleri heyecan, yoğunluk ve sevgi ile dolu bir şekilde bana bakan birini.

Greg'de bunu bulabilecek miyim?

Hiçbir fikrim yok, ama bunu öğrenmeye çok istekliyim ve tam da bunu yapmak için yola çıktım.

Binaların ve ağaçların yanımdan hızla geçip giderken pencereden dışarı bakıyorum. Şehir yavaş yavaş yerini Malveauxian kırsalının dalgalı tepelere bırakıyor. Pencere, önceki yolcuların parmak izleriyle lekelenmiş, diğer yolculukların bir yol haritası gibi.

Yanımda, Maverick yüksekten koltuğuna otururken, garip bir şekilde birden nefes almamı fark ediyorum. Her gün, hiç farkına varmadan nefes alıp veriyorum. Ama şimdi, Maverick'e o kadar yakın oturuyorum ki, omzum koluna kolayca değebilir, ve nefes alıp vermeyi kendime hatırlatmam gerektiğini fark ediyorum.

Bugün iki tuhaf karşılaşma yaşadığım, neredeyse bir yabancı olan biriyle birkaç santim uzaklıkta oturmanın verdiği fiziksel farkındalık olmalı. Evrenin tuhaf bir mizah anlayışı olmalı ki bizi bir araya getirdi. Sanki kardeşlerimin nefret ediyormuş gibi davranıp yine de izledikleri en sevdiğim romantik komedilerden birinin karakterleri gibiyiz.

Bu romantik olduğu anlamına gelmiyor. Hiç de öyle demek istemiyorum.

, tesadüf. Hepsi bu kadar, . Tesadüf, ve *romantik değil*. romantik değil.

"Harika manzara. Burası muhteşem bir ülke. Kuzey Kaliforniya ile Montana'nın birleşimi gibi," diyor Maverick, aramızdaki sessizliği bozarak.

"Malveaux gerçekten çok güzel. Ama itiraf etmeliyim ki, trenle çok fazla seyahat etmedim. Sadece birkaç kez, gerçekten."

Ve hepsi de uşak, hizmetkarlar ve tüm o şatafatla birlikte kraliyet vagonundaydı.

"Dur tahmin edeyim. Sen daha çok özel jet seven bir kızsın, değil mi?" diye soruyor, ağzının kenarları gülümsemeye kalkıyor.

Şaka yapıyor olsa da, bu tuhaf doğruluk kalbimin bir jimnastik rutini yapmasına neden oluyor.

"O kadar da göz alıcı bir şey değil, emin ol," diye yalan söylüyorum, alışık olduğum rahatlıkla, kesinlikle The Games için Malveaux'ya uçtuğum kraliyet jetini düşünmeden.

Ve böylece, sohbe dalıyoruz ve fiziksel yakınlığın ilk garip hissi kayboluyor, sanki o kostüm dükkanına geri dönmüşüz gibi, rastgele, önemsiz şeyler hakkında sohbet ediyoruz.

"Peruğu çıkarmakla iyi yapmışsın," diyorum. Bu kadar yakinken, sol kaşını ikiye bölen, dikkatli bakmadıkça neredeyse görünmeyen soluk bir yara izi fark ediyorum. Ki ben dikkatli bakmıyorum. *Tabii ki.* "Ama söyle bana, neden hala gotik kostümün üstündesin? Partin için saklamak istemiyor musun?"

"Nasıl oluyor da sen hala kendininkini giiyorsun?" Haklısın.

"Bu görünümü oldukça beğeniyorum. Aslında, gotik tarzı denemeyi düşünüyorum.

En azından bir süreliğine."

Tren küçük bir kasabadan geçerken düdüğü çalar. Koridorun karşısındaki bir çocuk burnunu cama dayayarak parmağıyla hayali şekiller çizer.

"Senin 'arkadaşın' da gotik tarzı seviyor mu?"

"Bunu söyleme şeklin, Côte-des-Papillons'da bir arkadaşım olduğuna inanmadığını düşündürüyor. Ama seni temin ederim ki var. Aslında bu akşam buluşacağız."

"Onunla nerede buluşacaksın?" diye soruyor ve ben de onun kasıtlı olarak "arkadaşım"ı kadın olarak seçip seçmediğini merak ediyorum.

"*Onunla* bir barda buluşacağım."

"Arkadaşın erkek mi? Huh. Yani bu bir randevu."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Evet. Sanırım öyle."

"Genelde randevu olduğunu ya bilirsin ya da bilmezsin." "O zaman randevu."

"İlk randevu mu?"

"Evet, ama onu çok iyi tanıyorum," diye cevap veriyorum, kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde.

Sadece sohbet mi ediyor? Çünkü bu, meraklı ailemden birinin bana yapacağı sorgulama gibi geliyor.

Gözleri yüzümü tararken, Greg Smith'i iyi tanıdığımı göstermek için çenemi kaldırıyorum. Çünkü tanıyorum. Saatlerce çevrimiçi sohbet ettik. Elbette, teknik olarak onunla hiç tanışmadım ve

sadece birkaç fotoğrafını gördüm, ama bunlar ilişkimizde önemsiz detaylar. Onunla tanışmak, zaten oldukça büyük olan pastanın üzerine konulan çilek olacak.

Greg'e gerçek adımlı söylememiş ve prenses değil de saray personeli gibi davranmışsam ne olmuş yani? Ona her şeyi açıkladığımda gayet iyi anlayacaktır, eminim.

Düşününce, bu tür şeyler gelecekte geriye dönüp baktığımızda güleceğimiz türden şeyler. *Senin bir hizmetçi olduğunu sandığım, ama aslında bir prenses olduğunu hatırlıyor musun?* diye soracak ve bana şefkatle bakacak, sonra da beni nazikçe öpecek, bu da onun için tüm bu deneyimi çok daha heyecanlı hale getirdiğini söyleme şekli olacak.

En azından ben öyle olmasını umuyorum.

"Bu adamla internette tanıştın, değil mi?" diyor Maverick. "Belki tanışmamız böyle oldu, ama son birkaç aydır birbirimizi son birkaç ayda birbirimizi çok iyi tanıdık ve şimdi nihayet tanıştığımıza göre, her şeyin mükemmel bir şekilde yoluna gireceğinden eminim. İkimiz için de."

Kafamın içinde, şüpheli bir şekilde Sofia'ya benzeyen küçük bir ses var. *Gerçekten mi, Ami? Hiç tanışmadığın bir adama büyük romantik macerayı bağlıyor musun?*

Bu hoş olmayan düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum. Büyük maceram sırasında kafamda otoriter ablamın sesini duymaya ihtiyacım yok.

Burada kendi masalımı yazıyorum, gotik bir kostüm ve Greg adında yakışıklı bir şarap üreticisiyle başlayan bir masal.

VE BURADA MAVERICK İLE OTURUYORUM, o gerçekten endişeli görünüyor - onun endişesine ihtiyacım olmasa da, çok teşekkürler - Greg'in bana valizimi taşımada yardım etmeyi teklif edip etmeyeceğini veya düştüğümde beni yakalayacak mıydı diye merak etmeden duramıyorum.

Dur. Ne düşünüyorum ben? Tabii ki yapardı. Greg mükemmeldir. Greg harikadır. Greg bana umutları ve hayalleri hakkında paragraflar yazıyor ve günümün nasıl geçtiğini içten bir ilgiyle soruyor. O, aradığım her şey.

"Bu durumda internette tuhaf tipler olmaması senin için iyi bir şey," diyor Maverick.

Onun alaycı tavrını anlıyorum, ama o anlamıyor. Greg, onun düşündüğü gibi biri değil. Greg farklı. Greg... şey, o Greg.

Daha spesifik bir savunma bulamamam biraz endişe verici olsa da.

"Bugünlerde pek çok insan internetten tanışmıyor mu?" Kulağıma bile savunmacı geliyor.

"Sanırım öyle," diye kabul ediyor.

"Ben internetteyim ve senin de internette olduğunu kuvvetle tahmin ediyorum. *Biz* tuhaf insanlar mıyız?" diye soruyorum, cevabımdan memnun olarak.

"Hayır, ama bu senin arkadaşının öyle olmadığı anlamına gelmez," diyor, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi ölçülü bir ses tonuyla. "Adı ne?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden?"

Telefonunu kaldırır. "Tabii ki onu Google'da arayabiliriz."

Ben zaten onu birkaç kez Google'da aradığım için ne bulacağını tam olarak bildiğimden, "Buyur ara. Adı Greg Smith." diye cevap veriyorum.

"Greg Smith. Anladım." Maverick'in parmakları telefon ekranında hareket ediyor ve ben onun yüzünü dikkatle izliyorum, başından beri yanıldığını fark ettiğinde kaçınılmaz olan utanç ifadesini bekliyorum.

Bunun yerine, kaşları hafifçe çatılır, ağzı sıkışır. "Greg Smith muhtemelen oldukça yaygın bir isimdir. Arayı daraltalım. Ne iş yapıyor?"

Greg'in elleriyle çalışarak kaliteli şaraplar üretmek için nasıl zaman geçirdiğini düşünürken gülümserim. Bu çok romantik, tıpkı bir aşk hikayesindeki kahraman gibi.

"O bir şarap üreticisi," diyorum gururla.

İşte. Bu, seçenekleri daraltmalı. Malveaux'daki küçük bir sahil kasabasında şarap üreticisi olan çok fazla Greg Smith olamaz. Sadece benim Greg'im olabilir.

"Ve bu Greg Smith, Coat dess Pa-pill-ions'da mı yaşıyor?"

Onun telaffuzuna gülerek karşılık verdim. "Coat day papyon diye telaffuz edilir," dedim, umarım anlar diye telaffuz ederek.

Maverick bana telefonunun ekranını gösterdi ve Greg'in takım elbise ve kravatla şık görüldüğü ve bağında iş kıyafetleriyle çekilmiş tanıtık fotoğraflarını gördüm.

"Bu, internette sohbet ettiğin Greg Smith mi?" diye sordu ve ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir şey vardı.

"Sohbetten çok daha fazlası. Birbirimizin ruhunun derinliklerine indi."

"Acı verici gibi."

Onun aptal şakasını görmezden gelip ekranı işaret ediyorum. "Gördün mü? Greg gerçek. Tam da söylediği gibi biri. Ve birkaç saat sonra, deniz manzaralı bir barda onun karşısında oturacağım, sonunda hayalini kurduğum adamın karşısında."

"Biliyor musun, bunu gerçekten ilginç buluyorum çünkü bu adam?" Telefonunu yerinde tutuyor. "Bu adam Noah Francis."

"Hayır, o Greg Smith. Noah Francis başka biri," diyorum dikkatlice.

Zavallı Maverick. Onun tüm bu yakışıklılığı, zekasının bedeli olmalı. *Yakışıklı ve zeki mi? Her şeye sahip olamazsın, Maverick.*

"Greg Smith'in kim olduğunu bilmiyorum, ama bu adamın Noah Francis olduğunu söyleyebilirim, çünkü o Amerika'da bir TV dizisinde oynayan bir aktör. Dizi ilk sezonun ardından yayından kaldırıldı, ama fena değildi. Sosyal medyada oldukça fazla takipçisi olduğunu biliyorum." Hayır. Bu doğru olamaz. Greg Amerikalı bir aktör değil.

Greg

Malveauxlu bir şarap üreticisi. Bu trende, gotik giysiler giymiş, bir sahil kasabasına doğru yol alıyorum. Greg başka biri olamaz.

Olabilir mi?

Kısa, baş döndürücü bir an için, valizimi düşürmek üzereyken hissettiğim gibi hissediyorum: dengesiz ve kontrolsüz.

Ama haklı olamaz. Kafası karışmış olmalı.

Onun yanılmadığını kanıtlamak için telefonuna uzanıyorum. "İzin verir misin?" "Buyur."

Arama sonuçlarını gözden geçirirken kalbim küt küt atıyor. En iyi bildiğim fotoğrafı buluyorum. Greg'in dağ manzarası önünde yürüyüş yaparken çekilmiş bir fotoğrafı, yüzünde itiraf etmekten çekindiğim kadar çok düşündüğüm geniş bir gülümseme var.

Ama fotoğrafı tıkladığımda, "Noah Francis" adında birinin sosyal medya profiline yönlendiriliyorum.

Ekrana bakarken, karnım düğüm düğüm oluyor.

Bir açıklaması olmalı. Belki de bu Noah denen kişi Greg'in fotoğraflarını çalmıştır? Belki ikizlerdir? Belki...

Göğsümde bir soğukluk hissediyorum. Belki de aptalca davranmışımdır.

Ama bunu kesinlikle ve kesin bir şekilde reddediyorum çünkü alternatif, kafamda var olmayan biri hakkında romantik bir fantezi kurmuş olmam.

Bu düşünce, düşünmek için bile çok aşağılayıcı.

Greg'in Instagram hesabına girip, sayısız kez baktığım fotoğrafları görüyorum. Greg'in yüzünün her bir parçasını biliyorum, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan, saçlarının her zaman alnının soluna düşme şekline, gülümsemesinin kıvrımlarına kadar.

Telefonu çevirip, "Gördün mü? Greg ve senin Noah Francis'in birbirine benziyor olabilir, ama gerçek o bu" diyorum.

Bu sözler benim kulağıma bile boş geliyor, ama ben onlara umutsuzca sarılıyorum. Çünkü Greg gerçek değilse, ben burada ne yapıyorum? Bütün bu macera ne için?

Maverick fotoğrafa bakıp bana dönüyor, sonra telefonunun yan tarafına basıyor ve ekran kararıyor.

Bu hareketin kesinliği midemi bulandırıyor. "Bu bana inandığın anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

"Bu, bu adamın söylediği kişi olduğundan emin olmak için bu gece seninle bara geleceğim anlamına geliyor."

Bir yanım reddetmek, bakıcıya ihtiyacım olmadığını, romantik ilişkilerimi gayet iyi idare edebildiğimi, çok teşekkürler demek istiyor.

Ama diğer bir kısmım, çok yakından incelemek istemediğim bir kısmım, neredeyse rahatlamış durumda. Buluştuğumuzda yanımda iri yarı bir gotik bodyguard olacak. Bir nevi yedek plan.

Ya Greg, Greg değilse ne olacak?

Bölüm 7

Ethan

Amy'ye randevusuna gitmek için eşlik etmeyi teklif etmek aceleci bir karar mıydı?

Ne diyorum ben? *Tabii ki* öyleydi. Şimdi, adını doğru telaffuz edemediğim bu kasabada fark edilme riskiyle karşı karşıyayım.

Akıllıca bir hareket miydi? Hayır.

Daha çok aptalca bir hareket.

Ama Amy'de bir şey var, beni onu korumak istemeye iten, tarif edilemez bir şey... Onu korumak mı? Evet, aynen öyle. Onu korumak istiyorum. Ama sırf *erkek olduğum için korumaya muhtaç, zavallı, savunmasız bir kız olduğu* için değil. 21. yüzyıldayız. Kadınların kendilerini gayet iyi koruyabileceklerini biliyorum.

Aslında, onlar bu konuda biz erkeklerden çok daha iyiler.

Amy sanki bu dünyaya yeni gelmiş gibi ve bu yüzden her şey ona çok şaşırtıcı geliyor. Bu tamamen saçma. O yetişkin bir kadın, muhtemelen 20'li yaşlarının başında ya da ortasında. Bu ülkeyi tanıyor ve Malveauxian dilinin yanı sıra akıcı İngilizce de konuşuyor.

Huh. Belki de *o benim* için endişelenmeli?

Ama bariz niteliklerine rağmen, tavırlarında ve konuşma tarzında bana bir arkadaş'a ihtiyacı olduğunu gösteren bir şeyler var.

bir arkadaşı ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Bir arkadaş. Evet, ben onun arkadaşı olacağım. Ona baktığımda hissettiğim o rahatsız edici duyguları bir kenara iteceğim. Kolay.

Aferin, Roberts. Bunu kendine yeterince tekrar edersen, belki gerçekten inanmaya başlarsın.

Dion beni şu anda görebilseydi mutluluktan ağlardı. Ethan Roberts, Netflix'in kalp hırsızı ve karamsar anti kahramanı, şimdi kostüm mağazalarından gelen gizemli kadınlar için gotik bir koruma olarak ek iş yapıyor.

Asla seçmelere katılmayacağım bir dizinin özeti gibi geliyor.

Ama işte buradayım, bunu gerçek hayatta yaşıyorum.

Bakışlarımı yanımda oturan ve trenin kırsal bölgeden hızla geçerken manzarayı seyreden kıza kaydırıyorum. Elbette, o güzel. Ve seksi. Fark etmediğimi sanmayın. Siyah tişörtü, altındaki kıvrımlı vücudunu fazlasıyla ortaya çıkaran kadar dar ve uyluk ortasına kadar uzanan eteği, şıklık ve seksilik arasındaki çizgiyi mükemmel bir şekilde aşıyor.

Ama aynı zamanda zeki ve eğlenceli, ve gotik tarzıyla deli gibi sevimli görünüyor. Gotiklerin sevimli görünmek istediklerini düşündüğümden değil tabii. Ama Amy, kahverengi gözlerindeki altın rengi parçaları ortaya çıkaran yoğun göz makyajı, sırtına kadar uzanan kalın ve uzun siyah saçlarıyla kesinlikle öyle görünüyor.

Amy'nin cilt tonuna siyah çok yakışıyor, ciddi bir gotik kızdan çok Disney prensesine benziyor olsa da. Gözleri kocaman ve hayata karşı heyecanlı. Onu bir kulede yaşarken, dünyayı özlemle seyredip, beyaz atlı prensinin gelip onu kurtarmasını beklerken hayal ediyorum.

Acaba şarkısıyla orman hayvanlarını çağırıp işlerini yaptırmayı da başarabilir mi?

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

Vay be. Üç sezon boyunca alaycı bir savaş lordu oynamak dünya görüşümü değiştirmiş olmalı. Bir bakmışsın, kediciklere ve çocukların doğum günü partilerine bile şüpheyle bakmaya başlamışım. *Üzgünüm evlat, ama o piñataya güvenmiyorum. İçinde gerçekten ne var? Ne saklıyorsun?*

O sadece hayatın küçük şeylerinden keyif alan coşkulu bir insan.

Ve itiraf ediyorum, trenime bindiğini gördüğümde şüpheliydim. Ama burada olmak için meşru bir nedeni var, bu adamın onu kandırdığından emin olsam da. Başka biri gibi davranan ve muhtemelen aylarca onu oyalayan bir pislikle buluşuyor.

Onun profiline bakıyorum, düğme gibi burnu dümdüz ileriye bakıyor.

Sanki derin düşüncelere dalmış gibi dudağını ısırıyor.

Hayır. Paranoyaklık yapıyorum. Bugün benimle aynı iki yerde olması sadece bir tesadüf. Bundan başka bir şey değil.

Eskiden olduğum o kaygısız küçük kasaba çocuğu özlüyorum. O çocuk, bir kadının bir günde iki yerde görünmesini asla sorgulamazdı. Mutlu bir yuvası olan, karmaşık olmayan bir hayat süren, bir gün başarılı olma hayalleriyle lise tiyatrolarında oynayan çocuk.

Şimdi "başardım" ama meğer her şey sandığım gibi değilmiş.

Bana dönüp baktı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi
Evet, ona bakıyordum ve evet, yakalandım.

Eğer şu anda durum farklı olsaydı...? Hayır. Böyle düşünemem. O kendi yolunda, ben de kendi yolumdayım. Hikayenin sonu.

Telefonum titrer ve Chelsea'den bir mesaj geldiğini görürüm.

CHELSEA:

Dion seni evine götürmek için bir helikopter gönderiyor.

Saat kaç uygun olur?

"Gizemli adamla saat kaçta buluşacaksın?" diye soruyorum.

"Saat altıda. Ve o gizemli bir adam değil. Adı Greg." "Greg. Tabii."

"Greg" ismi, bej renkli duvar kağıdı örneğinin gizemli cazibesine sahip. Seri katillerin bile daha ilginç isimleri var.

Seri katil olmasını umduğumdan değil tabii.

Sadece, internette sahte bir kişilik yaratacaksan, en azından kendine biraz havalı bir isim ver demek istiyorum. Lord Darkblade ya da The Duke of Danger. *Greg* dışında herhangi bir şey.

"Ne istersen düşün," diyor Amy.
Cevabımı yazıyorum.

BEN:

Saat 8'e kadar gelebilir mi? Gitmeden önce sahilde yapmam gereken birkaç iş var.

İki saat, Amy'ye bu adamla buluşması için eşlik etmek ve adamın sapık çıkması ihtimaline karşı bir plan yapmasına yardım etmek için bana bolca zaman verecektir. Sonra vedalaşıp, beni göl evine götürecek helikoptere binebilirim.

İçimdeki küçük kasaba çocuğu, şu anki hayatımdan dolayı sevinç dansı yapardı.

Şimdiki ben mi? O kadar heyecanlı değilim.

Çocukluk hayalleriniz gerçek olduğunda, ama gerçeklik paparazziler ve olmadığınız biri gibi davranmakla doluysa, her şey kozmik bir şaka gibi gelmeye başlar.

Trenimiz, devasa bir cam çatıyı taşıyan büyük metal sütunların bulunduğu eski bir istasyona girerken yavaşlar. Duvarları boyunca uzanan, kelebek mozaikleriyle kaplı süslü taş kemerleriyle, daha önce gördüğüm hiçbir tren istasyonuna benzemiyor. Zarif altın harflerle "Côte-des-Papillons" yazan bir tabela var.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Amy koluma dokunuyor. "Sen tam bir turist gibisin, Mav."

Dönüp baktığımda, dolgun dudakları gülümsemeye çekilmiş, güzel gözleri parıltıyordu. "Ne? Objektif olarak bakıldığında, burası muhteşem bir tren istasyonu."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde harika tren istasyonları yok mu diyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Trenleri pek kullanmıyorum."

Bana göz kırparak, her yönüyle bir Disney prensesi gibi görünür. "Neden kullanmıyorsun ki?"

Araba sürüyormuş gibi mimik yaptım. "Çünkü arabam var. Ayrıca, 21. yüzyılda yaşıyoruz."

Söylemediğim şey, bu günlerde toplu taşıma araçlarını kullanmadığım çünkü ilk durağa bile varmadan hayranlarım tarafından kuşatılacağım. Tren yolculuğunun romantizmini, birinin alnına Sharpie kalemile imza atmanızı isterken, arkadaşı da tüm olayı canlı yayınlarken yok eden hiçbir şey yoktur.

"Peki ya şehirler arası seyahat ederken arkana yaslanıp kırsal manzarayı seyretmek istersen?"

"Evet, ben öyle yapmıyorum."

Sözleri ağzından çıkmadan önce ne soracağını biliyorum. "Neden olmasın ki?"

Bu onun Disney prensesinin sloganı mı? Yemin ederim, şu anda şarkı söylemeye başlarsa, acil durum prosedürlerini boş verip pencereden atlayacağım.

"Çünkü Washington eyaletindeki küçük bir kasabadan geliyorum ve Los Angeles'ta yaşıyor ve çalışıyorum, bu yüzden uçakla gidiyorum."

Bu, gerçeğin sansürlenmiş hali. Stüdyo masrafları karşıladığında özel uçakla, karşılamadığında ise kılık değiştirerek ticari uçakla seyahat ediyorum. Her iki durumda da, pencereden manzarayı hayranlıkla seyretmek gibi bir lüksüm yok. Sadece, beni tanıyabilecek kişilerle göz teması kurmamaya çalışırken, aynı zamanda tuhaf görünerek dikkat çekmemek için normal davranmaya çalışan bir ben var.

Bu hassas bir denge.

"Çok şey kaçırıyorsun, Mav. Trenler çok romantik, eski dünya ve çekici. Mümkün olsa her gün trenle seyahat ederdim. Ama camları biraz daha temiz olsa iyi olurdu." Camdaki lekeleri işaret ediyor. "Los Angeles ile memleketin arasında bir tren bulamaz mısın?"

"Elbette binebilirdim, eğer 35 saatim olsaydı." Ayrıca, biri beni kaçınılmaz olarak tanıdığına kaçış yolu olmayan metal bir tüpün içinde mahsur kalma isteği de.

Kök kanal tedavisi yaptırırken cam yemeye razı olurum.

Yine o ceylan gözlü bakışını yapıyor. "Otuz beş saat mi? Tanrım, Amerika ne kadar da büyük."

Sıra bana geldi. "Haklısın. Amerika gerçekten çok büyük."

"Daha önce New York'a gitmiştim. Bir gün arabaya atlayıp ülkeyi baştan başa geçmek isterim. Thelma ve Louise gibi."

"Ama uçurumdan atlama kısmı olmadan, eminim."

Gözleri parlayarak cevap veriyor: "O kısmı olmasa daha iyi."

Trenin kapıları açılır ve insanlar inmeye başlar, kalabalık tren istasyonunun gürültüsü vagona yayılır.

Amy'nin valizini almak için koltuğumdan fırladım ve onu baş üstü rafına koyarken, yumuşak, pahalı deriden yapılmış ve kesinlikle genç bir kadının sahip olmasını beklediğiniz türden bir valiz olmadığını fark ettim.

Belki de zengindir? Birlikte olduğumuz süre boyunca ailesi hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki de Malveauxian'ın eski zenginlerinden biridir ve ağaçlıklı bir yolu olan etkileyici bir eski evde yaşıyordur?

Valizi yere koyduğumda, üzerinde yabancı bir dilde bir şey yazan ve bir tavus kuşu resmi olan bir etiket fark ettim. Neden biri bu kadar pahalı bir deri valizin üzerine etiket yapıştırsın ki? Altında metal bir şey saklıyor, ama ne olduğunu göremiyorum.

Amy her geçen dakika daha da gizemli hale geliyor. Pahalı valizleri olan, gotik giyinen, görgü kurallarını ezbere bilen ve dünyayı ilk kez gören biri gibi hayretle bakan, çok dilli bir kadın.

Sanki kendisi bir karakteri canlandırıyormuş gibi.

Birini tanımak için bir tane olmak gerekir, Roberts.

"Çok teşekkür ederim, Mav," diyor koltuğundan kalkarken.

Pahalı deriden yapılmamış ve kesinlikle eski paradan yapılmamış sırt çantamı alıp omzuma asıyorum ve Amy'nin önümden koridora çıkması için geri çekiliyorum.

"Bir beyefendi gotik. Ne kadar nadir," diyor güzel bir gülümsemeye.

"Biz nesli tükenmekte olan bir türüz. Biz ve beyefendi vampirler. Bir kulüp kurduk."

Kıkırdar. "Sanırım oturup viski içip puro içerek, centilmenlik konusunda birbirinizi nasıl geçeceğinizi tartışıyorsunuzdur."

"O kadar da değil, daha çok vampirlerin kanımızı emmesini önlemeye çalışıyoruz," diye espri yapıyorum. Koridoru işaret ediyorum. "Gidelim mi? Côte-des-Papillons bizi bekliyor."

"Telaffuzun güzel, Bay Amerika."

"Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim."

Yorumum Amy'nin gülümsemesini kazanır ve sonra koridordan geçip platforma çıkarız. Biri keman çalıyor, bu da mekanı daha da tuhaf gösteriyor — ve bir erkek olarak, bu kelimeyi kullanacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de bir tren istasyonu hakkında.

Bir de bakmışsın, her şeyi "*keyifli*" ve "*muhteşem*" olarak tanımlıyorum ve lise hokey koçum erkeklik kartımı anında iptal ediyor.

Artık onun fikrini umursamam gerekmediği için çok iyi.

Birkaç kişinin dikkatini çekiyoruz, ama sadece kısa bir süreliğine. Bunun nedeni, gotik kostümler giymiş olmamızdan kaynaklandığını düşünüyorum, bu da bizi normal görünümlü kalabalıktan ayırıyor.

Tren istasyonundan geçip, taksiler ve otobüslerin beklediği, insanların kaldırımları doldurduğu sokağa çıkıyoruz.

"Greg'le nerede buluşacaksın?" Parmaklarımla tırnak işaretleri yapıyorum ve Amy gözlerini deviriyor.

"Yanıldığın ortaya çıkacak, biliyorsun. La Belle Vista adlı, denize bakan bir barda buluşacağız. Elinde tek bir kırmızı gül olacak. Çok romantik, sence de öyle değil mi?"

Daha çok ucuz
romantizm gibi.

"Tabii."

"Şehre taksiyle gidelim mi? Seni bilmem ama ben oldukça açım. Onunla buluşmadan önce bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu ve tam da o anda karnım guruladı.

"Bana uyar."

Bir taksi buluyorum ve kalabalık istasyondan çıkıp, akşamın ilk ışıklarında derin mavi ve parıldayan okyanusa doğru yokuş aşağı ilerliyoruz. Binalar en az iki yüz yıllık ve Tleurbonne'dan farklı olarak hepsi yeşilden maviye ve sarıya kadar parlak renklerle boyanmış. Eski bir kilisenin kulesi bile turuncuya boyanmış.

"Burası büyülü bir yer," diye mırıldanıyorum, daha çok kendime değil, başkalarına.

"Promenadı görene kadar bekle," diyor Amy ve sanki zamanlamayı kendisi ayarlamış gibi, palmiye ağaçlarının hafif esintisiyle sallandığı,

Palm ağaçları hafif esintiyle sallanıyor.

Bu, filmlerdeki romantik sahneler için kullanılacak türden bir arka plan. Ne eli bir indie  arkısı, yavaş çekimde gülen iki çekici ba rol oyuncusu, belki bir dondurma külahı ve anlamlı bakışlar...

"Güzel bir yer."

" ok güzel, değil mi? Uzun zamandır buraya gelmemi tim, ama burayı çok seviyorum. Oh, bak, birkaç restoran var. Şoför! Bizi burada indirin lütfen."

Amy ödemeyi teklif ederken ben ısrarla ödemeyi yapmayı kabul ettikten sonra,  of re birkaç banknot verip bagajdan valizlerimizi çıkarırım. Amy'nin valizini kaldırıma koyarken, "Valiziniz çok g zelmi " derim.

Onu kandırmaya çalışıyorum. Beni dava et.

O, valizinden benim eski püskü sırt çantama bakıyor. Pratik ama eski, babamın eskiden ülkeyi dola ıp Wisconsin'deki küçük bir kasabada annemle tanışıp açık olduğu zamanlardan kalma.

"Bu valiz mi?" diye soruyor, sanki yanında bir sürü valiz getirmiş gibi. "Ailemin sahip olduğu bir setin parçası."

Haklıydım. Aile parası.

Amy, çok sevimli bir gotik kıyafetle sarılmış bir gizem içindeki bir bilmece olmaya devam ediyor.

"Nereye gitmek istersiniz?" diye soruyor, taksimiz yıldızlı ve çizgili ti  rtlerinden anlaşıldığı kadarıyla orta ya lı bir  ift Amerikalı turist tarafından hemen işgal edilirken.

Yanımızdaki restoranın önündeki sokakta iki kişilik bir masa görüyorum ve orayı  oneriyorum. Ne de olsa yanımızda bagajlarımız var.

Siyah kalem etek giymiş ve sert beyaz gömlekli bir kadın olan hostes, bizi baştan a a ı süzerken dudaklarını b z yor. Daha a zımızı açmadan, bizi mekanına layık görmediğini belli ediyor.

Bizi baştan a a ı s zer, üst duda ı misafirperverlik snobizminin evrensel dilinde kıvrılır.

G r n  e göre bazı şeyler kültürel engelleri açıyor.

En iyi Hollywood gülümsememi takındım. "Bu ak am nasılsınız?" diye sordum, ama o sadece kaşlarını kaldırdı.

"Malveauxianca bilmiyorum, umarım beni anlarsınız." Kısa bir baş sallama.

"İki kişilik bir masa istiyoruz, teşekkürler. Şuradaki." Boş olan dış masayı işaret ettim.

"O masa müsait değil," diye ağır aksanlı bir cevap verir ve burnunu bize doğru uzatmaya devam eder — ki bu hiç de kolay bir şey değildir, çünkü ben ondan bir ayak kadar daha uzundurum.

"Ama orada oturan kimse yok ve rezervasyon işareti de görmüyorum," diye cevap veriyorum.

"İçeride bir masa alabilirsiniz. Arkada, tuvaletlerin yanında." Birkaç menü toplar ve kararını vermiş gibi arkasını döner.

"Sanırım rezerve edilmiş?" diye omuz silkerek Amy'ye söylüyorum.

Kimliğimi gizlemiyor olsaydım, hayatımda ilk kez ünlü aktör kartını kullanarak masayı alabilirdim, bu benim yetiştirilme tarzıma aykırı olsa da.

"Bana bırak."

"Tamam, ama bence o pes etmeyecek."

Amy'nin Bayan Superior'ın peşinden gidip Malveauxian dilinde konuşmaya başladığını ve masayı işaret ettiğini izliyorum. Bir dakika sonra, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle geri dönüyor. "Dışarıdaki masada bana eşlik eder misin?" "Bunu nasıl başardın?" diye soruyorum ve onu takip ederek

"Ona, Palais Papillon'da bir kongre için burada olduğumuzu ve yarın tüm gotik arkadaşlarımızı buraya getirip, öğlen saatlerinden geceye kadar

"Ona, Palais Papillon'da bir kongre için burada olduğumuzu ve yarın tüm gotik arkadaşlarımızı buraya getirip, öğlen saatlerinden geceye kadar tüm dış mekan masalarını işgal edeceğimizi, ancak bu gece istediğimiz yere oturmamıza izin verirse bunun olmayacağını söyledim."

Ona gülümserim, etkilenmişimdir. Bu kızın gizli bir derinliği var. "Demek gotiklerin hayranı değil."

"Özellikle de akşam yemeğine kuzgunlarımızı götürmeyen tek ikimizin biz olduğumuzu söyledim."

Kıkırdayarak güldüm. "Kuzgunlar mı?"

"Kuzgunlardan daha gotik bir şey olamaz, Mav."

Amy'nin gerçek dünyada bir Disney prensesi gibi görünmesine rağmen ne kadar yetkin olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor.

O, Rus matruşka bebekleri gibi. Onu anladığını düşündüğün anda, altında bambaşka bir katman keşfedersin.

Ve en endişe verici kısım? Kendimi bu katmanların her birini keşfetmek isterken buluyorum.

Bu da kesinlikle ihtiyacım olmayan bir karmaşıklık.

Ama zorlu bir mücadelenin ardından muhteşem manzaralı masamıza yerleştirdiğimizde, başka hiçbir yerde olmak istemediğimi hissediyorum. Çünkü resim gibi manzaraya rağmen, bakışlarım yine Amy'ye kayıyor. Akşam güneşinin gözlerindeki altın parıltıları yakaladığı büyüleyici şekilde, eğlenceli bir şey bulduğunda dudaklarının kıvrımı.

Evet, buna alışabilirim.

Sandalyeye yaslanıp nefesimi veriyorum, omuzlarım bu sabah kostüm mağazasına girdiğimden beri ilk kez tamamen gevşiyor. Taze deniz havasını solumak ve burada, çok çekici bulduğum bir kadınla tanınmadan oturmak çok iyi geliyor. Kendimi normal bir erkek gibi hissedebiliyorum — tabii, göz kalemi sürmüş normal bir erkek gibi. Ama burası Avrupa. Muhtemelen erkeklerin yarısı makyaj yapıyor.

Bu ironiyi ben de fark ettim. Profesyonel hayatımda bundan çok daha karmaşık makyajlar yapıyorum — her sabah üç saat boyunca bir ekip sanatçı beni Rowan Thornheart'a dönüştürüyor, yüzümü protez yara izleriyle kaplıyor ve beni heavy metal Noel Baba'ya benzeten o saçma beyaz peruğu takıyor. Yine de, bu basit siyah göz kalemi, tüm o prodüksiyon kalitesindeki yapaylıklardan daha çok bir kılık değiştirme gibi geliyor bana.

Sette, herkes tam olarak kim olduğumu bilirken ben başka biri oluyorum. Burada ise teknik olarak kendim olurken başka biri gibi davranıyorum.

Bu zihinsel jimnastik, oyunculuk koçumun kafasını patlatırdı.

"Maceralara," diyor Amy, kadehini benimkine tokuşturarak.

"Maceralara," diye tekrarlıyorum, soğuk Chablis boğazımdan kolayca kayıyor.

Bir yanımda, benim gerçekte kim olduğumu bilseydi ne derdi diye merak ediyor. Etkilenir miydi? Hayran kalır mıydı? Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Çoğu insan, benim "önemli biri" olduğumu öğrendikleri anda davranışlarını değiştirir. gözleri cam gibi, hesaplayıcı bakışları,

kahkahaları biraz fazla coşkulu hale gelir ve soruları, belki de Rowan Thornheart ile tanıştıkları zamanı partilerde anlatabilecekleri bir hikaye gibi, yararlı bir şey elde etmek için ince bir şekilde gizlenmiş girişimlere dönüşür.

Sanırım bu muameleye o kadar alıştım ki, normal insan ilişkisi artık bana garip geliyor. Örnek: Amy'nin samimi gülümsemeleri ve filtrelenmemiş yorumları.

Yemeklerimiz gelir ve aç bir şekilde yeriz. Yemekler inanılmaz lezzetlidir ve bu kadar tereyağı ve krema yediğim için, oturduğumuzdan beri kolesterolümün en az birkaç puan yükseldiğine eminim. Ama küçük zevklerin tadını çıkaramazsan hayat neye benzer ki?

Beslenme uzmanım şu anda beni izlese kalbi dururdu. Ama o zaman Jorge muhtemelen yarınki antrenmana bir dizi ağır squat daha ekler ve ödeşmiş sayardı.

Karakterim genellikle gömleksiz olduğu için, rolüm için kas yapmak için spor salonunda çok sıkı çalışıyorum. "Bu, karakterinin kişiliğinin ayrılmaz bir parçası," dedi yapımcılardan biri, birinci sezonun çekimlerine başladığımızda.

Gerçekten mi? Sürekli kışın yaşayan bir adamın ara sıra gömlek giymemesi önemli bir karakter özelliği mi?

"Ailen ve onların lüks valizleri hakkında bana biraz bahset," diyorum, özellikle yumuşak bir biftek parçasını yutarken. "Malveaux'daki tüm yemekler bu kadar muhteşem mi?"

"Çay hariç hepsi. Çaya dokunma." "O kadar mı kötü?"

"Berbat. Soruna cevap vermek gerekirse, ben dört kardeşin üçüncüsüyüm. Çok otoriter bir ablam var, o da yeni evlendi. Bir de evli bir ağabeyim ve evlenmemiş bir erkek kardeşim var."

"Evlilik sizin ailenizde çok önemli bir konu, değil mi?" "Maalesef, evet."

"Neden? Bir gün evlenmek istemiyor musun?" "Tabii ki istiyorum."

Tamam.

Hala bir şey anlamadım.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Sen nerede yaşıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Şu anda Los Angeles'ta yaşıyorum, ama aslen Washington eyaletindeki küçük bir kasabadanım."

"Los Angeles çok hareketli ve çok güzel insanlarla dolu."

Güzel, onları tanımlamak için uygun bir kelime.

"Ben de o taraftaki bir ülkede yaşıyorum." Solunu işaret ediyor.

Şaşkınlıkla soruyorum, "Malveaux'lu değilsin? Ama dili çok iyi konuşuyorsun."

"Ben Ledonia'lıyım, buraya yakın bir kasaba." Şarabından bir yudum daha alır. "Biliyor musun Mav, burada, kıtada bir söz vardır. Üç tür insan vardır: çok dilli, iki dilli ve Amerikalı turistler."

"Öyle mi?" diye gülerek soruyorum. "Dünya İngilizceyi bu kadar iyi konuşurken ne diyebilirim ki? Başka hangi dilleri konuşuyorsun?"

"Malveauxca ve Ledonca, tabii ki, ama ayrıca Fransızca, İspanyolca, Almanca, biraz İtalyanca. Ve İngilizce. Tabii ki."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Yedi dil mi konuşuyorsun?" "Sekiz. Latinceyi unuttum."

Son üç yılımı, Rowan Thornheart rolüm için tamamen kurgusal bir dil öğrenerek geçirdim — stüdyoda çalışan bir dilbilim profesörü tarafından tasarlanan kendi gramer ve fonetik yapısı ile birlikte — ve işte bu kadın, sekiz gerçek dil bildiğini rahatça söylüyor.

Yine o Rus bebeği devreye giriyor. Katman üstüne katman.

Aniden, ona olan ilgimin sadece bariz güzelliğinden kaynaklanmadığını, daha önemli bir şey olduğunu fark ettim. *Onunla* ilgili.

"Eski Roma'da geçirdiğin zamanlarda Latince çok işine yarıyor olmalı," diye alay ediyorum, ona olan bu güçlü çekiciliğin beni rahatsız ettiğini hissederek.

Omuzları titreyerek kıkırdayarak gülüyor. "Bu mevsimde zaman yolculuğuna bayılıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Birbirimize gülümsüyoruz.

Kariyerim boyunca var olmayan insanları canlandırdım, başkaları tarafından yazılmış sözleri söyledim, bana ait olmayan duyguları hissettim. Ama burada oturmuş, Maverick gibi davranırken, aslında yıllardır olmadığım kadar kendim gibi davranırken, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Artık kim olduğumu bilmiyorum. Performansın katmanları o kadar karmaşık hale geldi ki, bazen hangi versiyonumu oynamam gerektiğini bilemiyorum.

Belki de bu yüzden Amy beni bu kadar büyülemektedir. O, bu olağanüstü çelişkileri içinde barındırıyor gibi görünüyor: naiflikle dünyevilik, coşkuyla sofistike tavır... Ama bir şekilde, hepsi bu tek kişinin parçaları.

Bir yerlerde bir saat kulesi çalar ve Amy telefonundan saati kontrol eder.

"Aman Tanrım! Gitmem gerek!" diye bağırarak ayağa fırlar, tamamen telaşlanmış. "Şu anda Greg ile buluşmam gerekiyor ve önce yüzümdeki makyajı yıkayıp üstümü değiştirmem lazım. Geç kalacağıma inanmıyorum!"

"Eminim seni bekleyecektir," diye cevap veriyorum, tüm bu duruma alaycı yaklaşmamaya çalışarak.

Evet. Başarısız.

Karakterlerin motivasyonlarını analiz etmek için eğitilmiş olan tarafım, bu akşamın nasıl sonuçlanacağını zaten çok iyi biliyor. O kadar formüsel ki, neredeyse bir storyboard hazırlayabilirim.

Ama yine de, Amy normal kıyafetlerini giyip geri döndüğünde, gözlerinin etrafındaki siyah halkalar kaybolduğunda, yanıldığımı umuyorum. Bu adama çok güvenmiş gibi görünen Amy, onun tarafından aldatıldığını fark ettiğinde gözlerindeki ışığın sönmesini görmek benim için zor olacak.

Vay canına! Bir dakika, durun bakalım.

Ne zaman, yirmi dört saat önce tanımadığım bir kadın olan Amy'nin mutluluğuna bu kadar bağlandım?

Onu bara götüreceğim, Greg ile buluşmasını bekleyeceğim, onun söylediği kişi olduğunu umacağım ve sonra ayrılacağım.

Ya öyle değilse?

Ne yaparım bilmiyorum.

Rahatlamış Bayan Superior'a veda ediyoruz, çantalarımızı alıp Amy'nin telefonundaki haritayı takip ederek bara gidiyoruz. Bar, sadece elli metre kadar uzakta, birkaç basamak aşağıda, rustik bir kulübe gibi bir yerde. Zarif müşterileriyle tamamen tezat oluşturan bu yerde, insanlar koltuklarda uzanmış

yumuşak müzik çalarken, büyük pencerelerinden görünen ışıltılı okyanusun manzarası nefes kesici güzellikte.

"Bar seçimi konusunda iyi bir zevki var, bunu kabul etmeliyim," derken onu alıyorum

içime alırken.

Amy, misafirleri tararken, erkek arkadaşını ararken cevap veremeyecek kadar telaşlı.

. "Onu göremiyorum," diyor, kaşlarını çatmış, dudakları bir çizgi oluşturmuş. "Sence gelecek mi?" Gözlerinde öyle bir endişeyle bana bakıyor ki, uzanıp parmak uçlarımla endişesini gidermek istiyorum.

Bu hareket tam Rowan Thornheart'a yakışır — dramatik, yoğun, neredeyse uygunsuz — ama bu dürtü içimden tamamen samimi bir yerden geliyordu.

"Eminim buraya gelecektir," diye onu sakinleştiriyorum, bunun doğru olduğuna inanmaktan çok umut ediyorum. "Bara oturup kapıyı izleyelim."

"Harika fikir. Oh, benimle buraya geldiğin için çok mutluyum, Mav. Çok heyecanlıyım."

Barda içeceklerimizi sipariş ediyorum, zihnim çelişkilerle dolu bir savaş alanı gibi.

İçimdeki eğitimli oyuncu, yaşanacak sahneyi şimdiden tahmin ediyor.

Koruyucu yeni arkadaşım, Amy'yi olası bir hayal kırıklığından korumak istiyor.

Hollywood'un alaycı emektarı ise insanların niyetlerinin en kötüsünü bekliyor.

Ve tüm bu katmanların altında, bir zamanlar ünlü bir aktör olmayı hayal eden, ancak ünlü olmanın artık asla kendisi olamayacağı anlamına geldiğini keşfeden küçük kasaba çocuğu Ethan Roberts var.

Dostum, hayatımdan biraz uzaklaşmam lazım.

Elimde içkilerle arkamı döndüğümde, elinde tek bir kırmızı gül tutan bir adam görüyorum ve o anda, bir parçamın Greg'in bu gece gelmemesini umduğunu anlıyorum.

Bölüm 8

Amelia

Kalbim bir anda hızla çarpar, sonra hemen spor ayakkabılarımın olduğu yere kadar düşer. Gül taşıyan adam, Greg'in bana gönderdiği fotoğraflara hiç benzemiyor, *ama* hiç. Beklediğim gibi keskin çene hattı ve bronzlaşmış, kaslı bir vücut yerine, hoş bir akşam sıcaklığına rağmen aşırı terleyen, solgun tenli, seyrek saçlı ve dişleri aralıklı bir gülümsemeye sahip biriyle karşı karşıyayım.

"Bu o mu?" diye soruyor Maverick.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, ama aslında biliyorum.

Gülünü sıkıca tutan terli adama bakarken, gözlerimin önünde neler olup bittiğini tam olarak anladığımı hissediyorum. Sadece buna inanmak istemiyorum.

Adamın gözleri bana takılıyor ve beni tanıdığı için parlıyor. Savaş daha başlamadan, barış teklifi gibi gülü uzatarak bana doğru geliyor.

"Mia?" diye soruyor.

Yutkunup başımı sallıyorum, yanımda Maverick'in gerginleştiğini fark ediyorum. Bu anda, parmağımı şıklatarak Kraliyet Muhafızlarını çağırabilmeyi her şeyden çok istiyorum. Ne yapmak için, emin değilim.

emin değilim. Greg'in son iki aydır g r n     hakkında bana yalan söylememesini sağlamak mı?

Bu iyi bir başlangıç olurdu.

Ama ben Prenses Amelia değilim. Ben sadece tamamen kandırılmı  naif bir kızımdı.

Kar ımda kırmızı bir g l tutan adama göz kırpyorum, yüzünde hevesli bir ifade var. "Greg?" diyorum. Sesim o kadar tiz ki, yakındaki köpekler kulaklarını dikmi  olmalılar.

Kumral saçları ve hoş bir gülümsemesi var, bana hevesli gözlerle bakıyor — gözleri,  evrimi i olarak konu tuğumu sandığım adamın gözlerinden çok daha derin ve rüya gibi bir özelliği yok — ama aylarca sakladığım fotoğrafla benzerliği de burada bitiyor. Onunla fotoğrafı arasındaki fark çok belirgin ve bu fark, kötü ışıklandırma veya kötü bir sa  günü gibi sıradan bir şeyle açıklanamaz.

"Canlı olarak," diye cevaplıyor, gülümsemesi bir değil iki di inin eksik olduğunu gösteriyor.

Önümdeki "et ve kemik"in, aylarca mesajla tığım dijital versiyonuyla uyu madığını ona söyleme dürtüsüne direniyorum.

Maverick yanımdan ayrılmadı ve onun varlığı için beklenmedik bir şekilde minnettarım. Kraliyet ailesi size bir şey öğretirse, o da felaket karşısında soğukkanlılığını korumaktır. Yemek zehirlenmesi ya arken devlet yemeklerinde gülümsedim ve ayak parmaklarımı çiğneyen d klerle dans ettim. Hayal kırıklığı yaratan bir randevuyla kesinlikle ba a çıkabilirim.

Değil mi?

"Bu senin için," diyor Greg ve bana g l  uzatıyor.

Yıllardır süren protokol gereği, hediyeleri nezaketle kabul etmeyi öğrendiğim için bunu otomatik olarak yapıyorum. Bir diken parmağımı hemen deliyor ve ben  a kınlıkla küçük bir çığlık atarak çiçeği d   r yorum.

G l, sanki ağır  ekimdeymi  gibi yere d  er ve bu, etrafımda parçalanmakta olan romantik umutlarım için m kemmek bir metafor olduğunu düşünmemek elde değil.

Greg — ya da gerçek adı her neyse — ve Maverick aynı anda çiçeğe uzanırlar ve ellerini yerde  arpı tırırlar.

"Ben alırım." Maverick'in ses tonu, bunun sadece düşen bir çiçekten daha fazlası olduğunu açıkça belli ediyor.

İkisi de doğrulurken, Maverick'in gözlerine bakıyorum ve trende beni uyardığı her şeyin doğru olduğunu sessizce kabul ediyorum.

Bu da, umduğum her şeyin yanlış olduğu anlamına geliyor.

Sözsüz iletişimimizden habersiz olan Greg, üst dudağında ter damlaları belirirken bana tekrar gülümser.

"Oturalım mı?" diye sorar, masayı işaret ederek. "Pencerenin kenarında bizim için bir masa ayırttım."

"Evet, oturalım," diye cevap veriyorum, sesim bir kez daha tatmin edici bir şekilde insan sesi çıkıyor.

Başka ne yapabilirim ki? Bu toplantı için bu kadar yolu geldim. En azından sonuna kadar kalmalıyım.

Greg, su manzaralı bir masaya doğru yol gösterirken, Maverick'in eli dirseğime hafifçe dokundu. Arkama baktığımda, gözlerinde endişe dolu bir ifade gördüm.

"Burada olacağım," diyor dudaklarıyla.

Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı, bu basit söz tüm gün duyduğum en rahatlatıcı şey gibi geliyor.

"Fotoğrafına benziyorsun," diyor otururken.

"Doğru, ama sen benzemiyorsun," diyorum keskin bir şekilde.

Utanmış gibi görünmek için yeterince akıllı. "O konuda... Ben... şey... Açıklamam gerek."

Güzel. Bir açıklama.

"Bir aktörün fotoğrafını

kullandım." "Gerçekten

mi?" diye soruyorum ciddi

bir ifadeyle.

"Üzgünüm, ama senin kadar güzel, harika ve inanılmaz birinin, benim gerçek halimi görse asla benim gibi birine ilgi duymayacağını düşündüm."

Sanırım kalbim parçalandı.

"Bunu yapmak zorunda hissettiğin için üzgünüm," diye cevap veriyorum, kendimi bu kadar sığ olduğum için azarlıyorum. Beni bu kadar çeken Greg'in görünüşü değildi. *Onun kendisiydi*, Greg, zeki zihni, mizahı ve insanlığı. Diğerleri sarayda uyurken, ben her gece geç saatlere kadar oturup mesajlaşan adamdım.

, bana dünyayı dolaştığı seyahatlerini, Napa Vadisi, Yeni Zelanda ve Şili'de şarap yaptığını anlatıyordu.

Fotoğraftaki adamdan farklı görünse ne olur? Alnını silmek için sürekli mendil kullanacak kadar terliyse ne olur? Biraz garip kokuyorsa ne olur? Çok terlediği için olmalı, çünkü benimle tanışmaktan ve bana gerçek yüzünü göstermekten çok heyecanlı.

Düşündüğünüzde bu oldukça tatlı bir durum.

Ona baktığımda bana gülümsüyor, bu da bana mükemmel dişlere sahip olmanın benim sevgimi kazanmak için gerekli olmadığını eklememi sağlıyor. Aslında, birkaç diş eksik olsa bile, bunda bir sorun yok. Zaten ön dişlere kim gerçekten ihtiyaç duyar ki? Ön dişlerle çiğnemek için kullanılmazlar. Sadece görünüş içindirler.

Bu yüzden, Greg'in bu gece burada karşılaşmayı beklediğim kişi olmadığı konusunda Maverick'e katılmak yerine, bir gülümseme takınıp "Dürüstlüğü için teşekkür ederim" diye cevap veriyorum.

"Beni affedebilir misin?" diye soruyor Greg, gözlerinde köpek yavrusu gibi bir bakış var — sarkık yanakları olan bir bulldog gibi — ben de bunu yapmaktan başka çarem yok.

"Tabii ki yapabilirim, Greg. Nasıl görüldüğün önemli değil." Ya da ne kadar terlediğin. "Ben senin içinden gelen adamla ilgileniyorum. Fotoğraftaki keskin çenen ve altı paket karın kaslarıyla değil."

Gerçi keskin çene ve altı paket karın kasları da oldukça hoştu.

Kes şunu, Amelia!

"Biliyorsun, uzun zamandır bu barı çok beğeniyorum ve seni buraya getirmek için özel bir yer olacağını düşündüm." Artık gevşemiş mendiliyle alnındaki teri bir kez daha siler ve cebine geri koyar, sonra aynı eliyle beyaz keten masa örtüsünün üzerine uzanır. "İzin verir misin?" diye sorar.

Yutkunuyorum. "Tabii ki."

Elimi onun eline koyarken teri düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, her mesajlaştığımızda ona karşı hissettiğim aynı çekiciliği hissetmeyi umut etmeye çalışıyorum.

Ama tek düşünebildiğim, elinin sıcak ve yapışkan olduğu ve cildi benimkine dokunduğunda, onu çekip atma dürtüsüne direnmek için çok uğraşmam gerektiği.

Üzgünüm, ama öyle yapıyorum. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Kendime bunun sadece ter olduğunu söylüyorum. Herkes terler. Sadece bazıları diğerlerinden biraz daha fazla terliyor gibi görünüyor.

Belki de ben o kadar sığ biriyimdir?

Maverick'e bir bakış atıyorum ve tahmin ettiğim gibi, bizi bir bekçi köpeği gibi yakından izliyor, saldırmak için uygun anı bekliyor.

"Madem buradasın, sana bağ hakkında daha fazla bilgi vermek isterim."

"Öyle mi?"

"Hiç birine yatırım yapmayı düşündün mü?"

"Bağlara mı?"

Hızla başını sallar. "Bu eşsiz bir fırsat," der, bana doğru eğilir ve ben onun kokusunu almaktan kaçınamam, ancak bu durumda "koku" vücut kokusunu tanımlamak için kullanılan bir euphemismdir.

Üzgünüm ama
Greg gerçekten
kokuyor.

On dakika içinde onun kadar terleyen herkes kokardı. Bu hızla giderse, adam muhtemelen tamamen susuz kalma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Mia?" diye sorar ve ben onun söylediklerinin hiçbirini dinlemediğimi fark ederim.

"Üzgünüm, Greg. Bana bu bağdan bahset."

"Buraya çok uzak olmayan tepelerde küçük bir bağ. Toprak ve iklim grenache üzümleri yetiştirmek için mükemmel. Tek ihtiyacımız olan 75.000 avro gerekiyor."

Ona göz kırpyorum. "Bir bağa yatırım yapmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, sesim fare gibi cılız çıkıyor.

Gözleri, beni siyah gotik tişörtümün içine saklanmak istememe neden olacak kadar yoğun bir şekilde parlıyor. Gözleri, sayısız mesajlaşmamız sırasında hayal ettiğim sıcak ve nazik bakışları kesinlikle barındırmıyor.

Hatta, hesaplayıcı, neredeyse yırtıcı bir bakış olduğunu söyleyebilirim.

Sonunda hedefini bulan birinin bakışı.

"Sıradan bir bağ değil. *Bizim* bağımız," diye cevaplar ve elimi sıkar. "Sen ve ben. Birlikte geçireceğimiz gelecek. Tek ihtiyacım olan para, o zaman birlikte mutlu olabiliriz."

Kalbim barın zeminine düşüyor. Aylarca bu anı hayal ettim, mükemmel buluşmamızı, sonunda onunla bağ kurmamızı hayal ettim.

Ve tek istediği benim param. Ne kadar aptalca davranmışım.

Maverick'e bir kez daha bakıyorum. Gözleri hâlâ üzerimizde, kaşları endişeli bir ifadeyle çatılmış.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Hiçbir şeye yatırım yapmayı planlamıyordum Greg. Sadece seninle tanışmak istedim."

Greg'in tavrı, "çevrimiçi dolandırıcılık" diyebilene kadar hızla değişiyor. Elini elimden çekip, "Paylaştığımız onca şeyden sonra, tereddüt mü ediyorsun? Mia, hayallerimiz hakkında konuştuğumuz onca gece? Birbirimizle paylaştığımız onca şey? Bunlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diyor.

"Sadece, para yatırmak ya da bunun gibi bir şey yapmadan önce, önce biraz zaman geçirmemizin mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Bu sözleri söylüyorum ama içten gelmiyor.

Bu adam hakkında bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum.

"Önce biraz zaman geçirmek mi?" Sesi yükseliyor ve yakındaki masaların dikkatini çekiyor. "Mia, aylardır konuşuyoruz! Daha ne bilmek istiyorsun? Tabii..." Gözleri kısılıyor, ki bu, zaten küçük olan gözleri için oldukça zor bir şey. "Tabii bu zamana kadar benim duygularıyla oynamadıysan."

Evet, tencere artık gerçekten de çömleği kara dedi.

Ama yine de, bu suçlama olması gerekenden daha sert vuruyor, çünkü bir bakıma haklı. Bir rol oynuyordum. Sadece onun düşündüğü rol değil. Ben romantizm arayan bir hizmetçiydim, o ise... neydi? Yakışıklı bir aktörün fotoğraflarını toplayan bir dolandırıcı.

Bu düşünce beni güneş pleksusumdan vuruyor. Ne kadar aptalmışım.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken, bir kadın masamıza yaklaşıyor.

"Greg? Greg Smith?" diye soruyor Malveaux dilinde, elinde kırmızı bir gül tutarak.

Görünüşe göre evrenin özellikle acımasız bir mizah anlayışı var.

Ardından Greg ve kadın arasında bir dizi suçlama ve ifşa gelir, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. İki ay süren umutlar, planlar, hayaller, bu korkunç ve aydınlatıcı bir akşamda paramparça olmuştur.

Başımı kaldırıp Maverick'in üzerimizde durduğunu görüyorum, sırtında sırt çantası ve elinde benim valizim var, ve onun etkileyici boyunu her santimetresinde hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bence gitmemiz için mükemmel bir zaman," diyor.

"Kesinlikle katılıyorum." Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, beni destekleyen koluna minnettarım. Prenses olarak yaşadığım hayattan kaçtım, ama sonunda buraya geldim, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, bir adam tarafından aldatıldım ve başka bir adam tarafından kurtarıldım, daha yeni tanıştığım bu adam, birkaç saat içinde Greg'in aylarca gönderdiği mesajlarda gösterdiği ilgiden daha fazla ilgi gösterdi bana.

Maverick elimi tutuyor ve birlikte kapıya doğru yürüyoruz.

"Bir dakika bekleyin," diyorum. Greg ve kadına dönüp, kadının koluna elimi koyarak, "Bu bir dolandırıcılık. Ben olsam kaçırdım," diyorum.

Kadın bana sanki gökyüzünün yeşil olduğunu söylemişim gibi bakar.

"Hayır, gerçekten. Onunla burada tanıştım. Tek istediği, şaraphanesine yatırım yapman."

Gözleri bana doğru büyür.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten,"

diye onaylarım.

"Teşekkür ederim," diye cevaplar.

"Rica ederim." Maverick'e geri dönüyorum ve girişe vardığımda, omzumun üzerinden Greg'e son bir kez bakıyorum. O, bir sonraki hedefini dolandırıcı olmadığına ikna etmek için o kadar derin bir sohbeta dalmış ki, benim gittiğimi neredeyse fark etmemiş.

Dışarıda, serin akşam havası göğsümdeki yanmayı dindirmekte yetersiz kalıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Maverick.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, gözyaşlarımı geri çekerek. Bunlar şok ve ihanetin gözyaşları ve, tamamen dürüst olmak gerekirse, rahatlamanın gözyaşları.

Greg, internette kendini tanıttığı gibi bir adam değil ve ben çok şanslı bir şekilde kurtuldum.

Ve sonra beklenmedik bir şey olur. Maverick kollarıyla beni sarar ve sıkıca kucaklar. Onun güçlü kolları içinde kendimi güvende hissederek eririm.

"Sana yaptığı şey çok kötüydü, çok üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

"Benim için burada olduğun için teşekkür ederim."

Geri çekilip gözlerime bakar. "Ne zaman istersen," der ve içimden bir ses bu adama güvenebileceğimi söyler. Bir dolandırıcı tarafından kandırıldığımı öğrendikten sonra bu düşünce biraz tuhaf gelse de.

"İyi misin?"

Kafamı sallıyorum. "Buraya gelmemin tek sebebi oydu. Şimdi ne yapacağım bilmiyorum."

"Ne istersen yapabilirsin. Şanslı bir kaçış yaptın."

Ona bakıyorum ve birdenbire tüm bu olaydan tamamen yorgun düşmüş hissediyorum. Saraydan kaçmak, olmadığım biri gibi davranmak, gotik kostüm, ikiyüzlü Greg.

Çok şey yaşadım.

"Belki bir süreliğine internetten erkeklerle tanışmaktan uzak durmalısın," diye ekliyor ve ben şaşkın bir kahkaha atıyorum. Gözyaşlarımla karışık sesim, tıkanmış bir kanalizasyon gibi çıkıyor.

"Bu iyi bir tavsiye, Mav."

"Buradan çıkalmı mı?"

"Bence bu çok iyi bir fikir."

Maverick beni romantik hayallerimin enkazından uzaklaştırırken, en azından bu felaket prenses kuralları günlüğüme ekleyecek yeni bir şey verdi.

Kural 1.250: Bir prenses, gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir erkeğe asla güvenmemelidir, çünkü büyük olasılıkla o, yaz geçit töreninde kraliyet atlarından daha fazla terler

ve yatırım fırsatları, benim bir ay boyunca dağın yamacında meditasyon yapma isteğim kadar gerçektir.

Bölüm 9

Ethan

Amy'nin yüzündeki ifade, hazırlıklı olmadığım bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor. Kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama her adımında titreyen alt dudağı onu ele veriyor, eli süslü deri valizinin sapını o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlaşmış.

Belki de o adam hakkında haklı olduğum için kendimi haklı hissetmeliyim. Ama biliyor musun? Tek hissettiğim şey, Amy'yi teselli etme ve Greg'in terli, ikiyüzlü yüzüne yumruk atma isteği.

Evet, durum bu.

Derin bir nefes alıyorum. Bu olaya mantıklı bir şekilde bakmam gerekiyor. Amy tamamen dürüst, samimi birine benziyor ve kesinlikle ter bezi sorunu olan bir sahtekar tarafından aldatılmayı hak etmeyen birisi.

Onun için üzülüyorum. Hepsi bu.

Ve ona karşı hissettiğim bu tuhaf koruma duygusu? Belki de sadece jet lag'dandır? Ya da yediğim bir şeyden? Ya da... Bilmiyorum.

Her neyse, kadın acı çekiyor, gözlerinde dökülmemiş gözyaşları birikiyor ve görmekten nefret ettiğim bir şey varsa, o da bir kadının ağlamasıdır.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Ne kadar aptalım," diyor, benden çok kendine.

"Hey, yapma." Durup ona dönüyorum. "Aptal değilsin. O adamın açıkça olmadığı biri olduğunu sandın. O bir dolandırıcı. Profesyonel bir manipölatör."

İronik bir şekilde midem bulanıyor. Dolandırıcı ya da profesyonel bir manipölatör olduğumdan değil, ama ona kim olduğum konusunda tam olarak dürüst davranmıyorum.

"Demek kandırıldın. Bu en iyilerimizin başına bile gelir. Hayatına devam et.

Onu unut. Sen o pislüğün yüz katından daha değerlisin."

Gözünden bir damla yaş süzölür ve ardında eyeliner izi bırakır. "Yüz tane mi? Bu çok fazla Amy demek." Sulu bir kahkaha atar ve göğsümdeki gerginlik azalır.

Bu konuda şaka yapabilmesi iyiye işaret. O, sandığından daha güçlü.

"Ve o bir catfishing pislüğü," diye ekliyor.

"*Birinci sınıf* bir catfishing pislüğü."

"Bir aktörün fotoğrafını kullanan ödüllü bir sahtekar pislik." "Evet."

"Ve bunu sadece bana yapmadı."

"Gergin terlemeyi pratik eden bir adam, en az yirmi kişiye dolandırıcılık yapıyor."

Kız, yarı gülme yarı ağlama gibi bir ses çıkardı. "Bu beni rahatlatacak mı?"

"İşe yarıyor mu?"

Gözlerini silerken makyajını daha da bulaştırır. "Belki biraz." Parmak uçlarındaki siyahı görür. "Oh, hayır. Kesinlikle korkunç görünüyor olmalıyım."

"Umutları yıkılmış biri gibi görünüyorsun. Aslında, düşünürsen, bir gotik için oldukça uygun bir görünüm. Hemen gotik kıyafetlerini giysen iyi olur."

Bu, bana gerçek bir gülümseme kazandırır.

"Gördün mü? Zaten unutmaya başladın bile."

Amy nefes nefese kalır. "On dakikadan fazla sürebilir. Ve şimdi geç oluyor, sen de çok naziktin. Seni bırakmalıyım."

"Kalacak bir yerin var mı?"

O başını sallar. "Bir oda ve kahvaltı yeri. Buradan çok uzak olmamalı." Çantasından telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. "Görünüşe göre sadece yarım kilometre uzaklıkta. Gördün mü?" Telefonunu bana doğru çevirir ve haritayı görürüm.

"Seni oraya götüreyim."

"Emin misin? Akşamının yarısını zaten harcadım." "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Dudakları gülümsemeye çekilir ve bu gülümseme beni derinden etkiler. "Çok nazıksın Mav. Teşekkür ederim."

Alçakgönüllü bir şekilde omuz silkiyorum. "Sadece ailemin beni yetiştirdiği gibi bir adam olmaya çalışıyorum."

"Ailen iyi iş çıkarmış."

Amy'nin haritasını takip ederek sokaklarda dolaştık ve denizden gittikçe uzaklaştık. Binalar gittikçe daha çirkin ve daha şüpheli hale geliyordu. Amy'nin pansiyonuna vardığımızda, bundan sonra ne olacağına kararımı çoktan vermiştim.

Çökmekte olan duvarları, kırık pencereleri ve çitin üstünde uzanan dikenli telleri inceliyoruz. Görmeden kokusunu aldığım sarhoş bir yaşlı adam, elinde yarısı boş bir şişeyle yakınlardaki bir duvara yaslanmış duruyor.

Burası, bir polis dizisinde korkunç bir cinayetin işlendiği bir yere benziyor.

"İnternette burası çok çekici bir yer olarak tanıtılmıştı," diye mırıldanıyor.

"Bugün internete çok fazla güvenmememiz gerektiğini öğrendik, değil mi? Bence burada kalmamalısın."

Adam inleyerek kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"Haklısın. Başka bir yer bulmam gerekecek." Sanki cevap yakınlarda olabilirmiş gibi caddeyi baştan aşağı süzer.

Ve sonra, daha iyi düşünmeden sözler ağzımdan çıkıverdi. "Gel, benimle kal. Buraya çok uzak olmayan bir gölde bir arkadaşımın evine gidiyorum. Anlaşılan, çok güzel ve تنها bir yer. Küçük bir kasaba var, ama başka pek bir şey yok."

Bir dakika. Onu gerçekten göl evine davet mi ettim?

Evet. Evet, davet ettim.

Akıllıca bir hareket mi? Zaman gösterecek. Ama muhtemelen *doğru* bir hareket, en azından Amy için.

Benim için mi? Henüz karar veremedim.

Ve benim pislik menajerimi "arkadaş" olarak nitelemek, Hollywood standartlarına göre bile abartılı bir ifade.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Bu gece başka bir yatırım toplantın yoksa tabii?"

Gülümseyerek bana bakarken gözleri parıldadı. "Başka planım yok. Şimdilik yatırım fırsatlarıyla işim bitti. Online randevularla da. Ve muhtemelen genel olarak insanlarla etkileşimle de."

Onu dirseğimle dürttüm. "O kadar da kötü değil. Değil mi?"

"Sanırım hayır. Ama Greg'den oldukça büyük umutlar besliyordum."

"Anlıyorum, ve biliyor musun? Muhtemelen şimdi öğrenmen daha iyi oldu, birkaç gün sonra, ayrılmanın o kadar kolay olmayacağı bir durumda öğrenmektense."

"Sanırım haklısın. Bu arkadaşının evi nerede? Bu arada, bu hiç de şüpheli gelmiyor."

Beni takılıyor.

"Bana güvenebilirsin, Amy," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak ve Greg'in de aynı şeyi söyleyeceğinin tam olarak farkında olarak.

Dudaklarını ısıırıyor ve ne yapacağını ne yapacağını anlamaya çalıştığını anlıyorum.

Telefonumdan Chelsea'nin mesajını açıp okudum: "Ev Lack dess Reeves adlı küçük bir kasabada."

"Lack dess Reeves mi?" diye soruyor ve ben burayı tamamen yanlış telaffuz ettiğimi biliyorum.

"Nasıl söylemeliyim?"

"Kelimenin sonunda 's' yok. Lac des Rêves. Kelime anlamı 'rüyalar gölü'."

"Şiirsel. Arkadaşım evin sessiz, mahrem ve çok büyük olduğunu söyledi."

Sen batı kanadını al, ben doğu kanadını alayım, ne dersin?" Bana göz kırpmıyor. "Saray mı bu?"

"Tabii ki saray değil, ama bizi oraya götürebilecek bir helikopter var, bu yüzden küçük,

eski bir kulübe olmadığını tahmin ediyorum."

Dudaklarını ısırarak düşündü.

"Bak, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Daha yeni tanıştık ve sen de arkadaki pislik yüzlü adam tarafından güvenin tamamen yok edildi. Sana bir şeye yatırım yapmanı sağlamak gibi bir niyetim yok, ben dürüst biriyim ve zaten oraya gidiyorum, yani karar tamamen sana kalmış."

Dudaklarını ısırıyor. Gözleri, bulaşmış göz kalemi ile çevrili, onu Bambi'ye benzetiyor. Tabii, Bambi bir insan olsaydı. Ve gerçek olsaydı.

"Neden böyle bir şey yapasın ki? Yani, bana böyle yardım etmek?" diye sorar. Ve bu, bayanlar ve baylar, milyon dolarlık soru.

Ama ona, bana güç ve saflığın tuhaf bir karışımı gibi geldiğini, dünyayı nasıl işlediğini bilmeyen, pahalı valizleri olan eğitimli bir kadın olduğunu söylemeye niyetim yok. Bir dolandırıcıdan kurtulmuş bir kadın. Ne kadar yetenekli görünse de, onu korumam gerektiğini içgüdüsel olarak hissediyorum.

Bir de, uzun zamandır hiç kimsenin yapamadığı kadar ilgimi çektiği gerçeği var.

Evet, *bunu* kesinlikle kendime saklayacağım.

"Öncelikle, yardım edebilecekken birini zor durumda bırakırsam beni asla affetmeyecek bir kız kardeşim var. Bir de, bir dolandırıcı tarafından kandırıldığın gerçeği var. Ayrıca, gidecek hiçbir yerin yok."

Uzun bir süre yüzümü inceledi. "Sana güvenebileceğimi nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin," diyorum dürüstçe.

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Bu, senin ustaca planının bir parçası olabilir."

"Doğru. Benim ustaca planım... ne tam olarak? Sana gotik göz kalemi sürmenin doğru yolunu öğretmek mi?"

"Lekeli olmuş, değil mi?" Yanağına dokundu, sonra siyah lekelerle kaplı parmaklarına baktı. "Oh, hayır."

Şu anda Greg gibi bir mendilim olmasını diliyorum, gerçi benimki terden bu kadar ıslak olmazdı.

"Gözyaşlarını tişörtümle silmek ister misin?" Beni yargılama. Elimden başka bir şey gelmiyor.

Alt kenarını tutup yukarı kaldırıyorum.

Kendi tişörtünün altını kaldırırken başını sallar ve ben onun pürüzsüz, yumuşak karnına bakmamaya çalışırım.

Evet, tamam. Başarısız oldum. Ben bir erkeğim ve o muhteşem bir kadın. Olur böyle şeyler.

Ama şu anda ona rahatlık ve destek vermem gerektiğini biliyorum, o şehvetli, dolgun dudakları öpmek, o kıvrımlı vücudu bana yaslanırken hissetmek, gözlerimin içine aynı yakıcı ateşle bakmasını, tek bir bakışıyla içimde kıvılcımlar çakmasını düşünmemem gerektiğini biliyorum.

Boğazımı temizledim.

Nerede kalmıştım?

Doğru: rahatlık ve destek.

Ona olanlardan sonra, en son istediğim şey, sapık bir pislik gibi görünmek.

Dikkatimi telefonuma çevirip Chelsea'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Birini eve davet etsem sorun olur mu?

CHELSEA:

Aman Tanrım! Kim o?

BEN:

Sadece birine yardım etmem gerekiyor.

CHELSEA:

Güzel mi? Her şeyi anlat bana.

BEN:

Sonra görüşürüz. Helikopter?

CHELSEA:

Tamam, sırlarını sakla. Şimdilik.

Kesinlikle öyle yapacağım.

BEN:

Peki ya "arkadaşın" aslında bizim ajanımız olduğu gerçeği ne olacak?

CHELSEA:

Ne diyebilirim ki? Hollywood'da işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.

Hollywood'da işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.

Maalesef,
biliyorum.

Bir dakika sonra, ekranımda yeni bir mesaj belirir. Bu sefer Chelsea'den değil. Dion'dan.

DION:

Renaldo 20 dakika sonra otelin helikopter pistinde
seninle ve arkadaşınla buluşacak. Ev adresini sana mesaj
atacağım. Helikopterin yanında duran lacivert üniformalı
adamı ara.

Dion'un kuru mizahı.

BEN:

Sana çok borçluyum Dion.

DION:

Anlaşıldı.

Bu neden bu kadar rahatsız edici? Ve onunla Chelsea'nin tekrar bir araya gelmesi? Sanırım bunu başka bir zaman konuşmam gerekecek.

Bana otelin adresini gönderir ve ben de harita uygulamamda hızlıca bir arama yaparım.

"Birkaç günlüğüne arkadaşının göl evinde kalabilir miyim? Planlarımı yapmam için biraz zamana ihtiyacım var," diye soruyorum.

"İstediğin kadar kalabilirsin. Ben birkaç hafta, en fazla dört hafta orada kalmayı planlıyorum." diye cevap veriyorum, onun rakun gibi görünüşünden normal bir insana dönüştüğünü fark ederek.

"Dört hafta mı?" diye
soruyor. "Evet.

Muhtemelen."

Sarhoş adam bizi ilk kez fark etmiş gibi görünüyor, parmağıyla bizi işaret edip Malveaux dilinde bir şeyler söylüyor.

"Gidelim mi?" diye
soruyorum. "Kesinlikle."

Denize doğru geri dönmeye başlıyoruz, Amy'nin valizinin tekerlekleri her çukura çarptığında tıkırtı sesi çıkarıyor.

"Yirmi dakika sonra sahildeki bir otelden aracımıza binebiliriz," diyorum ona, sanki Uber gibi otelin helikopter pistinden özel bir helikopter ayarlamışım gibi, oysa birkaç yıl önce stüdyo dairede ramen yiyip, kirayı ödeyemediğimde ailemi arıyordum.

Bunda muhtemelen bir metafor var, ama parlak zırlı şövalye rolünü oynamakla meşgul olduğum için bunu doğru düzgün analiz edemiyorum.

"Helikopterin mi var?" diye soruyor.

"Hayır, kesinlikle yok. Helikopter, evine gittiğimiz Dion'a ait."

"Doğu ve batı kanatları olan, saray olmayan yer mi?"

"Evet, o. Helikopter pistine gitmemiz gerekiyor."

Kafasını hızla sallıyor. "Tamam. Biliyor musun Mav, bu akşam çok beklenmedik bir hal aldı."

"Bana mı söylüyorsun. Bu sabah, ben sadece kaçmaya çalışan bir adamdım

... şey, turistlerden kaçmaya çalışan bir adamdım. Şimdi ise görünüşe göre, tehlikede olan bir hanımefendiyi kurtarma hizmetini yürütüyorum."

Beni dirseğiyle dürttü. "Tehlikede olabilirim ama bir hanımefendi değilim, bunu sana garanti edebilirim. Yani, bir hanımefendi neye benzer ki?"

"Bilmem. Elleri ve ayakları bağlı, tren raylarının üzerinde yatarken piyano müziği çalan güzel bir kadın mı?"

Kıkırdar ve bu ses beni gülümsetir.

"Peki, genç kız değilsen, kendini ne olarak tanımlarsın?"

Bir an düşünür. "Geçici bir aksilik yaşayan bir prenses." Bana bakar ve bunu söyleme şekli, onu daha yakından izlememi sağlar.

Burada benim anlamadığım bir şaka mı var?

Oyuna devam etmeye karar veriyorum. "Öyleyse, Majesteleri," diyorum ve eğiliyorum. "Kraliyet helikopter pistine ulaşmak için hızımızı artıralım mı?"

O da selam verir, kot pantolon ve spor ayakkabı giyen biri için şaşırtıcı derecede zarif bir selam. Ama Amy bir muamma, bunu çabucak öğreniyorum.

"Yolu gösterin, Bay Maverick."

Kasabanın lüks otellerinden birinin çatısındaki helikopter pistine varıyoruz. Pilot Renaldo, gotik görünüşüme hiç aldırmıyor. Dion'un maaşlı çalışanıysan, bu işin bir parçasıdır herhalde.

Amy'ye helikoptere binmesine yardım ederken, o garip girişi zarif bir şekilde hallediyor ve aslında zarif olmayan bir hareketin tam tersi bir etki yaratıyor. Yeterince tel çalışması ve karmaşık set parçaları yaptım, bu yüzden olağanüstü bir beden farkındalığını gördüğümde bunu hemen anlarım.

Benimle kalması için davet ettiğim bu kadın *kim*?

Helikopter karanlık gökyüzüne yükselirken, Amy alnını pencereye dayayarak Côte-des-Papillons'un ışıklarının altımızda küçülmesini izliyor. Kabinin minimal aydınlatmasının samimi ışığı, onun profilini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor.

"Biliyor musun Mav," diyor bana dönerek, sesi kulaklığından boğuk ve tiz geliyor. "Büyük kaçışımı planlarken, bunun hava yolculuğu içereceğini beklemiyordum."

"Büyük kaçış mı?"

Cevap vermeden önce dudaklarını sıkıştırır, "Bilirsin, günlük hayatımdan kaçışım."

"Peki kaçman gereken hayat ne tür bir hayat?" "İstediğimden çok daha fazla kuralın olduğu bir hayat."

Kurallar. *Huh*. Belki de sıkı bir programa tabi olan bir sporcudur? Bu, onun duruşunu ve vücut farkındalığını açıklayabilir. Ya da belki de çılgın bir tarikattan kaçıyordu? Ya da belki, daha olası olanı, çok katı bir ailesi vardır ve bir molaya ihtiyacı vardır?

Onun şık valizlerini düşünüyorum. Evet, muhtemelen katı bir aile, kızlarından yüksek beklentileri olan zengin ebeveynler.

"Peki ya sen? Sen neden kaçıyorsun?" diye soruyor. "Kim kaçığımı söyledi?"

Sırrımı saklıyorum. En azından şimdilik. Ama bu, ona kısmi bir gerçek söyleyemeyeceğim anlamına gelmez. Bu yüzden ekliyorum, "Kendim olmaktan bir mola vermem gerekiyordu."

O, bu ona çok mantıklı gelmiş gibi başını sallar. "Bana bir şey söyle," diye başlar ve ben donakalırım, ne kadar derin bir gizleme yapmam gerektiğini merak ederek. "Sen olmak genellikle

garip, yardıma muhtaç olmayan kızları, Malveaux'nun güney kıyısında randevu/iş fırsatı felaketlerinden kurtarmakla mı ilgili?"

"Sadece çarşamba günleri."

Yine kıkırdar ve ben bu sesi daha sık duymaktan hoşlanacağımı düşünürüm. "Bugün Pazartesi."

"O zaman sen özel birisin."

"Bunu duymak güzel."

Bir an için, helikopter kabininin loş ışığında birbirimize bakarız ve onun güzelliği beni yine etkiler. Onun kırılганlığında gerçek bir şey vardır, ikimizin de sürdürdüğü tüm sahtecilik ve sırları ortadan kaldıran bir şey.

Amy'nin güzelliği, herkesin yüzünün dolgu maddeleri ve botoksle ustaca şekillendirildiği Los Angeles'ta alıştığım özenle üretilmiş türden değil.

Pageant, düzgün bir şekilde çıktığım son kadındı. Sosyal medyadaki varlığını düzenlemekten, içtiği su markasına, sabah koşularımızda çekilen "spontane" fotoğraflara kadar, onu yöneten koca bir ekibi vardı. Sanki tüm ilişkimiz, reklam ve şöhret adına, askeri bir operasyonun hassasiyetiyle koreografisi yapılmış gibiydi.

Amy ise onun tam tersi birisi. O, yetenek ve saflığın ilginç bir karışımı olan, olduğu gibi birisi ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona o kadar çok çekildiğimi fark ediyorum.

Bana gülümsüyor ve bir an için, hiç gitmediğim bir kasabada ödünç aldığım bir eve bir yabancıyı getirmemin muhtemelen tamamen berbat bir fikir olduğunu unuttum. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler, Mav. Sen iyi bir insansın."

Gerçek kimliğimi senden saklayan iyi bir insan. Evet, bunun beni tam olarak ne kadar "iyi" yaptığı konusunda emin değilim.

Ama o da bana tüm hikayesini anlatmıyor. Sanırım bu bizi eşit yapıyor.

Benim hakkımdaki gerçeği bilseydi ne düşünürdü? İfadesi değişir miydi, tanıyınca gözleri büyür müydü, insanların *yeni tanıştığım Guy'ı* zihninde *ünlü aktör Ethan Roberts* ile değiştirirken sayısız kez gördüğüm o tanıdık dönüşüm?

Konuşma birdenbire yapmacık hale gelir, bu yönetmenle veya şu rol arkadaşıyla çalışmak nasıl bir şey gibi sorularla dolup taşar mıydı?

Bu düşünce göğsümde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Amy'de böyle bir dönüşüm görmek istemiyorum. Fotoğraflarda nasıl göründüğüne bakmadan gülmesini izlemeye devam etmek istiyorum. Sofistike tavırları ve hayret dolu bakışlarıyla dünyayı keşfetmesini izlemeye devam etmek istiyorum.

Peki ya ben? Maverick Mitchell olarak kalmak istiyorum. Zor bir gece geçirmiş bir kadına yardım eden sıradan bir adam olarak.

Bölüm 10

Amelia

Prens Max'in geçen yılki Kraliyet Yaz Regattası'nda sekiz kişilik bir kadın kürekçi ekibiyle nehirde çıplak yüzerken kameraya yakalandığından beri, bu kraliyet muhabiri en lezzetli dedikoduyu yutmuş durumda. O fotoğrafları unutmuş gibi davranmayın, çünkü onları erevelettirdim.

Hindistan'ın dağlarında aşkın aydınlanma peşinde olduğu iddia edilen prensesimiz Amelia'nın, Tleurbonne sokaklarında "namaste"den çok "hayır, olamaz" gibi bir ifadeyle koştığı iddia edilen görüntülerine inanır mısınız?

Sadece bu da değil, görünüşe göre *kot pantolon* ve *spor ayakkabı* giyiyormuş, canlarım. Ne korkunç! Ne skandal! Tam bir moda felaketi!

Prensesimiz, vals provasını kaçırdıktan sonra dans öğretmeni tarafından kovalanıyormuş gibi trene koşarken görölmüş.

Kral Frederic'in bir iki viski içtiğini, Kraliçe Astrid'in ise bu düşünceyle kokulu tuzlarına uzandığını hayal edebilirsiniz.

düşünüyor.

Belki de bu, sevgili prensesimize tıpatıp benzeyen bir ikiziydi? Ya da, en korkunç ihtimalle, saray bir kraliyet üyesinin izini *kaybetmiş* olabilir miydi?

Kraliyet ailesinin paniğini bir düşünün! Kral kanepelerin altını kontrol ediyor, Kraliçe tüm arkadaşlarını arıyor, genç Prens Max kaçmaya çalışırken kız kardeşinin nerede olduğu hakkında sorguya çekiliyor! Bu kesinlikle Shakespeare'in eserlerine benziyor.

Kaçak kraliyet mensubumuzu görmek için gözlerimi dört açıp kulaklarımı dikmiş, her zamanki gibi sadık kraliyet muhabiriniz olarak kalacağım.

Fabiana Fontaine xx

#KaçakPrenses
#KotPantolonVeTaç
#KraliyetSaklambaç

Ne yapıyorum ben?

Yani, kraliyet kurallarında, bir randevu felaketinden kıl payı kurtulduktan sonra, şüpheli derecede yakışıklı bir Amerikalı yabancıyla pitoresk bir göl evinde bulduğunuzda ne yapmanız gerektiği konusunda bir bölüm yok.

Belki biri bunu Kural 813: *Küçük diktatörlerle yemek yerken çatal bıçakları doğru şekilde yerleştirin* ve Kural 814: *Sahra Çölü'nde deveye binerken daima ağırbaşlı bir duruş sergileyin* arasında ekleyebilir.

Bu gece dolunayın parlaklığı sayesinde son derece pitoresk bir gölün üzerinde, şato olarak tanımlanabilecek bir evde duruyorum. Tanıdığımı sandığım bir adamla çıktığım randevu felaketinin ardından, sadece bir gündür tanıdığım başka bir adamla helikopterle buraya kaçtım. İkimiz de gotik tarzda giyinmiştik.

Cidden, böyle bir şeyi uydurmak imkansız.

Derin bir nefes alıyorum. Asıl soru şu: Maverick Mitchell'e güvenebilir miyim?

Yoksa asıl soru, ona güvenmemek için bir nedenim var mı?

Evi ve tüm odalarını incelemek için ayrılırken. Gerçekleri parmaklarımla sayıyorum.

1. İki kez tesadüfen karşılaştık.
2. O samimi birine benziyor, bunu Greg'le olan felaket randevum sırasında barda kalmasından anlayabiliyorum — ya da adı her neyse.
3. O felaket randevudan kaçmama yardım etti.
4. Bu geceki en kötü anımda bana gerçekten çok tatlı davrandı, hatta makyajımın bulaştığı yerleri silmem için gömleğini bile verdi. Yani, bu nezaketin vücut bulmuş hali, değil mi?
5. O çok yakışıklı. Yani öyle.

Yeni tanıştığım bir erkeğin yakışıklı olmasına göre karar vermemem gerekir. Koyu mavi gözleri, sık sık parmaklarını seksi bir şekilde geçirdiği kalın kahverengi saçları ile kesinlikle yakışıklı olsa da. Ve onun atletik fiziğinden, imkansız boyundan bahsetmedim bile. Cidden, gözlerine bakmak için boynumu uzatmam gerekiyor. Ama ne gözler ama. Beni içine çeken, arkalarındaki derinlikleri ima eden derin mavi havuzlar gibi. O nazik gülümsemesiyle, "randevum"un felaketinden sonra beni rahatlatan gülümsemesiyle, o gözlerin etrafındaki derinin kırışması. Kendimi güvende hissettirdi.

Ve gerçekten, gerçekten kötü bir insan bu kadar nazik gözlere sahip olabilir mi?

Ama öte yandan, kostüm dükkanında bana gotik kostümünü bir partiye giymeyi planladığını söylediği gerçeği var. O partiye ne oldu?

"Burası çok büyük. Sanırım her birimize bir kanat düşebilir." Maverick'in sesi beni düşüncelerimden koparır ve ben, elinde bir dizi havlu tutan Maverick'in bulunduğu oturma odasına geri dönerim.

"Bana partinden hiç bahsetmedin," diyorum ve tepkisini görmek için onu dikkatle izliyorum.

"Parti mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak, ki bunun onun karakteristik bir özelliği olduğunu şimdi öğreniyorum.

"Evet. Gotik giyinip gideceğin parti."

"Ah, o parti," diye cevaplıyor, sanki katılacağı bir sürü parti varmış ve aslında kendinden kaçmıyormuş gibi, daha önce helikopterde bana itiraf ettiği gibi. Ama ben ne bilirim ki? Belki de "kendinden kaçmak" bir dizi partiye gitmek demektir. Gerçi ben öyle olmadığını düşünüyorum.

"Planlarım değişti. Tleurbonne'da bir partiye gitmem gerekiyordu, ama göl evine erken gitmeye karar verdim."

"Anlıyorum."

Ona inanıyor muyum? Yeterince mantıklı görünüyor. İnsanların planları değişebilir. Belki de parti havasında değildi? Ayrıca, trene binmeden önce gittiğimi söylediğim sözde çocuk partisi konusunda ona tam olarak dürüst davranmamıştım.

Belki de uyuyan köpekleri uyandırmamak daha iyidir.

Onu çok fazla sorgulamazsam, umarım o da beni sorgulamaz.

Sorularımı başka bir güne saklayıp, "Burası çok güzel, Mav. Bu göle daha önce hiç gelmemiştim. Hazineilerini keşfetmeyi sabırsızlıkla bekliyorum" diyorum.

"Fena bir yer değil." Bir set havlu uzatıyor. "Bunları sana aldım. Goth tarzından vazgeçmek isteyebileceğini düşündüm."

Onları elimde tutup yumuşaklıklarını hissediyorum. "Teşekkürler."

"Hizmetin bir parçası, Majesteleri."

Bir an duraksadım, sonra onun beni gerçekten tanıdığını anlamak için daha önce yaptığım şakayı hatırladım. Ama gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi bile yoktu.

"Keten kumaş sağlayan bir şövalye. Ne kadar da 21.yüzyıl," diyorum.

Bir an sessizce durduk, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk.

"Aç mısın?" diye sordu sonunda, artan garip havayı bozarak.

"Açlıktan ölüyorum!" diye coşkuyla cevap veriyorum, çünkü birkaç saat önce akşam yemeği yemiş olsak da, bu düşünceyle midem guruluyor.

Greg'in beni hayal kırıklığına uğratması iştahımı açtı.

"Mutfakta ne bulabileceğimize bir bakalım," diyor Maverick.

Onu takip ederek, büyük bir maun masası ve saraydaki avizelere benzeyen bir avize bulunan zarif bir yemek odasından geçip, resimlerle süslü geniş bir koridordan geçerek mutfığa giriyorum. Burası zarif bir mekan. Dolaplar açık mavi, tezgahlar ise altın rengi mermerden yapılmış. Tavanda rustik ahşap kirişler var ve ada mutfağın üzerinde bir avize asılı, odayı sıcak ışığıyla aydınlatıyor.

Maverick bir daire çizerek bir şeyi bulmaya çalışıyor. "Buzdolabı?"

"Şurada," diyorum ve Villadorata'daki saraydakine benzeyen cam kapılı bir buzdolabını işaret ediyorum. Bazen mutfak personeli işten çıktıktan sonra gizlice içeri girip fazladan bir puding yiyorum.

"Huh. Daha önce böyle bir şey görmemiştim," diyor Maverick kapıları açarken. Buzdolabının içi renkli meyve ve sebzeler, yoğurt ve soslar, süt ve çeşitli etlerle dolu.

"Çok fazla yiyecek var," derim, havlularımı hala elimde tutarak serin buzdolabına girerken. "Küçük bir piknik yapmaya ne dersin?"

Şaşkınlıkla bana döner. "Dışarısı karanlık."

"Oturma odasındaki büyük minderlere oturup, Fransız kapıları açarak göl manzarasını seyredebiliriz. Bu gece dolunay var ve ay çok parlak."

"Ben daha çok yatmadan önce mutfak tezgahında hızlı bir gece sandviçi yemeyi düşünüyordum, ama senin fikrin daha iyi. İhtiyacımız olanları toplayalım." Havlulara bakıyor. "Onları şimdilik bir kenara koymak isteyebilirsin."

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diye cevap veriyorum ve havlularımı tezgahın üzerine koyuyorum.

Buzdolabından güzel görünen her şeyi topluyoruz. Somon ezmesinden havuçlara, çeşitli peynirlere ve çileklere kadar her şey var.

Maverick kilerde bir somun ekmek bulur ve onu havada sallayarak bana gösterir. "Sandviç ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kalın bir tahta kesme tahtası ve bir bıçak bulur ve ekmeğin yanında bunları önüme koyar.

Elit gibi görünmek istemem ama gerçekten, Ledonian prensesleri ne zaman tahta kesme tahtası ve bıçak kullanarak ekmek keserler ki? Cevap: asla. Bu, 42 numaralı kuralı çiğnemek olur: *Bir prenses asla kendi yemeğini hazırlamamalıdır.*

Ama ben bu kuralları çiğnemeyi çok seviyorum, bu yüzden kendi yemeğimizi kendimiz hazırlıyoruz, sadece bir somun ekmeği dilimlemek olsa bile. Daha sonra kural kitabımdaki bu kuralı kalın, büyük ve tatmin edici bir çizgiyle çizmeyi aklımda tutuyorum.

Önümdeki eşyaları inceliyorum. Ne kadar zor olabilir ki? Ekmeğin kesme tahtasının üzerine konması mantıklı. Şu ana kadar her şey yolunda. Sonra, sanırım, kesmeye başlayacağım. Oldukça kolay olmalı.

Bıçağı alıp ekmeğin üzerine tutuyorum, kesmeye başlamak üzereyken Maverick, "Önce ekmeği kağıt torbasından çıkarmalısın, değil mi?" diyor.

Hafifçe güldüm. "Biliyordum!" diye ısrar ettim, ama aslında bilmiyordum.

Ekmeği kağıt torbasından çıkarır ve bir kez daha tahtanın ortasına yerleştiririm. Bıçağı havaya kaldırır ve kesme hareketi ile ekmeğin üzerine indiririm, ancak bıçak elimden sıçrayarak ekmeğe neredeyse hiç iz bırakmadan havada uçar ve fayans zemine *gürültüyle* düşer.

Oops.

Ekmeği dilimlemek, sandığım kadar kolay bir iş değilmiş.

Maverick bıçaktan bana, sonra tekrar bıçaktan bana bakıyor.

Kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Açıkçası, tam olarak bilemiyorum."

Bıçağı yerden alır, musluktan akan suyla temizler, kurutur ve ekmeğın yanındaki tahtaya koyar. "Ben denememi ister misin?"

"Ekmek dilimlemeyi gayet iyi yaparım," diyorum ona sahte bir cesaretle, çünkü bunu nasıl yapacağımı hiç bilmediğim çok açık.

O, teslim olarak ellerini kaldırır. "Sen yap."

O peynirle bir şeyler yapmak için arkasını döndüğünde, ben de bir kez daha başarısız bir deneme yaparım ve masum ekmeği daha da mahvederim. Utançtan yanaklarım kızarır. Sarayda her şey benim için gizlice halledilir. Geceleri buzdolabını yağmalamak dışında, saray mutfaklarında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama burada, beni koruyacak kraliyet altyapısının olmadığı bu mutfakta, ben sadece ekmek kesemeyen bir kadınıam.

En temel görevleri bile yerine getiremediğim için kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum.

Bu somun ekmeğe yenik düşmeyi reddediyorum. Bir kez daha deniyorum, ama bu sefer büyük hareketler yapmıyorum. Bunun yerine, bıçağı ekmeğın üzerine koyuyorum ve diğer elimle bastırıyorum. Bu sefer kesin işe yarar, değil mi? Ekmek ve bıçak arasındaki savaşta, bıçak kazanmalı, çünkü bıçak metalden yapılmış, ekmek değil.

Ne yazık ki yanılmışım. Tek başarabildiğim, ekmeği orijinal boyutunun yarısına kadar ezmek oldu.

Bir somun ekmeği nasıl kesersiniz? Özellikle de bıçak biraz esnekse. Evet! İşte bu! Sorunum bu. Maverick yanlışlıkla bana esnek bir bıçak verdi. Daha sağlam bir bıçağa ihtiyacım var.

Çekmeceleri açıp bıçakların düzgünce dizili olduğu bıçak çekmecesini buluyorum. En büyüğünü alıyorum — gerçekten çok ciddi görünüyor — ve bükölüp bükölmediğini kontrol ediyorum. Hiç bükölüyor. İlerleme kaydediyoruz.

Bu işi tamamen yanlış bir şekilde yapıyormuşum. Artık kaba kuvvet kullanmam gerektiği açıkça ortada. Büyük bıçağı havaya kaldırıp ekmeği yerinde tutarken, bir el bileğimi kavradı ve bıçağı nazikçe çekti.

"Onu ben kullanacaktım!" diye şikayet ediyorum.

Ona bakıyorum ve gözlerinde acıma ya da daha kötüsü, insanların senin bilmediğin bir şeyi bildiklerinde hissettikleri üstünlük duygusunu görmeyi bekliyorum,

Sofia'nın bana her gün yaptığı gibi.

Ama onun ifadesinde gerçek bir anlayış var. Ve mizah. Kesinlikle mizah.

"Hiç ekmek dilimlemedin mi, Amy?" diye soruyor.

Gerçeği söylemem gerekiyor. Ezilmiş ve hiç kesilmemiş somun, ekmek kesme deneyiminin olmadığını kanıtlıyor. "Kesmedim," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü sen her zaman önceden dilimlenmiş ekmek mi alıyorsun? Evet, ben de öyle," diye cevaplayarak beni kurtardı. "Biliyor musun, ilk kez kendi çamaşırlarımı yıkamak zorunda kaldığımda, çarşaf larım ve havlularım dahil sahip olduğum her şeyi griye çevirdim. Aileme, gri rengin olgunluğun işareti olduğunu, bu yüzden çamaşırlarımın resmen benden daha olgun olduğunu söyledim."

Gülerek, "En azından Rachel'ın arkadaşlarınıninki gibi pembe değildi" dedim.

Friends'teki gibi pembe değildi."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Ledonia'da o diziyi izleyebiliyor musun?"

"Oh, biz de oyunda öndeyiz, biliyorsun. 90'ların tüm dizilerini izliyoruz."

Şimdi gülme sırası onda. "Sana ekmeği nasıl keseceğini göstereyim." Ekmeği kesmek için gerekli olan testere hareketi yaparken, ben de ekmeği metodik bir şekilde keserken ellerinin hareketlerini izliyorum. Dilim dilim, elleri sabit ve güçlü. "Gördün mü? Nasıl yapıldığını bilersen çok kolay."

"Teşekkürler, Mav," diyorum yumuşak bir sesle.

"Çilekleri yıkasana."

"Tabii. Nasıl yapılacağını çok iyi biliyorum."

"Bunu bilmek güzel."

Maverick'in mutfakta, basit bir piknik hazırlamak için kraliyet mutfak personeline ihtiyaç duymayan birinin tecrübeli rahatlığıyla hareket etmesini izliyorum. Bu gerçekten büyüleyici, sanki kitaplarda okuduğum bir tür hakkında doğa belgeseli izlemek gibi: *Homo sapiens normalus*, doğal ortamında, uzuvlarını kesmeden eski yemek hazırlama ritüelini gerçekleştiriyor.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin? Oldukça becerikli görünüyorsun."

"Özel bir şey değil. Kendi başına yaşıyorsan, ya kendine yemek yapmayı öğrenirsin ya da teslimatçı ile yakın arkadaş olursun."

"Ve sen açıkça kendi yemeğini yapmayı öğrenmişsin."

Ağzının köşelerinde bir gülümseme belirir. "Golden Dragon Chinese'in tüm menüsünü ezbere okuyabiliyordum, ta ki restoranlardan yemek satın almaktansa evde yemek yapmanın çok daha ucuz olduğunu öğrenene kadar."

Onun doğruluğunda, rol yapmıyor gibi görünmesinde ferahlatıcı bir şey var. Hayatımdaki herkes bir rol yapıyor: kraliyet görevleri, diplomatik incelikler, kraliyet ailesi mensuplarına uygun saygı. Maverick ise... sadece *kendisi*.

Tezgaha yaslanıyorum. "Her zaman bu kadar kendine yeten biri miydin?"

"Aslında hayır. Büyürken, annem bu tür işlerin çoğunu hallederdi. Ama üniversiteden sonra, gerçeklik oldukça sert vurdu."

"Ne tür bir gerçeklik?"

"O hafta kimse sihirli bir şekilde ortaya çıkıp çoraplarını yıkamıyor ya da hazır erişte dışında başka bir şey yediğinden emin olmuyor."

Hazır erişte bana oldukça heyecan verici geliyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor, somon ezmesini bir dilim ekmeğin üzerine sürerken. "Ailen nasıl? Katı kurallar ve lüks valizler dışında, yani."

Bu tehlikeli bir soru.

Ama Maverick'in bana dikkatle bakışında, sanki cevabı gerçekten merak ediyormuş gibi bir şey var, bu da ona gerçek bir cevap vermek istememe neden oluyor — oyunu bozmadan.

"Onlar karmaşık insanlar," diyorum, ki bu belki de kraliyet çevresi dışındaki birine ailem hakkında söylediğim en dürüst söz. "Benim gibi, ablam Sofia'nın da doğumundan itibaren tüm hayatı planlanmış ve o bununla tamamen barışık. Ağabeyim Alex, yıllarca ailenin beklentilerine karşı isyan etti, sonunda yerini buldu. Küçük kardeşim Max ise hiçbir şeyden rahatsız değilmiş gibi davranıyor, ama bence o da bunun yükünü, gösterdiği kadar değil, çok daha fazla hissediyor."

Çok fazla şey açığa vurduğum için dehşete kapılıp duruyorum. Ailemin isimlerini biliyorsa, her şeyi bir araya getirebilir. Ama o sadece aile dinamiklerini anlıyormuş gibi başını sallıyor.

"Peki sen bu yapının neresinde yer alıyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Ben nereye giriyorum? Yedek yedeğin yedeği mi? El sallayıp gülümsemek, uygun bir evlilik yapmak ve sonra sessizce ortadan kaybolmak dışında net bir amacı olmayan prenses mi?

"Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum, bu yüzden büyük kaçış."

Bana gülümsüyor ve gözlerindeki bir şey bana anladığını söylüyor. "O çilekleri yakında yıkayacak mısın?"

"Çilekleri. Tabii ki." En iri ve en sulu çilekleri bir kaba topluyorum ve lavaboya götürüyorum. Sıvı sabun bulup meyvelerin üzerine sıkıyorum ve iyice temizliyorum. Sabun meyvelerin kabuklarını biraz aşındırıyor, bu yüzden sonunda çileklerden çok kırmızı birer topak gibi görünüyorlar.

İşimi bitirince, zaferle Maverick'e döndüm, ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Çilekleri sabunla mı yıkadın?"

Ona gülümserim. "Tabii ki kullandım. Onları yıkamamı sen söyledin."

"Doğru." Kafasını birkaç kez salladı, kaşları bir kez daha çatıldı.

Neden bana kaşlarını çatıyor? İyi bir iş çıkardığımdan eminim. Ayrıca, ona daha önce hiç çilek yıkamadığımı söylemeye niyetim yok.

Ve o da bu kadar kaşlarını çatmayı bırakmalı. Kalıcı çizgiler oluşacak. Dinlenirken bile kaşları çatık olacak ve kimse onu sevmeyecek.

Ama dürüst olmak gerekirse, kaşlarını çatığında oldukça seksi görünüyor.

Bu da benim yanımda kaşlarını çatmaması için bir neden daha. Bu adama aşık olmak istemiyorum. Az önce olanlardan sonra olmaz. Bir süre yaralarımı sarmam lazım. Başka şeyler düşünmem lazım. Normal bir insan gibi davranmak, normal şeyler yapmak gibi şeyler.

"Başka bir şey yıkamamı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır!" diye oldukça sert bir şekilde cevap veriyor ve bu sefer benim kaşlarımı çatma sırası geliyor. "Demek istediğim, ihtiyacımız olan her şey var, o yüzden sandviçlerimizi alıp pikniğimize gidelim."

"Çilekler ne olacak?"

"Yapmayalım."

Birkaç dakika sonra, göle inen çimlere bakan Fransız kapılarını açtık ve kanepelerinden bazılarını yere koyduk. İkimiz de oturup, tadı inanılmaz olan sandviçlerimizi ısıyoruz.

"Birkaç şişe bira aldım. İster misin?" Bana bir şişe uzattı.

"Evet, lütfen. Nadiren bira içiyorum."

Kapağı açtı ve bira tısladı. Şişesini benimkine doğru kaldırdı ve ikimiz de bir yudum almadan önce kadehlerimizi tokuşturduk.

"Ah, çok güzel," diyor, minderlere yaslanarak.

Ben de onu taklit ederek, ay ışığında parıldayan göle bakarken sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. "Burası çok güzel," diyorum, ay ışığı su yüzeyinde gümüş dalgalar oluştururken.

"Gerçekten öyle."

"Burada sonsuza kadar kalabileceğimi hayal edebiliyorum. Ne kadar kalacağına karar verdin mi?"

Omuz silkiyor. "Henüz emin değilim. Belki? Duruma bağlı."

"Bu çok net bir cevap oldu," diyorum gülerek. "Neye bağlı?"

Bir an düşündükten sonra cevap verdi: "İş bulup bulamayacağıma bağlı."

Bir iş.

Belki ben de bir iş bulabilirim? Normal insanların hayatlarının her günü yaptıkları, prenses olarak asla deneyimleyemeyeceğim bir şey yapabilirim — ki, kabul edelim, bu hemen hemen her yerde, her iş olabilir.

"Ne tür bir iş?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor.

"Bilmiyorum. Muhtemelen hizmet sektöründe bir şey. Daha önce yapmıştım. Yarın kasabada bakmayı düşünüyorum."

"Seninle gelebilir miyim?" diye soruyorum, maceramın aldığı bu yeni yönelimden heyecan duyarak.

"Sen de iş mi arıyorsun?"

"Bir işim olması çok hoşuma gider!"

"Sadece birkaç gün kalacağını sanıyordum?" Evet, doğru.

"Eğer sizin için sorun olmazsa, biraz daha kalabilir miyim? Yani, misafirperverliğinizi suistimal etmek istemem, ama burası gerçekten harika ve size rahatsızlık vermeyeceğime söz veriyorum." Sonra ekliyorum: "Paraya gerçekten ihtiyacım var."

İşte. Bu beni tamamen normal biri gibi gösteriyor. Para kazanmak için bir işe ihtiyacım var. Kraliyet ailesinden olmayan insanlar böyle yapar. Elbette yanımda biraz para getirdim, ama bir kısmını buraya gelmek için tren bileti almaya harcadım ve dikkatli olmazsam bu paranın uzun süre yetmeyeceğinden endişeleniyorum.

Beni bir an inceler. "Ne kadar kalmak istersin?"

"Senin için sorun olmazsa ne kadar kalmak istersem o kadar." Şansımı deniyorum ve nefesimi tutuyorum.

Dudaklarını bir çizgiye getirir. "Hadi kasabayı gezip, ne tür işler bulabileceğimize bakalım."

"Harika! Çok teşekkür ederim, Mav. Seninle çok eğleneceğiz, eminim."

O gülümsemeyi geri çekiyor ve ben onu neyin eğlendirdiğini merak ediyorum. Ama bu fikir beni heyecanla dolduruyor. Bir iş! Gerçek bir iş! Daha önce hiç işim olmadı ve bir iş yerine gitme, günümün bir amacı olma, tamamlamam gereken görevlerim olma, bana "*Majesteleri*" diye hitap etmeyen, önümde eğilip selam vermeyen ve benim yanımda söylediklerine dikkat eden diğer insanlarla çalışma düşüncesi beni sevinçle dolduruyor.

"Biraz garip gelebilir ama bir şey sorabilir miyim?" Sandviçimi masaya koydum.

"Çilekleri sabunla yıkamaya çalıştığından daha garip mi?"

Kendime rağmen gülüyorum. "Çileklere sabun sürülmediğini nereden bilebilirdim ki?"

"Bilmem, hayatı yaşayarak mı?"

Dudaklarımı sıkıştırıp soruyorum: "Hiç tüm hayatının uzun bir performans olduğunu hissettiğin oldu mu? Sanki herkes seni izliyor

seni izliyor, belirli bir şekilde davranmanı bekliyorlar ve sen birazcık bile çizgiden çıkarsan hepsi şok oluyor gibi?"

Bir an duraksıyor, gözleri ay ışığında parlıyor.

Yanılıyor olabilirim, ama bana öyle geliyor ki, o duraklamada bir şey var. Belki de bana anlatmadığı bir hikaye? Benzer duraklamalar yaptığım için bunu fark ediyorum.

Ama belki de fazla anlam yüklüyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Herkes senin nasıl olman gerektiğine dair beklentileri var ve aslında senin gerçek halin umurlarında değil."

Gözlerimi ona doğru açıyorum. Anlamış. Gerçekten anlamış. "Aynen öyle! Ve sonra kendini, sırf hissetmek için saçma sapan şeyler yaparken buluyorsun..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum çünkü cümlemi "sanki sen sadece bir prenses değilsin gibi" diyerek istediğim şekilde bitiremiyorum.

"Gerçek?" diye önerdi ve ben ona göz kırptım. Gerçekten anlamıştı.

"Gerçek," diye onaylıyorum.

Tamamen birbirimizi anladığımızı hissettiren bir bakış paylaşıyoruz. Biz, görülmek ama *tanınmamak* gibi bir yalnızlığı bilen iki insanız.

Birayı bir yudum alır ve manzaraya bakar. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Nasıl olur da mutfakta ne yapacağını bilmezsin?" "Oh. Şey, benim bir durumum var."

Buna prenses olmak denir.

Başını eğip bana bakar. "Hastalık mı?"

"Kendi yemeğini yapamamanı gerektiren bir durum. Çok nadir görülür. Çoğunlukla... şey... çok özenli anneleri olan insanları etkiler. Evet, aynen öyle. Çok özenli anneleri olanları."

"Bu rahatsızlığın adı ne?"

Sanki gerçek bir rahatsızlıkmuş gibi bir terim uyduruyorum. "Kronik Mutfak Yetersizliği Sendromu." Ne kadar zeki olduğuma gülümsememi zorla bastırıyorum.

"Kronik Mutfak Yetersizliği Sendromu."

"Muhtemelen hiç duymamışsındır çünkü çok nadir görülür."

"Yani annen senin için yemek yapmak zorunda mı?" Ya da saray aşçıları. "Doğru."

"Amy, bu bir hastalık değil. Buna çocuk olmak denir. Ama sen kaç yaşındasın? Yirmili yaşların mı?"

"Yirmi dört buçuk."

Dudakları kıvrıldı. "Eminim dörtte üçü büyük fark yaratıyordur. Annen hala sana yemek yapıyor mu?"

"Evet."

"Yani, hala evde yaşıyorsun."

"Evet."

"Huh."

"Huh ne demek?"

"Mantıklı olduğu anlamına geliyor."

"Ne mantıklı?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış bir şekilde.

"Çilekleri yıkamak için sabun kullanman gerektiğini düşünmen."

Dudaklarını sıkıştırarak gülümsemesini bastırıyor.

"Sabun kullanmıyor musun?"

Kafasını sallar. "Sabun kullanmıyoruz."

"Bulaşık deterjanı mı kullanmalıydım? O benim ikinci tercihimdi."

"Kesinlikle hayır," diye gülerek cevaplar.

"Öğrenmem gereken çok şey var."

Omuzlarını silker, yüzünde bir gülümseme belirir. "Hepimizin öğrenecek çok şeyi yok mu?"

Yemek yerken rahat bir sessizliğe bürünüyoruz, sohbetle doldurulması gerekmeyen türden bir sessizlik. Maverick'le uzun zamandır kimseyle hissetmediğim kadar rahat hissediyorum kendimi.

"Hayatım boyunca kurallara uydum ve şimdi onları çiğniyorum, suçluluk duymayı bekliyorum. Ama duymuyorum. Sadece özgür hissediyorum," diyorum.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Ona dönüp bakıyorum. "Bu korkunç bir şey mi?"

O başını sallar. "Bu insani bir şey. Hepimiz, başkalarının beklentilerinin ötesinde kim olduğumuzu anlamak için alana ihtiyacımız var."

"Sen de burada bunu mu yapıyorsun? Kim olduğunu anlamaya mı çalışıyorsun?"

Yüzünde bir gölge belirir. "Sanırım... her şeyden önce kim olduğumu hatırlamaya çalışıyorum."

"Her şey"in ne anlama geldiğini sormak istiyorum, ama ses tonunda sınırlar olduğunu ima eden bir şey var. Ve ben, herkesten çok, sınırların gerekliliğini anlıyorum.

Bunun yerine, sadece başımı sallıyorum. "Ne olursa olsun, ben senin gibi birini seviyorum."

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, Amy."

Ve birçok yönden hala birbirimizi pek tanımıyor olsak da, ona gerçek adımı bile vermemiş olsam da, aramızda garip bir şekilde rahatlatıcı bir anlayış bağı var. Herkesin onun çok yakışıklı olduğunu görebilmesine rağmen, bu romantik bir duygu değil. Greg fiyaskosundan sonra bu tür bir şeye kesinlikle hazır değilim.

Sanırım bu, biriyle gerçek, samimi bir bağ kurmanın başlangıcı. Belki de bu benim maceram olabilir? Tanıştığı insanlarla gerçek bağlar kuran bir prenses. Büyük bir aşk macerasının heyecanı olmayabilir, ama Maverick'in göle bakışını izlerken, bunun bir macera gibi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum.

Bölüm 11

Ethan

Sabahın erken saatleri ve ev sessiz. Yatak odamdaki perdeleri açıyorum — devasa bir dört direkli yatak, kendi şöminesi, yazı masası ve bir kedi ve tüm akrabalarını sallayacak kadar geniş bir alan var — ve yumuşak sabah ışığında gözlerimi kırıştırıyorum.

Burası inanılmaz bir yer. Dün gece karanlıkta vardık ama açık kapıların önünde piknik yaparken, gün ışığında manzaranın ne kadar muhteşem olacağını anladım. Bu sabah, yeşil çimlerin ötesinde, güneşte parıldayan masmavi gölü görebiliyorum.

Burası Dion'un yeri olması hoşuma gitmiyor ve ne kadar bedel ödemem gerekeceğini merak etmeden duramıyorum.

Sanırım o köprüye geldiğimde onu geçeceğim.

Ve gerçekten de o benim menajerim. Benim çıkarlarımı gözetmesi gerekir.

Derin bir nefes alıp, endişelerimi zihnimin arkasına itiyorum. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum, sanki tüm endişelerimle dolu bir sırt çantasını yanımda taşıyormuşum da sonunda, *sonunda* onu çıkarabilmişim gibi.

Mavi parıldayan göle bakıyorum. Bu, Los Angeles'taki evimde güne başlamamdan çok farklı. Bu saatlerde, spor salonunda PT'imle buluşmak için yola çıkmış olurdum

spor salonunda PT'imle buluşmak için yola çıkmış, Rowan Thornheart için gerekli formda kalmak için sıkı çalışıyor olurdum.

Sonra, duş alıp protein shake içtikten sonra arabama binip çekim için stüdyoya gidiyorum. Ve bunlar uzun günler. Bazen sabaha kadar eve dönemiyorum, yatağa yığılıp biraz uyku çekiyorum ve sonra aynı şeyleri tekrar yapıyorum, sanki bir tür fare gibi, tekerleğin üzerinde dönüp duruyorum.

Tüm bunlardan uzak olmak çok iyi geliyor.

Amy'nin hala uyuyor olduğunu varsayarak, çıplak ayakla büyük merdivenlerden aşağı inip evin arkasındaki mutfığa gidiyorum. Burada kahve yapmak için ihtiyacım olan her şeyi buluyorum, pahalı görünümlü bir İtalyan espresso makinesi de dahil. Los Angeles'ta aç bir aktör olarak geçimimi sağlamak için barista olarak çalışırken bu tür makineleri kullanmayı öğrendim.

Elimde fincanımla, manzarayı içime çekmek için dışarı çıkıp, göle doğru uzanan çimlerin ortasında duruyorum. Manzaramı birkaç yaşlı meşe ağacı çerçeveliyor ve bir kuşun ağacın yüksek dallarından birine konmasını izlerken, kahvemim ilk yudumunu alıp son birkaç günün dramını, özellikle de beklenmedik misafirimi düşünüyorum.

Amy, barda tanıştığı o pislik tarafından ciddi bir şekilde kandırılmıştı. Onunla internette tanıştığını ve adamın başka birinin fotoğrafını kullandığını söylediği anda bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Öyle adamlar çoktur ve Amy gibi güzel bir kadın onun numaralarına kanmamalıydı. Ama kanmıştı ve ben de onun yaralarını sarmak için yanında olduğum için mutluydum.

Ve şimdi o benimle birlikte, göl evinde. Ne kadar süre kalacak? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, onun burada olması... hoş. Ekmek kesmeyi ya da taze ürünleri yıkamayı bilmiyor olsa da, onunla konuşmak çok kolay. Sıvı sabun mu? O da neydi öyle? Yani, Los Angeles'ta gerçeklikle bağlantısı kopuk birçok aktörle tanıştım, ama eminim onlar bile çilekleri temizlemek için el sabununa gerek olmadığını bilirlerdi.

Sezgilerim doğruymuş. O, pahalı valizlere düşkün, zengin ve kontrolcü bir aileden geliyor.

Kendini kaçak ilan etmesine şaşmamalı.

Telefonum elimde titriyor ve Dion'un aradığını görüyorum.

"Günaydın," diyorum, telefonu kulağıma tutarak. "En seksi müşterim yeni evini beğendi mi?"

"Burası harika. Bana burayı önerdiğin için çok teşekkür ederim.

ben.

" "Sana söyledim, seni kolluyorum. Planların ne?" "Bir iş bulmayı düşünüyorum."

"Neden?" Ses tonu pek de övgü dolu değil.

"Sanırım buradayken farklı bir şey yapmak istiyorum, eski halimle bağlantı kuracak bir şey yapmak istiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

O homurdanır. "Ne demek istiyorsun? Fakir mi?"

Onun sorusuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Muhtemelen retorik bir soruydu zaten.

"Bu misafir kim?" "Kostüm dükkanında tanıştığım bir kız." "Seksi mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Menajerim, karmaşık ve ilginç Amy'yi tek bir kelimeyle özetliyor. *Seksi*.

"O iyi bir insan."

"İyi mi?" diye gülerek soruyor, sesi çizgi film köpeği Muttley'e çok benziyor.

Dion'u hiç anlayamadım. Chelsea bizi tanıştırmıştı, Rowan Thornheart rolünü ilk aldığımda ve bir temsilciye ihtiyacım olduğunda. Bana hep tuhaf biri olarak gelmiştir, ama işini yapan tuhaf biri, ve kimse menajerinizle arkadaş olmanız gerektiğini söylemez. Hatta onu sevmeniz gerektiğini bile.

"Evet. Güzel," diyorum.

"Sence de seksi değil mi? Senin için yazık." "Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Ne tür bir iş arıyorsun?" "Hiçbir fikrim yok."

"Şehirde bir kafe var. Adı Francine's. Orayı deneyebilirsin."

Şimdi de iş bulabileceğim yerleri mi öneriyor?

"Fikir için teşekkürler."

"Sanırım seni yalnız bırakayım. Evimin keyfini çıkar."

Sığınakımın benim menajerime ait olması gerçeği midemde rahatsız edici bir his uyandırıyor.

"Tekrar teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"Bir ay sonra tekrar görüşürüz," diyor ve telefonu kapatırken hala kıkırdayarak.

Kahvemi bir yudum daha alırken, meşe ağacının dallarından birinde hışırtı sesi duyulur. Başka bir kuş olmalı.

"Günaydın, Maverick."

"Selam, Amy," diye cevap veriyorum ve onu görmek için arkama dönüyorum. Ama ortada yok. "Amy?"

"Burada," diyor bedeni olmayan sesi, sanki bir tür orman ruhu gibi yukarıdan aşağıya doğru süzülüyor.

"Nereye yukarı?" Etrafıma bakıyorum, tamamen kafam karışmış durumda. Nerede olabilir ki? Ağaçta mı? Hayır. O yedi yaşında değil ve bu da Enid Blyton romanı değil.

"Yukarı bak."

Yapraklar bir kez daha hışırdadı ve inanamadan başımı kaldırıp baktığımda, onu bir dalın üzerine uzanmış, ekose şort ve tişört giymiş, gotik makyajsız yüzünde tereddütlü bir gülümsemeyle gördüm. Sabah güneş ışığı etrafındaki yaprakların arasından süzülerek, onu Rönesans tablosundan çıkmış gibi gösteren benekli bir etki yaratıyor — tabii Rönesans ressamaları kahvaltıdan önce dallarda uzanan şortlu kadınları resmetmeye meraklı olsalardı.

Bu pek olası görünmüyor.

"Ağaca tırmandın," diyorum, zihnim iki paralel yolda hızla çalışırken.

Birinci yol, Amy'nin büyümüş bir çocuk olduğunu söylüyor.

İz İki is bir biraz daha endişe Nasıl çok Dion
Dion ile olan konuşmamın ne kadarını duymuştu ve
kendimi ele vermiş miydim? Hollywood'dan bahsetmemiştim ama o,
sabunun çilek hazırlamada kullanılan bir malzeme olduğunu düşünen biri
için şaşırtıcı derecede zeki biriydi. "Buraya uçarak gelmedim," diye
cevapladı, şu anda bir dalın üzerine uzanmış biri için biraz kibirli bir
tavırla.

"Harika!"

Ve işte yine, sıradan şeylere karşı bulaşıcı bir coşku. Sanki hayatı ilk kez yaşıyor,

her anı hayretle katalogluyor gibi.

"Hatırlat bana. Yirmi dört yaşındasın demiştin, değil mi?" "Ve üç çeyrek."

"Yirmi dört buçuk yaşında ağaçlara tırmanan kaç kişi tanıyorsun?"

"En az bir tane."

"Kendini saymazsak."

"Bu kadar olumsuz olma, Mav," diye azarladı. "Bu gerçekten çok heyecan verici bir şey. Neden bana katılmıyorsun?"

"Çünkü ben şu anda kahvemin tadını çıkaran bir yetişkinim." Kanıt olarak fincanımı kaldırdım. "Ve ağaç tırmanmayı yıllar önce bıraktım."

Bu çoğunlukla doğru, ancak ikinci sezondaki bir sahne için özellikle çetrefilli bir meşe ağacına tırmanmayı öğrenmek zorunda kaldım. Üç gün boyunca emniyet kemeri ve güvenlik brifingleri aldım, böylece yaklaşık kırk beş saniyelik ekran süresi boyunca dramatik bir şekilde dalda düşüncelere dalabilirdim.

Ve tırmanışta kesinlikle hiç keyif yoktu.

Her anın tadını çıkarıyor gibi görünen Amy gibi değildi.

"En azından bir gömlek giyebilirdin," diyor.

Çıplak göğsüme ve beyaz boxerıma bakıyorum ve ilk gömleksiz sahnemden beri hiç hissetmediğim bir utanç duygusu kaplıyor beni. Doğrusu, Amy'yi bu kadar erken göreceğimi, hele ki bir ağacın üzerinde olacağını hiç beklemiyordum. Günün ilk kahvesini içerken yalnız başıma hayatı düşünürken bir tişört giymeyi akıl edememiştim.

"Çıplak göğsüm seni rahatsız ettiyse özür dilerim," diyorum alaycı bir şekilde, ama yüzündeki ifade, rahatsızlık hissetmediğini gösteriyor.

Ama bu benim tarafımdan daha umutlu bir düşünce olabilir.

Bu kadından bir şey beklememem gerekir.

"Evet, öyle," diyor, şu anda ağaç dalına tırmanmış durumuyla komik bir tezat oluşturan bir ciddiyetle. Kafasını hafifçe sallayarak neredeyse dengesini kaybediyor, hem fiziksel hem de ahlaki üstünlüğünü korumaya çalışırken elleriyle dalı sıkıca tutuyor.

Onun özgür ruhlu doğası ile kaçmaya çalıştığı katı yetiştirilme tarzı arasındaki çatışma gözlerimin önünde yaşanıyor. Bu çok sevimli.

"Sıkıştın mı?" diye soruyorum, aklıma gelen düşünceyle.

"Yukarı çıkan aşağı iner. Buraya çıktım, dolayısıyla aşağı ineceğim."

"Ergo?"

"Evet. Dolayısıyla."

İşte yine, yüzeyinin altında parıldayan o kültürlü tarafı.

Amy, çelişkilerin tamamen büyüleyici bir karışımı.

Ekmek kesmeyi bilmiyor, ama sohbet sırasında Latince bildiğini rahatça söylüyor.

Çilekleri yıkamak için sabun kullanmak gerektiğini düşünür, ama dün restoranda o kibirli kadını kendine güvenle idare etti.

Heyecanlı bir çocuk gibi ağaçlara tırmanıyor, ama sonra ben gömleksiz olduğum için kibirli davranıyor.

Kahvemini bir yudumunu daha alıp manzaraya dikkatimi geri veriyorum. "Sen bilirsin." Başka bir şey söylemeyince, eve doğru yürümeye başlıyorum.

"Mav?"

Ne olacağını biliyorum. Dönüp ona bakıyorum. "Evet, Amy?"

"Acaba...? Boş ver."

"Amy, sıkıştın mı?" Çok yükseğe tırmanmış ve şimdi çaresizce itfaiyeciyi çağıran bir kedi yavrusu gibi.

"Tam olarak sıkışmış değilim. Daha çok, bilmiyorum. İniş engelli miyim?"

"Bu kulağa biraz biraz biraz senin Yemek Yetersizlik Sendromuna benziyor."

"Eğer bilmek istiyorsan, bu tamamen farklı bir şey," diye alaycı bir şekilde cevaplar, sesi yine kibirli bir tona bürünür.

"Bak, yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Yapabilirsen yap. Sana yük olmak istemem."

"Sıkı tutun. Hemen geliyorum," derken en alttaki dalda ayağımı sabitleyip bir sonrakine uzanırım.

"Bu işte çok iyisin," derken ben daha da yükseğe tırmanıyorum.

"Bu benim ilk denemem değil."

"Atlar, boğalar ve diğer çiftlik hayvanlarının ağaç tırmanmakla ne ilgisi var?"

"Bu bir Amerikan deyimini," diye homurdanarak, büyük bir çaba sarf ederek onun bulunduğu dala tırmanıyorum. Boyuna göre bu kadar yükseğe tırmanması iyi bir bağarı.

"Evet, sanırım mantıklı. Amerika'da rodeo var."

Sesi hafif çıkıyor ama korktuğunu anlayabiliyorum. O, ağaca tırmanmığ yetişkin bir kadın. Ben de korkardım.

"Bu kadar yükseğe nasıl çıktın?" diye soruyorum, nefesimi tutarak dal boyunca ona yaklaşıyorum.

Artık kokusunu alabilecek kadar yaklaştım. Kesinlikle mağaza markası şampuan olmayan, ince ve pahalı bir koku... Yirmi fit yükseklikteyken böyle şeyleri fark etmem uygunsuz.

Artık ona, hala dala sarılmığ bacaklarına uzanabilecek kadar yaklaştım.

"Tabii ki buraya tırmandım," diyor, dolgun dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor ve yüzündeki siyah macun olmadan ne kadar nefes kesici güzelliğe olduğuna hayran kalıyorum. Cildi zeytin rengi ve pürüzsüz, ancak burnunda hafif iller var. Büyük kahverengi gözleri beni yakından izliyor, elleri koala gibi dala tutunmak için beyaz parmak eklemleriyle sıkıca tutunuyor.

Benim şu anki yarı çıplak halim hakkında küstahça ve kibirli davranmasına rağmen, o sadece nasıl kurtulacağını bilmediği bir duruma düşmüş, korkmuş bir kız.

Dallarda ilerlerken, izlediğim tüm Bear Grylls açık hava macera bölümlerini hatırlıyorum. "Bir elini bırakmalısın." "İstemiyorum," diyor, her zamanki kendinden emin ve coşkulu ses tonundan çok farklı bir sesle cevap veriyor ve göğsümde bir şey sıkışıyor.

Bunu kurtarıcının zihniyetine, kurtardığım kişiye empati duymama bağlıyorum.

En yatıştırıcı ses tonumla cevap veriyorum: "Anlıyorum. Mantiğa aykırı geliyor. Ama bana güvenmelisin." Gğsm sırtına neredeyse değecek kadar yaklaşıyorum

göğsüm neredeyse sırtına değecek kadar yaklaşıyorum ve birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. "Seni tutuyorum, Amy. Şimdi, çok yavaşça sağ elini bırak ve ters bir high-five gibi arkaya uzan ve benim elimi tut."

"Bu çok Amerikanca geliyor," diye cevaplar, sesi gergin. "Bu bölgeye uygun bir şey. Bunu Maverick Mitchell Ağaç Kurtarma Protokolü'nün ilk adımı olarak gör."

Titrek bir kahkaha attı. "İkinci adım var mı?" "Elbette.

Adı 'Aşağıya Bakma'."

Gözleri benimkilerle buluştu ve en ufak bir baş hareketiyle, kolumu uzatıp beline doladım ve göğsümü sırtına bastırdım.

Titriyor, ama itiraf etmeliyim ki, bana bu kadar mükemmel bir şekilde yaslanması nefesimi kesiyor.

Yine. *Hiç* yardımcı olmuyor.

"Seni tutuyorum, Amy. Şimdi, çok yavaşça sağ elini bırak ve arkaya uzanıp benim elimi tut."

Titrek bir nefes verir ve dalı sıkıca kavrayan parmaklarını yavaşça açar. Elini benim elime sokar ve ben onu güvenli bir şekilde bana yaslayana kadar ona dönmesine yardım etmeye başlarım, vücudu benimkine yaslanır.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünme. Kendime böyle söylüyorum. Ama bedenim beni dinlemiyor. Bana o kadar mükemmel uyuyor ki, bir parçam bu dalda kalmak, onu kucaklamak, onu güvende tutmak istiyor.

Ama o kısmım beynimden başka bir şeyle düşünüyor ve ben onu hızlıca bastırıyorum.

Dalları takip ederek ilerliyoruz ve ona ağacın gövdesini bulmasında yardım ediyorum.

"Buradan aşağı inebilir misin?" diye soruyorum, hala ona tutunarak.

ona

tutu "Sanırım. Yukarı çıkan aşağı iner. Hatırladın mı?" "Evet, son kısmı
nm mı? Yavaş ol."

aya Ağaç gövdesine sıkıca tutunduğunu ve her dalı buldukça
dev ayaklarının güven kazandığını, yere doğru ilerlediğini görene
am kadar onu bırakmıyorum.

ediy

oru

m.

ve her dalı buldukça ayakları güven kazanıyor, yere iniyor.

Onu aşıya kadar takip ediyorum ve yere vardığımızda, bana koşarak sarılıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

İçgüdüsel olarak bir kez daha kollarımı ona doluyorum — ama bu sefer o, güven arayan korkmuş bir fare değil. Bu sefer o, kendisine yardım ettiği için bir erkeğe teşekkür eden bir kadın ve kollarımda çok iyi hissediyor.

Çok iyi.

"Teşekkürler, Mav. Teşekkürler," diye göğsüme doğru nefesini verirken, ona gerçek adımlı söyleyecek kadar dürüst davranmadığım için içimde bir suçluluk hissediyorum.

"Ne zaman istersen," diye cevap veriyorum, bana ne kadar yumuşak geldiğini, kokusunun ne kadar tatlı olduğunu fark etmemeye çalışarak.

Tek istediğim onu öpmek.

Dur. Amy'yi öpmek gibi fikirler edinmemeliyim. Buraya dünyadan kaçmak, hayatıma ara vermek, hayatımın nereye gitmesini istediğimi düşünmek için geldim. Kesinlikle rastgele, ama itiraf etmeliyim ki ilgi çekici bir kadına karşı hisler beslememeliyim.

Artan dürtüyle mücadele ederek, saniyeler önce bana yaslanmış, yüzünü çıplak göğsüme dayamış olduğunu çok iyi bilerek bir adım geri atıyorum.

Bu çok fazla samimiydi.

"Günün ilk kurtarma görevi tamamlandı," diyorum, yakınlığımızın verdiği hissi yansıtmayan hafif bir ses tonuyla.

"Bunu alışkanlık haline getiriyoruz, değil mi?" diye cevaplar. "Ve gömleksiz halinle sana öyle atladığım için özür dilerim. Sınırlarına daha fazla saygı göstermeliyim."

"Sorun değil," diye yalan söylüyorum, çünkü onu kollarımda hissetmek hiç de sorun değildi. "Bir dahaki sefere gömleğimi giymeyi unutmayacağım."

"Bir dahaki sefere olmayacak. Beni kurtarmak konusunda artık resmi olarak sorumluluğun yok. Söz veriyorum."

"Bundan emin misin? Benim hesaplamama göre, bu iki günde iki kez oldu. Yarın üçüncü kez olmayacağından emin misin?" Son zamanlarda aramızdaki yakınlığın beni hiç etkilemediğini göstermek için ona gülümserim.

Hiç de bile.

"Tabii ki olmayacak, ayrıca beni ağaçtan kurtarmana gerek yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı."

Gülmeden edemiyorum. "Tabii ki öyleydi."

"Tamamen Tamam. Hiç tamamen elinde elinde. Denemeye deneyeceğim farklı yol yöntemi deneyeceğim."

Ona göz kırptım. "Yarın yine ağaca tırmanacak mısın?"

"Neden olmasın? Az önce 124 numaralı kuralı çiğnedim ve bu harika bir his."

"Ağaçlara tırmanmamamı söyleyen bir kural mı var? Bu bir aile kuralı falan mı?"

"Evet. Ailem çok katıdır." "Neden bu kadar katılar?"

Omuzlarını silkiyor. "Çünkü öyleler."

"Bu, soruyu cevaplamadan cevapladığını biliyorsun, değil mi?"

Bir an durakladıktan sonra şöyle dedi: "Aile işimiz gereği, kusursuz olmamız gerekiyor."

"Politikacı falan mı?"

"Hayır. Biz... bir vakıf işletiyoruz. Tüm aile üyeleri için katı ahlaki kurallar var."

"Ne tür bir vakıf bu kadar çok kural koyar ki?"

"Eğitim vakfı. Çocuklar için rol model olmamız gerekiyor. Hiçbir kuralı çiğnememeliydim, çünkü bu ailemize ve dolayısıyla vakfımıza kötü yansırıdı."

"Huh." Böyle bir şeyi hiç duymamıştım, ama zenginlerin ayrı bir tür olduğunu söylerler. Biz sıradan insanlar gibi davranmazlar.

Bunu bırakmaya karar veriyorum. Sonuçta, kimliğimi araştırmasını istemiyorum. Onun sırları varsa, benim de var.

Dudaklarını parlak ve güzel bir gülümsemeye kaldırıyor. "O kahveden biraz daha var mı? Şehre iş aramaya gitmeden önce bir fincan içmek isterim."

Tartışma bitti.

"Tabii ki."

Eve geri dönerken, Amy'nin katı kuralları olan ailesinden uzaklaştığı anda nasıl bir hayat sürdüğünü merak etmeden edemiyorum.

sıkı kuralları olan ailesinden uzaklaştığı anda ağaç tırmanma dürtüsü hissettiğini merak etmeden edemiyorum.

Ama daha da önemlisi, iş bulma konusunu ve burada olmanın ne kadar harika olduğunu heyecanla anlatırken, kalbimin etrafındaki kalenin ne kadar dayanıklı olacağını merak ediyorum.

Bölüm 12

Amelia

Gotik kostümümü giyip makyajımı yapıyorum. Turistlerin uğramadığı küçük bir yerde olsak da, kimlerin sizi tanıyacağını asla bilemezsiniz ve dürüst olmak gerekirse, dün yaşadıklarımdan sonra, birinin benim fotoğrafımı medyaya satması yüzünden tüm bu macera suya düşmesin istiyorum.

Aynada yeterince karanlık ve kasvetli göründüğümü kontrol ettikten sonra, ön kapıda Maverick'i bekliyorum. O da gotik kıyafetiyle ortaya çıkıyor.

"Kostüm ne iş?" diye sorar. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

Bir an düşünür gibi görünüyor. "Bir süre dikkat çekmeden hareket etmem gerekiyor. Halkla ilişkiler... zorlu olabilir."

"Malveaux'daki küçük bir kasabada birinin seni tanıyacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum şüpheyle. Maverick'in işi gerçekten ne kadar göze çarpan bir iş olabilir ki?

"Sanırım bu riski almak istemiyorum. Ya sen?"

"Sadece gotik olmaktan hoşlanıyorum," diyorum omuz silkerek. Çantamdan göz kalemi çıkarıyorum. "Gözlerine tekrar çizgi çekmeme izin ver."

"Tabii," diye cevaplar ve bana daha fazla soru sormadığı için rahatlarım.

O bir koltuk bulur ve ben de dün nasıl yaptığımı hatırlayarak göz kalemi sürerim. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin olması inanılır gibi değil. Yirmi dört saat içinde gotik oldum, bir dolandırıcıdan kurtuldum ve şimdi iş aramaya çıkıyorum.

Hazırlanıp yola çıkmaya hazır hale geldikten sonra, göl evinden ayrılıp Lac des Rêves'deki şirin Montelac kasabasında dolaşmaya başlıyoruz ve gölden esen hafif rüzgarı hissediyoruz. Evler farklı pastel renklerle boyanmış, mavi ve kırmızı renkli panjurları göle yansıyor. Saksılar güzel çiçeklerle dolup taşıyor ve kasabada yankılanan kilise çanının zayıf sesini duyabiliyorum.

Havayı içime çekiyorum, lavanta ve taze pişmiş ekmeğin hafif aromasının tadını çıkarıyorum.

İtiraf ediyorum, o ağacın tepesinden inmeme için onun yardımını istemekten utanmıştım. Ama o bunu büyük bir ustalıkla yaptı ve hiç zorlanmadan ağacın tepesinden inmememe yardım etti. Sonra minnettarlığımı göstermek için kendimi ona attım, onun gömleksiz olduğunu unutarak.

Ne kadar utanç verici bir durumdu.

Ama o bunu unutmuş gibi görünüyor ve aramızdaki tüm garip durum ortadan kalkmış gibi.

"Burası çok mükemmel, sanki *The Sound of Music* gibi bir film seti gibi," diyor.

"Julie Andrews'ın ortaya çıkıp tepelerin canlı olduğunu söyleyen şarkıyı söylemesini mi bekliyorsun?"

"Neredeyse. Evler resim gibi, göl muhteşem, şu sokak lambasına bak."

Vintage fenerleri destekleyen iki kavisli kolu olan ince siyah metal direğe bakıyorum. Bu, Ledonia'da yaygın olan türden bir sokak lambası, sadece Malveauxian olduğu için biraz daha az süslü. Ülkemizde dekoratif detayları çok seviyoruz.

"Ne olmuş ona?" diye soruyorum, neden bahsettiğini anlamadan. "Çok güzel."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Tabii ki. Burası çok güzel," diye heyecanla söylüyor ve ben de buranın çok güzel bir kasaba olduğunu,

güzel bir gölün kıyısında yer alıyor.

"Montelac'ın iyi insanları, sokak lambalarını beğendiğinize sevineceklerdir."

Bana gülümseyerek başını salladı. "Muhtemelen yine aptal bir Amerikalı turist olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bence sen kendin gibi davranıyorsun ve önemli olan da bu," diye cevap veriyorum, kendim gibi davranmamamın kendi coşkumu biraz azaltmış olması gerçeğini *göz ardı* ederek.

Olmadığım biri gibi davranmak oldukça yorucu oluyor. Ama kim olduğum hakkındaki gerçeği öylece söyleyemem. Bu bilgiyle ne yapacağını kim bilir? Medyaya konuşup kimliğimi ifşa edebilir.

Ya da daha kötüsü, ailemle konuşabilir.

Hayır. Ne de olsa, uyuyan köpekleri uyandırmamak en iyisidir. Bu kesinlikle en iyisi.

Pastel renkli binaların sıralandığı parke taşlı sokaklardan birinde yürüyoruz. Taş duvarları pembeye boyanmış, pembe ve beyaz çizgili tentesinde Francine's yazan bir kafe görüyorum. Dışarıda güneşin altında masalarda oturan insanlar kahvelerini yudumlarken hamur işleri yiyorlar ve hiçbiri bana bakmıyor bile.

Düşündüm de, kasabada yürürken kimse bana ikinci kez bakmadı bile.

Hmm.

Belki de bu kasaba turistlerin uğradığı bir yer olmadığı için, ya beni komşu ülkenin prensesi olarak tanımıyorlar ya da umursamıyorlar.

Her halükarda, bu sonunda gerçekleştiğinde tuhaf bir his uyandırıyor. Anonimlik. Sanki komşu ülkenin prensesi değilmişim gibi, kardeşi yeni kraliçeleriyle evliymiş gibi, paralel bir evrene adım atmışım gibi. Ben sadece benim. Amy.

Kafenin penceresinde İngilizce "Yardımcı aranıyor" yazan bir ilan görüyorum. Malveaux'da olduğumuz için bu biraz tuhaf. Ama üzerinde fazla durmayacağım. Belki de burada İngilizce konuşan çok sayıda işçi çalışıyordur.

"Mav, bak!" diyerek pencereye koşuyorum. "Ne dersin?"

Her zamanki gibi kaşlarını çatıyor ve "Arkadaşım Francine's'e gidip işçi arıyorlar mı diye bakmamı söyledi" diyor.

"O da tabelayı görmüş olmalı!"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. O Amerika'da," diye cevaplar.

İkimiz de pencereden içeriye bakıyoruz ve kalabalık bir kafe görüyoruz. Müşterilerle dolu, tezgahın arkasında pembe, fırırlı önlük giymiş yaşlı bir kadın, kardeşlerimin çok sevdiği sakallı çeneli yakışıklı bir genç adamın yanında müşterilere hizmet etmekle meşgul.

"Ne dersin? Kafede çalışmak çok eğlenceli olabilir," diyorum, bu fikir kafamda netleşiyor. Kahve yapmayı öğrenebilir, yerlileri tanıyabilir ve dev bir pembe marshmallow gibi görünen bir yerde çalışabilirim.

"Kafenin sana uygun bir yer olduğunu sanmıyorum," diyor Maverick.

"Neden? Dün gece ekmeği kesemedim diye mi?" Elimle onun endişelerini bir kenara itiyorum. "Öğrenebilirim. Eğlenceli olacak."

"Başka bir şey arasak nasıl olur? Belki yemekle ilgili olmayan bir şey."

"Ama kafede çalışmak hoşuma gidiyor."

"Hiç kafede çalıştın mı?"

"Hayır, ama hızlı öğrenirim. Eminim ki, kahve yapma, ekmek kesme ve diğer tüm işleri kısa sürede öğrenirim. Yani, ne kadar zor olabilir ki?"

Dudaklarını sıkıştırarak, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor. Ben de ona aynı soruyu soruyorum. "Hiç kafede çalıştın mı?"

"Birçok kez."

Bu benim aleyhime döndü. "Oh."

Dudaklarını ısıırıyor. "Gidip sormaktan zarar gelmez herhalde."

Ona gülümserim. "İşte bu ruh. Risk almadan kazanç olmaz. Babamın sık sık söylediği bir sözdür."

"Babanıza 'baba' mı diyorsunuz?"

"Tabii ki," diye cevap veriyorum ve ön kapıdan geçip, şimdiye kadar girdiğim en şirin kafeye giriyorum. Bu kafenin şimdiye kadar girdiğim tek kafe olması tamamen konuyla alakasız.

Burası son derece, son derece büyüleyici ve duvarlarından kadife koltuklarına, tavandan sarkan çiçeklere kadar her şey pastel pembe.

"Sanki ısırıp şekerli lezzetini yalamak isteyeceğiniz büyük, kabarık bir marshmallow gibi görünüyor," diyorum.

Siyah giysilerimizle Maverick ve ben, bu kızarmış pembe marshmallow'un kömürleşmiş dış yüzeyi gibi göze çarpıyoruz.

"Burası gerçekten pembe. *Legally Blonde*'un franchise'a girdiğini bilmiyordum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "O filmi biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Ben mağarada yaşamıyorum, Amy. Romantik komedileri seven bir kız kardeşim var."

"O zaman bu yerin muhteşem olduğu konusunda benimle aynı fikirde olmalısın."

"Evet, Barbie Oyun Evi'nin her yerine kusmuş gibi görünmesi hoşuna gidiyorsa."

Bu komik olsa da, onun olumsuzluğunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. "Ama burası çok güzel! Ve popüler. Bütün müşterilere bak. Dahası, yardıma ihtiyaçları var. Tabelada öyle yazıyordu."

Burası, bebekleriyle gelen annelerden, espresso içip coşkuyla sohbet eden yaşlı kadın gruplarına, dış duvara bisikletlerini dayamış, likralı giysiler giyen erkeklere kadar herkesle dolup taşıyor.

"Belki de kasabadaki tek kahvehanedir?"

"Ya da en iyisi," diye cevap veriyorum, tezgahın arkasındaki yaşlı kadın gözlerimi yakalayıp bana parlak, sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Günaydın," diyor ağır aksanlı İngilizcesiyle. Ne tatlı. O da benim Amerikalı olduğumu düşünüyor olmalı. Belki de gotik kostümündendir? "Bu güzel günde size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Penceredeki tabelanızı gördük ve yardım etmek için buradayız," diye cevap veriyorum. "Bu arkadaşım Maverick, ben de..." Yanlışlıkla gerçek adımı söylemeden önce kendimi durduruyorum. "Ben Amy. Burası gerçekten çok güzel. Değil mi, Mav?"

"Muhteşem mi? Elbette," diyor, ama sözleri kimseyi ikna etmiyor.

Bize gülümsüyor. "Böyle düşündüğünüz için çok mutluyum." Elini kalbine koyarak ekliyor, "Ben Francine, bu kafenin sahibiyim."

Sevinçle ellerimi ırpıyorum. "Siz sahibisiniz! Ne harika. Demek iş için size başvurmamız gerekiyor."

Ağı "o" şeklinde açılır. "İşe mi ihtiyacınız var?"

Gotik görünüşümüzden şaşırdığını tahmin ediyorum. "Evet, istiyoruz," diye onaylıyorum.

"Ben Pierre LeDuc," diyor sakallı çenesi ile yakışıklı adam, sanki saray balosunda kendini tanıtıyormuş gibi. Elimi tutup dudaklarına götürüyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Amy. Ben bu kafedeki en iyi barista'yım."

Cidden, bu adam o kadar yakışıklı ki, tıraş losyonu reklamlarında oynamalı.

"Pierre," diye uyarıyor Francine.

"Sadece siyah giysili bu iki yabancıyı karşılıyorum," diye cevaplar ve ben bu sabah kaç müşterinin elini öptüğünü merak ederim.

"Oturmak ister misiniz? Başvurunuzu konuşabiliriz," diyor Francine ve bizi kafedeki tek boş masaya götürüyor.

Oturuyoruz ve ben ellerimi masanın altında birleştiriyorum. Daha önce hiç iş görüşmesine girmedim ve ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"İkiniz de iş mi arıyorsunuz?" diye soruyor, ellerini birleştirirken, muhtemelen on yıllardır gururla çalıştığı bu kafede çalışmaktan dolayı nasırlı olduğunu fark ediyorum.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Maverick daha önce barista olarak çalışmış ve çok lezzetli kahve yapar."

"Öyle mi?" Francine, Maverick'e umutla bakar.

"Birkaç kahve dükkanında çalıştım. Kahve makinesini iyi kullanırım," diyor.

"Barista her zaman işimize yarar," diyor Francine, onu baştan aşağı süzerken. "Harika!" diye haykırıyorum ve ellerimi ırpıyorum.

"Daha önce nerede çalıştığını söyler misin, Maverick?"

"Kaliforniya'ya taşınmadan önce Washington eyaletindeki memleketimde bir lokantada çalışıyordum, sonra da Kaliforniya'da çeşitli kafelerde barista olarak çalıştım." Başparmağıyla espresso makinesini işaret ediyor. "İsterseniz, sizin makinenizle size kahve yapabilirim?"

"Gerek yok," diye cevaplar.

"Bir sorun var. Sanırım burada sadece turist vizem var."

Francine endişesini eliyle savuşturur. "Sorun değil. Bunu hükümet yetkilileriyle hallederiz."

"Çok nazıksınız," diyorum. "Bana da ondan lazım mı?"

"Çalışma vizesi mi? Malveauxlu musunuz?" diye soruyor.

"Ledonluyum."

"O zaman gerek yok. Biz arkadaşız."

Arkadaş. Bu fikir hoşuma gitti.

"Hangi becerileriniz var?"

Doğduğumdan beri bana aşılana tüm becerileri gözden geçiriyorum. Kraliyet selamı vermeyi, çeşitli ülkelerin diplomatlarını selamlamayı ve devlet resepsiyonunda hangi taç takılacağını bilmenin bir kafede pek işe yarar beceriler olmadığını düşünüyorum. Bunun yerine ona şöyle diyorum: "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Hızlı ve hevesli bir öğreniciyim. Dün bile ekmek kesmeyi ve çilek yıkamayı öğrendim."

Francine kaşlarını kaldırır. "Bunlar bilmek için çok iyi beceriler," diye cevaplar ve yüzünde Max'ı ve onun yaramazlıklarını hatırlatan bir şey belirir.

"Umarım zor işlerden korkmuyorsundur. Bu kasabada popüler bir kafe olduğumuz için her zaman yoğunuz. Son çalışmam, buradaki tempo Zen yolculuğuna uymadığını söyleyerek işten ayrıldı." Francine eğlenerek hafifçe burun kıvrır.

"Oh, *yapmadı*" diye haykırıyorum, birinin patronuna böyle bir şey söylemesine şaşırarak gözlerimi kocaman açarım.

"Maalesef, öyle yaptı. Ona, müşterilere hizmet ederken meditasyon yapan bir salyangozdan daha hızlı hareket etmeyi sorun etmezse, kahve ve Zen'in mükemmel bir uyum içinde olduğunu söyledim."

Maverick yanımda gülmesini zorlukla bastırırken ben gülüyorum.

"Mizah anlayışını seviyorum," diyorum ona. "Ve seni temin ederim ki ben meditasyon yapan bir salyangoz değilim, Maverick de öyle. Sıkı çalışmaktan hiç korkmuyorum. Öğrenmeye hevesli ve istekliyim."

"Kesinlikle istekli," diye Maverick de ekliyor.

Francine, şefkatli bir büyükanne gibi gülümseyerek elimi okşadı. "Elbette öylesin canım, ama Shayna başlangıçta biraz zorlu olabilir."

"Shayna mı?" diye soruyorum.

Espresso makinesini işaret ediyor, gerçekten zorlu bir iş gibi görünen devasa bir krom alet. "On dokuz yıldır benimle birlikte, tüm evliliklerimden daha uzun süre dayandı."

Tüm evlilikleri mi? Acaba kaç tane kocası olmuş?

Francine ikimizin arasında bakışlarını gezdirip yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ne zaman başlayabilirsiniz?"

Gözlerim altın kenarlı Ledonian devlet yemek tabakları kadar büyüdü. "Ciddi misiniz? İkimizi de işe alacak mısınız?"

"Evet," diye cevapladı basitçe.

"Teşekkürler! Teşekkürler! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız. Değil mi, Maverick?"

"Hayır, hayal kırıklığına uğratmayacağız," diye cevaplar.

Francine bize ne zaman başlamamızı istediğini (bugün öğle vakti!), kuralları, önlük giymemiz gerektiğini ve bize ne kadar maaş vereceğini ayrıntılı olarak anlatıyor. İlk işime kavuştuğum için çok heyecanlı olduğumdan, anlattıklarının çoğu kafamdan uçup gidiyor. Ama kaçırdıklarımı zamanla öğreneceğime eminim.

Kısa bir süre sonra, Francine'e veda edip öğle yemeği yoğunluğunda geri geleceğimize söz vererek Francine'in dükkanından çıkıyoruz ve ikimiz de yeni işe girmiş kafe çalışanları olarak parlak güneşin altına adım atıyoruz.

Bu düşünce beni yeniden heyecanlandırıyor.

"İkimizin de o muhteşem yerde çalışacağımıza inanamıyorum." Hafiflik hissiyle sokaklarda dans etmek istiyorum ve küçük bir dönüş yapıyorum. Maverick'in yüzündeki ifadeyi görmek için dansımı bir an durduruyorum. "Neden mutlu değilsin?"

"Mutluyum," diye cevaplar, ama ona inanıp inanmamakta tereddüt ediyorum.

"Gerçek dünyada iş bulmak her zaman bu kadar kolay mı?" Bana tuhaf bir bakış atıyor. "Gerçek dünya mı?"

Oops.

Hemen geri adım atıyorum. "Yani, ailemin vakfının dışında demek istedim." Hızlı kurtarma.

"Vakıfta her şey çok yapılandırılmış. Sadece ataç markasını değiştirmek için bile üç referans ve bir komite onayı gerekiyor."

"

Gülümser, sonra beni şaşırtarak sorar: "Şu anda ne yapardın? Yani, evde olsaydın."

"Dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen ziyaretçilerle bitmek bilmeyen bir öğle yemeğinde oturuyor, insanlar sübvansiyonları sanki ilginçmiş gibi tartışırken yüzüm ağrıyana kadar gülümsüyor olurdum."

"Heyecan verici görünüyor," diyor sırtarak.

"Ah, bu hiç bitmeyen bir macera." Gözlerimi deviriyorum. "Peki ya sen? Burada olmasaydın ne yapardın?"

Yüzünde bir gölge belirir. Kısa sürer, ama oradadır. "Çalıştığım sahte insanlarla buluşup, benim gibi insanlarmış gibi davranırken, aslında burada olmak istediğimi düşünürdüm."

"Kulağa gerçekten korkunç geliyor."

"Benim dünyama hoş geldin. Daha az sübvansiyon, daha çok 'bana bak'." "Ama sen bana 'bana bak' türünde bir insan gibi gelmiyorsun." "Bu yüzden dayanamıyorum."

"Ve bu yüzden kaçtın."

"Aynen öyle."

Gözlerine bakıyorum ve aramızda bir şey geçiyor. İkimizin de hiç tam olarak uymayan hayatlardan kaçan mülteciler olduğumuzu fark ettiğimiz bir an.

"Bana ne iş yaptığını söylemedin." "Ben mi? Oh, halkla ilişkilerde çalışıyorum."

Sarayın halkla ilişkiler uzmanlarını düşünüyorum. "Halkla ilişkilerde 'bana bakın' diyen bir sürü insan vardır herhalde."

"Kesinlikle var."

Kolumu onun koluna takarak göle doğru dolambaçlı yoldan geri dönüyoruz. "Fırfırlı pembe önlüğün ve gotik makyajınla çok sevimli olacağını biliyorum."

"Erkekliğimden o kadar eminim ki, fırfırlı pembe önlük giyebilirim."

"Öyle olman gerekebilir," diye alay ediyorum.

Gerçekten, bu iş mükemmel bir kamuflaj. İnsanlar, bir kafede çalışıyorsam, gerçekte kim olduğumu asla tahmin edemezler. Hangi kraliyet ailesi üyesi böyle bir şey yapar ki? Hepsi, lüks ve egzotik bir şey yapmak için kaçtığını düşünürler, Malveaux'daki küçük bir kasabanın göl kenarındaki şirin pembe kafede çalışmayı seçmediğimi.

"Sence Francine'de sana uygun büyüklükte bir önlük var mıdır?" diye soruyorum.

"Küçük pembe bir önlük. Daha da iyi. Buna bayılacağım." Sesi alaycı ama gülümsüyor, bu yüzden gerçekten umursamadığını biliyorum.

Dolaşmamız bizi göl kıyısına götürür, burada penceresi olan bir karavan buluruz, pencereden insanlar yiyecek satmaktadır — kokusundan anlaşıldığı kadarıyla lezzetli krepler. Kreplere, özellikle çikolata ve muz dolgulu olanlara karşı hiç direnemem.

"O karavandan krep alıp göl kenarında yiyelim," diyorum. "Yeni işlerimiz için gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Karavan mı? Yani yemek kamyonu mu?"

Elimi sallayarak onun düzeltmesini reddettim. "Patates patates."

Krepimizi alıp bir bank bulduk ve oturarak gölü seyrettik. Uzakta yeşil-mavi tepelerle çevrili mavi sular ve sallanan tekneler nefes kesici bir manzara oluştuyordu.

"Burası ismine kesinlikle layık," diyorum ve bir ısırık alıyorum. Lezzetler damak tadımda patlıyor: muz, çikolata ve tereyağı. "Oh, bu harika."

"Id iv amaving," diyor Maverick ve dönüp baktığımda ağzı kreple dolu, dudaklarında çikolata lekeleri var.

Gülerek "Ne?"

diyorum.

"Burada biraz çikolata var." Ağzının kenarlarını işaret ediyorum.

"Umurumda değil. Bu, hayatımda yediğim en iyi şey

."

"Lezzetli olmanın ötesinde. Karavanlardaki tüm yemekler bu kadar mı lezzetli?"

"Bana daha önce hiç yemek kamyonundan yemek yemediğini mi söyleyeceksin

? Aslında, cevap verme. Ne diyeceğini biliyorum. Bu, bir yemek kamyonundan ilk kez yemek yediğin zamandır, değil mi?"

"Ama sonuncu olmayacak. Bundan sonra her gün krep yiyeceğim."

Yemeğimizi yerken, manzarayı ve yüzümüze vuran güneşi keyifle izleyerek dostça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Bu kasabanın sıcaklığı bile tam ideal. Ne çok sıcak ne de çok soğuk. Gerçekten, sallantılı başlangıcına rağmen, maceram daha iyi olamazdı.

"Hiç kahve dükkanında çalışmadığın ve pratikte mutfağa bile girmedığın için, bugün sana yardım etmeme ne dersin?"

"Gerçekten mi, Mav? Ne kadar zor olabilir ki? İnsanlar her gün kahve yapıyorlar. Kullanım kılavuzu ve mühendislik diploması olmadan Shayna adlı kahve makinesini kullanabileceğime eminim."

"Şaşıracaksın."

"Teklifin için çok nazıksın, eğer zor bir şeyse, evet, yardımını memnuniyetle kabul ederim."

"Anlaştık."

Bacaklarımı önüme uzatıp, krepimin son lokmasını tadını çıkararak yerim. "Bunun harika olacağını biliyorum. Kahve yapmayı öğrenmek, insanlara hizmet etmek, güzel pembe bir önlük giymek. Her şeyi."

"Neye bulaştığını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Maverick soruyor, ama sesi sıcak, neredeyse sevgi dolu.

"Tabii ki biliyorum. Kahveyi alıp makineye koyuyorsun, birkaç düğmeye basıyorsun ve *voilà*, kahve fincana dökülüyor." Havada düğmelere basıyormuş gibi yapıyorum. "Çok basit."

O düşük bir kahkaha atar. "Evet, işler tam olarak öyle yürümüyor."

"Öyleyse, sevgili Maverick, senin gibi birinin olması ne kadar da iyi. Bana öğretin." Heyecandan ve şekerin etkisiyle artık yerinde duramayacak kadar heyecanlıyım. "Hadi! İlk vardiyamıza hazırlanmak için geri dönmeliyiz. Geç kalmayalım."

"İki saatimiz var." "Aynen!

Yeterli zaman yok!"

Kafasını sallıyor ama gülümsüyor ve ben göl kenarındaki patikada neredeyse zıplayarak ilerlerken, uzun bacaklarıyla kolayca bana ayak uydurduğunu duyabiliyorum. Neye daha çok heyecanlandığımı bilmiyorum: ilk gerçek işime sahip olmaya mı, yoksa hayatımda ilk kez tamamen ve tamamen normal bir şey yapmaya mı.

Tek bildiğim, her şeyin mükemmel gittiği ve büyük maceranın bir sonraki bölümünün başlamasını sabırsızlıkla beklediğim.

Bölüm 13

Ethan

Pepto-Bismol'un Pinterest panosu oluşturup üzerine biraz daha pembe eklemiş gibi görünen bir kafede alıştığıma inanamıyorum. Baş ağrısı yapmaya yetiyor. Her şey pembe. Gerçekten *her şey*.

Cidden, burası o kadar pembe ki, kahve yerine tek boynuzlu at gözyaşları servis etmeliyiz.

Daha da kötüsü, Francine az önce bana pembe fırfırlı nlklerinden birini verdi.

"Elimizdeki en büyük beden bu," diyor aksanlı İngilizcesiyle, rahatsız edici giysiyi önümde tutarken. Omuzlarını silkiyor. "Bununla güzel grneceksin, değil mi?"

Hayır, doğru.

Tabloidler beni şimdi grebilselerdi, bayram ederlerdi. *Rowan Thornheart, kış diyarının efsanevi savaş lordu, pembe fırfırlı önlük giyen adam.*

"Eminim sorun olmaz," derim ve savaş lordu önlüğünü başımdan geçiririm.

Bu nlk, kahvehanenin geri kalanıyla aynı pembe tonunda, bu sayede en azından bir kısmım duvarlarla uyum sağlayacak.

"İşte," diyor Francine, yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Yoksa sırtı mı? Anlamak zor. "Çok güzel görünüyorsun, Maverick."

"Teşekkürler."

Francine, Justin Timberlake'in şarkısına çok benzeyen bir melodiyi mırıldanarak uzaklaşıyor, ama yanılıyor da olabilirim.

Bu işi kabul etmek, benim bir Amerikan turisti olduğum ve burada çalışma tatili yaptığım hikayeme inandırıcılık kazandırmakla kalmaz, aynı zamanda hangi ünlü Netflix yıldızı Avrupa'nın küçük bir ülkesine gidip çilekli milkshakeye benzeyen bir kahve dükkanında çalışır ki?

Hiç kimse, işte bu kadar.

Ve dürüst olmak gerekirse, başka bir neden daha var ve o neden şu anda benden yaklaşık bir buçuk metre uzakta duruyor ve o da aynı rahatsız edici önlüğü giyiyor, ama ona önlük çok yakışıyor. Her zamanki siyah eteği ve tişörtünü giyiyor, ama bu başka birini sıradan gösterebilirken, uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, pürüzsüz zeytin rengi teni ve koyu halkalı gözleri dışında makyaj yapmamış haliyle, nefes kesici bir güzelliğe sahip.

Onu ağaçtan kurtardığımda kollarımda hissettiğim duygu mu? Nefesimi veriyorum. İyi hissettiriyordu. Tehlikeli derecede iyi. Ama ona olan ilgimi göstermeyeceğim. Greg'le olanlardan sonra ona yaklaşmam, onun en son ihtiyacı olan şey. Ayrıca, aramızda olan her şey bir kaçamaktan öteye geçemez ve Amy'de bana bundan çok daha fazlasını isteyeceğimi söyleyen bir şey var.

Ama ona karşı büyüyen çekiciliğimi ne kadar görmezden gelirim de, içimdeki koruyucu yanımla pes etmeyecek, özellikle de güzel ve gizemli ev misafirim söz konusu olduğunda.

Şu anda Pierre le Something-or-other tarafından utanmadan flört edilen güzel ve gizemli ev misafiri. Soyadını anlamadım. Gözlerinin Amy'yi adeta yudumladığını fark etmekle meşguldüm. Elini tutup dudaklarına götürerek selam verdiği hali, sanki Pepé Le Pew gibi.

Burun kıvrıyorum. Pierre, kültürel açıdan duyarsız, şehvet düşkünü bir kokarca karikatürü. Evet, bu uygun.

Şu anda Pierre, hem bana hem de Amy'ye Shayna adlı espresso makinesinin nasıl çalıştığını gösterirken, sık sık Amy'ye bakıyor

sanki o, dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey gibi.

Keşke Amy'nin hayatını kurtarmak için ekmek dilimleyemediğini bilseydi.

Ne olduğunu bilmiyorum ama onunla flört etmesini izlemek beni çok rahatsız ediyor. Neden ona bu kadar bakmak zorunda? Yani, anlıyorum. Herkes onun çok güzel olduğunu görebilir. Ama gözlerini başka bir yere çeviremez mi? Mesela, bilmiyorum, onu mükemmel düğümlü kravatıyla boğmak istememe neden olmayacak herhangi bir yere? Ya da belki de Amy'yi zihinsel olarak soymak yerine, sözde uzman olduğu kahve makinesine? Ama hayır, görünüşe göre Pierre'in gözleri, sanki o Kuzey Kutbu ve o da özellikle çaresiz bir pusula gibi, manyetik bir şekilde ona çekiliyor.

Pierre ona makineyi kullanmayı öğretirken ben de onun profilini inceliyorum. Amy hakkında birkaç şey biliyorum, ama aslında, aynı evi paylaştığım bu kadın hakkında ne biliyorum ki?

Bunun cevabı çok az. Soyadını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onun Amy olduğu, bir tür eğitim vakfı işleten katı ve zengin bir Ledonian ailesinden geldiği ve hayatında uymak zorunda olduğu tüm kuralları çiğnemeye kararlı olduğu.

Tabii bir de bu dünya için biraz fazla naif olduğu gerçeği var, bu da bu kahvehanede iş bulmasından Greg'in yalanlarına kanmasına kadar neredeyse her şeye olan coşkusuyla kendini gösteriyor.

Olumlu tarafı ise, bu küçük kasabada kimse beni tanımamış gibi görünüyor. Gotik kostümün de bunda etkisi olduğundan eminim. Amy ve ben kasabada özgürce dolaştık, ki bu benim memleketim Maple Falls'tan daha küçük olduğu için kolaydı. Kasaba halkı bize neredeyse hiç bakmadı. Tabii, gözleri Amy'ye yapışmış olan Pierre hariç.

Teksas kadar büyük bir egom yok. Maine kadar bile yok. Herkesin benim programımı izlemesini beklemiyorum. Ama ülkenin başkentinde paparazziler tarafından fark edilip takip edilmem, en azından bazı insanların beni tanıdığını gösteriyor. Gotik kostmm ve gözlerimin etrafını çevreleyen eyeliner'ımla bile en azından birinin beni tanımasını bekliyordum.

Sanki artık ünlü olmadığım ve insanların kahvaltıda ne yediğimi,

kiminle çıktığım ya da ünlü hokeyci kardeşimle ilişkimizin nasıl olduğu umurunda değilmiş gibi.

Tazeleyici, ama aynı zamanda... Bilemiyorum. Rahatsız edici mi? Evet, doğru kelime bu. *Rahatsız edici*.

Belki de artık anonimliğe alışkın olmadığım içindir. Ama biliyor musun? Sanırım burayı seveceğim.

"Bu düğme ne işe yarıyor?" diye sorar Amy, buhar basıncını ayarlayan düğmeyi çevirir ve anında buhar çubuğu tıslayarak havalandırılmış sıcak su püskürtür.

Amy, şoktan daha çok korkarak geri atlar.

"İyi misin?" diye soruyorum, ama Pierre benden önce davranıp, onu "teselli etmek" için kolunu omuzlarına atıyor.

"Sıcak suyla haşlandın mı?" diye sorar.

"Sanırım şoktan başka bir şey olmadı," diye cevaplar.

"Belki de hazır olana kadar makineye dokunmamalısın," der Pierre yatıştırıcı bir ses tonuyla.

"Teşekkürler, Pierre. Başka hiçbir şeye dokunmayacağıma söz veriyorum. Sadece sabırsızlanıyorum, hepsi bu," diyor.

"Amy daha önce kahve dükkanında çalışmadı," diye açıklıyorum.

Ama Pierre beni tamamen görmezden geliyor. "Sende bu heyecanı seviyorum, Amy. Bir barista olarak beni heyecanlandırıyor."

Onun heyecanı bir barista olarak onu heyecanlandırıyor mu? Daha çok şehvetli bir kokarca gibi.

Tanrım. Ne zaman bu kadar kıskanç oldum ben?

Sakinleşmem lazım. Elbette, Pierre Amy'ye biraz fazla ilgi gösteriyor olabilir, ama o sadece ona işini nasıl yapacağını gösteriyor. Amy'nin tarafına gelince, konsantre olurken kaşlarını çatması, Pierre'in talimatlarını takip etmeye odaklanırken dudaklarını hafifçe aralaması çok sevimli. Kahve yapmayı öğrenmeye, çoğu insanın bomba imha etmeye ayırdığı yoğunlukla yaklaşıyor. Öğrenmek istiyor. İşinde iyi olmak istiyor.

O gerçekten ilgi çekici bir kadın.

"Bugün benden öğrenmen iyi oldu çünkü yarın rugby oynamam gerekiyor," diyor Pierre. "Birkaç kasaba ötedeki yerel bir kulüpte oynuyorum."

Amy, o konuşurken kahve çekirdeklerini öğütmeye odaklanıyor. "Gelip beni oynarken izlemelisin," diyor.

"Rugby tamamen çılgın bir oyun değil mi? Futbol gibi ama koruyucu ekipmanlar olmadan?" diye soruyorum.

Evet, duyuyorum. Ben Ethan Roberts, uluslararası üne sahip bir aktörüm ve yeni tanıştığım bir baristaya, sadece birkaç gündür tanıdığım bir kadına asıldığı için küfürlü sözler söylüyorum. Bu kız, ödünç aldığım evde kalıyor ve bir şekilde rekor sürede sağduyumu ele geçirmiş gibi görünüyor.

"Bir Amerikalı olarak bunu çılgınca görebilirsin, ama burada Malveaux'da uzun ve gururlu bir rugby geleneğimiz var. Bu bir *erkek* oyunu," diye cevaplıyor ve bana bir bakış atıyor. Bu gayet makul. Ona biraz kaba davranıyorum, ama bunun iyi bir nedeni var.

"Kadınlar da rugby oynamıyor mu?" diye soruyorum ve Pierre bana yine bir bakış atıyor, bu sefer beni sihirli bir şekilde ortadan kaybolmamı umduğunu düşündüğüm bir bakış.

"Kesinlikle haklısın Mav. Son Olimpiyatlarda kadınlar ragbisini izledim. Yeni Zelanda takımı kazandı ve kadınlar geleneksel bir savaş dansı yaparak kutlama yaptılar. Çok duygusal bir andı," diyor Amy.

Ethan Roberts: 1. Pepé le Pew: 0.

Francine, Amy'den dolaptaki yiyecekleri ona yardım etmesini ister. "Maverick, kahveyi sen yaparsın, değil mi?" diye sorar Francine, bana bazı müşterilerin kahve siparişlerini verirken.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum.

"Nasıl yaptığını izleyeceğim," diyor Pierre.

Kahve siparişini yerine getirmeye başlıyorum. Bu biraz bisiklete binmek gibi ve ben de oldukça hızlı bir şekilde işin akışına giriyorum. Öğütülecek yeterince kahve çekirdeği olduğundan emin oluyor, çubuğu yerine koyuyor ve koyu kahvenin fincana akması için düğmeye basıyorum. Sonra sütü hazırlıyorum, fincana dökmeden önce onu köpüklü bir mükemmelliğe ulaşana kadar gerip genişletmenin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Kahve yapmak gibi basit bir işin beni normal hayata bağlayan bir yanı var. Ellerimle bir şey yaratıyorum. Kahveyle ilgili bir kelime oyunu yapmak istemem ama küçük bir kasabada müşterilere kahve yapmak bana ayaklarımın yere bastığını hissettiriyor. Otantik.

Bu çok güzel bir duygu ve uzun zamandır hissetmediğim bir duygu.

Sipariş bir cappuccino, üzerine hafifçe çikolata tozu serpip gururlu bir gülümsemeyle Pierre'e sunuyorum. Pierre bana Malveaux dilinde anlamadığım bir şey söylüyor, ama yüzündeki ifade, becerimden etkilendiğini gösteriyor.

Ya öyle ya da bana hakaret etti ve ben anlamadım.

Sonra bir süre müşteriler için kahve yapmaya devam ediyorum. Tekrarlı ve metodik bir iş ve ben işin ritmik akışında kendimi kaybediyorum.

"Aman Tanrım, Mav. Bugün o kadar çok kuralı çiğnedim ki!" Amy, yanıma gelerek açıkça neşeyle söylüyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var, yanakları kızarmış.

O gülümseme. Sanki tam güçte sahne spot ışığıyla vurulmuş gibi.

Sütü ısıtmak ve köpürtmek için sürahiyi yerinde tutuyorum. "Hangi kurallar? İyi iş çıkardığını sanıyordum. Francine yeterince mutlu görünüyor."

"Hayır, ailemin kurallarını kastettim. Bugün yapmamam gereken bir sürü şeyi yaptım. Para ile uğraşmak gibi, Kural 336. Oh, ve insanlara hizmet etmek. Bu da Kural 592."

İnanamadan ona kaşlarını çatıttım. "Para kullanmana ve insanlara *hizmet etmene* izin verilmiyor mu? Ailen *kim*?"

"Sana söyledim. Çok katı kuralları var."

Buhar düğmesini kapatıp metal sürahiyi tezgahın üzerine birkaç kez vurarak sütteki istenmeyen büyük kabarcıkları patlatıyorum. "Katı kurallar vardır, ama bir de ordunun bile 'biraz yumuşatın' diyeceği kurallar vardır."

O gülüyor ve bu ses içimde, çok yakından incelemek istemediğim bir etki yaratıyor. Bu ses parlak ve samimi, sektör etkinliklerinde duyduğum cilalı, alıştırılmış kahkahalardan tamamen farklı. "Komiksin. Biliyor muydun?" diyor.

İltifatını kabul etmekten memnuniyet duyarım, ama soruma cevap vermediğini fark etmediğimi sanma.

İsrar etmeyeceğim. Ailesi onun söylediği kadar katı ve uzlaşmazsa, neden onlardan bahsetmek istemediğini anlıyorum

ve bir süreliğine kaçmak istemesini tamamen anlıyorum. Onlar, üç çocuğumuzun da hayatlarında seçtikleri her şeyi destekleyen, benim gibi açık fikirli ebeveynlerimin tam tersi gibi görünüyorlar.

Ayrıca, ben de ona tüm hikayemi anlatmıyorum. Kendi çukurun dibinde oturan, başkalarının çukurunu görmezden geliyor.

Sütü kahve fincanlarına dökerek, artık benim imzamı taşıyan süslemeyi yapıyorum.

"Mav, bu çok güzel! Bana nasıl yapıldığını göstermelisin."

"Bunu Pierre'e öğrettiğini sanıyordum," diye cevap veriyorum ve sesimdeki kıskançlığı ben bile duyabiliyorum.

Fark etse de, bundan bahsetmiyor. "Bana sütün bu şekilde görünmesini nasıl yapacağımı göstermedi. Sen gösterir misin?"

"Tabii."

Bana gülümsüyor. "Teşekkürler. Bunları teslim ettikten sonra hemen dönerim. Hangi masa için bunlar?"

Notu kontrol ettim. "4 numaralı masa. Sanırım pencerenin yanında."

Müşterilerle dolu masaların arasında, kahve fincanları ve fincan tabaklarını taşıyan tepsiyle yolunu bulmaya çalışırken onu izliyorum. Önlüğü eteğinin üzerine bağlanmış bir fiyonkla bağlanmış ve kalçalarını sallarken midem sıkışıyor.

Amy tamamen doğal ve bilinçsiz bir şekilde seksi. Çalışma hayatımda tanıştığım pek çok kadından çok farklı. Size bakmanızı haykıran kadınlar. Akla gelebilecek her türlü estetik ameliyatı geçirmiş, dudakları doğal boyutlarının üç katına şişirilmiş kadınlar.

Benim dünyamdaki ilişkiler genellikle reklam amaçlıdır, yani "gösterişli ilişkiler"dir. Dion'un beni Chelsea ile gösterişli bir ilişkiye girmeye ikna etmesine neden izin verdiğimi bilmiyorum, özellikle de şimdi onların bir ilişki içinde olduğu bana çok açık görünüyor. Hatta bizim akşam yemeği randevularımızda, sahilde el ele yürürken veya köpeğimi gezdirirken (not: benim köpeğim yok) çekilen tüm paparazzi fotoğraflarını bile ayarladı.

Bu çok samimiyetsiz.

Amy dönüp bana doğru bakar ve onu izlediğimi fark eder. Ona, ev arkadaşım ve iş arkadaşşımdan başka bir şey düşünmüyormuş gibi gülümserim, sonra bakışlarımı başka yöne çevirip espresso makinesiyle bir şeyler yapıyormuş gibi davranırım.

Kafamın içindeki küçük bir ses — şüpheli bir şekilde kız kardeşime benzeyen bir ses — fısıldıyor: *Sen bir aktörsün Ethan. Onlarca rol oynadın. Ama birini umursamıyormuş gibi davranmakta bu kadar berbat olduğun ilk kez olabilir.*

Çenesinin açısı ve uzun siyah saçları ile eski sevgilimin ikizi olabilecek bir kadın gelip Shayna'nın yanına durur.

"Merhaba, ben Giovanna Fiorelli," diyor, aksanlı İngilizcesiyle adeta mırıldanırcasına. İtalyanca mı? Ledonca mı? Anlayamıyorum.

"Merhaba. Pierre sana yardımcı olabilir." Bir müşteriye hizmet eden Pierre'e başımı sallıyorum.

"Ama ben *seninle* konuşmak istiyorum," diye cevaplar ve anında içimden bir tedirginlik yükselir.

Beni tanıdı mı?

Bardaklara biraz süt döküp tezgahın üzerine koyuyorum, Amy gülümseyerek onları alıyor. "Teşekkürler," diyor. "7 numaralı masa mı?"

"Tamamdır." Ellerimi önlüğümle silerim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Giovanna Fiorelli adındaki bu kadına sorarım.

Dudaklarını gülümsemeye kıvrıyor. "Bir café latte lütfen... ve telefon numaranızı."

Cidden bunu mu sordu?

"Latte ve ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, onu yanlış mı duyduğumu merak ederek.

"Numaranı," diye tekrarlar.

Demek doğru duymuşum. Huh.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sanmıyorum."

"Ne? Bir kadın, bir erkeği çekici bulursa onun numarasını isteyemez mi?" diye sordu, dirseklerini tezgaha dayayarak, vücudunun en güzel yanlarını öne çıkararak ve bana bakarak.

Kadınların bana asılmasına alışkınım. Kibirli geldiğini biliyorum, ama tanınmış bir aktörseniz, özellikle karşı cinsten, ihtiyacınız olandan daha fazla ilgi görürsünüz. Bana çıkma teklifleri, cinsel teklifler, iç çamaşırı hediyeleri, kadınların vücutlarının bazı bölgelerine imza atmam istenmesi, aklınıza ne gelirse.

"Bak, gururum okşandı, ama ben sadece kahve yapmak için buradayım. Latte, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzünde incinmiş bir ifadeyle doğrulur. "Ben sandım ki..." diye başlar, ama sonra durur.

Cümlesini bitirmesini istemiyorum. Nereye varacağı oldukça açık.

Ona latte hazırlamaya başladım, Giovanna'nın vazgeçip yoluna devam etmesini umuyordum. Belki Pierre'e numarasını verebilirdi? Bu hepimiz için güzel ve düzgün bir çözüm olurdu.

Amy yanıma gelir. "Bilgini paylaşma zamanı, Mav," der.

"Sen kimsin?" diye sorar Giovanna.

"Merhaba. Ben Amy. Tanıştığımıza memnun oldum, bana tanıdık geliyorsun," diye gülümseyerek cevaplar ve Giovanna'nın görmezden geldiği elini uzatır.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sorar Giovanna.

Amy gururla ona gülümser. Kafede çalışmaktan bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç tanımadım. Ama Amy tanıdığım diğer insanlara benzemiyor. "Evet, tanıyorum." Eli hala uzanmış durumda ve Giovanna hala onu görmezden geliyor.

"Ethan'ı tanıyor musun?" diye soruyor Giovanna ve ben dikkatimi ona çeviriyorum.

Adımı kullandı.

Kim olduğumu biliyor mu?

"Hayır, tanımıyorum," diye cevaplar Amy nazikçe. Hâlâ titremeyen elini geri çeker ve bana belirsiz bir bakış atar. "Ethan adında birini tanımam mı gerekiyor?"

Giovanna, Amy'den bana, sonra tekrar Amy'ye bakarken nefesimi tutuyorum.

Bu kadının kimliğini açığa çıkarmasına izin veremem. Harekete geçmeliyim.

"Lattenizi hazırlıyorum Giovanna, size bizzat getireceğim," diyorum, benimle biraz daha vakit geçirebileceği gerçeğinin onu yatıştıracağını umarak.

Dudakları taze bir gülümsemeyle kıvrılır. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Onun uzaklaşmasını izleyip rahat bir nefes alıyorum.

Ucuz atlattım. Çok ucuz.

Giovanna, beni doğrudan görebileceği bir masaya oturduğunda Amy, "O neydi öyle?" diye soruyor.

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi," diyorum ona, Giovanna'nın gerçekten kim olduğumu biliyorsa onunla başa çıkmam gerekeceğini bilerek.

"Onu bir yerden tanıyorum, ama tam olarak nereden olduğunu hatırlayamıyorum," diyor Amy.

Latte'yi hazırlayıp Giovanna'ya götürdüm. Masaya koyarken, "Daha önce kendimi tanıtmadım. Ben Maverick Mitchell. Burada çalışmaya yeni başladım," dedim.

Elimi eline alır. "Maverick Mitchell mi? Anlıyorum canım. Seninle tanışmak büyük bir zevk *Maverick*."

"Kahvenin tadını çıkar. Ben ısmarlıyorum," diyorum ona. "Beni şımartıyorsun," diyor alaycı bir şekilde.

Hayır, stratejik olarak barışı koruyorum. Sahte ismimi söyleme şeklinden, kim olduğumu tam olarak bildiğini anlayabiliyorum. Ardından gelen göz kırpması da bunu doğruladı.

"Birazdan seni kontrol edeceğim," diyorum dostça ama mesafeli bir gülümsemeyle ve arkanı dönüp uzaklaşıyorum.

Giovanna ile hassas bir denge kurmam gerekecek. Kimliğimi açığa çıkarabilecek bir düşman edinmemek için yeterince kibar davranmam gerekiyor, ama aramızda mesleki nezaketten öte bir şey olduğunu düşünmesine neden olacak bir davranışta bulunmamalıyım.

Şimdiye kadar işe yaradı, ancak tezgahın arkasına dönerken onun gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

"Önce kahve yapım sürecinin tamamını anlatmamı ister misin?" diye soruyorum hevesli Amy'ye.

"Pierre bana bilmem gereken her şeyi öğretti," diye cevaplıyor Amy, şimdiye kadar sergilediğinden çok daha fazla yiyecek ve içecek bilgisine sahip birinin kendine güveniyle.

"Başla bakalım." Geri çekilip makineyi işaret ediyorum.

"Tamam." Dudaklarını ısırırken kaşlarını çatıyor. "Önce çekirdekleri öğüteceğim. Doğru mu?"

"Kesinlikle."

Tezgahın altına uzanıp büyük bir torba kahve çekirdeği çıkarır.

"Makinenin içinde zaten kahve çekirdekleri var." diyorum.

Onun espresso makinesine yaklaşmasını izliyorum. "Yani, bu düğmeye basmam yeterli mi?" diye soruyor ve doğru düğmeye basıyor. Makine çalışmaya başlıyor ve çekirdekleri öğütüyor.

Pierre'in gereksiz yere ayrıntılı öğretiminin ardından, ki bu sırada Pierre tam on bir kez onun ellerine dokunmayı başarmıştı — saydığımın değil tabii — kız kararlılıkla adeta parıldıyordu.

"Anladın."

"Bunu yapabilirim," diyor ve bana gülümsüyor. "Pierre bana her şeyi mükemmel bir şekilde açıkladı."

Eminim öyledir.

Kahve çekirdeklerini çubuğa sıkıştırmayı başarır, çubuğu yerleştirir ve kısa süre sonra koyu kahve akmaya başlar.

"Bir bardak lazım," diyorum ve sıvıyı yakalamak için bir tane altına yerleştiriyorum.

"Bir şey unutacağımı biliyordum. Evet, süt."

Sütü buharlamak için çubuğu hareket ettirir, ama ne yazık ki sıvıya tam olarak yanlış açıyla çarpar. Nazik bir buharlaşma süreci olması gereken şey, süt sürahidenden uykuda bir volkan gibi fışkırıp zavallı Amy'nin yüzüne ve saçlarına doğru fırlayınca mini bir kasırgaya dönüşür.

Yakındaki bir bezi alıp ona uzatırken buhar çubuğunu kapatıyorum. "Al."

Yüzünü silmeye başlar ve gözlerini bana çevirdiğinde, gülme isteğiyle mücadele eder, dudakları seğirir.

"Belki Pierre birkaç önemli detayı atlamıştır?" diyorum, patlamak üzere olan kahkahamı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Sonra omuzları titremeye başlar ve hiçbir Hollywood yıldızının asla yapmayacağı bir şekilde kıkırdayarak güler, ben de kendimi tamamen kaybederim ve gülmekten ikiye katlanırım.

Amy'nin bu kadar özgür ve doğal bir gülmesini sağlamak için küçük bir kahve dükkanı felaketi yaratmak gerekiyorsa, hayatımın geri kalanını süt fışkırması felaketlerini temizleyerek geçirmekten mutluluk duyarım.

"Biliyor musun," diyor kıkırdayarak. "Kahve yapmanın kolay olacağına dair söz verilmişti."

"Kim söz verdi?"

"Pierre. Benim bu konuda doğuştan yetenekli olduğumu söyledi."

"Pierre'in sana karşı bir ilgisi var," diye patladım, kendimi durduramadan. Onun gözünde bir arkadaşından fazlası olmadığım halde, kıskanç bir adam olarak görünmek istediğim son şeydi.

Kıskanç bir adam olsam bile.

"Hayır, öyle değil. Sadece nazik davranıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana karşı ne kadar nazik davrandığını gördün ki?" "Espresso makinesini kullanmayı zaten biliyorsun."

Bu iyi bir nokta ve ona karşı çıkamam, ama yine de Pierre bana Amy'ye gösterdiği ilgiyi göstermedi ve öğleden sonrasının yarısını bana aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi bakarak geçirmemişti.

"Belki başka bir eğitimciyle çalışmak istersin?" diye önerdim.

Gözleri benimkilere baktı. "Kendini gönüllü mü sunuyorsun?"

"Tabii ki," diye cevapladım ve yeni bir sürühi uzandım.

Göğsümde tehlikeli ve sıcak bir şeyin değiştiğini hissettiğimde, bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bölüm 14

Amelia

Francine'in yerinde dört gündür çalışıyoruz ve her anını çok seviyorum. Pierre ve Maverick, espresso makinesini kullanmaktan (hala öğrenme aşamasındayım) kasaya kadar, gümüş çatal bıçakları kağıt peçetelere sarmaya kadar her şeyi doğru şekilde yapmamı öğretmek için bana çok yardımcı oldular.

Francine, her zaman sabırlı ve nazik davranarak, umabileceğim en iyi patron olmaya devam etti. Patronların genellikle nasıl olduğunu bilmiyorum ama yeterince dizi ve film izledim ki onun olağanüstü nazik olduğunu düşünüyorum.

Dün mutfaktan çıkarken bir tepsi kek düşürdüğümde olduğu gibi. En azından biraz sinirlenmesi gerekirdi, ama bana kızmadı bile. Sadece omuz silkti ve hataların olabileceğini, bir dahaki sefere duvarın nerede olduğunu bildiğimi söyledi.

Bir de kahve çekirdeklerini öğütücüye dökerken düğmeye bastım ama toplama haznesinin yerinde olup olmadığını kontrol etmeyi unuttum. İnanın bana, kahve telvesi her yere yayılabilir.

Ya da Pierre bana Shayna hakkında bir ders daha verdiği ve ben portafilter'ı yerine doğru şekilde kilitlenmediğim için

basınç arttığında fırlayıp hem bana hem de Pierre'e kahve telvesi ve sıcak su sıçrattı.

Francine sadece bana güvendiğini ve yakında doğru yapacağımı düşündüğünü söylüyor.

Şimdi düşününce, her gün başıma gelen felaketlere bakılırsa, bu işi hala yapabilmem küçük bir mucize. Sarayda bu kadar hata yapsaydım, "*inci tak, omuzlarını geriye çek, küçük parmağını dışarı çıkar*" demeden önce, beni tekrar terbiye okuluna gönderirlerdi.

"Amy? Tatlım, bana yiyecek dolabını doldurmamda yardım eder misin? Neredeyse öğle yemeği vakti ve yoğunluğu önlemek istiyorum," diyor Francine bana Malveauxian dilinde.

"Memnuniyetle." Onu mutfağa kadar takip ediyorum, tezgahın üzerinde lazanya dilimleri, kulüp sandviçleri ve sağlıklı salatalar gibi çeşitli yiyecekler bekliyor. Bir tabak lazanya alıyorum, sonra bir tane daha bileğime dengeleyerek, bir tane de dirseğimin kıvrımına yerleştiriyorum.

Kafeye çıkmak üzereyken Francine, "Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor. Yüzünde endişeli bir ifade var.

"YouTube'da garsonlukla ilgili videolar izliyorum. Hepsi kollarında tabakları üst üste dizmişler. Çok zekiler ve ben de 'Bunu yapmak benim için ne kadar zor olabilir ki?' diye düşündüm.

"Neden tabakları tek tek çıkarmıyorsun, canım?" diye soruyor, kolumdaki tabakları izleyerek.

"Bunu yapabilirim, Francine. Söz veriyorum," diye cevap veriyorum ve omuz silkiyorum, tabaklardan biri kolumda sallanmaya başlıyor. Onu düzeltmeye çalışırken, diğer iki tabak da kendi iradeleriyle hareket etmeye başlıyor ve uçup gidiyorlar, mutfak zeminine tabakların çınlaması ve lazanyanın ıslak *bir şaplak* sesiyle düşüyorlar. Korkuyla dağınıklığa ve sonra Francine'e bakıyorum. "Çok, çok üzgünüm. Tabii ki yemeklerin parasını ödeyeceğim. Ve temizleyeceğim."

"Merak etme tatlım. Zaten zeminin tekrar silinmesi gerekiyordu ve bu sabah çok fazla lazanya yaptığımdan eminim."

Francine tam bir azize! *Aziz Francine*. Papa bir dahaki sefere babamı ziyaret ettiğinde ona bunu önerebilirim.

"Teşekkürler. Bundan sonra teker teker alacağım." Dikkatlice başka bir tabak lazanya kaldırıp, dikkatlice kafeye çıkıp dolaba koydum.

Francine, bir sonraki tabağıımı almak için mutfığa döndüğümde bana gülümsüyor. "Aferin," diyor, sanki çok yetenekli bir şey yapmışım gibi. "Burada süslü tabak taşımaya gerek yok. Değil mi? Tek tek taşımak da aynı işi görüyor."

Ben de ona gülümserim. "Kesinlikle. Bundan sonra gösterişli tabak taşıyıcı olmaktan vazgeçeceğim."

Ellerini çırpıp. "Harika. Harika."

Maverick müşterilere ustaca kahve yaparken ben dolabı doldurmaya devam ediyorum ve Francine, sanki yaptığım iş cam dolabın arkasına yemekleri düzgünce yerleştirmekten çok daha karmaşık bir şeymiş gibi gururla izliyor.

Bir sıra sandviçleri istiflerken, kısa kıvrıkcık saçlı ve bastonlu yaşlı bir kadının tezgaha yaklaştığını gördüm. Kadının alışveriş poşetleriyle uğraştığını tam olarak fark etmeden, Maverick tezgahın etrafından koşarak kadının yanına gitti.

"Çantalarınızı taşımama yardım edebilir miyim, hanımefendi?" diye soruyor ve ben kadının İngilizce konuşup konuşmadığını merak ediyorum.

Ama kadın yüzü kızararak cevap veriyor: "Oh, çok nazıksınız. Teşekkür ederim, genç adam."

"Adım Maverick, rica ederim. Pencere kenarında oturmak ister misiniz? Hava çok güzel. Bunu görememek yazık olur."

"Pencerenin kenarında oturmak bana çok uygun, teşekkürler Maverick."

"Bu taraftan gelin." Çantalarını taşıırken kolunu uzatır ve kafede yavaşça ilerlerler.

Maverick, alışveriş çantalarını bir koltuğa koyar ve kadının oturması için sandalyeyi çeker. Kadın oturur ve derin bir nefes alır.

"Ne alırsınız hanımefendi?"

"Bir fincan çay alabilir miyim? Francine bugün öğle yemeği için lezzetli jambonlu ve peynirli kruvasanlarını yaptı mı?" diye sorar.

"Evet, yaptı. Bir tane ister misiniz?"

"Çok iyi olur. Teşekkürler genç adam."

"Rica ederim," diye cevaplar ve ayrılmak için dönerken, kadın onu geri çağırır.

"Brian'ım çok güzel çay yapardı, biliyor musun? Bu konuda oldukça titizdi."

Maverick ona geri döner. "Bana ondan bahsedin."

Kadının yüzündeki ifade, onun kendisine gösterdiği ilgiden ne kadar memnun olduğunu gösteriyor ve ben de onun konuşacak kimsesi olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

"Her zaman kişi başına bir kaşık çay yaprağı ve demlik için bir kaşık çay yaprağı koyardı. Asla daha fazla, asla daha az. Bu konuda komikti. Sonra tam olarak iki dakika demlenmesini beklerdi. Her zaman bir zamanlayıcı koyardı. Kurbağa şeklinde komik bir yumurta zamanlayıcımız vardı ve zaman dolduğunda alarm çaldığında, tıpkı bir kurbağa gibi *ribbit* diye ses çıkarırdı. Her zaman buna gülüp geçerdi."

"Kurbağa şeklindeki zamanlayıcı mı dedin? Daha önce böyle bir şey görmedim. Ben çocukken tavuk şeklindeki bir yumurta zamanlayıcımız vardı, ama sadece zil çalıyordu. Kurbağan hala duruyor mu?"

"Oh, o eski şey çok uzun zaman önce öldü," diyor gülerek.

"Vırak vırak. Çok komiksin," diyor Maverick.

"Torunum telefonumdaki zamanlayıcıyı nasıl kullanacağımı gösterdi, ama aynı şey değil."

"Çayınız hazır olduğunda kurbağanın *çıkardığı sesin* yerini hiçbir şeyin tutabileceğini sanmıyorum."

Kadın güldü. "Çay saatini daha da özel hale getiriyordu."

"Amy, dünyaya dön. Gel, Amy," diyor yanımdaki bir ses ve isteksizce dikkatimi sahneden ayırıp Pierre'in beni merakla izlediğini görüyorum.

"Üzgünüm, Pierre. Bir şey mi dedin?"

"Sana Montelac'ta her yıl düzenlenen Göl Işıkları Festivali'nden bahsediyordum, ama sen boşluğa bakmakla meşguldün," diyor Malveauxian dilinde.

"Üzgünüm," diye cevap veriyorum dalgın bir şekilde.

"Çok romantik."

Ona göz kırpyorum. "Ne çok romantik?"

"Göl Işıkları Festivali. Beni dinliyor muydun?" "Tabii ki. Kulağa çok hoş geliyor. Ne zaman?"

"Sadece birkaç hafta sonra. Bütün kasaba katılıyor."

"Öyleyse ben de katılacağım." Dikkatimi Maverick ve kadına geri çeviriyorum, hala eski dostlar gibi sohbet edip gülümsüyorlar.

Pierre bakışlarımı takip etti. "Mabel'e mi bakıyorsun?" "Mabel, Maverick'in sohbet ettiği yaşlı bayan mı?"

"Evet. Her hafta buraya gelir," diyor, gözlerini devirerek. "Dikkatli olmazsan, kulağını çınlatır. Arkadaşın sıkışmış gibi görünüyor."

Maverick'i izlerken, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Maverick gibi bir adamla daha önce hiç tanışmadım. Pierre'in dediği gibi, o sıkışıp kalmış biri değil. Tam tersine. Nazik ve tatlı biri, gününün bir kısmını yalnız yaşlı bir kadınla sohbet etmek için ayırıyor.

Öğle molası için önlüğümü çıkarırken, Maverick tezgaha geri dönüyor.

"Sen iyi adamlardansın. Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum ona.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor, jambon ve peynirle doldurulmuş kruvasanı maşa ile alıp tabağa koyarken.

"Mabel. Seninle konuşmayı çok seviyordu."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatır. "Bana Maple Falls'taki büyükanne mi hatırlatıyor. Televizyonundaki kanalları nasıl değiştireceğini bilmediğini söylüyordu, ben de mesaim bittikten sonra ona yardım etmeyi teklif ettim."

"Çok tatlısın."

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Her erkek böyle çağrılmak ister: tatlı," diye alay eder.

"Evet, öylesin. Tatlı ve nazıksın ve bence sen harikasın. Greg'den beni kurtardığın şekle bak. Bana kalacak bir yer sundun ve iş bulmama yardım ettin, o aldatıcı derecede yüksek ağaçtan inmeme yardım etmeni saymıyorum bile. Kabul et Mav: sen tatlı bir adamsın."

Ellerini teslimiyet işareti yaparak gülüyor. "Beni yakaladın."

Önlüğümü tezgahın altına sıkıştırıyorum. "On beş dakikalık molam var. Görüşürüz, Bay Tatlım."

Kafasını sallayarak gülüyor. "Görüşürüz tatlım."

Mutfağa doğru yürürken, geçen gün tanıştığımızda elimi sıkmak istemeyen güzel kadın tezgahın önüne gelir, gözleri Maverick'e dikilir.

Ve sonra onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Birkaç yıl önce Villadorata'da bir film galasında görmüştüm. O, küçük bir aktrislerden biriydi ve filmdeki rolü en azından küçük olmasına rağmen, sanki oranın sahibiymiş gibi kırmızı halıda dans edercesine yürüyerek geçmişti.

Bir aktris Montelac'ta ne arıyor? Maverick'le flört etmek dışında tabii.

Motivasyonumu analiz etmek istemeden, kapıdan içeri süzülüp, ikisi tarafından görülmeden onun söylediklerini duyabilecek kadar yakına duruyorum.

"Merhaba tekrar," diyor İngilizce, belirgin bir Ledonian aksanıyla. "Seni burada görmek ne güzel."

Söyleyiş şekli, Maverick'i iş yerinde bulmanın, basketbol sahasında balık bulmak kadar şaşırtıcı olduğunu ima ediyor.

"Giovanna. Bugün ne alırsın?" Maverick iş adamı gibi sorar. "Latte, değil mi?"

Giovanna, sanki Maverick çok komik bir şakanın sonunu söylemiş gibi güldü. "Bir café latte çok hoş olur, sevgilim, ama buraya bunun için gelmedim."

Hayatım mı?

"Geçen günkü küçük sohbetimizden beri seni düşünüyorum."

Köşeyi dönüp baktığımda, uzun, manikürlü tırnaklarıyla tezgahı tıklattığını görüyorum.

"Daha önce buraya geldiğimde açıkça söylemiştim. Seni akşam yemeğine çıkarmak isterim. Göl manzaralı harika bir restoran biliyorum. Çok özel bir yer."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Maverick, duruşu sertleşmişti ve bir anlık rahatlama hissettim.

Bekle. Rahatlamak mı? Maverick'in kiminle çıktığı ya da çıkmadığı neden umurumda olsun ki? O sadece ev arkadaşım, iş arkadaşım ve dostum. Aramızda en ufak bir romantik ilişki bile yok.

"Oh, bence bu harika bir fikir," diye karşılık veriyor Giovanna, menünün kenarıyla oynayarak. "Kaliteyi gördüğümde fark ederim, *gizlenmiş* olsa bile."

"Gizlenmiş" kelimesini, sanki Maverick için bir anlamı varmış gibi vurgular.

Ve sonra aniden, tam kalbimin ortasına bir yumruk yedim. Gizlenen benim.

Başka biri, Hollandalı turist Amy gibi davranan benim.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Acaba benden mi bahsediyor?

Maverick'i yakından izliyorum, kulak misafiri olduğum için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara iterek. Bu, daha büyük bir iyilik için ve Giovanna benden şüpheleniyorsa, bunu bilmem gerekiyor.

"Akşam yemeği iyi olur sanırım," diye cevaplıyor ve ben istemeden, kocaman bir fareye benzeyen bir çığlık atıyorum. Hemen uzaklaşıyorum, ikisinden biri bana bakarsa diye sırtımı mutfak duvarına dayıyorum, nefesim kesik kesik.

O kadınla randevuya mı çıkıyor?

Yani, anlıyorum. O bir erkek ve kadın da açıkça göstermekten çekinmediği kum saati vücuduyla bir tür seks tanrıçası gibi.

Ama neden bu beni rahatsız ediyor?

Ve en önemlisi, tanıştıklarında kimliğimi ifşa edecek mi?

Francine yanımdan hızla geçip sonra şaşkınlıkla bana dönüp bakar.

"Ne yapıyorsun?"

"Esniyorum," derim, kollarımı başımın üzerine kaldırıp esniyorum.

"Anlıyorum. Ara vermen iyi olur. Öğle yemeği telaşı başlamak üzere."

"Tabii ki."

Göl kenarına doğru yürürken telefonum çaldı. Arayan Max'ti.

"Neden arıyorsun?"

"En sevdiğin kardeşini selamlamak için ne güzel bir yol."

"Oh, bunun Max olduğunu sanmıştım, Alex değil,"

diye espri yapıyorum.

"Çok komik," dedi ciddi bir ifadeyle. Hindistan nasıl gidiyor? Himalayalar bugün özellikle Malveauxian mı görünüyor?" Telefonun diğer ucunda sırıltışını duyabiliyordum.

Kıkırdayarak güldüm.

Bekle. Malveauxian mı dedi? Yani, tabii ki benim Hindistan'da olmadığımı biliyor, ama hala Malveaux'da olduğumu nereden biliyor?

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun?" "Saray güvenliği."

"Ne?" diye bağırarak caddeyi baştan aşağı süzdüm.

"Sakin ol. Şaka yapıyorum. Seni Instagram'da bir gönderide gördüm."

Nefesim kesildi. "Ne? Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır! Bu olamaz. Max, çok dikkatliydim!"

Aklım, akla gelebilecek her türlü sonuca koşuyor: Her an kapı çalınacak ve Ulusal Muhafızlar tarafından eve sürükleneceğim ve babamla yüzleşmek zorunda kalacağım. Babam, eski saray zindanlarını yeniden kullanmaya karar verebilir ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma ve hayatımı kraliyet geleneğine bağlı kalmaya adayacağıma söz verene kadar beni orada tutabilir. Ya da ailem tarafından reddedilecek, sonsuza kadar ailemden uzaklaştırılacak ve "yaptıklarımı düşünmem" için dağların derinliklerindeki bir tür maksimum güvenli tesise gönderileceğim.

"Sakin ol, Ami. Başka birinin fotoğrafının arka planındaydın ve pembe önlüğün dışında tamamen siyah giyinmiş olduğun için seni ayırt etmek zordu."

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer. "Yani, Ulusal Muhafızlar beni almaya gelmeyecek mi?"

O gülüyor. *Gülüyor!* Tam kardeşim gibi.

"Ulusal Muhafızlar seni almaya gelmeyecek."

"Bu çok rahatlatıcı." Gölü gören bir bank bulup üzerine çöküyorum.

"Gizli Servis."

"Ne?!" diye bağırıyorum, birden dik oturuyorum ve bir aile ördeğinin dikkatini çekiyorum, ördekler bana bir bakış atıp panik içinde kanat çırparak uzaklaşıyorlar.

"Mizah anlayışın nerede kaldı kardeşim? Saraydan kaçarken mi unuttun?"

"Sen de, isteğin dışında eve sürükleneceğini düşünsen, mizah anlayışını kaybederdin."

"Kimse seni eve sürüklemeyecek."

"Kimin fotoğrafında beni gördün?"

"Villadorata'da birkaç kez karşılaştığım biri." "Bir kadın mı?"

"Elbette."

Gözlerimi devirdim. Bu kesinlikle kardeşim gibi. Alex'in izinden giderek Avrupa'nın en gözde bekârı haline geldi ve kadınların ilgisinden hiç de mahrum kalmıyor.

"Fotoğrafımda birlikte olduğum bu kadın kim?" "Giovanna Fiorelli."

Kalbim *bir an durdu*. "Birkaç yıl önce bir film galasında tanıştığımız aktris mi?"

"Aynen öyle. Senin küçük kasabanda yaşıyor."

Instagram'da hızlıca bir göz attığımda korkularım doğrulanıyor. Giovanna Fiorelli hem güzel hem seksi ve tamamen Max'in tipi... Ayrıca Maverick'in şu anda kafede konuştuğu kadın. Ve sadece bu da değil, az önce randevuya çıkmayı kabul ettiği kadın.

Bu durum bana fazla yakın geliyor ve rahatsızlık veriyor.

Onun fotoğraflarını kaydırarak, Montelac'ın şehir meydanında çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Giovanna'nın biraz dolgun vücut hatları yüzümü yarı yarıya kapatıyor. Düşük kesimli bluzuyla hayal gücüne pek yer bırakmadan vücut hatlarını sergiliyor. "Onu tanıyorum."

"Muhtemelen aynı etkinlikte tanışmışsındır."

"Hayır, yani evet. Demek istediğim, onunla burada, kafede tanıştım." "Hangi kafede?"

"Çalıştığım kafe." "Kafede mi çalışıyorsun?"

"Mesele o değil, Max. Mesele, onun burada olması ve beni hatırlayabileceği. Kimliğimi açığa çıkarabilir."

"Bu fotoğrafta kimse sana bakmayacak, kardeşim. Güven bana."

"Ama sen baktın. Babamın ya da adamlarından birinin beni fark etmesini engelleyen ne var ki?"

"Babamın Giovanna Fiorelli'nin fotoğraflarını benim kadar yakından inceleyeceğini sanmıyorum."

Haklı.

"Goth falan mı oldun?" diye soruyor. "Bu bir kostüm.

Saklanmak için kullanıyorum."

"Sen gotiklerin tam tersisin."

"Ondan fotoğrafı kaldırmasını istemelisin. Yani fotoğrafı. Böylece kimse onu yakınlaştırdığında beni kazara fark etmez..."

"Ben yakınlaştırmadım," diye itiraz eder, sözümü keserek. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Elinden geldiğince yakınlaştırdı. "Ama daha da önemlisi, neden pembe önlük giyiyorsun?"

İlk işimi ve burada geçirdiğim kısa sürede ne kadar çok şey öğrendiğimi düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. "Çünkü çalıştığım kafenin üniforması bu," diyorum gururla.

"Tekrar soruyorum, neden bir kafede çalışıyorsun? Sen bir prensessin, unuttun mu? Bu, iş tanımında yer alan bir şey değil."

"Sen anlamazsın." "Dene bakalım."

Dudaklarımı ısıırıyorum. Kardeşlerim arasında en yakın olduğum kişiler erkek kardeşlerimdir. Sofia benim için her zaman çok üstün ve kurallara çok bağlı biriydi — en azından Marco ile birlikte eski bir bilmeceyi çözmek için saraydan kaçana kadar öyleydi. Son zamanlarda çok daha iyi bir insan oldu. Alex ve ben her zaman yakındık, ama o karısı Maddie ile birlikte olmak için Malveaux'ya taşındı. En küçük ve evlenmemiş iki kardeş olarak, Max ve benim bu kadar sıkı olmamız çok doğal. O benim her koşulda yanımda olan arkadaşım ve ona her şeyi anlatırım.

Şey, neredeyse her şeyi.

"Şahsen ben Akdeniz'de bir yat seçerdim, ama neyse, senin tekneni yüzdüren şey. Anladın mı Ami? Tekneni yüzdüren şey?" "Pek de sofistike bir şaka değildi," diye alay ediyorum. "Ve ben o tür bir kaçış istiyorum. Buraya gelene kadar ne tür bir kaçış istediğimi hiç bilmiyordum. Sonra, gerçek insanların, sarayda sıkışıp kalmak yerine hayatlarıyla bir şeyler yapan insanların

gerçek insanların, sarayda sıkışıp kalmak yerine hayatlarında bir şeyler yapan, bizim gibi kukla gibi davranmayan insanların hayatlarının nasıl olduğunu görmek istediğimi anladım.

Max'in hareket ettiğini duyabiliyorum, muhtemelen çalışma odasındaki deri koltuklardan birine oturuyor. "Cidden, Ami. Bu gerçekten neyle ilgili? Pembe önlük giyen bir gotik olarak kahve yapmak ne kadar süre yenilik olarak kalacak?"

Asıl soru aramızda asılı kalıyor. *Prenses Amelia ne zaman aklını başına toplayacak?*

"Benim için önemli olan, her sabah gelip bana kalça eklemi iltihabından veya torununun bilim projesinden bahseden kadın. Saatlerce köşe masalarda oturan genç kız ve çikolatalı kek sipariş edip etmemesinden onun gününün iyi geçip geçmediğini anlayabilmem.

"Dün bir parti çörekleri tamamen mahvettiğimde Francine bana daha fazla hamur verip 'tekrar dene tatlım' dedi. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Büyük bir tepki görmeden başarısız olmaya izin verilmesi?"

"Sen her zaman başarısız olmana izin verildi. Aslında, sen..."

"Her zaman başarısız oluyorsun," diye onun yerine cümleyi tamamliyorum ve o gülüyor. "Max, çok tahmin edilebilirsin. Kışın bir konuşmada o sıkıcı yaşlı arşidükün adını yanlış telaffuz ettiğimde Fabiana Fontaine'in bir hafta boyunca bana 'Amaçsız Prenses' dediğini hatırlıyor musun? Babamın halkla ilişkiler ekibi, benim aslında diplomatik yeteneklerimden yoksun olmadığımı açıklayan bir açıklama yapmak zorunda kaldı."

"Ona Duke Duckface demiştin," diyor Max gülerek.

Çılgınlığımdan sonra kendine gelen gerçek ördeklerin gölde vaklayarak ilerlemesini izlerken burnumdan soluyorum.

"Senin savunman için söyleyeyim, o gerçekten biraz ördeğe benziyordu. Ayrıca, Fabiana Fontaine'in senin hakkında ne düşündüğünü dert etme. Hepimiz onun fikirlerinin kağıt israfı olduğunu biliyoruz."

"Mesele şu ki, Max, burada ben sadece benim ve birinin kahve siparişini karıştırdığımda, kimse monarşinin düşen standartları hakkında bir yazı yazmıyor. Genellikle Mav'ın yardımıyla başka bir tane yapıyorum."

O isme atladı. "Mav? O kim?" "Maverick Mitchell.

Ev arkadaşım."

"Bir erkekle mi yaşıyorsun? Adı *Maverick* mi?" Islık çalar. "Ami, babanın çok kızacağını biliyorsun."

"Bilmezse kızmaz. Ve romantik bir ilişkimiz yok, ya da senin ima ettiğin gibi bir şey. Biz arkadaşız."

"Arkadaş. Tabii." Max pek ikna olmuş gibi gelmiyor. "Senin kim olduğunu biliyor mu?"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Benim özümde kim olduğumu biliyor." "Yani ona söylemedin."

"Nasıl söyleyebilirim ki? O da herkes gibi beni 'Prenses Amelia' olarak yargılayacak. 'İyi' bir evlilik yapıp sonra sessizce ortadan kaybolmakla görevli, anlamsız bir prenses."

Bu sabah Maverick'in yaşlı bir adama sabırla pasta seçenekleri arasındaki farkı açıklamasını, Mable'in kocasının çay yapma hikayelerini dinlemesini düşünüyorum. Beni Greg'den kurtararak kalacak bir yer sunmasını düşünüyorum.

"O iyi bir adam, Max. Dürüst, düşünceli ve zeki." "Ve sen ona aşıksın."

"Sana söyledim, biz arkadaşız. Hepsi bu," diye ısrar ediyorum çünkü bu doğru. Arkadaşlık, ilişkimizin tümü. "Bana, kahve veya yemekle ilgili her konuda biraz zor bir öğrenme sürecinden geçen, tamamen yetenekli bir insanmışım gibi davranıyor."

"Mutlu görünüyorsun, Ami. Gerçekten mutlu, kameralara gülümsemek için zorla gülümsemeyen türden."

Boğazımda ani bir düğüm hissederek şaşkınlıkla nefesimi veriyorum. "Mutluyum. Hayatımda ilk kez, ailemizin mirasının bir uzantısı değilim, Max. Sadece sabahın erken saatlerini ve taze hamur işlerinin kokusunu çok sevdiğini keşfeden biriyim. Gün boyu prenses olmak zorunda olmayı özlemiyorum. Bak ne yaptım daha."

"Bana söyleyeceksin gibi hissediyorum."

"Ağaca tırmandım."

Nefesini tuttu. "Yasak olan ağaç tırmanışı. Annem kalp krizi geçirirdi."

"Biliyorum!" diye neşeyle cevap veriyorum. "Ve başka kuralları da çiğnedim." "Aptalca bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki yapıyorum! Bütün mesele bu!"

"Yeter. Seni kontrol etmeye geliyorum."

Harika. Çünkü bu durumda gerçekten ihtiyacım olan şey, aşırı koruyucu ağabeyimin gelip, kaçınılmaz paparazzileri de beraberinde getirmesi.

"Hayır! Gelemezsin Max. O zaman herkes nerede olduğumu öğrenir, kimliğim açığa çıkar ve Greg'in bir dolandırıcı olduğu ortaya çıktığı için büyük maceramı yaşamadan, hatta ateşli bir ilişki yaşamadan saraya geri dönmek zorunda kalırım."

"Greg mi? Dolandırıcı mı? Ami, bu güzel dünyada seni kontrol etmeye gelmemem mümkün değil."

"Lütfen yapma." Sesimde yalvaran bir ton duyabiliyorum. "Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde olduğuna göre, katılman gereken bir askeri tatbikat falan yok mu?"

Ama Max kararını vermiş. "Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim. Kılık değiştireceğim, kimse farkına varmayacak."

"Max!"

Ama artık çok geç olduğunu biliyorum. Kararını vermiş.

Hoşça kal diyerek telefonu kapatıyor ve ben telefonuma bakarak, Max her şeyi mahvedince ne olacağını ve Maverick'e bunu nasıl açıklayabileceğimi düşünerek kalakalmışım.

Bölüm 15

Ethan

Mutfağa geldiğimde, Amy tezgahın başında durmuş, yumuşak sabah ışığında bir parça tostı çiğniyor. Işık saçlarındaki parlaklığı yakalıyor ve bana dönüp baktığında, yüzünde nefesimi kesen bir gülümseme beliriyor.

"Günaydın," diyorum ve kahve makinesine doğru yönelirken, kendime yüzüncü kez onun sadece arkadaşım olduğunu, daha fazlası olmadığını söylüyorum.

"Günaydın, Mav," diye neşeyle cevap veriyor ve evet, kalbim bir an duruyor.

Sadece arkadaş olmak buraya kadarmış.

"İster misin?" diye soruyorum ve mutfak dolabından bir kupa çıkarıyorum.

"Çok iyi olur. Boş sabahımızı nasıl geçireceğiz? Hiç işten izin almadım, nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Kahveyi ölçüp dağıtıcının içine koyarken, sabahını benimle geçirme niyetinde olmasına gülümsememeye çalışıyorum. "Hiç izin almadın mı?"

"Aslında hayır. En azından böyle bir tatil yapmadım. Benim işimde, her zaman 'çalışır' durumdayız. Önümde, yapmam gereken hiçbir şeyin ve gitmem gereken hiçbir yerin olmadığı uzun bir sabah olması, oldukça keyifli geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum, çünkü bu günlerde ben de öyle hissediyorum. Tanınmış birisiysen ve insanlar senden bir parça almak istiyorsa, gerçek anlamda dinlenmek zor. Bazen zihinsel boşluk bulmak zor oluyor.

Kahveyi hazırlıyorum, su ve kahve telvesi karışımı kaynar sıcaklıkta koyu kahverengi bir sıvıya dönüşürken demlik gürültüyle kaynıyor. "Ne istersek yapabiliriz. Ama ağaçlara tırmanmak yok."

"Ama o eğlenceli değil miydi?"

"Eğlenceli" kelimesi, onu kollarımda hissettiğim duyguyu, kalbimin hızlanmasını ve o günden beri onu aklımdan çıkaramadığımı tarif etmek için kullanacağım kelime değil.

Ona bir fincan uzatırken tırnaklarını fark ettim. "Tırnakların turuncu olmuş, üstelik üzerinde küçük örümcekler mi var?"

Sanki böyle tırnaklara sahip olduğuna şaşırmış gibi elini kaldırıp inceliyor. "Cadılar Bayramı olmadığını biliyorum, ama her zaman turuncu tırnaklara ve üzerlerinde örümcekler ve örümcek ağları olmasını istemişimdir. Dün bunu yapmak için bir kit aldım. Annem bunu onaylamazdı." Yüzü ışıltılı ve ailesinin kurallarından birini daha çiğnemekten keyif aldığını anlayabiliyorum. "Ayakta yemek yememem de gerekiyor." Tostunu kaldırıp bir ısırık daha alıyor. "Şeref!"

"Bugün çok formundasın. Her zamanki gibi."

"Her gün, Mav. Her gün," diye cevaplıyor, gözleri parlıyor ve sanki bakışlarının gücü içime işleyip kalbimi sarsmış, midem bir anda boşalmış gibi.

Amy'nin hayata olan coşkusu, ilk kez karla karşılaşan bir köpek yavrusu gibidir ve buna kapılmamak imkansızdır.

Onu arkadaşım ve geçici ev arkadaşımdan başka bir şey olarak düşünmüyorum. Bana karşı bir şeyler hissediyorsa, o da arkadaş olarak. Daha fazlası değil. Bununla mutlu olmam gerekir. Son günlerdeki hayatımda, birinin bana yakınlaşmak istemesi konusunda samimi olup olmadığını asla bilemiyorum. Ama Amy'de yapmacıklık yok. İkinci bir amaç yok. O benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor, ben de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum.

Bu benim için yeterli olmalı, ancak ona karşı hissettiğim bu büyüyen duygularla mücadele etmek hiç de kolaylaşmıyor.

Kahvemi bir yudum alıp tezgaha yaslanarak, rahatmış gibi davranıyorum. "Bir fikrim var. Biraz daha kasabayı keşfedelim. Kafeden çok uzak olmayan bir kitapçı gördüm. Gidip bir bakalım mı?"

Güzel kahverengi gözleri büyür. "Okumayı seviyor musun? Maverick, bunu senin hakkında hiç bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Ben çok yönlü bir insanım."

Kıkırdar. "Görünüş ve zeka. Sen, dostum, tam bir paketsin. Hadi gidelim."

Bu iltifat göğsümde bir umut ışığı yakar ve ben de kahvemi yudumlayarak bu umudu silip süpürürüm.

İkimiz de kahvaltımızı yapıp giyindikten sonra kasabaya doğru yürüdük. Amy haklıydı, güzel bir sabahı ve yüzüme vuran güneşin ve aramızdaki rahat ve huzurlu atmosferin tadını çıkardım.

Francine'in dükkânının önünden geçiyoruz, sahibi dışarıda birkaç kadınla sohbet ediyor. Geçerken bize gülümsüyor ve el sallıyor.

"Pierre bana yakında burada düzenlenecek Göl Işıkları Festivali'nden bahsetti."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum. "Sen biliyor musun?"

"Evet, düzenli müşterilerden biri bana söyledi. Bu fenerleri göle bırakıyorlar, yüzlerce tane."

"Müdavimlere bu kadar zaman ayırman çok tatlı"

"

Omuz silkiyorum. "Francine's'te çalışmanın sevdiğim yanlarından biri de bu.

İnsanlar gerçek, biliyor musun?"

Bana gülümsüyor. "Ben de bu özelliğini seviyorum."

Kitapçıya varıyoruz. Kapısı koyu maviye boyanmış ve üzerinde altın rengi kalın harflerle "Unutulmuş Masallar" yazan bir tabela var. Kapının iki yanında, bazıları düzgünce dizilmiş, bazıları da dağınık yığınlar halinde duran, ciltli ve ciltsiz kitapların bulunduğu masalar var.

"Mav, burası harika!" diye haykırır Amy.

"Beğeneceğini umuyordum. İçeri girmek ister misin?" "Delirdin mi? Tabii ki isterim!"

Onun içeri girmesi için geri çekiliyorum. İçeride kitaplar ahşap raflarda yüksek yığınlar halinde duruyor, sanki biri yıllardır onları biriktirmiş gibi. Havada o belirgin

"yeni kitap" kokusu var, bir kitabı ilk kez açtığınızda sizi saran, içinde harika bir şeylerin olduğunu vaat eden o koku.

Burası, tıpkı Maple Falls'taki kız kardeşim Emmy'nin kitapçısı gibi, burada biraz zaman geçirmek istememi sağlayan rahat ve biraz da kaotik bir atmosfere sahip. Kendimi anında evimde hissediyorum.

Yaşlı dükkan sahibi, seyrekleşmiş gri saçları, kalın kaşları ve burnunda duran gözlükleriyle tam bir büyükbaba klişesi gibi görünen bir adam, bizi Malveauxian dilinde selamlıyor. Amy, kolunu koluma dolayarak cevap veriyor ve konuşurken "Amy" ve "Maverick" isimlerini duyuyorum.

"Benim adım Jeremiah Bellamy. Dükkanıma hoş geldiniz." Belli ki gururla, dolu rafları işaret ediyor.

Amy Malveaux dilinde cevap verdi.

Bana döner. "Ah, siz Amerikalıymışsınız," der İngilizce.

Ellerimi kaldırıyorum. "Suçluyum, efendim. Burada harika bir dükkanınız var."

"Teşekkürler, teşekkürler genç adam. Bu dükkanı ben de gençken açtım, saçlarım siyahken ve amacım kapımdan giren her kitabı okumakken."

"Peki okudunuz mu?" diye soruyorum.

Jeremiah Bellamy elini sallayarak reddeder. "Genç ve aptaldım. Şimdi sadece en iyi hikayeleri hatırlıyorum. En sevdiğim hikayeler hangileri biliyor musun?"

"Anlatın bize, Bay Bellamy," diyor Amy ve insanların söylediklerini dinlemeye ne kadar içtenlikle ilgi duyduğuna bir kez daha hayran kalıyorum. Herkese eşit davranıyor, hatta tamamen gereksiz flörtleri ve uzun, kalıcı bakışlarıyla şehvet düşkünü kokarca Pierre'e bile.

Evet, o hala sinirimi bozuyor.

"En sevdiğim hikayeler aşk hikayeleridir ve bakışlarından çok aşık olduğunu anlayabiliyorum," diyor, gözlerinin köşeleri kırışarak.

Beynim, sanki bana eski Yunanca Shakespeare oynamamı istemişler gibi kısa devre yaparken, boğazımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Çok aşık mı?

Bu kelimeler kafamın içinde yankılanıyor.

"Oh, biz..." diye başlıyorum, sesim boğuk çıkıyor ve tam o anda Amy, "Biz sadece arkadaşız, Bay Bellamy" diyor.

Amy'ye bakıyorum. Sanki bu eğlenceli bir şaka gibi sırtıyor ve sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi koluma tutunuyor.

Ben mi? Kalp atışlarım endişe verici bir hıza ulaştı ve boynumdan yanaklarıma doğru yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Cidden mi? Şimdi *kızarıyor* muyum?

Hollywood'un en güzel kadınlarıyla terlemeden aşk sahneleri çekmiş biriyim, ama şimdi burada, Amy'ye aşık olma düşüncesiyle gergin bir Viktorya dönemi kızı gibi kızarıyorum.

Bu, Amy'ye aşık olamayacağımı söylemek değil. Tam tersine. O, benim istediğim birçok özelliğe sahip, hatta daha fazlasına. Onun eğlenceli, enerjik ve dünyaya karşı merak dolu tavrını seviyorum. En sıradan günlük işlerle bile karşılaştığında yüzünün ışıldamasını seviyorum, sanki her şey onun için yeni ve heyecan vericiymiş gibi. Tabii ki, o aynı zamanda çok güzel ve çekici, ama tamamen doğal, Hollywood tarzı olmayan bir şekilde, bu da onu benim gözümde daha da güzel kılıyor.

O tam bir paket, bu kesin - ve tamamen ulaşamaz.

Bay Bellamy, kırışık eliyle itirazlarımızı eliyle savuşturur. "Gözler asla yalan söylemez, ağız itiraz etse bile."

"Bu ünlü bir kitaptan alıntı mı? Çünkü biz bunun için buradayız. Değil mi, Amy? Kitaplar," diyorum, bu garip konuşmadan bir an önce kurtulmanın bir yolunu ararken.

Amy yanımda kıkırdıyor. Görünüşe göre, benim rahatsızlığımı eğlenceli buluyor.

Kendine gel, Roberts. Bir savaş lordu oynuyorsun. Romantik hayalleri olan yaşlı bir kitapçı sahibiyse başa çıkabilirsin.

"Sadece arkadaşız," diyor, sanki "Los Angeles'ta uygun fiyatlı konut" diyen biri gibi, yani bize bir saniye bile inanmıyor. Gözleri yaramazlıkla parlıyor, bilgili gülümsemesi kendini beğenmiş. "Tabii ki öylesiniz."

Amy'nin kolundan kurtulup ona ne kadar sakin olduğumu göstermek için ona gülümserim ve "Mağazada İngilizce kitaplar var mı bakacağım" derim.

"İngilizce kitaplar bu tarafta," diyor Bay Bellamy ve beni mağazanın arkasına yönlendiriyor. "Seyahat kitapları, biyografiler, bazı iş kitapları ve en önemlisi romantik kitaplar var."

Oh, hay Allah.

"Teşekkür ederim, efendim," diyerek mağazanın köşesine doğru yöneldim.

Neden böyle tepki veriyorum? O yanlış bir sonuca varmış ve şimdi ben Amy ile ilişkimizin durumu hakkında varoluşsal bir kriz mi yaşıyorum? O haklı: biz sadece arkadaşız. Kostüm dükkanında tanışan ve şimdi rüyaların adını taşıyan bir yerde, göl kenarında bir evi paylaşan arkadaşlar. Tamamen normal bir arkadaşlık temeli.

Rafları incelerken kitapların sırtlarını okur ve ara sıra birini çıkarıp sayfalarını karıştırırım. Kafamı kaldırıp Amy'nin bir kitap alıp parmaklarını sırtında gezdirmesini izlerim. İlginç bir şey keşfettiğinde yüzü, Yılbaşı gecesi Times Meydanı gibi parlar.

"Mav!" diye sesleniyor ve keşke ona koşmak istemesem diyorum. Tabii ki koşuyorum.

"Orada ne var?"

Elinde, muhtemelen Malveaux dilinde yazılmış bir kitap ve meyvelerden keklere, kızarmış patateslerden şampanya kadehlerine kadar çeşitli yiyeceklerle donatılmış, lüks bir şekilde dekore edilmiş bir yemek masasının resmi var.

"Bu kitap gerçekten muhteşem, değil mi?"

"Güzel resimler var," diye cevap veriyorum.

Evet, bu onu bana aşık edecek. Güzel resimler.

Kitabı karıştırıyor ve farklı yiyeceklerin güzel fotoğraflarının bulunduğu sayfaları birer birer gösteriyor. "Hepsi ünlü Malveauxian yemekleri. Çok lezzetli tatlılar yapıyorlar ama," dükkânın içinde etrafına bakınıyor

dükkânın etrafına bakıyor ve sonra bana doğru eğiliyor, anında kalbim davul gibi çarpmaya başlıyor.

"Ama ne?" diye soruyorum, onun yumuşak dudaklarını öpmek, onu kendime çekip ona hislerimi söylemek, onun baş döndürücü kokusunu içime çekmek nasıl olurdu acaba diye merak ediyorum.

"Akıllı ol, Mav: Malveaux çayını asla içme. Ya da şampanyalarını, bu konuda," diye fısıldadı. "Korkunç şeyler."

Yutkunuyorum. "Anladım. Ama onların şampanyasını içmek için pek fırsatım olacağını sanmıyorum."

"Eğer içersen, içine biraz portakal likörü ekle. Kardeşim hep öyle yapar. O bu konuda çok zekidir."

"Neden bir kadeh şampanyaya portakal likörü eklesin ki?"

"Tadı daha iyi olsun diye, aptal," diye gülerek cevaplar, sanki bu dünyanın en bariz şeyiymiş gibi.

"Aileden bahsetmişken, küçük kız kardeşim memleketimde buna benzer bir kitapçı işletiyor. Tam bir kitap kurdu."

"Onu şimdiden çok sevdim. Nasıl biridir?"

Emmy'yi düşününce içimi sıcaklık kaplar. "Emmy harikadır. Komik, zeki ve tam bir kitap kurdu. Kitapçı işletiyorsan bu da normal sanırım."

"Sanırım bu çok yardımcı oluyordur."

"Ne tür kitaplar okumayı seversin?" "Bana güleceksin."

"Neden?"

"Çünkü herkes erkeklerin benim sevdiğim türde kitapları okumadığını bilir."

"Beyler?" Gülümsememi engelleyemeden soruyorum. Erkeklerle "beyler" diye hitap etmesi çok sevimli.

Ama sonra Amy'nin sevicecek her şeyini sevdiğimi fark ettim.

"Bilirsin. Siz. Erkekler."

"Doğru. Dur tahmin edeyim. Romantik kitapları okumayı seviyorsun." "Nasıl bildin?"

"Kız kardeşim, hatırladın mı? Romantik kitaplara biraz düşkün."

"Gördün mü? Emmy'yi şimdiden sevdiğimi söylemiştim. Benimle gel." Beni, tüm kitapların

Parlak renkli resimli kapaklar ve gömlek giymeyi unutmuş gibi görünen erkekler geçip gidiyor.

Bir tane alıyorum. Viking kıyafeti giymiş, omuzlarına dökülen uzun saçları ve parıldayan karın kasları olan bir adam var. "Bu senin tarzın mı?"

"Oh, Vikinglerden çok romantik hikayeleri severim. Sıradan insanların aşık olmasını anlatan hikayeleri okumayı severim."

Neden onun beni bu bölüme getirmesine izin verdim ki? Sanki evren, bu çöpçatan dükkanının sahibi varken, ona olan hislerimi ikiye katlamamı istiyor gibi.

"Sadece romantik romanlar değil. Hallmark Noel filmlerini de çok seviyorum. Hatta her Aralık ayında şömine başında kıvrılıp Noel filmleri maratonu yapıyorum. Eskiden Alex

—o filmlerden nefret ediyormuş gibi davranmasına rağmen—ama şimdi evlendiği için pek ortalarda yok, ben de köpeklerden biriyle izliyorum."

"Yeni karısı seninle film izlemesine izin vermiyor mu?"

"Maddie mi? Oh, o çok tatlı biridir. Alex'e ne yapması gerektiğini asla söylemez. Ama onlar burada, Malveaux'da yaşıyorlar. Onu çok özlüyorum."

"Bak ne diyeceğim, kış geldiğinde seninle birlikte Noel film maratonu yapacağım."

Gözlerini bana çeviriyor ve yemin ederim ki, gözlerinde bir şey var ki, belki, sadece belki, benim ona karşı hissettiklerimin bir parçasını hissediyor olabilir. Ama sonra bu his kayboluyor ve kalbim, sıcak hava balonu gibi yere çakılmış gibi sönüyor.

Garip bir tınlama sesi yaklaşıyor ve bakışlarımı Amy'den ayırıp, Bay Bellamy'nin bir çaydanlık, fincanlar ve fincan tabakları ile dolu bir tepsi tuttuğunu görüyorum. "Size çay yaptım," diyor gururla.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim Bay Bellamy," diyor Amy.

"Sizin için okuma köşesine koyayım, olur mu?" Küçük kadife kanepesi olan rahat bir köşeyi işaret ediyor.

"Çok nazıksınız," diyor Amy.

Tepsiyi yan sehpayaya koyar. "Oturun. İçkinizi için. Biraz kalın. Kitapçılar, sayfaların arasında harika şeyler olan yerlerdir."

Amy ona gülümser. "Kesinlikle haklısınız Bay Bellamy."

O, bana göz kırpmadan önce topallayarak uzaklaşıyor. Şimdi de bana *göz kırıyor mu?*

Nefesimi veriyorum.

"Çay ister misin?" diye soruyor Amy.

"Malveauxian çayı berbat demiştin."

"Öyle. Ama Bay Bellamy'ye kaba davranmak istemeyiz, değil mi?"

"Tabii ki hayır. İyi birine benziyor." İyi bir *çöpçatan*

"Bak ne diyeceğim. Sen bize çay doldur, ben de Malveaux tarzı klasik masallar bulayım. Onları birlikte okuyabiliriz."

"Kulağa... eğlenceli geliyor?"

Yine kıkırdadı, sesi tiz ve tatlıydı. "Eğlenceli olacak.

Bekle ve gör."

Amy masal bölümünü aramak için ayrılırken – ve bu mağazada bunun yarısı kadar yer kapladığını tahmin ediyorum – iki çiçek desenli fincana çay dolduruyorum ve kendimi oyuncak çay partisinde bir çocuk gibi hissediyorum.

Evet, bunun için de Emmy'yi suçlayabilirsiniz.

Gerçekten, kız kardeşim pek çok şeyden sorumlu.

Kadife koltuğa oturuyorum. Kitapçıları her zaman sevmişimdir, özellikle de kişilik dolu küçük, bağımsız kitapçıları. Los Angeles'ta onları ziyaret etmeye başladım. Sanırım bana evimi ve kız kardeşimin sevdiği kitapçı Falling for Books'u hatırlatıyorlar. Ama daha da önemlisi, bana kaçış imkanı sunuyorlar. Saatlerce kitapların içinde kaybolabilir, kim olduğumu ve dünyanın ne hale geldiğini unutabilirim. Herkesin peşinde olduğu, herkesin beni tanıdığını sandığı, çünkü sözde "güvenilir kaynaklardan" benimle ilgili makaleler okuduğu bu yeni yıldız olduğumu unutabilirim.

Dostum, o hayatı hiç özlemiyorum. Hollywood'da her şey maksimum görünürlük için hesaplanıyor, her gülümseme bir tür işlem.

Amy öyle değil. O gerçek. Otantik. Onda hiç yapmacıklık yok.

Bir yığın kitapla geri döner ve kanepenin yanına oturur.

"Çaya bolca şeker ekle," diye fısıldar. "Böylece neredeyse içilebilir hale gelir."

"Gerçekten ikna edici konuşuyorsun."

İkimizin fincanına da birkaç kaşık şeker ekler ve karıştırır. Bana fincanı uzatırken, "Teşekkürler anne" derim.

"Şimdi iç" diyor, rolüne uygun davranarak.

En kötüsünü bekleyerek bir yudum alıyorum. Tatlı ve yeterince güzel. "Beğendim," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Sen tuhaf birisin. Ya öyle ya da gizlice Malveauxian'sın."

"Beni yakaladın. Ben hiç de Amerikalı değilim."

O gülüyor ve harika bir sıcaklık hissi göğsümü kaplıyor.

İşte bu. Hayatımda eksik olan şey bu. Samimi biriyle, benimle birlikte olmaktan benimle birlikte olmaktan en az benim kadar keyif alan biriyle bu tür bir yakınlık.

Amy'nin gerçek adımı bile bilmediği ironisi bana da kaçmıyor.

Belki ona söylemeliyim? Belki de gerçek kimliğimi açıklamamın zamanı gelmiştir?

Nasıl tepki verecek? Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde yakınlaşmış olsak da, ona bunca zamandır yalan söylediğimi öğrenince nasıl tepki verecek?

Çayından bir yudum alıp yüzünü buruşturmasını izliyorum. Gülümsayarak başımı sallıyorum. "İstemiyorsan içmek zorunda değilsin."

"Bay Bellamy'yi üzmem istemiyorum," diye fısıldayarak cevap veriyor. "O çok iyi bir adam ve bize çok sıcak davrandı."

"Al." Bay Bellamy'nin bakmadığından emin olduktan sonra, başka bir müşteriyle ilgilendiğini görünce, Amy'nin fincanındaki çayı benimkine döküyorum.

"Mav! Ne yapıyorsun?"

"Sevdiğimi söylemiştim. Şimdi bana masalını oku."

"Bu benim çocukluk dönemimin en sevdiğim kitaplarından biri," diyor ve karla çevrili, kırmızı kadife giysiler giymiş bir kadının resmedildiği kitabı elinde tutuyor. "Adı *Kış Kraliçesinin Tacı* ve Ledonia'da çok popüler. Senin için tercüme edeyim mi?"

"Tabii."

Koltuğuna yerleşiyor, uyluklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Kraliyet ailesinin değerli tacı, kraliçenin korkunç bir kış sırasında tek başına donmuş dağlara girerek halkını kurtardığında nasıl yaratıldığını yüksek sesle okurken, yumuşak sesi beni sarmalıyor ve bakışlarım onun dolgun dudaklarında kalıyor.

Ona doğru eğilip o dudaklara yumuşak bir öpücük kondurmak çok kolay olurdu.

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başlar.

O okumayı bırakır ve ben gözlerimi onun gözlerine çeviririm. "Eğer hoşuna gitmiyorsa söyle," der.

"Oh, çok hoşuma gidiyor. Çok güzel anlatıyorsun."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, sanki benim onunla dalga geçtiğimden emin değilmiş gibi.

"Ciddiyim," diye onu rahatlatırım. "Bana hikayeyi anlatman hoşuma gidiyor ve çocukken bu hikayeyi sevmiş olman da onu daha da özel kılıyor."

Yüzü mutluluktan kızarır. "Küçükken bir gün o kraliçe olacağımı, donmuş dağlara gidip halkımı kurtaracağımı hayal ederdim."

"*Frozen* filmi gibi."

"İki hikayenin de kış mevsiminde geçmesi dışında, başka bir benzerlik olduğunu sanmıyorum."

Benim dizim de kış mevsiminde geçiyor, ama bu masaldan yüz kat daha alaycı — Amy ile burada geçirdiğim hayatımla Los Angeles'taki hayatım arasındaki fark gibi.

Dikkatini tekrar kitaba verir ve benim bakışlarım bir kez daha ağzına kayar, dudaklarının kelimeleri şekillendişişini izlerim, hayal ederim ... hayal kuruyorum ...

Bu saçmalık olmaya başladı. Ulaşılamaz bir kıza aşık, sivilceli bir ergen gibiyim, ona hislerimi söylemeye korkuyorum, onun da benim için bir şeyler hissetme ihtimalinin, Amy'nin o kraliçe olup donmuş dağlarda halkını kurtarması kadar düşük olduğunu biliyorum.

"Kraliçe Eleanora geri döndüğünde, büyülu kristaller gümüş beyazı saçlarına dokunmuş ve içinden yayılan ışıkla ayaklarının altındaki karı eritmişti. O günden itibaren,

Ledonia'nın kızlarından biri bu asla erimeyen kristallerden yapılmış Kış Tacı'nı taktığında, krallık en soğuk mevsimlerde bile sıcaklıkla kutsanacaktı — yaz güneşinin sıcaklığıyla değil, halkı için her şeyi feda edecek bir hükümdarın verebileceği daha güçlü bir sıcaklıkla." Amy, gözlerinde hüzünlü bir bakışla kitabı kapattı. "Ne düşünüyorsun?"

Sanırım sana aşık oluyorum.

Tabii ki bunu söylemiyorum. Bunu düşünmemem bile gerekir, çünkü burada sadece bir ay kalacağım. O bana arkadaşlıktan öte bir şey hissettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Bu yüzden, bunun yerine, "Güzel bir hikaye. Kid Amy'nin neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyorum" diye cevap veriyorum.

Yüzü düştü.

"Ne oldu?" diye soruyorum, yanlış bir şey söylediğimden endişelenerek.

"Yağmur yağıyor! Kafeye giderken sırlısıklam olacağız."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bir şimşek çakar ve etrafımızdaki dükkânı sert, beyaz ışığıyla aydınlatır, bir saniye sonra da gök gürültüsü duyulur.

"Vay canına! Çok şiddetliydi," diyorum.

"Fırtına dinene kadar burada kalmamız gerekebilir. Ceketimi getirmedim."

Ona gülümsüyorum. "Bana uyar. Bu kanepeler çok rahat. Biliyor musun, Washington eyaletinde de böyle fırtınalar olur. Kardeşimle aynı odayı paylaşırdık..."

"Dan."

"Dan," diye onaylıyorum. "Fırtınalara karşı stoik davranır, sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi davranırdı. Ben öyle değildim. Geceleri uyanırsam, genellikle kız kardeşim ve iki kedimizin de bulunduğu anne babamın yatağına tırmanırdım."

"Bir yatakta çok fazla canlı var. Dan tek başına dayanıyor muydu?"

"Evet. Sanırım en büyük çocuk olarak bir şeyleri kanıtlamak istiyordu. Büyük kardeşlerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Her şeyi tamamen kontrol altında tutuyormuş gibi görünmeleri gerekir, ama eminim onlar da bizim kadar korkuyorlardır."

"Bu daha çok Sofia'ya benziyor. Tamamen zıt biriyle evlendiği için artık yumuşamış durumda, ama hala o cesaretli tavrını koruyor. Ben cesur görünsem de görünmesem de umurumda değil."

"Çünkü sen kendin gibi davranıyorsun."

Başını eğip bana dikkatle baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Aslında bu, senin en sevdiğim özelliklerinden biri. Tanıdığım insanlar mı? Çoğu, insan olarak kim olduklarından çok nasıl göründüklerine önem veriyorlar. Başarılarını herkese duyurmayı seviyorlar. *Bana bakın! Ben inanılmaz biriyim!*" Chelsea, Dion ve Los Angeles'ta çevremdeki insanları düşünerek başımı sallıyorum. "Sen öyle değilsin. Sen gerçeksin. Sen sensin ve bunun için özür dilemiyorsun."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra dudaklarını sıkıca kapatıyor. Sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi, ama sonra vazgeçiyormuş gibi.

"Ne?" diye soruyorum, ama o başını sallıyor.

"Senin en çok neyi seviyorum biliyor musun, Mav?"

Umutlanmamak için burnumu kırııştırıyorum. "Yakışıklılığım ve çekiciliğim mi?" Şaka yapıyorum, hafife alıyorum.

O kıkırdar. "Tabii ki. Ben bir kadını. Senin en çok sevdiğim özelliğin, hiç sahte davranışların olmaması. Benim olduğum gibi olduğumu söylüyorsun, ama ben de *seni* tam olarak böyle tanımlardım."

Bir an, ikimiz de birbirimizin gözlerine dikkatle bakarız ve kalbim göğsümde çarpar. Ona söylemeli miyim? Gerçeği itiraf etmeli miyim? Ona gerçekte kim olduğumu söylemeli miyim? Bunca zamandır kimliğimi ondan sakladığımı söylemeli miyim?

Kararımı veriyorum. Yapacağım. Ona söyleyeceğim.

Sonuçları umursamıyorum. Ona güveniyorum ve gerçek beni tanımasını istiyorum. Artık saklanmak yok. Artık rol yapmak yok.

Derin bir nefes alıyorum. "Amy, sana bir şey söylemem gerek."

"Giovanna ile randevuya çıkmanla ilgiliyse, zaten biliyorum."

Ona göz kırpıyorum. "Biliyor musun?"

"Geçen gün konuşmanızı dinledim. Özür dilerim. Yanlış yaptığımı biliyorum, ama onun geldiğini gördüm ve neden dinlemek istediğimi bilmiyorum. Beni affedebilir misin?" Yüzü buruşur.

Onun kulak misafiri olma ihtiyacı hissetmesi, aptal kalbimi umutla dolduruyor. Ama sonra Giovanna ile akşam yemeğine çıkmayı kabul ettiğimi düşününce umudum yine sönüyor. Ona, sadece kim olduğumu bildiği için onunla çıkacağımı nasıl söyleyebilirim? Bu randevuyu, sırrımı saklamasını istemek için kullanacağım, muhtemelen onun benden istediği bir şeyle takas etmek zorunda kalacağımı bilerek.

"Affedecek bir şey yok," diyorum.

Yüz hatları gevşiyor. "Teşekkür ederim. Ve gerçekten üzgünüm. Aşk hayatın seni ilgilendirir."

Keşke bilseydi.

"Bu konuda," diye başlıyorum, Giovanna'ya hiçbir romantik ilgim olmadığını söylemem gerekiyor, ama Bay Bellamy sözümü kesiyor.

"Bana yardım eder misin genç adam? Yağmur yağdığında çatının bir kısmı hep sızdırıyor. Dışarıda fırtına var."

"Bu çok kötü," diye haykırır Amy. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Depoda birkaç kova var."

"Bize yerini gösterin," diyor Amy güzel gülümsemesiyle. "Mav?" "Tabii ki. Gidip kovaları getirelim."

Sızıntıların altına kovaları yerleştirip, kaçırdığımız yerleri silerek meşgulken, Amy'ye sırrımı paylaşma fırsatını kaçırdığımı düşünmeden edemiyorum.

Kariyerim boyunca, hissetmediğim şeyleri hissediyormuş gibi davranarak, başkaları tarafından yazılmış replikleri söyleyerek geçirdiğim gerçeğinde bir tür ironi var. Ama Amy ile birlikte olmak, hayatın basit şeylerini paylaşmak, yıllardır hissettiğim en gerçek şey.

Kendimi bulmam gerekirken, kostüm mağazasında tanıştığım gizemli kadına kalbimi kaptırıyorum. Yine de, yıllardır ilk kez birine aşık oluyorum. Oysa o beni sadece bir arkadaş olarak görüyor.

Bölüm 16

Amelia

Sessiz bir kraliyet yokluğu olarak başlayan olay, hiçbir şeye dönüşmedi. kısa birbir ulusal takıntıya dönüştü! Hashtag #WhereIsPrincessAmelia trend trend sosyal sosyal medya platformlarında dün dün Villadorata Üniversite öğrencileri saray kapılarının önünde doğaçlama bir oturma eylemi düzenledi. "Prensesimiz iç huzurunu bulabiliyorsa, biz de bulabiliriz" dedi Selena Selena Dupont dedi. poz çapraz iki yüz kadar benzer pozisyonda duran öğrenci arasında bacaklarını çaprazlayarak poz verirken.

Eğlenceli protesto, katılımcılar prensesin gerçekte nerede olduğu hakkında teoriler paylaşmaya başladıklarında hızla daha önemli bir şeye dönüştü.

Ve şimdi saray hediyelik eşya dükkanı, Prenses Amelia'nın hatıra eşyalarının tamamen tükendiğini, onun meşhur "Kural Bozan Prenses" kahve fincanlarının çevrimiçi olarak üç katı fiyata satıldığını, özellikle de bir grup yabancı devlet adamıyla birlikte ağaca tırmanırken çizilmiş karikatürünün bulunduğu fincanın satıldığını bildirdi.

Sadık kraliyet muhabiriniz, onun peşini bırakmıyor. takip ediyor.

Birkaç hafta önce Tleurbonne'da bir trene bindiği bildirildiğinden beri, Avrupa çapında birkaç "görölme" iddiası boşuna arayışlara yol açtı. Viyana'daki bir barista, prensesin geçen hafta kendisinden mocha kahve sipariş ettiğini iddia ederken, Monako'daki bir kitapçı sahibi, prensesin koyu renk güneş gözlüğü takarak bir sürü romantik roman satın aldığını iddia etti. Ancak muhtemelen en tuhaf iddia, Malveaux kırsalındaki bir çiftçiden geldi. Çiftçi, prensesin daha önce hiç görmemiş gibi bir tavuğa hayranlıkla baktığını gördüğünü bildirdi.

Tüm bunlar, kraliyet muhabirini, Prenses Amelia'nın şu anda bir dağın yamacında bağdaş kurup oturmuş, öğle yemeğinde vindaloo ve poppadom yediğine kesinlikle inanmamaya yöneltti.

Kraliyet basın ofisinin resmi açıklaması, "Majesteleri ruhani inzivaya çekilmiş durumda ve bu düşünme sürecinde mahremiyetine saygı gösterilmesini rica ediyor" şeklindedir.

Ancak bu kraliyet muhabiri buna bir saniye bile inanmıyor ve size söz veriyorum, Ledonia'nın iyi insanları. Bir şekilde gerçeği bulacağım.

Bunun için söz veriyorum.

Kraliyetle ilgili her konuda sadık ve güvenilir muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

#PrensesAmeliaNerede
#MeditasyonMuYoksaÖrtbas
Mı #AmeliaKaçtı

ANNEM HER ZAMAN, *bir prensesin görevi, insanların ondan beklediği gibi olmak olduğunu* söylerdi ve şu anda benim görevim, bu oldukça muhteşem pembe kafede bir kafe çalışanı olmak. Bu işte pek iyi olmadığımı kabul ediyorum, ama beni suçlayamazsınız. Daha önce hiç kahve yapmadım,

para ve kredi kartı makineleriyle uğraşmadım ve kesinlikle daha önce hiç insanlara hizmet etmedim.

Ama deneyim ve uzmanlığımın tamamen eksik olmasına rağmen, bu güzel kafede çalışmaktan oldukça keyif aldığımı fark ettim. Yapacak çok şey var. Çok çeşitlilik var. Peçeteleri katladım, masaları sildim ve müşterilere lezzetli görünen pasta, börek ve kek dilimleri servis ettim. Geçen hafta kendime süt duşu yaptıktan sonra kimse beni kahve makinesine yaklaştırmıyor, ama bir kez daha deneme şansım olacağını umuyorum. Sonuçta, bir kız öğrenmek zorundadır ve bunu iş yerinde öğrenmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Takım olarak çalışmanın oldukça harika bir yanı var. Müşteriler hep çok sevimli, her zaman gülümsüyorlar ve önemsiz şeyler hakkında sohbet etmek için zaman ayırıyorlar. Pierre son derece özenli ve yardımsever, bazen beni biraz fazla yakından izlediğini fark etsem de. Sanırım o da Maverick gibi benim işleri batıracağımdan endişeleniyor. Onları suçlamıyorum. Ama gerçekten, soğuk demlenmiş kahvenin sadece buzdolabında saklanan kahve olmadığını nereden bileyim? Mantıklı, değil mi? Kahveyi yaparsın ve sonra soğutursun, bu yüzden adı soğuk demlenmiş kahve. Ama görünüşe göre, bunu tamamen yanlış anlamışım.

Dahası, Giovanna Fiorelli hariç bu kasabada kimse tarafından tanınmamak -bu konuda başka bir şey duymadım ama- benim için tam bir keşif oldu. Burada Prenses Amelia değilim, unvanımın gerektirdiği kurallara uymak zorunda değilim. Burada sadece Amy'yim, işinde daha iyi olmak için çok çalışan ve her anının tadını çıkaran bir kafe çalışanı.

Mesai sonrası temizlik için bir görev listemiz var ve kafe kapandıktan sonra bu akşam sıra bende. Maverick, Giovanna Fiorelli ile randevusunda ve Pierre'in rugby antrenmanı var.

Tahmin edebileceğiniz gibi, hayatımda hiç temizlik yapmadım — tabii ki kendim hariç, ve ara sıra sarayın ahırlarında atların pisliğini temizledim. Ama bir kafeyi temizlemenin, dirgen ve kürek kullanmaya çok benzediğini sanmıyorum. Öncelikle at pisliği yok. En azından öyle umuyorum.

Francine gitmeden önce benden ne beklediğini açıkça söyledi, ben de tüm sandalyeleri ters çevirdim ve

masaların üzerine koyuyorum ve şimdi paspas ve kova kullanmayı öğrenmeye çalışıyorum. Yani, paspasın paspas kısmını kovaya batırmam gerektiğini anlıyorum. Bu kadar mantıklı geliyor. Ama kovanın üstünde nasıl kullanacağımı hiç bilmediğim garip bir dizi silindir var. Bu yüzden, paspası daldırıp karo zemine vurarak sabunlu suyu etrafa sıçratarak, onları tamamen kullanmaktan kaçındım.

Sanırım bu da işin bir parçası. Zemini sabunlu suyla ıslatıp sonra bir şekilde emiyorsunuz. Ama tamamen sırlıslam bir paspasla bunu nasıl yapabilirsiniz? Üstelik bu paspas, temizlemeye çalıştığım zeminden çok daha kirli görünüyor.

Önlüğümün arka cebinden telefonumu çıkarıp "paspas ve kova ile zemini temizlemek için nasıl kullanılır" diye Google'da aratıyorum. Sistemantik olarak bölümler halinde paspaslamam gerektiğini öğreniyorum.

İşe koyuluyorum. Yıpranmış eski paspası kovaya birkaç kez daldırdığımda, yerde oldukça büyük, sabunlu bir su birikintisi oluşuyor.

Telefonuma bir kez daha bakıyorum. Islak zeminin zamanla kuruyacağını söylüyor. Su birikintisine bakarken ağzımı büküyorum. Belki saç kurutma makinesi kullanmalıyım? Bu kesinlikle işe yarar, değil mi? Ama kafede saç kurutma makinesi olduğunu sanmıyorum.

Belki mutfak havluları kullanabilirim? Mutfakta bolca var.

Çay havlularının işe yarayacağına karar verdikten sonra, mutfak dolaplarından birinde temiz bir demet buluyorum. Dikkatlice, sabunlu su birikintisinin üzerine sererek bir tür çay havlusu patchwork yorganı oluşturunuyorum.

Geri çekilip yaptığım işi inceliyorum. Kendim söylemekten çekinmesem, oldukça güzel olmuş, mekana pembe dışında başka renkler de katmış. Maverick'in rahatlayacağından eminim. O, burayı kendi zevkine göre fazla pembe buluyor.

Kafeterya üniformasının bir parçası olan pembe fırırlı önlüğü giymiş halini düşününce kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. O kadar iri ve erkeksi ki, vücudu önlüğün kadınsılığıyla tamamen uyumsuz.

Ama Maverick'in ne kadar komik görüldüğünü düşünmek, bu zemini temizlememe yardımcı olmayacak. Elimdekilere yeniden odaklanmam gerekiyor. Su birikintisi artık tamamen çay havlularıyla kaplı. Şimdi tek yapmam gereken, bir sonraki bölüme geçmeden önce onları toplamak.

Bu işe koyulduğumda, her çay havlusunun sıırıslıkla olduğunu fark ettim ve onları topladıķça, kollarımdan damlayarak tekrar yere düşmeye başladılar.

Felaket! İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

Damlayan havluları koyacak bir yer ararken etrafa çılgınca bakınıyorum ve sonunda onları büyük bir saksı bitkisinin arkasına sıkıştırmaya karar veriyorum ve sabaha kadar kurummasını umuyorum. Akşama yeterince sıcak. Eminim çok kısa sürede kururlar. Tabii bir çay havlusunun kuruması ne kadar sürer, hiç bilmiyorum.

Prenses, hatırladın mı?

Bir bölümün yerini sildikten sonra, bir sonraki bölüme geçiyorum. Dudaklarımı ısıırıyorum. Bu, düşündüğüm kadar kolay değil. Keşke ayrılmadan önce sarayda Theresa ile bu tür işlerin nasıl yapıldığını konuşsaydım. O sıradan bir insan ve üstelik çok pratik. Yer silmek gibi basit bir işi nasıl yapacağını bilir.

Ona mesaj atmak için parmaklarım kaşınıyor. Ama yapamayacağımı biliyorum. Şu anda Hindistan'da olmalıydım, hayatımdaki seçimleri sessizce düşünmeliydim. Villadorata'daki saraydan sadece bin mil kadar uzakta bir kafede yerleri silmemeliydim.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Müzik. Saraydan ayrıldığımdan beri hiç müzik dinlemedim. Müzik, bu işi daha az sıkıcı hale getirecek.

Telefonumu arka cebimden çıkarıp bir çalma listesi arıyorum. Listemin en başında, Greg ve benim birlikte dinlememiz için hazırladığım bir "karışık kaset" var. Aşırı duygusal romantik şarkılarla dolu olan bu kaseti hemen siliyorum.

Bunu hatırlatmaya gerek yok.

Ama Greg'i bu görev için müzik listemin ilham kaynağı olarak kullanabilirim.

Bad Guy'ı ararken gülümsüyorum ve Billie Eilish şarkı söylemeye başladığında, bu şarkıyı Greg ve onun entrikacı tavırlarına adıyorum. Çok uzun zaman önce bir saray balosunda dans ettiğim valsini düşünüyorum. Tabii ki klasik müzikti, ama aynı ritimdeydi.

Mopun sapını ellerimde tutarak müziğe hafifçe sallanıyorum. Sonra ayaklarım valsini ritmini buluyor ve

o balo salonuna geri dönüyorum, paspasım, ailemin benimle dans etmem için ısrar ettiği o sıkıcı, çenesi zayıf, bencil aristokratlara göre oldukça daha iyi.

Onlara karşı bu paspası her zaman tercih ederim, çok teşekkür ederim.

Müzikal ara geldiğinde, mopu döndürerek bir elimi yana doğru uzatıyorum, gerçekten abartılı bir şekilde. Dans etmek iyi geliyor. Aslında harika. Hareket ederken, Bad Guy Greg'e karşı hissettiğim tüm duyguları kalbimden ve zihnimden uzaklaştırıyorum, bir-iki-üç, bir-iki-üç adım atarak, kendimi Ledonian kırmızı elbisemle balo salonunda dans ederken hayal ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kraliyet hayatım hakkında biraz hüzünlü hissetmeye başlıyorum. Garip, biliyorum, ama prenses olmanın her şeyinden nefret ettiğimden değil. Ailemi ve yaptığım hayır işlerini seviyorum. Hatta bazen büyük etkinliklerden bile oldukça keyif alıyorum, ama bunun tek nedeni, kraliçe olmadan önce Teksas'taki hayatıyla ilgili hikayelerle beni eğlendiren Maddie'yi görebilmem.

Gözlerimi kapatıp, paspasımın yakışıklı bir erkek olduğunu hayal ediyorum, içimde o kadar büyük bir heyecan uyandıran biri ki, kendiliğinden alev alma tehlikesi var. Hayallerimin erkeği. Uzun boylu, geniş omuzlu ve nazik gözlü, içinde kaybolabileceğiniz türden biri. Beni kucaklayacak güçlü kolları olan, ritmik valsimizle dans pistinde adımlar atarken beni kendine sıkıca saracak bir erkek. Hayata olan tutkumu takdir eden bir erkek. Benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu, hem iyi hem de kötü yanlarını anlayan bir erkek. Kim olduğumu anlayan ve dünyadaki konumumu bilmesine rağmen beni tamamen kabul eden bir erkek.

Beni anlayan bir adam.

Ve sonra aklıma bir yüz geliyor, o kadar net bir yüz ki, sadece bir kişi olabilir.

Maverick.

Keskin bir nefes alıyorum, gözlerim açılıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Maverick mi? *Maverick* ile dans etmeyi hayal mi ediyorum?

Ve sadece onunla dans etmeyi hayal etmekle kalmayıp, onunla büyük bir aşk yaşayıp, onun hayallerimin erkeği olmasını hayal etmek mi?

Dümdüz önüne bakarak, tanıştığımız günden beri ona karşı hissettiğim her şeyi gözden geçiriyorum. İlk başta, dükkânın içinden bana doğru ağır adımlarla yürürken ne kadar kararlı görüldüğüne hayran kalmıştım. Sonra, yakışıklı yüzü ve gizli derinlikleri ima eden derin mavi gözleriyle ne kadar etkileyici olduğunu fark ettim.

Sonra trende Maverick vardı. Bana valizimi taşımada ne kadar nazikti ve tren bizi kırsalın içinden geçerken nasıl da rahatça sohbet ettik.

Sonra buradaki ilk akşamımızdaki doğaçlama pikniği düşünüyorum, onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu, kendim olabileceğimi hissettiğimi. Elbette ona kim olduğum ve nasıl bir hayat sürdüğüm konusunda tamamen dürüst olamadım, ama buna rağmen, beklemediğim bir yakınlık hissetmeye başladım.

Ve beni ağaçtan kurtardığında çıplak göğüslü Maverick'i nasıl unutabilirim? Onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmediğimi sanmayın. Cidden, hiçbir erkek gömleği çıkardığında bu kadar yakışıklı görünmemeli. Bronzlaşmış karın kasları ve geniş omuzları, ince beline doğru daralıyor.

O zamandan beri, burada kafede birlikte çalışıyoruz ve o bana her zaman yardımcı oluyor. Nazik. Özenli. Çeşitli felaketlerim sırasında her zaman yanımda oluyor, asla yargılamıyor, aksine öğrenebilmem için hatalar yapmama izin veriyor.

Ve bu gece, Giovanna Fiorelli ile akşam yemeğine çıkıyor.

Onu Giovanna ile birlikte, göl manzarasına karşı romantik bir akşam yemeği yerken hayal ettiğimde midem hoş olmayan bir şekilde burkuluyor. Giovanna'nın elbisesinin bir beden küçük olduğu da şüphe yok.

Onun Giovanna Fiorelli ya da başka biriyle çıkması benim için önemli olmamalı, ama boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklık bunun aksini söylüyor.

Maverick'e karşı hislerim var mı? Romantik hisler? Onun sadece ev arkadaşım, iş arkadaşım, arkadaşşımdan daha fazlası olmasını istediğim anlamına gelen hisler?

Maverick benim büyük aşkım olabilir mi?

Bu düşünce beni nefes nefese bırakıyor.

Yanlış anlamayın, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ve o da göz alıcı birisi. Saraya dönmeden önce Maverick gibi biriyle kolayca bir ilişki yaşayabilirim. Bağlanmadan, eğlenceli bir ilişki.

Ama bir ilişki istemiyorum. Ne onunla, ne de başka biriyle.

Birinden gerçekten hoşlandığında hissettiğin o heyecan verici duygulardan çok daha derin bir şey istiyorum. Bu duygular ne kadar harika olsa da, daha fazlasını istiyorum. Aşık olmak istiyorum. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Alex ile Maddie'ye, Sofia ile Marco'ya bakıyorum ve onların sahip olduklarını istiyorum. Birbirlerine gizli gizli bakışlar atmalarını, birbirlerine gizli gülümsemeler göndermelerini izliyorum. Sanki ikisi için özel bir kulübe üyeymişler gibi, ikisi için yaratılmış küçük aşk balonlarında birlikte olmaktan mutluluk duyuyorlar.

Maverick benim için o adam olabilir mi? Yutkunuyorum, boğazım birden ısınır.

Benim orada olduğumu bilmediğinde bana nasıl baktığını gördüm. Kör değilim. Pierre kafede bana yardım ettiğinde kışkırdığını biliyorum ve o sabah kitapçada gözlerinin dudaklarıma takıldığını gördüm.

Ama bana karşı sadece çekicilikten daha fazlasını mı hissediyor? Çünkü çekicilik, olduğu kadar çabuk yok olabilir ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Maverick'ten çekicilikten daha fazlasını mı istiyorum? Ve eğer öyleyse, o da benimle bunu ister mi?

Kafamı sallayarak Maverick'in görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum. Müziğin beni sarmalamasına izin verip valsime geri dönüyorum, süpürgemden başka kimseyi hayal etmemeye çalışıyorum. Bu, valsi daha az romantik hale getiriyor ama kesinlikle daha az korkutucu da yapıyor.

Görkemli bir dönüş yaparken, kapıda bir silüet fark ettim.

Nefesimi tutuyorum. Biri geldi! Hem de sıradan biri değil. Dans partnerim olarak hayalini kurduğum, hatta belki daha fazlasını hayal ettiğim Maverick burada ve daha da kötüsü, dans ederken beni gördü. Beni dans ederken görmüş.

Bir paspasla.

"Randevuna gittiğini sanmıştım," diyorum biraz fazla neşeli bir sesle, umarım paspasla dans etmenin tamamen normal bir davranış olduğunu ve Giovanna ile randevuya çıkmasının benim için hiç sorun olmadığını ifade eden bir gülümseme takınıyorum.

Ama değil.

Belli ki.

"Hepsi bitti," diye cevaplar ve Giovanna ile olan randevusunu iki basit kelimeyle geçiştirir. Kahverengi bir kağıt torba kaldırır. "Sana Çin yemeği aldım. Köşeyi dönünce, bir pub'ın yanında bir yer var, orada quiz gecesi düzenliyorlar, hafta içinde gidebiliriz diye düşündüm. Ama sen... biraz meşgul görünüyordun?" Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür.

Kalbim güm güm atıyor.

Beni dans ederken görmüş.

Yüzümü çevirip, yanaklarım kızararak, yere paspas yapmaya odaklanmış gibi davranıyorum.

Bir saniye önce onunla dans etmeyi hayal ediyor ve benim için sadece heyecandan daha önemli bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyordum, bir saniye sonra o burada mı?

Ne kadar utanç verici.

"Oh, sadece yeri silmek için farklı teknikler deniyordum." Ve *hislerim olduğunu düşündüğüm adamın seksi bir kadınla randevuda olmasına kıskançlık duymamaya çabalarken.*

"Farklı teknikler mi? Öyle mi diyorsun? Yanlışsam düzelt beni, ama bana dans ediyormuşsun gibi geldi."

Ona bakmaya cesaret edemedi, sırtışının artık tam bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm.

"Sadece aptalca davranıyordum. Temizlik yaparken zaman geçirmek için yardımcı oluyor. Ben hep öyle buluyorum."

Hayatımda ilk kez temizlik yaptığımı söylemeyi ihmal ettim.

"Dans tekniği söz konusu olduğunda, Bay Mop açık ara önde," diyor.

"Öyle mi? Daha iyisini yapabileceğini görmek isterim."

"Benim paspasla daha iyi dans etmemi görmek ister misin?" "İsterim."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"İstersen vals yarışması diyelim."

Kafasını sallar. "Öyle bir şey yok."

"Maverick, bana korkak olduğunu mu söylüyorsun?" O gülüyor. "Korkak mı? Kaç yaşındasın sen?"

"Kaç yaşında olduğumu çok iyi biliyorsun." Mopu ona doğru salladım, sabunlu su bir kez daha odanın her yerine sıçradı.

"Hey! Üzerime sıçrıyor," diye şikayet eder, eliyle gömleğini siler.

Akşam yemeğimizi tezgahın üzerine koyar ve benden paspası alırken parmakları benimkilere hafifçe dokunur. Bu, kolumdan karnımın dibine kadar bir elektrik akımı gönderir.

Cızırtı. *Büyük* bir cızırtı.

Oh, başım belada.

"Maverick, Bay Mop ile tanış," diyorum hafifçe.

"Nasıl gidiyor, Bay Mop?" diyor ve bu kadar kolayca oyuna katılması beni gülümsetiyor.

"Ne tür müzik istersiniz?" Telefonuma odaklanmış gibi davranırken, bir yandan kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyor, diğer yandan damarlarımda dolaşan elektriği görmezden gelmeye çalışıyorum.

İyi gitmiyor.

"Muhtemelen bu değil," diye cevaplıyor.

"Neden olmasın? Sert bir adam olmadığını mı söylüyorsun?"

Kıkırdar. "Kesinlikle sert bir adam değilim. O daha çok kardeşimin alanı. Bana başka bir şey çal. Bundan biraz daha az yoğun bir şey."

"Tam da uygun bir şarkı biliyorum." Dua Lipa'nın *Levitating* şarkısını bulup çalmaya başlıyorum. Anında, şarkının akılda kalan ritmi kafeyi dolduruyor.

Maverick kaşlarını kaldırır. "Bu şarkı öncekinden çok daha hızlı."

"Meydan okumayı kabul ediyor musun?" Ona gülümserim, karşılıklı atışmamızdan büyük keyif alıyorum.

"Seni uyarıyorum, ben berbat bir dansçıyım,"

diyor. "Bu meydan okumadan kaçmaya mı

çalışıyorsun?" "Hayır. Sadece uyarıyorum."

Dans etmeye başlamasını bekliyorum, ama tek yaptığı orada durup paspas tutmak, muhtemelen az önce benim yaptığım kadar gülünç görünmek. "Ee? Ne bekliyorsun? Seyircilerin alkışlamasını mı?"

"Kesinlikle seyirciyi değil." Nefes alır, bir eliyle paspası tutar ve sonra hareket etmeye başlar, ama bu

Kesinlikle vals ya da tanıdığım başka bir dans değil. Daha çok depremde kalmış gibi, ara sıra belirgin hareketler ekleyerek sallanıyor.

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum ama işe yaramıyor. Bir kıkırdama kaçıyor, elim anında ağzıma gidiyor.

O durur. "Sana dans etmeyi beceremediğimi söylemiştim."

"Sen sadece... sallanıyorsun."

Ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırıyor, paspas sapını omzuna dayıyor. "Senin yaptığın türden dansı nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Amerika'da balolara gitmiyor musun?"

"Balo gibi mi demek istiyorsun? Benim için o birkaç yıl önceydi ve kesinlikle vals yapmadık."

"Neden dans etmediniz?"

"Çünkü 19. yüzyılda değiliz?"

"Herkes en azından vals yapmayı bilmeli." "Öyle mi?"

Gözleri parıltıyor.

En azından vücudunun bir kısmı bunu yapabiliyor.

"Sana göstereyim." Mopu almak için uzandığımda Maverick elimi tuttu. Teninin tenime değmesi, daha önce parmaklarımız birbirine değdiğinde üzerimde yarattığı etkiyle aynıydı ve nefesim kesildi.

Maverick bana şaşkın bir bakış attı. "Sen... Sen... Mopla dans etmek mi istedin?" diye sordu, açıkça utanmış ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu, ama elimi bırakmadığını fark ettim.

Hızlı bir karar veriyorum. Sonuçta, büyük bir macera yaşamak için saraydan kaçtım. Cesur olacağım. Maverick'in bariz erkeksi çekiciliğine rağmen ona karşı hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordum, ama şimdi göğsümde havai fişekler patlıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, yapmak istediğim son şeyin bir paspasla dans etmek olduğunu biliyorum.

"Senin yerine paspas seçersem kırılacağından eminim.

Peki, benimle dans eder misin, Maverick?" diye soruyorum.

Mop'u kovaya koyar ve ayağıyla iterek uzaklaştırır. "Bana ne yapmam gerektiğini göstermen gerekecek."

"Memnuniyetle," diye cevap veriyorum, sonunda ona benim bildiğim ama onun bilmediği bir şeyi gösterebileceğim için çok mutluyum. "Sol elini omzumun hemen altına, sırtımın üst kısmına koy," diye talimat veriyorum, bu adamın dokunuşunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bilmeme rağmen otoriter bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum.

Eli, sırtımı kaplayan tişörtün üzerine hafifçe konuyor ve parmaklarından ısı yayılıyor.

Boğazımı temizledim. "Şimdi uzattığım elimi tut." Kendi elimi omzuna koydum ve diğer elimi uzattım.

"Böyle mi?" diye soruyor, elimi eline alıyor.

Şu anda birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız ve onun odunsu, narenciye kokusunu içime çekmeden edemiyorum, elinin derisi benimkine karşı yumuşak ve sıcak.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor ve ben boynumu uzatıp, birdenbire ne yapacağımı bilemediğim duygular beslemeye başladığım bu iri yarı adamı yukarıdan aşağıya süzdüm.

Tabii, bariz olanın dışında. Ama onu öpemem. Yapamam! Sadece bu düşünce bile yanaklarımın tekrar kızarmasına neden oluyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Tabii ki öyleyim." Sesim istediğimden biraz daha keskin çıkıyor, bu yüzden sesimi yumuşatıp ekliyorum: "Şimdi hareket edelim. Sadece üç sayı. Bir-iki-üç, bir-iki-üç. Sen önce sol ayağınla öne doğru hareket et, ben de geriye doğru hareket edeceğim."

Harekete geçiyoruz, ilk başta biraz beceriksizce, boyu onu oldukça sırkak gibi yapıyor. Ama birkaç adım ve benim net talimatlarımdan sonra ritmi yakalıyoruz.

"Gördün mü? Başarıyorsun," diyorum, ama o benim ayağıma basıyor ve ben acı çekiyorum.

"Çok üzgünüm, Amy! İyi misin?"

"İyiyim. Kardeşim dans öğrenirken birden fazla kez ayağıma basmıştı. Tekrar denemeye hazır mısınız?"

"Bir uzvunu kaybetme ihtimaline razı olduğun sürece." "Şansımı deneyeceğim."

Maverick konsantre olmak için kaşlarını çatıyor, o inanılmaz mavi gözleri sanki basit bir vals değil de nükleer fizik açıklıyormuşum gibi tamamen bana odaklanmış durumda.

Ama birkaç yanlış adımdan sonra ritmi yakalamaya başladı ve Dua Lipa ile DaBaby'nin müziği ortalığı doldururken masaların arasında dans pistinde hareket etmeye başladık.

"Birkaç dakika önce dansın sadece yerinde sallanmak olduğunu düşünen biri için fena değil," diye alay ediyorum.

"Sallanmadım," diye itiraz ediyor.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diye cevap veriyorum ve gülümsüyoruz.

Çılgın şarkı biter, sanatçının daha yavaş, daha romantik *Anything for Love* şarkısına dönüşür ve aniden Maverick'e bu kadar yakın durmak, boş bir kafenin ortasında tek başıma durmak, çok yoğun bir his uyandırır. Fazlasıyla yoğun.

Kendimi toparlamak için geri çekiliyorum. "İşte vals böyle yapılır," diyorum, olabildiğince hafif bir sesle.

"Sanırım anladım. Bir, iki, üç, bir, iki, üç, bir, iki, üç gibi." Ellerini sabit tutarak adımları atıyor, görünmez bir partnerle dans ediyor.

"Aferin."

Onun hareketlerini izlerken, bu şeyin, birdenbire ortaya çıkıp beni elektrik çarpması gibi etkileyen bu şeyi, onun da hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Bu kadar güçlü bir şeyin karşılıklı olması gerekir.

Ama sonra, bu akşama kadar onun benim için sadece Maverick olduğunu, yeni arkadaşım, ev arkadaşım ve kafede birlikte çalıştığım iş arkadaşım olduğunu düşünüyorum. Bundan başka bir şey değil.

Şimdi? Şimdi o, arzu nesnesine dönüştü, sanki ben paspasla dans ederken hayalini kurduğum biri gibi.

Derin bir nefes alıyorum.

"Giovanna Fiorelli ile randevun nasıl geçti?" diye soruyorum, kıskançlık karnımda kıvranıyor.

Dans etmeyi bırakıp bana dönüyor. "Arkadaş kalmaya karar verdik."

rush of relief brings unexpected tears to my eyes.

"Arkadaşlar mı?" diye cevap veriyorum, kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak, ama yüzümün muhtemelen beni ele verdiğini biliyorum.

"Arkadaşlar," diye tekrarlar, gözleri yumuşak, ve ona olan hislerim tüm gücüyle göğsüme çarpar. Birkaç dans adımı daha atar ve bana gülümser. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Sanırım sana büyük bir aşık oldum, bu da senin mutlu bir şekilde farkında olmadan seni öpmek nasıl olurdu diye düşünerek tüm zamanımı geçireceğim anlamına geliyor.

Dudaklarımı cesur bir gülümsemeye kaldırıyorum, ona karşı hissettiğim bu yeni duyguları, kafe zemininde kağıt kadar ince bir hatıra haline gelene kadar bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Sen doğuştan yeteneklisin, Mav. Doğuştan yeteneklisin."

Bölüm 17

Amelia

Çin yemeği yiyip göl evine geri yürürken, uykusuz bir şekilde tavana bakarak yatarken ve ertesi günün geri kalanında kafede birlikte çalışırken, Maverick'i düşünmeden edemiyorum.

Onun sonsuz sayıda müşteriye kahve hazırlarken, her zaman hazır bir gülümsemeyle, onların hikayelerini dinlemek için zaman ayırırken onu izlerken, onun hakkında bildiğim her şeyi gözden geçiriyorum.

Onun Washington eyaletindeki Maple Falls adında tuhaf bir isme sahip küçük bir kasabadan gelen bir Amerikalı olduğunu biliyorum.

Los Angeles'ta yaşadığını ve pek sevmediği bir işi olduğunu, sahte insanlarla çevrili olduğunu biliyorum.

Kafedeki yalnız müşterilere karşı nazik olduğunu biliyorum.

En sevdiğim masalı ona okuduğumda, çocukça bulduğuna emin olmama rağmen beni dinlediğini biliyorum.

Bana temel yaşam becerilerini sabırla öğrettiğini biliyorum, örneğin çilekleri nasıl yıkayacağımı ve kendime süt köpüğü sıçratmadan kahve yapmayı.

Beni birden fazla kez kurtardığını biliyorum, tıpkı parlak zırhlı bir masal şövalyesi gibi.

Goth tarzıyla dayanılmaz derecede sevimli ve ortama hiç uymayan biri olduğunu, uzun boylu ve yakışıklı olduğunu, şimdiye kadar gördüğüm en öpülesi dudaklara sahip olduğunu biliyorum.

Bütün bunları biliyorum ve hepsi bir araya geldiğinde onu tanıdığım en mükemmel erkek yapıyor.

Hiç kimse Maverick'in sahip olduğu tüm niteliklere yaklaşamamıştır
'in

sahi Bu adama karşı hislerim olmasına
p şaşmamalı. Ve bu hisler her geçen gün daha
oldu da büyüyor.

ğu "Hazır mısın?" diye soruyor, dün gece dans ederken yakaladığı
tüm paspası elinde tutarak
niteli

kler

e

yakl

aşa

mad

l.

"Neredeyse."

"Neredeyse." Onunla göz göze gelmeden önce biraz zaman kazanmak için, baharat rafını yeniden düzenlemekle meşgul oluyorum. O gelmeden önce zaten düzenlemiştim bu rafı.

Çünkü Maverick'in o derin mavi gözlerine bakıp, orada yatan sıcaklığı görmek?

Hmm, *hiç de* iyi bir fikir değil.

"Sen işini bitir. Ben dans partnerini malzeme dolabına koyayım."

Ona bir bakış atıyorum. Kendi şakasına gülümsüyor, kaslı kollarını, göğüs kaslarını, geniş omuzlarını, karın kaslarını... kısacası her şeyini ortaya çıkaran daracık beyaz tişörtüyle inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. Kiskanılacak vücudunun her santimini mükemmel bir şekilde ortaya koyuyor. Tek söyleyebileceğim, hala pembe Francine önlüğünü giydiği için şükürler olsun, çünkü aksi takdirde kendimi kollarına atıp ona hislerimi itiraf edebilirdim.

"Tabii. Tamam," diyorum ve dikkatimi, kesinlikle yeniden düzenlemeye gerek olmayan baharatlara geri veriyorum - ama yine de bir kez daha düzenliyorum.

Onun yanında geçen son günü nasıl atlattığımı tam olarak bilmiyorum, ona karşı hissettiğim yeni duygular içimde bir giderden akan su gibi dönüp duruyor. Ve şimdi kapanış saati geldi ve göl evine geri dönüyoruz, orada sadece o, ben ve o dönen duygular olacağız.

Derin bir nefes alıyorum.

Neden sadece iş arkadaşım değil, aynı zamanda ev arkadaşım olan birine aşık olmak zorunda kaldım ki?

Ve ona gerçekte kim olduğumu bile söylemedim.

Maverick tezgahın arkasındaki yerimden geçip kapıyı kilitliyor. "Ön kapı ve pencereler kilitlendi. Arkadan çıkalım mı?" diye soruyor.

"Tabii ki," diyorum gülümseyerek.

Bu sadece Maverick. O benim arkadaşım. Daha fazlası değil.

"Önden buyurun, mademoiselle," diyor, saraydaki resepsiyon salonunda hiç de yersiz durmayacak bir reveransla.

"Teşekkürler," diyorum ve mutfakçı geçip arka kapıdan çıkıyorum.

"Bir şeyi unutmuyor musun?" "Ne?"

Cevap vermek yerine, kollarının belime dolandığını hissediyorum. Kalbim duruyor. *Ne oluyor? O...?* Ama sonra aşağıya bakıyorum ve önlüğümün uzun kayışını çözdüğünü görüyorum, sonra onu başımın üzerinden geçirip bana uzatıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, nefesimi kontrol etmeye çalışarak.

Önlüğümü bir çiviye asıyor ve arkamızdan kapıyı kilitliyor, sonra da parke taşlı sokaklarda eve doğru yürümeye başlıyoruz. O uzun adımlarla ilerliyor, ben de ona yetişmek için yavaşça yürüyorum.

Bu saatte her zamankinden daha kalabalık olan kasaba meydanına vardık. Bazıları kilise merdivenlerinde uzanmış, bazıları çeşmede suyla oynuyor, bazıları da güzel kasaba manzarasını arka plan olarak kullanarak selfie çekiyor.

"Turistler olmalı," diye mırıldanır Maverick, ama sözleri ağzından çıkar çıkmaz müzik başlar ve meydandaki birçok insanın benzer giysiler giydiğini fark ederim: yırtık kot pantolonlar, kafa bantları ve floresan renkli tişörtler.

Justin Timberlake, kemiklerinde hissettiği bir duyguyu anlatmaya başlar, akılda kalan ritim çınlar ve anında, meydanda dağılmış olan insanlar bir araya toplanır ve bize dönerek hep birlikte hareket etmeye başlarlar.

"Ne oluyor?" Maverick, benim tam olarak düşündüğüm şeyi söylüyor.

"Bu bir flash mob!" diyorum, heyecanla. "Bunları duymuştum ama hiç görmemiştım."

Şarkıcı şimdi bize dans etmemizi söylüyor ve ben de kendimi müziğin ritmine bırakıyorum, etrafımızdaki atmosfer elektrikleniyor.

"Harika değil mi?" diye Maverick'e soruyorum.

"Kesinlikle öyle," diye cevaplıyor, karakteristik bir şekilde kaşlarını çatarak.

Neden endişeleniyor ki? Bu bir flash mob, mafya değil. Şu anda dansçılar sıralar halinde, müzik etrafımızda yankılanıyor, ellerini sallayıp, sonra hep birlikte alkışlıyorlar ve ardından dönüyorlar. Sağa kayıyorlar, sonra sola kayıyorlar, yavaşça ikimize doğru ilerliyorlar.

Büyüleyici bir manzara. Herkes mükemmel bir uyum içinde, kıyafetleri de profesyonel bir dans grubu gibi görünmelerini sağlıyor.

"Daha önce böyle bir şey gördün mü?" diye soruyorum, müziğin ritmine göre bir yandan diğer yana sallanırken.

Kalabalığın içinde, diğerleriyle birlikte dans eden birini fark ettim. "Aman Tanrım. Bu Francine mi?"

"Nerede?" diye soruyor Maverick ve ben, floresan renkli etek ve beyaz gömlek giymiş, saçları normal hacminin iki katına çıkarılmış, kısa ve tombul patronumuzu işaret ediyorum. "Francine de bu işe karışmış mı?"

"Bak! Kitapçıdan Bay Bellamy!" diye bağıriyorum, onu müziğe göre sert hareketlerle dans ederken görüyorum, hareketleri küçük ve katı. "Belki de bu, her yıl düzenlenen bir kasaba etkinliğidir?"

"Olabilir mi? Yaklaşıyorlar." Maverick koruyucu bir şekilde kolunu omzuma atıyor ve ben bunun başka bir nedenden dolayı olmasını dilemeden edemiyorum.

Ona gülümserim ve çenesinin sıkı sıkı kapalı olduğunu görürüm. "Neden endişeleniyorsun?"

"Hiçbir şey. İyiyim," diye mırıldanıyor, ama sesi hiç de öyle gelmiyor. "Flash mobları sevmiyor musun?"

"Sadece... neden hepsi *bize* bakıyor?"

Dansçıları izliyorum. "Burada tek seyirci bizizdir belki. Hepsi bir şeye odaklanmaları mantıklı."

Maverick beni kendine doğru çekiyor, beni sert, kaslı vücuduna bastırıyor, ama ben bunu görmezden gelmeye kararlıyım ve bunun yerine gözlerimin önünde oynanan muhteşem gösteriye odaklanmaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar dansçılar etrafımızda yarım daire şeklinde yayılmışlar ve kendimizi duvara sıkışmış hissetmemek zor. Kelimenin tam anlamıyla, eczanenin dışındaki taş duvar sırtlarımızdan sadece birkaç santim uzakta.

Ve sonra, başladığı kadar ani bir şekilde müzik durur ve herkes, sanki iki şaşkın kafe çalışanı için mükemmel bir uyum içinde dans etmemişler gibi, rahatça dağılmaya başlar.

"Aman Tanrım," diyorum, iki dansçı daha fark ettiğimde, biri erkek, biri kadın.

Adam bana yaklaşır ve bana kırmızı bir gül uzatır, aynı anda kadın da Maverick'e yaklaşır ve aynısını yapar.

Sophia Lauren'e her zamankinden daha çok benzeyen, kıskanılacak derecede ince beline oturan geniş etekli Giovanna, Maverick'in yanağına bir öpücük kondurur ve karnımda acı verici bir düğüm oluşur.

"Güzel bir gül için güzel bir gül," diyor Pierre, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde gülü bana uzatırken.

"Teşekkür ederim." Kraliyet gezintilerinde insanlardan sayısız çiçek aldığım gibi, otomatik olarak çiçeği ondan alıyorum ve gözlerim Maverick'e kayıyor. Giovanna şimdi ona kendinden emin gülümsemesiyle gülümsüyor, içimde kasıp kavuran kıskançlıktan tamamen habersiz.

"Sen dikensiz bir güldün ve ben senin mükemmel eşinim," diyor, uzun siyah saçlarını geriye atarak omzunun yumuşak tenini ortaya çıkarırken.

Maverick, çiçeği biraz beceriksizce alırken ona gülümsüyor ve memnuniyetle söyleyebilirim ki, bu gülümsemesi gözlerine ulaşmayan türden bir gülümseme; bana attığı gülümsemeler gibi değil.

"Onu tuttuğunda beni hatırlayacaksın, değil mi?" diye sorar, utangaç bir şekilde ona bakarak.

Huh! Giovanna Fiorelli, deniz ürünleri büfesindeki aç bir kedi kadar utangaç.

"Beğendin mi?" diye sorar Pierre, dikkatimi Maverick ve Giovanna'dan uzaklaştırarak.

"Tabii ki beğendim. Çok güzel. Teşekkürler Pierre. Çok tatlısın." Gülü burnuma götürdüm ama kokusu çok hafifti.

"Bütün bunlar senin için, ne kadar özel olduğunu göstermek için, Amy," diyor Pierre, elimi eline alıp avucuma bir öpücük kondururken. Bu, endişe verici derecede samimi bir hareket ve ben elimi çekmemek için kendimi zorluyorum. Yıllarca süren kraliyet eğitimi, bu tür durumlarda içgüdülerimi reddetmeyi ve bunun yerine sıradan bir gülümseme takınmayı öğretti bana.

"Flash mob kesinlikle muhteşemdi. İkinize de çok teşekkür ederim," diyorum.

"Amy haklı. Sizler bunu başardınız," diyor Maverick. Kolunu omuzlarıma doluyor ve bu bana heyecan veriyor, ancak bunun sadece Giovanna'ya arkadaşlıktan öteye geçemeyeceklerini vurgulamak için yaptığından eminim.

Motivasyonu ne olursa olsun, bunu kabul edeceğim, ne kadar çaresizce gelse de.

Neyse ki Pierre elimi bırakıyor ve ben de nemli avucumu kot pantolonumun arkasına siliyorum.

"Hepsi senin içindi, Maverick," diyor Giovanna, ağır Ledonian aksanlı İngilizcesiyle.

"Pierre hepsinin *benim* için olduğunu söyledi," diyorum.

Dayanamadım. Avukatlarımla görüşün.

"Bu ikiniz için, Montelac'ın özel misafirleri," diyor Pierre kollarını açarak.

"Gerçekten mi? Tüm ziyaretçileriniz için flash moblar mı düzenliyorsunuz? Eğer öyleyse, çok yorulmuş olmalısınız," diyorum, bu dansa gerçekten ilgi duyarak. "Ama öte yandan, bu oldukça ilgi çekici bir turistik cazibe merkezi olabilir. Eminim ki insanlar dansınızı izlemek için Avrupa'nın her yerinden gelirdi."

"Biz... şey, bunu senin için yaptık," diye tekrarlar Pierre. Garip.

"Eh, harika bir iş çıkardınız çocuklar," diye başlar Maverick. "Ama gitmemiz gerek, değil mi Amy?"

"Doğru," diyorum, hala kolunu omuzlarımla etrafında tutmasının keyfini çıkararak.

"Göl evinde sana bu akşam pişireceğime söz verdiğim somon balığı var. Hatırladın mı?" diyor.

"Somon balığı. Tabii ki." Somon balığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Maverick'in Giovanna'dan uzaklaşmasını engelleyecek böyle önemsiz bir ayrıntıya takılmayacağım, ona Giovanna'dan hoşlanmadığını söylemiş olsa bile.

O da bir erkek, Giovanna ise çoğu erkeğin karşı koyamayacağı bir kadın.

"Tekrar teşekkürler, ikinize de. Harika iş çıkardınız. Gerçekten harika," diyorum. "Görüşürüz çocuklar," diye ekliyor Maverick.

Güvenli bir mesafeye geldiğimizde arkama bakıyorum ve ikisinin de bizi izlediğini görüyorum. Giovanna'nın yüzünde belirgin bir somurtkanlık var, Pierre ise... Şey, daha iyi bilmesem, kafası karışık gibi görüldüğünü söyleyebilirdim.

"O neydi?" diye sorar Maverick, kasabanın sınırına vardığımızda kahkahası gürültüyle çıkar.

"Birine hoşlandığını söylemenin çok karmaşık bir yolu mu?" diye gülerek cevap veriyorum.

"Ama bunu yapmak çok zaman alırdı. Pierre'in sana karşı bir şeyler hissettiği gün gibi açık olsa da."

"Daha önce bu konuda seninle aynı fikirde değildim, ama şimdi kanıtlar senin haklı olduğunu gösteriyor." Gülü kaldırıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ve Giovanna, ona gerçekten 'sadece arkadaş olalım' mesajını ilettiysen, bu mesajı kesinlikle almamış."

"Tabii ki ilettim," diye cevapladı, sesinde öfke vardı.

"Demek istediğim, onun İngilizcesi pek iyi değil ve senin de Ledonca bilmiyorsun, belki de çeviri sırasında bir şeyler kaybolmuştur?"

Kolu hala omuzlarımda ve durduğunda kolunu çekip gözlerime bakıyor.

Ona bakıyorum, kalbim bir anda hızlanıyor. "Bir şey mi söyledim?" diye soruyorum.

"Hayır. Şey... Ben..." diye başlıyor, ama Francine'in sesi onu kesiyor.

"Merhaba, siz ikiniz," diyor ve Maverick anında benden bir adım geri çekildi.

Hayır! Ne söyleyeceğini çok merak ediyorum! Tabii ki bana karşı aynı şeyleri hissettiğini söyleme ihtimali muhtemelen milyonda bir, ama bana karşı hisleri olabileceğine dair

, neredeyse algılanamayacak kadar küçük bir ihtimal olsa bile, bunu bilmem gerekiyor.

"Harikaydın, Francine," diye cevaplar adam nazikçe. "Sen gerçekten de sürpriz birisin. Birçok yeteneği olan bir kadın. Kafe sahibi ve dansçı."

Francine, iltifattan memnun olarak gülümser. "Sadece biraz eğlence, değil mi?"

"Çok eğlenceliydi. Çok sevdim," diye cevap veriyorum.

Francine ellerini birleştirip bize gülümser. "Çok sevindim! İkinizin de burada kendinizi rahat hissetmenizi istedik. Her gün böyle özel misafirler ağırlamıyoruz."

"Özel" kelimesini kullanışında, bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşündüren bir şey var.

Ama bu imkansız. Burada kimse kim olduğumu bilmiyor. Değil mi?

Maverick'e bakıyorum. Hayalet görmüş gibi solgunlaşmış.

"Ne kadar düşünceli bir kasabanız var. Hiçbir yerde bu kadar hoş karşılanmadım," diyorum, Maverick'ten gözlerimi ayırmadan.

Ona ne oldu böyle?

"En sevdiğimiz ziyaretçilerimiz için her şeyi yaparız," diyor Francine, bize el sallayarak veda edip caddeden yukarı doğru aceleyle uzaklaşıyor.

Maverick ve ben göl evine doğru yürüyüşümüze devam ederken, ona bakmadan edemiyorum. Giovanna'nın gülünü parmakları arasında çeviriyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

"Onu saklayacak mısın?" diye soruyorum, rahat davranmaya çalışarak ve başarılı olmayı umarak.

"Ne? Oh, bu mu?" Elinde bulduğuna şaşırılmış gibi güle bakıyor. "Muhtemelen hayır. Biraz abartılı, sence de öyle değil mi? Yani, bize o gülleri verdikleri şekilde."

"Oldukça abartılıydı," diye katılıyorum.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yürüdük, akşam karanlığı çökerken hava şaşırtıcı derecede aydınlıktı. Aramızdaki her santimetreyi, yan yana yürürken ellerimizin ara sıra birbirine değmesini çok net bir şekilde hissediyordum.

"Peki," diyor sonunda ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Francine bizi kesmeden önce söyleyeceği şeyi mi söyleyecek?

"Şu somon balığı
hakkında." Somon balığı.
Doğru.

"Gerçeği biraz abartmış olabilirim."

"Sen bilmiyorsun somon somon bekleyen evde evde
sordum soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Somon pişirmeyi bile bilmiyorum."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Markete uğrayıp başka bir şey alalım," diyorum.

Elimizde güllerle markete doğru dönerken, burada gerçekten
başımın belada olduğunu şaşırtıcı bir netlikle fark ediyorum. Çünkü bu
artık sadece bir hoşlanma değil.

Maverick Mitchell'a aşık oluyorum.

Okyanuslarca uzakta yaşayan bir
adama.

Gerçek hayatıma asla uyum sağlayamayacak bir adam.

Gerçek adımları ve nasıl yaşadıklarını bile bilmeyen bir adam.
yaşadıklarını bile bilmeyen bir adam.

Ama bana gülümsediğinde, gözlerinin köşeleri kırışıyor, tıpkı
Öyle olsa bile, bunların hiçbirini umursayamıyorum. Henüz değil. Bu
anın her şeyi bu kadar mükemmel, imkansız derecede doğru
hissettirirken olmaz.

Şimdilik kendime bunu izin vereceğim: bu macerayı, bu bağı, bu
duyguyu. Gerisi yarına kadar bekleyebilir.

Ya da belki ondan sonraki gün.

Bölüm 18

Ethan

Onu caddenin karşısında gördüğümde beynim bir anda çalışmayı durdurdu. Amy şort ve siyah bir tişört giymişti, saçları iş yerinde taktığı pratik at kuyruğu yerine omuzlarına dökülüyordu. Bana doğru yürürken saçları günün son güneş ışınlarını yakalıyordu, dalgalar halinde düşen saçları bir şekilde hem mükemmel bir dağınıklık hem de tamamen kasıtlı bir görünüm sergiliyordu. Zeytin rengi teni adeta parlıyordu, peki ya o gözleri? *Tanrım*. O gözler bir erkeği hiç çaba sarf etmeden en karanlık sırlarını itiraf ettirebilirdi.

Benim sırlarım karanlık olmayabilir, ama kesinlikle sırlarım var. Bakmıyorum da değil.

Ama aslında bakıyorum. Nefesimi veriyorum.

Resmi olarak bitti. Ben bittim. Kendine güvenen, sanki kaldırım onunmuş gibi ama bunu abartmaya gerek duymayan bu kadına aşık oluyorum. Kendini taşıma şekli inanılmaz derecede seksi ve o gün ağaca tırmandığında ve hislerim beni derinden etkilediğinde bunu nasıl fark etmedim diye merak ediyorum.

Kalbim, artık mücadele etmeyi resmen bıraktığım o saçma sapan çarpıntıyı yapıyor.

Ne kadar rahatsız edici duygular. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu güzel kızı kafamdan ya da kalbimden çıkaramıyorum.

Evet, "kalp" dedim. Onu inanılmaz derecede seksi bulabilirim, ama o sadece seksi olmaktan çok daha fazlası. O tam bir paket. Akıllı. Zarif. Eğlenceli. Konuşması kolay. İnsanlarda pek görmediğiniz bir yaşam sevinciyle dolu. En azından benim tanıştığım insanlarda.

Aklım Giovanna'ya gidiyor, Amy ile o kadar zıt bir kadın ki, sanki farklı gezegenlerden gelmiş gibiler. Birkaç gece önce akşam yemeğinde bir anlaşıma yaptık, ama sanki ruhumu satmışım gibi hissettim.

Tahmin ettiğim gibi, o da benim kim olduğumu tam olarak biliyordu ve bana kendisinin de bir aktris olduğunu söyledi.

Bu konuşmanın nereye varacağını biliyordum.

Bana, birlikte yaşayabileceğimiz şeyin sadece bir "gösteri aşkı" olmayacağını, çünkü beni gerçekten çekici bulduğunu söyledi. Ve bir gün onun için Rowan Thornheart kılığına girmeyi kabul eder miydim?

Mesele şu ki, hayatım boyunca yüzlerce Giovanna ile tanıştım. Birkaç fotoğraf için poz vererek onu yatıştırabileceğimi biliyordum, sanki bir çiftmişiz gibi görünecektik ve o da, eminim ki usta bir selfie çekicisi olduğu için, ilk birkaç fotoğrafı telefonuyla hiç vakit kaybetmeden çekti.

Benim buradaki zamanım bitene kadar fotoğrafları yayınlamamayı isteksizce kabul etti, bunun karşılığında ben de onun yaşadığı Ledonia'nın başkenti Villadorata'da daha fazla fotoğraf çekimi için hazır olacağıma söz verdim.

Yapmak zorunda kaldığımız şeyler.

Ama tuhaf bir şey söyledi. Montelac'a beni görmeye geldiğini söyledi ve ona burada olduğumu nereden bildiğini sorduğumda, kaçamak cevaplar verdi ve cevap vermedi. Tabii ki aklımdan en kötüsü geçti ve o zamandan beri biraz gerginim, sürekli paparazzileri kolluyorum.

En son ihtiyacım olan şey, burada olduğumu tüm dünyanın bilmesi, özellikle de bu işin sonu gelmeden önce Amy ile olabildiğince fazla zaman geçirmek istediğim için.

"Bana bakıyorsun," diyor Amy yaklaşırken, beni tamamen yakalıyor, siren kırmızısı rujlu, *merhametli* dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kalkıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Aslında iş hakkında düşünüyordum," diye yalan söylüyorum. "İş mi?"

"Evet. Sanırım az önce temizlik yaparken temizlik malzemelerini tezgahın üzerinde bırakmışım."

Aferin Roberts. Gerçekten aferin.

Hemen böyle saçma bir bahane uydurduğum için kendime tekme atmak istiyorum.

"Kontrol etmek için kafeye gitmek ister misin? Hemen köşede."

"Yok. Yarına kadar bekleyebilir. Gidelim mi? Sınav beş dakika sonra başlıyor."

"Hazır mısın?" diye soruyor, sokakta yürürken omzunu koluma hafifçe vurarak.

"İtiraf etmeliyim ki, testlerde pek iyi değilim, ama elimden geleni yapacağım. Ya sen?"

"Quizleri severim! Özellikle de üniversitede okuduğum Avrupa tarihi ile ilgili olanları. Ya da Taylor Swift ile ilgili olanları."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Swift hayranı mısın? Ben de seni sevdiğimi sanıyordum."

"Taylor'ı nasıl sevmezsin?" diye cevaplar, sanki ikisi birbirlerini ilk isimleriyle tanıyorlarmış gibi. "O yetenekli bir müzisyen, çok zeki ve hem kızlar hem de kadınlar için çok olumlu bir rol model. Asıl soru, onu neden sevmeyeceğin olmalı."

"O çok mainstream."

"Yani başarılı demek istiyorsun." Haklı.

"Evet, belki."

"Birini başarısı yüzünden sevmemek olmaz."

Bazı yayınların bana karşı sürekli olarak en kötü açıdan yaklaşmasını düşünüyorum. "Haklısın," diye cevap veriyorum.

Pub'a vardığımızda, mekan sıcak ve hareketliydi. Kırmızı halısından orman yeşili duvarlarına ve altın rengi süslemelerine kadar, Malveaux'da tipik bir İngiliz pub'ının nasıl olması gerektiğini tam olarak yansıtıyordu.

süslemeler. Barda sıralı bira muslukları ve duvarlarda eski zamanlara ait kasaba fotoğrafları var.

"Amy! Buraya bak!" Pierre, Francine ve Giovanna ile oturduğu masadan bize el sallayarak sesleniyor.

Huh. Acaba birbirlerini nasıl tanıyorlar?

"Francine'in ekibine katılalım mı?" diye soruyor Amy.

"Kendi takımımızı kurabiliriz. Sadece sen ve ben?" diye öneriyorum.

"Ama daha büyük bir grup olunca daha eğlenceli olmaz mı? Ayrıca, etrafa bir bak. Diğer takımların hepsinde en az altı kişi var. Bu şeyi kazanmak için mümkün olan en iyi şansa sahip olmak istiyoruz."

"Bu kadar rekabetçi olduğunu bilmiyordum."

"Benimki gibi bir ailede rekabetçi olmamak imkansız. Hadi." Elimi tutup kalabalığın arasından Francine'in masasına doğru götürüyor. Bana dokunması hoşuma gidiyor, onun için hiçbir anlamı olmadığını bilsem de. O sadece benim arkadaşım.

Ama ben onun çok daha fazlası olmasını istiyorum.

Kendimi yakalıyorum. O daha fazlası olamaz. Yakında hayatıma geri dönmem gerekecek ve Amy, burada geçirdiğimiz zamanlar ve aramızdaki her şey anılara dönüşecek.

Ama daha fazlasını istediğimi biliyorum. Çok daha fazlasını.

"Geldiğinize çok sevindik," diyor Francine masaya vardığımızda.

"Amy, gel yanıma otur," diyor Pierre, saçlarını yüzünden geriye itip ona sanki seksi bir silahmış gibi göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor. Cidden, bu adam bir tıraş losyonu reklamında oynamalı, tercihen buradan çok uzaklarda çekilen bir reklamda.

Evet, yeni arkadaşım Kıskançlık bir süreliğine geri geldi.

Bu çok garip çünkü şimdiye kadar hiç kıskançlık duymamıştım. En azından bir kadın yüzünden. Ve şunu söyleyeyim, bu duyguyu hiç sevmiyorum.

Her ne olursa olsun, Pierre'in kazanmasına izin vermeyeceğim. Ne bu gece, ne de Amy ile.

"Bu koltuklara oturacağız," diyerek Amy için bir sandalye çekiyorum. Amy, benimle Francine arasında, Cologne Commercial'ın tam karşısında, güvenli bir şekilde oturacak.

Amy'nin yanına oturdum ve hemen koluma bir elin dokunduğunu hissettim.

"Yanımda oturmanı çok seviyorum," diyor Giovanna, yaklaşarak.

Amy'yi Pierre'den uzak tutmak için, kendimi yine Giovanna'nın başını belaya sokan bir duruma soktum.

"Bütün gece birbirimizin kulağına tatlı sözler fısıldayabiliriz," diyor.

Ona gülümsüyorum.

Olmaz, bayan.

"Uzmanlık alanın nedir, Giovanna?" diye soruyorum.

60'ların Bond kızları gibi "aşk yapmak" gibi bir cevap vereceğini bekliyorum, ama o bunun yerine "20. yüzyılın Ledonya tarım ve bahçecilik uygulamaları" diyor.

İnanamadan ona bakıyorum. "Bu oldukça spesifik bir konu."

"Bu çok ilginç bir konu. Tıpkı senin gibi, Maverick Mitchell." Ve yine açıkça flört etmeye başladık.

Ona anlamlı bir bakış attım, ama o sadece bana sırtıtarak baktı. Biraz daha yaklaştım ve fısıldayarak, "Anlaşmamız var, hatırladın mı?" dedim.

"Oh, hatırlıyorum," diye

mırıldanıyor. "O zaman biraz

rahat bırak, tamam mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Ben sadece kendim gibi davranıyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden dikkatimi başka yere çevirdim. "Uzmanlık alanın nedir, Francine? Çok bilgili olduğun bir alan var mı?"

"Ben mi? Umarım kolay sorular olur. Üniversiteye falan gitmedim," diyor.

"Hayatı anlamak için üniversiteye gitmenize gerek yok," diyor Pierre ikna edici bir şekilde. "Ben gitmedim ve her şeyi oldukça iyi anladığımı düşünüyorum." Amy'ye, Giovanna'nın bana attığı bakışlara çok benzeyen bir bakış atıyor.

Sanki flört masasına rastlamışız gibi, burada tek kural sözlerinle, gözlerinle flört etmen ya da

Giovanna ile yaşadığım gibi, koluma uygunsuz bir şekilde yaslanarak flört etmek.

Onu çekip uzaklaştırıyorum ve bunun yerine ellerimi masanın üzerine koyuyorum, dirseklerimi yanlarıma sıkıştırıyorum. Dan'ın beni boğuşmaktan korumak için bedenimi kapatarak yeniden çocuk gibi hissediyorum. O her zaman benden daha iri, daha büyük ve daha güçlüydü, bu yüzden hiç kazanamadım.

"Peki ya sen, Amy? Özellikle bilgili olduğun bir konu var mı?" diye sorar Francine.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, silindir şapkalı ve çok parlak bir ceket giymiş biri mikrofona dokunur. "Bu şey çalışıyor mu?"

"Evet!" diye bağıırıyor birkaç kişi.

"Oh, başlamak üzere," diyor Giovanna, sevinçle ellerini çırparak.

"İyi akşamlar bayanlar ve baylar, Winchester Arms'ın Bilgi Yarışması Gecesi'ne hoş geldiniz!" diyor yarışma sunucusu.

İnsanlar alkışlayarak tezahürat yapıyor. "Popüler bir etkinlik" diyorum.

"Bu kasabada pek fazla etkinlik yok, bu yüzden herkes Quiz Gecesi'ne katılıyor. Neredeyse bir din gibi," diyor Francine.

"Bu gece, Avrupa Kraliyet Aileleri: Tiaralar, Skandallar ve Gizli Yaşamlar konulu bir quiz yarışmasına katılacaksınız!"

Oda mırıldanmalarla doluyor, biri "Ama ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağıırırken, bir diğeri "En sevdiğim konu!" diyor.

Koltuğuma yaslanıyorum. "Bu quizde tamamen işe yaramaz olacağım."

Amy aniden sandalyesinde kaskatı kesildi.

"İyi misin?" diye soruyorum, ona doğru eğilerek. Yüzü solgunlaşmış.

"Muhtemelen Avrupa kraliyet aileleri hakkında hiçbir şey bilmiyordur. Merak etme tatlım," diyor Francine, Amy'nin kolunu okşayarak. "Sana yardım ederiz. Değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben de onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, skandallar ya da taçlar hakkında ise hiç bilmiyorum."

Amy bana tuhaf bir bakış attı. Ne yapacağımı bilemedim.

"Peki ya Ledonia kraliyet ailesi?" diye sorar Pierre ve Francine ona sert bir bakış atar. Nedenini bilemiyorum.

"Hayır. Ben Amerikalıyım," diye açıklıyorum, ki bu Ledonian kraliyet ailesi hakkında pek bir şey bilmememin tamamen makul bir nedeni olduğunu düşünüyorum. Neden bileyim ki? Kendi ülkemizde yeterince sorunumuz var, aşırı ayrıcalıklı bir aileden doğmuş bir grup zengin insanın günlük hayatında neler yaptığını dert etmeye vaktimiz yok.

Amy'ye bir kez daha bakıyorum. Hâlâ çıldırmış gibi görünüyor. Rekabetçi olduğunu söylemişti. Belki de Avrupa kraliyet aileleri hakkında benim kadar bilgisi vardır ve testleri çok ciddiye alır?

"Sanırım ben gideceğim," diyor.

Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Gitme. Eğlenceli olacak. Göreceksin."

"Gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Pierre, arzuladığı kişinin kalmayabileceği düşüncesiyle sarsılır. "Kalmalısın. Sana bir içki ısmarlayayım. Şarap ister misin?"

"Bilmiyorum," diyor Amy, hiç de Amy'ye yakışmayan bir şekilde bir
şekil Ne oldu ona?

de "O zaman şarap olsun," diyor Pierre masadan kalkarken.

cevap Bana içki ikram etmediğini fark ettim. Ama neden etsin ki?

p

veriy

or.

O benim en büyük hayranım sayılmaz.

"İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Ama nedenini söyleyebilir misin?"

Amy cevap veremedi, quiz sunucusu "İlk turun ilk sorusu genel kraliyet bilgisiyle ilgili" diye başlıyor. "Hangi Avrupa monarşisi, MS 900 yılına kadar uzanan, dünyanın en eski, kesintisiz kalıtsal monarşisi olarak kabul edilir?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum.

"İngiltere mi?" diye sorar Francine.

"Bence Monako olabilir," diyor Giovanna. "Monako benim ruh hayvanım," diyor.

Bir ülke ruh hayvanı olabilir mi?

"Orayı çok seviyorum. Sen sevmiyor musun, Maverick? Kumarhaneler muhteşem," diyor.

"Hiç gitmedim," diye cevap veriyorum.

"Seni oraya götürürüm," diyor.

Evet, ben almayayım.

"İngiltere diyelim," diyor Francine ve cevabı masanın üzerindeki test kağıdına yazmaya başlıyor.

Amy bana yaklaşıyor ve ben onun kokusunu alıyorum, vanilya ve çiçeklerin büyüleyici bir karışımı ve... *onun kokusu*. "Danimarka."

"Danimarka mı? Emin misin? Orada kraliyet ailesi olduğunu bile bilmiyordum," diyorum sessizce.

"Eminim," diyor basitçe. "O zaman neden söylemiyorsun?"

"Söyleyebilir misin?"

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. Bu hiç Amy'ye göre değil. O daha çok *sirenleri çalarak hücum eden* türden biridir, birdenbire dönüştüğü bu küçük fareye benzemiyor. Ama belli ki bir şey onu çok sarsmış ve benim en son istediğim şey onu üzme.

"Danimarka," diyorum Francine'e. "İngiltere değil."

"Danimarka. Tabii ki. Haklısın Maverick," diye cevaplar Francine ve kağıtta "İngiltere" yazan yeri çizip yerine "Danimarka" yazar.

Amy'ye doğru eğildim. "Buradaki herkesin İngilizce konuşması tuhaf değil mi?"

"Sanırım," diye cevaplar.

"İyi olduğundan emin misin? Garip davranıyorsun." "İyiyim," diye cevaplar, ama sesi hiç de öyle gelmez.

"İkinci soru: Monako Prensi Rainier III'ün 1956'da hangi Amerikalı aktrisle yaptığı evlilik 'yüzyılın düğünü' olarak adlandırıldı ve 30 milyon kişi tarafından izlendi?" diye sorar quiz sunucusu.

"Kesinlikle Grace Kelly," diyor Giovanna kendinden emin bir şekilde, Pierre ise Amy'nin önüne bir kadeh kırmızı şarap koyuyor.

Amy hemen bir yudum alır, sonra bir yudum daha.

Kesinlikle çok heyecanlıdır.

"Grace Kelly olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar Pierre, yerine otururken.

"Çünkü Monako'da bir süre kaldım ve ülke hakkında çok şey biliyorum, Grace Kelly'nin prensle nasıl evlendiği de dahil," diye cevaplar Giovanna.

Amy'ye yaklaşıp, yakınlığının tadını çıkarırım. "Doğru mu?" diye fısıldayarak sorarım ve o başını sallar.

"Grace Kelly," diye cevaplar, sesi çok kısık.

Kolumu sandalyesinin arkasına doladım ve omzunu sıktım. Bana baktı, yüzü bembeyazdı, ben de "Hasta mısın?" diye sordum.

"Hayır, hasta değilim. Sadece... Burası sıcak mı? Yoksa bana mı öyle geliyor?" diyor, konuşması hızlanıyor.

"Bence sıcak. Bu kadar insan varken şaşırtıcı değil, sanırım."

Sınav sorumlusu başka bir genel kültür sorusu duyurur, bu sefer Ledonia'daki Villadorata sarayında kaç oda olduğu sorusudur ve Amy bana yine fısıldayarak cevabı söyler.

Bu durum ilk turun geri kalanında da devam eder ve turun sonunda o şarap kadehini tamamen bitirir, ben de ona bir tane daha ısmarlamayı teklif ederim.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," diyor.

"Neden benimle bara gelmiyorsun, sana bir soda ısmarlayayım?" diye teklif ederim.

"Tamam."

Bara doğru ilerleriz ve sipariş vermek için sırada bekleriz. Bu fırsatı değerlendirip ona tekrar sorarım.

"Bak, eğer hoşuna gitmiyorsa eve dönebiliriz."

"Sadece..." Dudaklarını ısıyor ve kalbim ona acıyor. Belli ki bir şey onu rahatsız ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

Odaya bakınıyor. "Söyle bana."

Derin bir nefes alır, alnı endişeyle kırışır. "Hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum."

"Senden asla kötü düşünmem." Onun sözlerini tekrar ediyorum, her kelimesinde samimi olarak. "Asla."

Keşke onun hakkında gerçekte ne hissettiğimi bilseydi.

"İkinci tur başlamak üzere, lütfen yerlerinize geçin," diyor sunucu.

"Amy?"

Kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakar. Pierre kolunu omuzlarına dolayarak ona bir kadeh şarap uzattığında, konuşmak için ağzını açar.

"Sizin için, hanımefendi," diyor ve dudaklarım kıvrılıyor.

"Teşekkür ederim," diye cevaplar Amy ve gülümsemesinin zoraki olduğunu anlayabiliyorum. "Geri dönelim. İkinci tur başlamak üzere ve

bu şeyi kazanacağımızı hissediyorum," diyor Pierre, Amy'yi masaya geri götürürken.

Ben bir bira sipariş ettim ve sunucu ikinci tura başladı.

"İkinci tur, kraliyet tarihine dair trivia soruları. Birinci soru: 1917'de Alman soyadını değiştirerek 'Windsor' soyadını alan kraliyet ailesi hangisidir?"

Masaya döndüğümüzde, herkes bunun İngiliz kraliyet ailesi olduğu konusunda hemfikir.

"*The Crown'u* izledim," diyor Francine, quiz kağıdına yazarken.

"İkinci soru: Ledonian ve Malveauxian kraliyet aileleri, üyelerinin katıldığı yıllık geleneksel sıra dışı atletizm yarışmalarıyla bilinirler. Bu yarışmalar nedir?"

"İnsanların waffle'ları ellerinde tutarak tepeden aşağı koşmaları gereken waffle yarışı mı?" diye sorar Pierre.

"Hayır, aptal. Yumurta ve kaşık yarışı," diye düzeltir Giovanna.

"Sanırım peynir tekerleklerini kovalıyorlar, değil mi?" diye sorar Francine.

"İki yarış var: Eş Yarışı ve Peynir Yarışı," diyor Amy masadakilere. Aniden ayağa kalkıyor. "Ve şimdi, gerçekten gitmem gerek."

"Neden? Eğlenmiyor musun? Bütün cevapları biliyorsun!" diyor Giovanna.

"Kal. Sana bir kadeh şarap daha getireyim," diyor Pierre.

"Teşekkürler, ama hayır. Aniden başım ağrımaya başladı. Yarın kafede görüşürüz. Üzgünüm, Francine." Bana bir bakış attıktan sonra

masadan hızla kalkar.

Düşünmeden sandalyemden atlayıp onun peşinden koşmaya başlıyorum, arkamdan herkese veda ederek. Pub'dan fırlayıp sokağı baştan sona arıyorum. Uzaklaşan silüetini görebiliyorum. "Amy! Bekle!" diye bağırarak kaldırımında koşuyorum, onun peşinden.

Hızla yetişiyorum. Koluna uzanarak, "Ne oluyor?" diyorum.

"

"Sana bir şey söylemem gerek, ama bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum

bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ve bana kızarsan bunu tamamen anlarım çünkü kesinlikle haklı olursun ve çok, çok üzgünüm." Yüzünde endişeyle bana bakar ve ben parmak uçlarımla bu endişeyi silip her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterim.

Ne olursa olsun, onun için burada olduğumu.

Bölüm 19

Amelia

Malveaux'daki tüm kasabalarda bulunan tüm barlar arasında, benim ailemle ilgili bir bilgi yarışması düzenleyen birine girmek zorunda kaldık. Bunun olasılığı ne kadar?

Düşük, eminim. Hatta sonsuz derecede düşük.

Ama biliyor musun? Bunun olmasına sevindim, çünkü sonunda Maverick'e kim olduğumu açıklayabileceğim. Tamamen dürüst olmalıyım. Savunmasız.

Derin bir nefes
alıyorum. Benden
nefret edecek mi?

Bana karmaşık bir şaka yaptığımı mı düşünecek? Yalan
söylediğim için beni küçümseyecek mi?

Onun ne düşündüğü önemli değil. Tabii ki önemli. Çok önemli.
Maverick'in benim hakkımda ne düşündüğü... Şu anda, her şey demek.

Annem her zaman dürüstlüğü en iyi politika olduğunu söyler.
Gerçi, "gerçek hayattan izinsiz bir tatil yaparken, hislerin olduğu bir
erkeğe sahte kimliğini itiraf et" demek istediğini sanmıyorum.

Gerçek şu ki, başka biri gibi davranmak ne kadar heyecan verici olsa
da, Maverick'e yaklaştıkça kendimi daha çok sahtekar gibi hissettim.

Gerçek ben değildim. Tamamen
kendim değildim.

Sanırım her iki dünyanın da en iyisini istedim: kafede çalışmak, Maverick ile aynı evde yaşamak, sıradan bir insan olmanın getirdiği anonimliğin tadını çıkarmak, ama aynı zamanda Amelia olmak.

Prenses değil. Kadın.

Şu anda, onun yüzündeki bekleyen ve endişeli bakışa bakarken, sanki sallanmış bir şampanya şişesi gibiyim, patlamaya hazırım.

"Eve dönüp konuşmak ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Kararım yaz bahçe partisinde dondurma eriyip gitmeden önce sana söylemeliyim."

Bana meraklı bir bakış atıyor.

"Bu, bir yaz katıldığım bir bahçe partisinde oldu. Berbat bir durum oldu," diye açıklıyorum, neden konuya gelmek yerine boş boş konuşuyorum diye merak ediyorum.

O elini uzattı ve ben de elimi onun eline soktum, onun büyük, güçlü elinin koruyucu bir şekilde saran elinin ne kadar küçük olduğunu hayretle fark ettim. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Amy. Her şeyi."

Sinirlerim gergin bir şekilde dudaklarımı sıkıştırarak başımı sallıyorum.

Maverick sessizce konuşmamı bekliyor. Bana zaman tanıyor. Bu jesti, yapacağım şeyi daha da zorlaştırmasaydı daha çok takdir ederdim.

Bunu özellikle sıkıcı bir devlet yemeği gibi uzatmanın bir anlamı yok.

Yap şunu, Amelia!

Nefes alıp, "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi tam bilemiyorum, o yüzden doğrudan söyleyeceğim," diyorum.

"Tabii. Ne istersen." Gözleri nazik, bu hem çok hoş hem de tamamen yıkıcı.

Ona zarar verecek miyim, bu adama, ona karşı her geçen gün daha da artan hisler beslediğim adama?

Onun gözlerinin içine bakıyorum. "Normal insanların her gün yaptığı şeyleri yapamamanın sebebi, annemden kaynaklanan garip bir rahatsızlığım olması değil. Yani, tam olarak öyle değil. Sebebi, benim... benim bir prenses olmam. Gerçek, tam anlamıyla, taç takan bir prenses olmam.

prenses. Ve Şimdi her gün yaptığım yemek piŐirme, temizlik, insanlara hizmet etme gibi Şeyleri hiç yapmak zorunda kalmadım        bunları bizim için yapan insanlar var. Bunu söylediğimde kulağa çok saçma ve elitist geliyor        ben bir kafede çalışıyorum, ama gerçek bu.

Nefesimi tutuyorum. O sevimli yarı gülümsemesiyle bana bakıyor, esprinin sonunu bekliyor. Ben başka bir Şey söylemeyince, "Ne prensesi?" diye soruyor.

Of. Şaka yaptığımı düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten de hayal gücü kıt bir masalın başlangıç cümlesi gibi geliyor.

"Sana anlatmaya  alıŐtığım Şey, benim bir prenses olduğum. Kraliyet ailesinin bir  yesi olduğum." Her kelimeyi anladığından emin olmak için yavaş ve  l c l  bir tonla konuşuyorum.

"Bu tam olarak nasıl oluyor?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Nasıl oluyor?" Garip bir soru, ama cevaplayayım. "Şey, sanırım kraliyet ailesinde doğduğum için oluyor ve bu da beni otomatik olarak prenses yapıyor."

Kasten anlamazlıktan gelmiyorum, ama gerçekten, başka nasıl prenses olunur ki?

"Bir dakika, bu bir Şaka mı ne?"

"Sana gerçeği söylemeye çalışıyorum, Maverick." Gözlerine doğrudan bakıyorum. "Adım Amy değil. Amelia. Amelia Astrid Kristiana Eugenie Canossa, Ledonia Prensesi."

Bana hayretle bakıyor ve o güzel mavi gözlerinin arkasında zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyorum. Onu suçlayamam. Neden yetişkin bir kadın prenses olduğu hakkında bir hikaye uydursun ki?

"Ciddi misin?" diye soruyor sonunda. "Yani, adil olmak gerekirse, bu birçok Şeyi açıklıyor."

"Tam olarak neyi açıklardı?" diye soruyorum, garip bir Şekilde kırılmış hissederek. Prenseslerin kahve makinesini kullanamayan beceriksiz aptallar olduğunu mu düşünüyor?         yleyse, en azından benim durumumda, aslında haklı olabilir.

"Sadece, her Şeye yeni ve heyecan vericiymiş gibi, en sıkıcı Şeylere bile, gözlerini kocaman açıp bakıyorsun."

Yanaklarım utançtan kızarıyor. Beni böyle mi görüyor? Suyun dışında kalmış bir balık gibi, köylü hayatını

sanki hayvanat bahçesindeki bir sergi gibi mi?

"Senin sadece çok hevesli bir insan olduğunu sanıyordum," diye devam ediyor. "Ama Şimdi? Şimdi belki mantıklı geliyor."

Bir kez daha derin nefes alıyorum. Bir kuruő için, bir ta için.

"Ben Ledonia Kralı Frederic ve Kraliçe Astrid'in üçüncü kızıyım. Ağabeyim Alexander, Malveaux Kraliçesi Madeline ile evli. Ablam Sofia da evli ve babamın varisi, bu yüzden babam 65 yaşında emekli olduğunda Ledonia Kraliçesi olacak."

"Ben mi? Ben sadece sıradan Prenses Amelia'yım. Hiçbir Şeyin kraliçesi olmayacağım ve tahtın varisiyle evlenme ihtimalim de yok çünkü artık tahtın varisi kalmadı." Gülmeye çalışıyorum ama çıkan ses daha çok gergin bir hıçkırık gibi.

Maverick topuklarına yaslanıp kollarını kavuőturur. "Kanıtla."

Aklımda bir fikir oluőana kadar dudağımı ısırıyorum. "Bagajımdaki etiketi fark ettin. Hatırladın mı? O, ailemin arması olan Ledonian Kraliyet Armasını rtyor. Ulusal kuőumuz olan sülün figürü var üzerinde. Eve vardığımızda sana gösterebilirim."

İkna olmuş gibi görünmüyor. Onu suçlayamam. Arması olan pahalı bir valiz, insanı kraliyet mensubu yapmaz — ama benim ailemin durumunda, kesinlikle yardımcı oluyor.

"Daha da iyisi, sana telefonumdan göstereyim." antamdan telefonumu çıkarır ve kraliyet ailesinin Instagram hesabına girerim. Ekranı ona doğru çevirir ve geçen ayki hayır galasından bir fotoğraf gösteririm. Fotoğrafta saçlarım özenle toplanmış, sade ama pahalı olduğu belli olan bir elbise giymiş ve prenseslere yakışır bir makyaj yapmış durumdayım.

Ancak yüz hatlarım kesinlikle aynı.

Maverick telefonumu alır ve uzun bir süre ona bakar. Sonra bana bakar, ağzı açık kalır. "Sen... sen doğruyu söylüyorsun."

"Sana söyledim," diye cevap verdim, ama haklı olmaktan hiçbir tatmin duymuyordum.

Hayatım boyunca kurallara uydum, baőkalarını memnun ettim, herkesin benden olmasını istediği kiőı oldum. Bir kez olsun zgr olmaya çalıőtıėımda, sadece sıradan Amy olmak istediğimde, Prenses Amelia olmak istemediğimde, sonunda çok değer verdiğim birini incittim.

Bu ironiyi ben de fark ettim. Gerçek bir şey bulmak için kaçtım ve şimdi, sonunda onu bulduğumda, onun tamamen bir yalan üzerine kurulduğunu gördüm.

O benim en büyük ve en kötü sırrımı biliyor. Kalbimde sakladığım, bir dişi aslan yavrusunu korur gibi mahremiyetimi koruduğum şeyi.

Maverick hala o inanılmaz mavi gözleriyle bana bakıyor, daha fazla bir şey söylememi bekliyor. Ama tek düşünebildiğim, sonunda beni gören birini bulduğum - *gerçek* beni. Unvanın, ayrıcalıkların ve kraliyet protokolünün altındaki kişiyi. Sıradan Amelia'yı.

Ve bunu sonsuza kadar mahvetmiş olabilirim.

Bölüm 20

Ethan

Amy'nin prenses olması, hiç beklemediğim bir şeydi. Hayatının bazı kısımlarını gizlemiş ve diğerlerini tamamen kendine saklamış olduğu doğrudur. Ama uzun bir ismi olan ve küçük bir Avrupa ülkesinin kralı ve kraliçesi olan ebeveynleri olan gerçek bir prenses?

Hayır. Bunu hiç beklemiyordum.

Ama onun güzel, büyük kahverengi gözlerine baktığımda, sadece gerçeği görüyorum.

Bu, başından beri orada olan aynı gerçek, sadece beklemediğim bir taç takıyor.

Aklım onun sözlerini anlamaya çalışırken, kalbim sakin. Amy'nin gerçek kimliği, ona karşı hissettiklerimi değiştirmiyor.

Dudaklarını ısıyor, kaşları çatılmış. "Bir şey söyle, Mav. Lütfen. Muhtemelen benden nefret ediyorsun, ve eğer öyleyse seni hiç suçlamam. Ama umarım nefret etmiyorsundur, çünkü seni incitmek istemedim. Bana inanmalısın. Bir süreliğine farklı bir hayat yaşayabilmek için başka biri gibi davranıyordum, sonra seninle tanıştım ve sen bana o korkunç Greg'den kurtulmamda yardım ettin ve kalacak bir yer verdin

kalacak bir yer verdin. Sen gerçekten hayatımda tanıdığım en nazik, en tatlı, en cömert adamsın ve ben..."

Ne yaptığımı tam olarak anlamadan, onu kollarımın arasına alıp kendime sıkıca sarıyorum. Kalbim rüzgarda sallanan bir kepenk gibi çarparken, ona bakıyorum ve onu öpmek, onu iyice öpmek için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum.

Ama bunu yapamam. Ona gerçeği söylemeden yapamam. O, bilmesi gereken her şeyi öğrenmeden yapamam.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye fısıldayarak bana bakıyor ve sokak lambalarının ışığında gözlerinde biriken gözyaşlarını görebiliyorum.

"Seni affetmek mi? Affedecek bir şey yok ki."

Yutkunur. "Ama sana kim olduğum konusunda yalan söyledim."

Alnına bir öpücük konduruyorum, kendi suçluluk duygum midemi burkuyor. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Sen gizli bir Amerikan prensi misin?" Boğuk bir kahkaha atıyor. "Benimle yürür müsün?"

O başını sallar ve ben onun elini tutarak onu göle doğru, taş merdivenlerden aşağı, sahile götürürüm. Ay bulutlarla kaplıdır, parlamaya çalışır, durgun suya bir ışık şeridi düşürür. Her nasılsa, sahne bir film seti gibi aydınlatılmıştır ve bir kez daha bu yerin ne kadar mükemmel bir romantik fon olduğunu fark ederim.

Şimdi, ona kim olduğumu söyleme sırası bende. Gerçeği söyleme sırası bende.

O bana kim olduğunu açığa vurdu ve bu onun için çok zor olmuş olmalı. Ve bu çok zor bir şey. Tamamen tesadüfen tanıştığım bu kadın, hayatından kaçıp bu kasabaya, bana gelmiş.

Evet, biliyorum. O *benimle* değil. Ama onun benimle olmasını istediğimi biliyorum, sadece önümüzdeki birkaç hafta için olsa bile. Elimizde sadece bu olsa bile.

"Bak!" diyor Amy, yani Prenses Amelia. Ve hayır, buna henüz alışamadım.

Onun bakışlarını takip ederek kumda parıldayan ayak izlerimizi görüyorum, sanki biri ayak izlerimizin izlerine parıltı serpiştirmiş gibi.

"Sanırım bunu bir yerde okumuştum," diyorum, kendi itirafımı yapmak zorunda kalmaktan kurtulduğum için sevinçle. "Lac des Rêves ile ilgili çok ilginç bir doğa olayı."

"Doğru. Gölün suyunda ve kumunda, rahatsız edildiğinde parlayan biyolüminesan organizmalar var. Bu yüzden ayak izlerimizi görebiliyorsun. Sihirli değil mi?"

"Eğer böcek larvalarının üzerine basmak büyümlü bir şeyse, evet," diye şaka yapıyorum.

Yüzünü buruşturur. "Az önce böcek larvalarının üzerine mi bastık? Zavallı böcekler!"

Bu tam Amy'ye göre. Yani Amelia'ya. Prenses Amelia'ya.

Gah. "Ben bunu peri tozu olarak düşünmeyi tercih ederim."

Ona gülümsüyorum. "Evet. Ben de öyle."

Aniden, sükuneti bozan tiz bir çığlık sesi duyulur ve ellerimizi kulaklarımıza bastırırız.

"Bu ses de ne?" diye bağırır.

"Hiçbir fikrim yok!" diye cevap veriyorum ve ses, başladığı kadar ani bir şekilde kesiliyor.

Etrafıma bakıp kaynağını arıyorum. Ama tek görebildiğim, dolunayın yansıması, kıyı boyunca uzanan sokak lambaları ve kasabanın ışıklarıyla kesintiye uğrayan gölün karanlığı.

"Belki de böceklerdir?"

"Sence böcekler o kadar yüksek ses çıkarabilir mi?" diye soruyorum. "Belli ki Amazon'a gitmemişsin."

"Tabii ki Amazon'a gitmedim," diye gülerek cevap veriyorum.

"Gerçekten çok farklı hayatlar yaşıyoruz, değil mi?"

"Benim tahminimce farklılıklardan çok benzerlikler var."

Birbirimize gülümseriz.

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

El ele sahil boyunca yürürken, ona burada tamamen dürüst davranmayan tek kişinin kendisi olmadığını nasıl söyleyeceğimi düşünürüm.

"Artık senin bir prenses olduğunu bildiğime göre, pek çok şey açıklığa kavuştu. Neden bazı konularda bu kadar başarılıyken, diğer konularda hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyorsun, mesela tuhaf bir tokmakla karate hareketi yaparak ekmeği kesmeye çalıştığın gibi!"

"Çok utanç vericiydi."

"Hayatında hiç ekmek kesmediğin için, değil mi?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Parmaklarıyla sayıyor. "Hiç ekmek kesmedim. Hiç kahve yapmadım. Hiç gerçek bir işte çalışmadım. Normal insanların her gün yaptığı hiçbir şeyi yapmadım."

"Senin kuralların da şimdi mantıklı geliyor. Prensesler muhtemelen ağaçlara tırmanamaz, insanlara hizmet edemez veya mutfak tezgahında ayakta yemek yiyemez."

"Her yerde kuralları çiğniyorum ve yaptıklarımı günlüğüme yazıyorum," diyor ve yüzünde gurur dolu bir ifade görüyorum.

Belirtiler hep oradaydı belki, ama ben nasıl tahmin edebilirdim ki? Paparazzilerden kaçarken tesadüfen bir kadınla tanışıp onun kraliyet ailesinden olduğunu öğrenmek her gün olan bir şey değil.

"Sana şimdi ne diye hitap edeyim? Majesteleri mi?"

Gülüyor. "Hayır. Kesinlikle hayır. Resmi olarak, 'Majesteleri' veya 'hanımefendi' diye hitap edilirim, ama Ami gayet uygun."

"Ami," diyorum. "Amy'den çok da farklı değil." "Aynen öyle."

Sıra bende, gerçeği söyleme sırası bende.

Derin bir nefes alıp itirafıma başlıyorum. "Bir şey saklayan tek kişi sen değilsin. Bir süredir sana söylemek istiyordum ama... Aslında, gerçek şu ki, cesaretim kalmadı."

"Ne oldu?" diye sordu, sesi titriyordu. "Lütfen bana Greg gibi bir dolandırıcı olduğunu ve bir şeye yatırım yapmamı istediğini söyleme. Buna dayanmam."

"Ben Greg gibi bir dolandırıcı değilim. Sana söz veriyorum."

"Ne saklıyorsun?" Gözlerindeki endişe açıkça görülüyor ve ben de bunu açıkça söylemem gerektiğini biliyorum.

"Ben Maverick Mitchell değilim. Bu ismi uydurdum. Ben Ethan Roberts'ım. Amerika'da Netflix dizisinde oynayan bir aktörüm. Son birkaç yıldır hayatımın içine düştüğü tüm bu şöhret ve çılgınlıktan uzaklaşmak için buraya geldim ve bunu başarmak için başka biri gibi davrandım."

Bana gözlerini kırptırıyor, öpülesi dudakları "o" şekli oluşturuyor. "Ethan Roberts? Bu senin gerçek adın mı?"

"Evet."

"Ve sen aktör müsün?"

"Evet."

Benden bir adım geri çekildi. "Bu, bunca zamandır rol yaptığın anlamına mı geliyor?"

"Hayır! Hayır. Sana söz veriyorum. Öyle değil."

"Ama neden benimle birlikteyken başka biri gibi davranman gerekti? Ethan Roberts'ın kim olduğunu hiç bilmiyorum. Şu anda biliyorum ama tanıştığımızda seni tanıyamazdım."

"Korkunç görüldüğünü biliyorum, ama kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Tleurbonne'da tanıştığımız gün paparazziler peşimdeydi. Şehirdeki bir kafede kahvaltı yaparken çekilmiş fotoğrafımı yayınlamışlardı, bu yüzden peşimde olduklarını biliyordum. O yüzden o gün kostüm dükkânına daldım."

Bana göz kırptı. "Bu yüzden o kostüm dükkânına daldım." "Bir dakika, ne?"

"Saraydan kaçan prenses olarak, beni yakaladıklarını sandım. Kimliğimin açığa çıktığını ve resmimin tüm medyada yayınlanacağını, ardından ailemin kuzenimle birlikte Hindistan'da sessiz meditasyon tatiline çıkmadığımı fark edeceğini ve saraya geri götürülüp mecazi bir zindana atılacağımı düşündüm. Muhtemelen gerçek bir zindana da."

"Bu çok ağır bir yük."

"Hayatıma hoş geldin."

"Ama beni takip ediyorlardı. Eminim öyleydi."

Dudaklarını hafifçe gülümsemeye çekip omuzlarını silkti. "Belki de ikimizin peşindeydiler."

O haklı olabilir. "Belki. Bak, sana gerçekte kim olduğumu söylemediğim için özür dilerim. Birbirimize yaklaştıkça bu konu kafamda daha fazla yer kaplamaya başladı ve sana söylemek istedim."

"Ben de," diye itiraf ediyor.

Kafamı sallıyorum. "İkimizin de başka biri gibi davrandığına inanamıyorum. Bunun olasılığı ne kadar?"

"Çok yüksek değil, eminim."

Etrafımızdaki atmosfer değişti ve şimdi burada, iki insan, açığa çıkmış, savunmasız, gerçeklerimizi paylaşıyoruz.

"Bekle. Ailenin, sessiz bir meditasyon inzivasına gittiğine gerçekten inandığını mı söylüyorsun?" diye soruyorum.

"Neden olmasın? İstersem sessiz olabilirim." Gözleri parlar ve ikimiz de güleriz, aramızdaki gerginlik gece havasında buharlaşır.

"O gün mağazadan çıkarken gotik kostümünü giymiş olmanın sebebi buymuş," diyorum, her şey yerine oturmaya başlarken. "Çocuk partisi falan yoktu."

"Neden çocuk partisine gotik kıyafetle gitsem ki?" "Palyaçodan daha korkutucu olman gerekiyordu."

"Palyaçolar korkutucu değildir. En azından benim geldiğim yerde öyle." "Stephen King'in *It* filmini izlememişsin belli ki."

"Romantik komedi mi?"

"Korku filmi."

"O zaman açıkça görmedim, Mav." Kendini yakaladı. "Yani Ethan."

"Sanırım alışmak biraz zaman alacak." diye ekliyorum. "Ami." Dudaklarımda adının şekli hissediyorum. "Güzel bir isim ve Prenses Amelia Astro Christine falan gibi isimlere alışmamdan çok daha kolay."

"Astrid Kristiana Eugenie," diye düzeltir.

"Hey, bana biraz zaman ver. Bir seferde alışmak için çok fazla isim var."

"Bana Ami diyebilirsin. Yani özel olarak. Dışarıda hala Amy olmam gerekiyor."

Sadece benim kullanabileceğim bir isim bulma fikri hoşuma gidiyor.

"Ami," diye tekrar ediyorum, gözlerine bakarak. Onu ilk kez görüyor gibi hissediyorum. Ay ışığı altında, bu büyüdü kumsalda yanımda duran bu muhteşem kadına bakarken, etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyor.

Bu anın hem korkutucu hem de özgürleştirici bir yanı var. Maskelerimiz yok artık. Onunla birlikte, artık saklanmıyorum. Haftalarca, hatta aylarca omuzlarımda taşıdığım gerginlik azalıyor. Huzur hissediyorum. Sıcaklık hissediyorum.

Kabul görmenin.

O da bana bakıyor, Prenses Amelia olarak değil, Amy olarak değil, sadece kendisi olarak — Ami, kimse onu kuralları çiğnerken görmediğini düşündüğünde ağaçlara tırmanan kadın.

"Bunca zaman ikimiz de saklanıyorduk. Ve bir şekilde..." Gözlerim kısa bir süre onun dolgun dudaklarına düşüyor, sonra tekrar onun bakışlarına dönüyor, ne istediğimden eminim. "Bir şekilde seni yine de buldum."

"Birbirimizi bulduk," diyor. Yutkunuyor, nefesi düzensiz.

Biraz daha yaklaşıyorum, eğer istemiyorsa uzaklaşması için ona her türlü fırsatı veriyorum. Tereddüt ediyorum, sonra parmak uçlarımla yüzündeki bir saç telini nazikçe çekiyorum, parmak uçlarım cildine değiyor.

Nefesini içime çekerim ve aramızdaki hava aniden yoğunlaşır. Ellerimle yüzünü kavrar ve eğilirim, dudaklarımız birbirine değene kadar gözlerimi onunkilerden ayırmam, en ufak bir dokunuş bile bir şimşek çakması gibi

Beni saran elektrik o kadar güçlü ki, nefesim kesiliyor.

Geri çekilip yüzünü inceliyorum. Onun da benim kadar bunu istediğine dair net bir işaret arıyorum. Aramızda giderek büyüyen bu şeyi hissettiğine dair. Benim istemediğim bu şeyi. Hiç hissetmeyi beklemediğim bu şeyi.

Her şeyden çok istediğim bu şeyi.

"Ami, bilmeni isterim ki sen benim isteyebileceğim her şeysin, hatta çok daha fazlası. Başka insanlar gibi davranıyor olabiliriz, ama ben senin özünü, kim olduğunu biliyorum ve eğer istersen ben senim. Bedenim ve ruhumla."

Dolgun dudaklarının köşeleri, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni tekrar öp, Ethan Roberts," diyor.

Ve ortaya çıktı ki, kraliyet emri söz konusu olduğunda, ben iki kez söylenmesi gereken bir adam değilim.

Ve bu sefer öpücüğümüzde hiçbir tereddüt yok. Bu sefer onu kendime çekiyorum, kollarımı ona doluyorum, yumuşak kıvrımlarının bana yapıştığını hissediyorum, başımı döndüren kokusunu içime çekiyorum. Kısa, sık nefesler alıyor ve parmaklarımı saçlarına dolarken, dudaklarımı açgözlülükle dudaklarına yapıştırıyorum, ona duyduğum arzusun yoğunluğuyla, onu benim olarak sahipleniyorum.

O da polo gömleğimin yakasını sıkıca kavrayarak, uzun, sert ve derin bir öpücükle karşılık veriyor, böylece onun beni ne kadar istediğinden hiç şüphem kalmıyor

beni ne kadar istediğinden.

Bana ne kadar ihtiyacı var.

Peki öpücük? Mükemmelden de öte diyelim. Asla bitmesin istiyorum. Onun içinde kaybolmak istiyorum, tam burada, bu gölün kıyısında, peri tozu ayak izlerimiz ve itiraflarımızla.

"Maverick ve Amy olarak arkadaştık, ama şimdi Ethan ve Ami olarak..."

"Biz bundan çok daha fazlasıyız," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Birbirimize gülümsüyoruz ve kalbim, kollarımda tuttuğum bu inanılmaz kadın için iki katına çıkacakmış gibi hissediyorum. Beni seven ve olduğum gibi kabul eden bu kadın için.

Peki ya o gerçekten bir prensesse, ben bir aktörsem ve ikimiz de normal hayatlarımızdan kaçırıyorsak ne olmuş? Aramızdaki şey gerçek. Biz birbirini bulan, en güzel ve en saf şekilde bağlanan, gizli gündemleri olmayan, dünyadaki konumlarımıza dayalı duyguları olmayan iki ruhuz.

Biz sadece birbirimize aşık olan iki insanız, bu mükemmel, büyüleyici rüya gölünün kıyısında.

Bölüm 21

Amelia

Mutluyum. İşte böyle hissediyorum. Tamamen ve tamamen mutluyum.

Beni suçlayabilir misin? Hayatımın kurallarından uzak, harika bir macera yaşıyorum, üstelik kendimi en harika erkeğe aşık buldum, gerçek beni tanıyan ve kraliyet kökenime, sosyal statüme ya da bu tür saçmalıklara hiç aldırmayan bir erkeğe.

Kostüm dükkanında rastgele bir karşılaşmanın bu kadar mutluluğa yol açabileceğini kim düşünebilirdi?

Her zaman içimde bastıramayacağım kadar büyük bir tutku uyandırabilecek bir erkekle heyecan verici bir aşk yaşamamanın hayalini kurmuştum. Ve şimdi, oldukça çekici, inanılmaz derecede yakışıklı ve son derece erkeksi Ethan Roberts gibi bir erkeğim var.

"Sizzle" kelimesinin tam anlamıyla. Onun için duyduğum hisler ve arzuyla, ızgaradaki biftek gibi cızırdayan biriyim.

Sarayı terk edip bir aylık özgürlüğümü yaşamaya başladığımda umduğumdan çok daha fazlası oldu. Greg'in beklentilerimi karşılayacağını ummuştum, ama tabii ki tam bir felaketle sonuçlandı.

Bir bakıma ona minnettarım. Greg'in bir dolandırıcı olduğu ortaya çıkmasaydı, Ethan'ı asla bulamazdım. Ve şimdi

onu bulduğum için, hayatım uyanmak istemediğim harika, romantik bir rüya haline geldi.

Tabii ki, hala ara sıra dilim sürçüp ona Mav diyorum. Bana gerçek kimliğini söylemesinin üzerinden sadece bir hafta geçti. Ama o kesinlikle bir Ethan. Tanışmadan önce Ethan'ın nasıl biri olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Artık onu tanıdığım için, Ethan'ın kesinlikle çok yakışıklı, uzun boylu, komik, zeki, nazik ve oldukça iyi öpüşen bir adam için uygun bir isim olduğunu söyleyebilirim.

Aslında *en* muhteşem öpüşen.

İnan bana, biliyorum. Geçen hafta oldukça fazla öpüştük. Ve bu inanılmaz bir şeydi.

Öpüşmelerin arasında çok da konuştuk.

Sonuçta, artık birbirimize karşı tamamen ve içtenlikle dürüst olabiliriz. Artık gerçek kimliklerimizi saklamıyoruz. Artık Maverick ve Amy yok. Tamamen ve tamamen kendimiz olabiliriz, ama normal hayatımızı çevreleyen tüm kurallardan ve geleneklerden uzak, birbirimiz hakkında öğrenilecek her şeyi özgürce öğrenebiliriz.

Hiç istemediğim bir konumda doğduğumu anlattım ve ne kadar ayrıcalıklı olduğumu anlasam da, sadece kendim, Amelia olmak istiyorum. Bir kadın, sadece bir prenses değil.

O da bir TV yıldızı olarak hayatını paylaştı ve işini sevmesine rağmen şöhretin ne kadar müdahaleci ve yüzeysel olduğunu ne kadar nefret ettiğini anlattı. Onun için şöhret, oyunculuk hayallerinin peşinden koşmanın istenmeyen bir yan etkisi oldu.

Hayatlarımızda tuhaf bir paralellik var. İkimiz de hiç istemediğimiz rollerde bulduk kendimizi ve ikimiz de ruhlarımızı korumak için bu rolleri nasıl idare edeceğimizi bilmiyoruz.

Tabii ki onu Google'da aradım. Aslında birden fazla kez. Herkes, farkında olmadan ünlü bir Hollywood oyuncusuyla aynı evde yaşadığını öğrenirse aynı şeyi yapardı. En tuhaf olanı, onun dizisini daha önce izlemiş olmam. Tamamını değil, anlarsınız ya. Kan, vahşet ve insanlığın en kötü yanları tam olarak benim izleme tercihlerim değil.

Bana her zaman iyi bir romantik komedi verin, çok teşekkürler.

Ama yine de bölümlerin bazı kısımlarını izlemiştim ve onu tanımadım. Dizide çok farklı görünüyor. Çok sert beyaz sarı bir peruk takıyor, yüzü protez yara izleriyle kaplı.

—dizi sürekli sıfırın altındaki sıcaklıklarda geçmesine rağmen, oldukça fazla zamanını gömleksiz geçiriyor. Yine de, neden biraz kar, bu güzel manzarayı engellesin ki? Benim düşüncem bu.

Rowan Thornheart'ın çıplak göğüslü, uzun saçlı ihtişamını neyin geçebileceğini biliyor musunuz? Gerçek Ethan Roberts, gülümsemesi kalbimi çarptıran, öpücükleri karnımı arzuyla dolduran adam. Beni anlayan, kendim olmama izin veren adam.

Benim Ethan'ım.

Oh, onun benim olduğunu düşünmek bile başımı döndürüyor.

Göl kıyısında, ayak izlerimiz kumda parıldarken geçirdiğimiz o akşamdan beri neredeyse hiç ayrılmadık. Sadece aynı evde yaşamamız değil, aynı yerde çalışmamız da buna yardımcı oluyor. Kimse bakmıyorken mutfakta gizli gülümsemeler paylaşıyor, hatta öpüşüyoruz.

Bu, Pierre'in benimle her zamanki gibi flört etmesini ya da Giovanna'nın gelip diğer özelliklerinin yanı sıra inci gibi beyaz dişlerini göstermesini engellemiyor. Ama ikimiz de onlara hiç aldırış etmiyoruz. Birbirimize ve aramızdaki bu yeni, harika, tamamen mutluluk verici şeye çok kapılmış durumdayız.

Göl evinde, göle bakan verandadaki salıncak koltuğunda yan yana oturuyoruz, parmaklarımız birbirine dolanmış, hiçbir şey ve her şey hakkında konuşuyoruz. Birbirimize gerçekte kim olduğumuzu itiraf ettiğimiz o büyüğü geceden bu yana tam bir hafta geçti. Bir zamanlar gotik giyinip, ben farkında olmadan kalbimi çalan bu adama her geçen gün daha da aşık olduğum bir hafta.

"Garip bir şey duymak ister misin?" Ethan, göğsünde kalp atışlarının ritmini duyarken ona sokulmuşken soruyor.

"Tabii ki duymak isterim," diye mırıldanıyorum.

"Başka biri gibi davranmış olsam da, uzun zamandır hiç kimseye karşı olmadığım kadar senin yanında kendim gibi davrandım."

Başımı eğip ona baktım. "Bana garip gelmiyor. Neden biliyor musun?"

"Söyle."

"Çünkü ben de aynen öyle hissediyorum. Benim hakkımda ilk öğrendiğin şey, kostüm dükkanındaki rastgele bir yabancı olduğumdu,

Ledonia Prensesi Amelia olduğumu bilmiyordun. Bana sıradan bir insan gibi davrandın."

"Bundan sonra senin yanında daha sık reverans yapmaya çalışacağım," diye alay ediyor.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Lütfen yapma, sadece beni prenses olarak görmeni istemediğim için değil, senin boyundaki bir erkeğin reverans yapması gerçekten çok komik görüneceği için."

"Hey, Francine'in evinde bana küçük gelen pembe, fırfırlı önlüğü giydiğim gün 'gülünç' kelimesinin anlamını tam olarak anladım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bence o önlükle çok sevimli görünüyorsun."

"Ve hepimiz biliyoruz ki 'sevimli' olmak, kendine saygısı olan her erkeğin hedeflediği şeydir."

"Öyleyse, tam isabet, sevgilim Ethan." "Sanırım gerçek adımın senin dudaklarından çıkmasını seviyorum."

"Öyle mi? Dudaklarında başka neyi seviyorsun?" diye alay ediyorum. O eğilip beni nazikçe öper. "Bu sorunun cevabı oldu mu?"

"Korkarım ki hayır. Bana tekrar göstermelisin."

O gülüyor ve ben onun gülüşünün dünyadaki en güzel ses olduğuna karar veriyorum ve onun bu gölde olduğu gibi gülmesini hiç durdurmamasını istiyorum. "Öyleyse, sana tekrar tekrar göstereyim."

"Ve tekrar."

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur ve ben onu kendime doğru çekerim.

İşte bu. Aradığım şey buydu. Beni kraliyet ailesinin bir üyesi olarak değil, bir kadın olarak gören bir erkekle kurulan gerçek bir bağ. Peki ya heyecan? Sonik bir patlama ile atmosferi delip geçti ve şu anda Mars'a doğru yol alıyor.

Ethan hareket etti ve ben onun sıcak göğsüne yaslandım. "Ne kadar saçma biliyor musun? Geçen yıl, menajerim beni Everest Dağı'nın farklı rakımlarından gelen suların servis edildiği bir partiye götürdü. İnsanlar 20.000 fit ile 25.000 fit arasındaki suyun 'ağız hissi'ni tartışıyorlardı, 'ağız hissi' ne demekse artık."

"Oh, saçma sapan şeylerde bundan daha iyisini yapabilirim. İrlanda Başbakanı için bir devlet yemeği düzenledik ve 10. yüzyıldan kalma otantik Kelt mutfağı yemekleri servis ettik."

"Ne servis ettiniz?"

"Tatsız yulaf lapası ve sert et. İrlanda büyükelçisi sürekli çıkışa bakıyordu."

Ethan gülümser. "Kimse gerçekten yedi mi?"

"Tabii ki. Hepimiz yedik. Kimseyi kırmamak için bunu yapmak zorundasın." "En azından senin etkinliklerin bir amaca hizmet ediyor. Geçen ay,

, menajerim filmin 'marka varlığının' sosyal medya metriklerime yardımcı olacağını düşündüğü için, içinde oynamadığım bir filmin galasına katılmak zorunda kaldım."

"Marka varlığı mı? O da ne demek?"

"Ünlülerin etrafta dolaşp bir şeylere önem veriyormuş gibi davranmaları için tamamen anlamsız bir terim. Üç saat boyunca beni karakterimin adıyla çağıran insanlarla selfie çektim."

"Ah, Rowan Thornheart," diyorum, elimi göğsüme koyup bayılacakmış gibi yapıyorum.

Ama Ethan gülmek yerine, birbirimize gerçek kimliklerimizi itiraf etmeden önce görmediğim bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum endişeyle.

"Sanırım eski hayatıma geri dönme düşüncesi. Birkaç sezon daha Rowan Thornheart olarak sözleşmem var. Bunu bozmaya çalışmanın bir anlamı olmayacağını biliyorum, ama..." Sözüünü keser.

"Ama ne?" diye soruyorum, elini sıkarak.

"Bilmiyorum. O karakter, gömleksiz dolaşan sert bir savaş beyi olmaktan çok daha fazlası olabilir, anlıyor musun?"

"Öyleyse neden yapımcılardan onun karakterini geliştirmelerini istemiyorsun? Onu şu anda olduğu gibi kasvetli, gömleksiz bir savaşçı olarak bırakmak yerine, ona biraz daha derinlik ve kırılganlık katabilirsin."

"Bunu asla kabul etmezler."

"Bundan emin misin?"

Bir an durakladıktan sonra cevap verdi: "Hayır."

"Hiçbir şey risk almadan hiçbir şey elde edilmez. Bu biliyorum babam babamın her zaman söylediği şey ve o kesinlikle haklı. Hollywood'dan kaçıp buraya gelmeye karar vermeseydin

Hollywood'dan uzaklaşıp buraya gelmeye karar vermeseydin? Asla tanışamazdık."

"Sen benim 'risk alan kazanır' mısın?" diye soruyor, kaşlarını çatarak, gözleri yumuşak bir ifadeyle.

Ona gülümserim, göğsüm sıcaklıkla dolar. "Sen de benim benim gibi."

"Belki onlarla konuşurum," diyor. "Hey, sana bir şey söylemek istiyorum. Kraliyet ailesi dışında kariyer yapan çok az kraliyet üyesi olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Tabii ki çok önemli olan hayır işleri dışında. Oh, ve spor. Bazı kraliyet mensupları sporda çok başarılı olmuşlar."

"Senin için bir liste hazırladım." "Ne listesi?"

"Avrupa'daki kraliyet ailelerinin, tahtı miras almayan küçük kardeşlerinin kraliyet dışındaki alanlarda başarılar elde ettikleri bir liste. Okumamı ister misin?"

"Kimlerden bahsedeceğini biliyorum. İngiltere'den Prens Harry ve savaş gazileri için düzenlediği Invictus Oyunları. O oyunlara katıldım. Çok eğlenceliydi. Hazza iyi iş çıkardı."

"Aslında, senin 'Hazza' dediğin kişi, benim listemde ilk on içinde yer almıyor.

liste

mde Geri çekilip ona baktım. "Öyle mi?"

ilk Telefonunu kaldırıp notu okur. "İlk sırada

on

sıra

ya

gire

med

i."

İngiltere Prensesi Anne var, kendisi biniciydi. Madalya kazandı, o kadar iyiydi."

"Oh, onu da biliyordum."

"Olimpik yekenci olan İspanyol prenses Cristina'yı biliyor muydun? 1988 Olimpiyatları'nda yarıştı ve kazandı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır."

Ekranını okur. "Peki ya insan hakları aktivisti Orange-Nassau Prensesi Mabel?"

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"İsveçli Prenses Madeleine çocuk kitabı yazarı ve Dünya Çocukluk Vakfı için çalışıyor. Lüksemburglu Prens Félix Fransa'da başarılı bir bağışlıyor. İşte bir

: Hollanda'dan Prens Constantine teknoloji ve inovasyon alanında çalışıyor ve Hollanda'daki start-up'lara yardım eden TeachLeap'in başında. Bir de Prenses var..."

Elimi koluna koyuyorum, başım dönüyor, ve bunun nedeni sadece Avrupa'daki kraliyet ailelerinin üyelerinin etkileyici başarılarının listesi değil. Ethan benim için bunu araştırmak için zaman ayırmış, bana ailemin dışında kendime bir hayat kurabilirim, kendi kişiliğimi oluşturabilirim demek için.

Aniden boğazım düğümlenir. "Bunu benim için yaptığın için ... şey, çok minnettarım," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. Gözlerim doluyor ve hızla göz kırparak gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum. "*Sana* çok minnettarım."

"Ami, iyi misin?" diye sorar, yüzünde endişe belirir.

"Benim için bunu yaptığın için çok tatlısın. Teşekkür ederim." Sesim titrer ve utanç verici bir şekilde yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür.

Beni kendine doğru çekip alnıma bir öpücük kondurur. "Hey, ağlama. Bu iyi bir şey, Ami. Bu, hayır işleri ve kraliyet ailesinin geleneksel olarak yaptığı tüm şeyler dışında senin için pek çok seçenek olduğunu gösteriyor. Seçeneklerin var. Pek çok seçenek. Kalbinin sesini dinleyebilirsin."

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum.

"Kendini sınırlamak zorunda değilsin. Hayatında yapmak istediğin her şey için konumunu kullan."

"Ama ailem..."

"Eminim annen ve baban da tüm ebeveynlerin çocukları için istediği şeyi istiyorlardır: senin mutlu olmanı."

"Babamı tanı mıyorsun. O çok katı olabilir, nesiller boyu süren tarih ve geleneğimize uymak zorunda olduğumuz gerçeğini saymıyorum bile."

"Ama bana, Sofia ve Marco'nun yaşadığı eski parşömen macerasının arkasında babanın olduğunu anlattın, değil mi? O kadar entrika ve eğlenceye yatkın bir adam, sadece kurallara, görevlere, geleneklere ve güvenli oynamaya önem veren biri olamaz."

Bu fikri kafamda çevirip duruyorum. "Bu hepimiz için tam bir sürprizdi."

"Belki de istediğın şeyi yapmana destek olur?"

"Belki," diye cevap veriyorum, dudağımı ısırarak. Saraya ve eski hayatıma dönüp, ailemle yüzleşip, seçimlerimde beni desteklemelerini istemek düşünceci midemi düşünüm düşünüm ediyor.

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum, saraydan uzak kaldığım sürede neler kazanabileceğimi anlamaya çalışıyordum. Ethan'ı tanımak ve ona karşı bu kadar güçlü duygular beslemek ne kadar büyüğü olsa da, bu deneyim beni bir insan olarak da değıştirdi. Eski hayatıma geri dönüp bunu öylece kabul etmeyi hayal edemiyorum. Artık farklı biriyim. Saraydan ayrıldığımda tek istediğim bir macera yaşamak, ilginç insanlarla heyecan verici şeyler yapmaktır.

Ama bunun yerine, kim olduğumu daha derinlemesine anlamış oldum.

"Henüz nasıl olacağını tam olarak bilmiyorum, ama insanlarla ilgili bir şey yapmak istiyorum. Biliyorum, bu çok belirsiz bir ifade, ama kafede çalışmayı, insanlarla iletişim kurmayı çok sevdim. Bu tür bir şey yapmak istiyorum."

"Kendi kafenizi mi açacaksınız?"

"Ailemin bu fikri kabul edeceğini sanmıyorum. Düşünebiliyor musun? Bir prensesin kafe işletmesi? Cappuccino yaparken etrafımı güvenlik görevlileriyle çevirirlerdi, somurtkan yüzleri, koyu renk gözlükleri ve silahları hazır halde."

"Bu, kafenin rahat atmosferini mahvedebilir."

"Aynen öyle. Kimsenin o kafeye gelmek isteyeceğini hayal edemiyorum."

"Bence, kalbinin istediğı her şeyi yapabilirsin, Ami." "Peki ya kalbim seninle olmak istiyorsa?" diye soruyorum, sesim küçük, kalbim göğsümde çarpıyor.

Ağzının kenarları hafifçe gülümsemeye başlar, derin mavi gözleri yoğun bir bakışla bana bakar. "O zaman bence kalbine tam da bunu vermeliyiz," der, alnımdaki saçları eliyle kenara iter ve bana yaklaşır, nefeslerimiz karışır ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirerek derin ve duygusal bir öpücük verir. Bu öpücük beni sıcaklığı ve samimiyetiyle sarar.

"Sana aşık oluyorum, Ami," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ben seninim, bedenim ve ruhum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Nefesim boğazımda takılır. "Ben de sana aşık oluyorum," derim, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Öyle olsun," diyor, gözleri alaycı bir şekilde.

"Gerçek hayatlarımıza döndüğümüzde, bu Montelac balonu patladığında nasıl birlikte olacağız?"

"Patlaması gerektiğini kim söyledi? Bugünümüz, yarınımız, ertesi günümüz, ondan sonraki günümüz ve ondan sonraki günümüz var."

Bu, benimle bir gelecek görmediği anlamına mı geliyor? Bu, şu anda geçirdiğimiz zamanın ona yettiği anlamına mı geliyor? Önümüzdeki birkaç günün ötesinde bizim için bir gelecek olmadığı anlamına mı geliyor?

"Ayrıca, Ledonia'ya bir gezi sığdırabileceğime eminim."

Onun sözleri ile çökmüş kalbim birden atmaya başladı.

"Sığdırabilir misin?"

"Ya da ortada buluşabiliriz. Paris bana uyar."

Ona gülümserim. "Seninle Paris'i ziyaret etmek isterim. Ve Londra'yı. Oh, ve Barselona'yı."

"Ve Milano, Dubrovnik ve Dublin." Her şehri saymadan önce bana bir öpücük verir.

"Ve Brüksel, Amsterdam ve Prag," diye ekliyorum, aynı şeyi yaparak.

"Adını sayabileceğim şehirler bitecek," diyor gülerek, sanki gülüşünün kalbe uzanan ve onu sıkan dokunaçları varmış gibi. "Bu ilişkinin yürümesi için her şeyi yapmaya hazırım, nasıl olursa olsun. Birlikte üstesinden gelebiliriz. Bir yolunu buluruz."

Kollarımı ona doluyorum. "Ben de öyle istiyorum. Nasıl yaparsak yapalım."

Ve asıl soru da bu. Nasıl yapacağız? Çok farklı ve zorlu hayatlar sürüyoruz, o Amerika'da ünlü bir aktör, ben ise Ledonia'nın prensesi.

Ama gözlerine baktığımda, içtenlik ve samimiyetten başka bir şey görmüyorum ve ikimizin de bunu bu kadar çok istediğini bildiğim için, bir şekilde bunu başaracağımızı biliyorum.

Bölüm 22

Ethan

Gizemli meditasyon yapan Prenses Amelia'nın devam eden hikayesinde ilginç bir gelişmeye hazır olun.

Bildiğiniz gibi, basında Amelia'nın dünyanın öbür ucundaki bir dağda meditasyon yapmadığı, aksine saraydan kaçtığı ve kıtanın çeşitli yerlerinde görüldüğü yönünde birçok spekülasyon yapıldı.

Ve şimdi, yeni Prens McGorgeousness olarak da bilinen Prens Maximilien, dün Kraliyet Hava Kuvvetleri üssünden özel bir uçakla ayrılırken görüldü, varış yeri açıklanmadı. Zamanlama daha ilginç olamazdı. Kız kardeşinin nerede olduğu hakkındaki söylentiler gittikçe güçlenirken, yakışıklı prensimiz askeri görevlerinden aceleyle ayrılıyor.

Tesadüf mü?

Bu gazeteci öyle düşünmüyor.

"Bu basitçe bir kişisel mesele," diyor saray saray sözcüsü, her zaman

daha fazlası olduğunu ima eden o sıkı gülümsemeyle ısrar ediyor. Çok daha fazlası. Ve hepimiz artık "kişisel mesele"nin saray dilinde "konuşmak istemediğimiz durum" anlamına geldiğini bilmiyor muyuz?

Bu kraliyet muhabiri, Prenses Amelia'nın "durum" olduğundan emin. Ne saklıyorlar? Kendi teorilerim var:

Egzotik bir yerde gizli bir erkek arkadaşı var ve onunla ateşli bir ilişki yaşıyor.

Kötü sonuçlanan bir estetik ameliyat geçirdi, bu süreçte yüzü deforme oldu ve düzeltilene kadar saklanmak zorunda.

Bir tarikata katıldı ve bir dahaki sefere sakallı erkekler ve önlük giymiş kadınlarla bir tarlada dans ederken görülecek.

Kim bilir! Bildiğimiz tek şey, saraydaki kaynağımın bana, Kral'ın meditasyon inzivasından günde iki kez güncelleme istediğini söylemesi. Bu meditasyon inzivası, tüm iletişimi yasaklıyor.

İlginç.

Görünüşe göre Majesteleri, alıntı yapıyorum, "yatmadan önce bir fincan çay yerine bir shot viski" içiyormuş.

Peki! Sevgili Kral Frederic'i tanıyanlar, viskinin sadece önemli kraliyet meseleleri için saklandığını bilirler.

Prenses Amelia'nın, kraliyet ailesinin geri kalanıyla birlikte gelecek hafta yapılacak yıllık Yaz Balosuna katılması gerekecek.

Sizi şu soruyla baş başa bırakacağım. Max, hedefi henüz bilinmeyen bir kraliyet kurtarma görevine mi gönderildi?

Bu, hepiniz için çözmeye kararlı olduğum kraliyet sırlarından biridir. Ve sözlerime kulak verin, bunu kesinlikle başaracağım.

Dürbün ve not defterim hazır,

Fabiana Fontaine xx

#KraliyetGönderimi
#KardeşKurtarma
#MaksimumKraliyetMüdahalesi

Espresso makinesini silerken telefonum tezgahta titriyor. Bu rutine tuhaf bir sevgi beslemeye başladım. Kahve telvesi ve süt kalıntılarını metodik bir şekilde temizlemek, ekran süresinin yarısını sıfırın altındaki sıcaklıklarda düşüncelere dalmış, diğer yarısını ise gömleksiz, uygunsuz pozisyonlarda geçiren bir karakterin repliklerini ezberlemekten daha tatmin edici geliyor.

Francine's, sabahın yoğunluğuyla öğle yemeği kalabalığı arasındaki o sihirli sükunetin tadını çıkarıyor, masalarda sadece birkaç yerli oturuyor. Francine, vitrindeki pastaları düzenlerken, kısa bir süre önce flash mob'un seslendirdiği şarkıyı mırıldanıyor. Odanın diğer ucunda Pierre, şeker paketlerinin envanterini yapıyormuş gibi yaparken, Ami'ye yanıp sönen neon ışığı kadar ince bir bakışla bakıyor.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Ami'den bir bildirim görüyorum.

Mesajlarını kontrol et.

Kafede ona şaşkın bir bakış atıyorum. Neden gelip benimle konuşmadı ki?

Mesajlaşmamızı açmak için ekranı kaydırıyorum ve midem kötü buharlanmış bir latte'den daha hızlı düşüyor.

"Kardeşimden" başlıklı bir mesaj iletmış. Mesajda şöyle yazıyor: *Bir saat sonra Montelac'a varacağım. Senin kafende buluşalım. Kılık değiştireceğim. Max xx*

Ami'nin kardeşi buraya mı geliyor? Bir prens, Montelac'a, kız kardeşini kontrol etmeye geliyor... ama hepimiz biliyoruz ki sonunda beni yargılayacak.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Dahası, onun varlığı Ami'yi tehlikeye atmaz mı? Elbette, kılık değiştireceğini söyledi, ama tanınmayacağını ve onun kimliğinin tamamen açığa çıkmayacağını nereden bileceğiz?

Ama Ami, Montelac'ta hiç tanınmadı, bir kez bile. Bu bana hep garip gelmiştir, garip ama bizim için uygun

Elbette, prenses kimliğiyle gördüğüm fotoğraflardaki halinden farklı görünüyor, siyah kot pantolon ve tişört giymiş, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış. Ama *o kadar da* farklı görünmüyor, bazı benzerlikleri görebiliyorsunuz.

Şikayet ettiğimden değil. Son üç haftadır burada kimliğini gizleyebildi ve ikimiz de bunun için minnettarız.

Ben birkaç düzenli müşteriye mocha ve latte hazırlarken Ami yanıma geliyor. Koyu renkli saçları, onu hem daha genç hem de garip bir şekilde daha asil gösteren karakteristik at kuyruğunda toplanmış. Belki de bunun nedeni, onun artık asil olduğunu bilmemdir — ki bu, göl kıyısında sırlarımızı paylaştığımız o geceden beri kafamda oturtmam gereken bir şeydi.

Ama biliyor musun? Onun hakkındaki hislerim hiç değişmedi. Hiç de bile. Elbette, ayrıcalıklı ve geleneksel bir ailede doğdu, hayatı kurallar ve beklentilerle şekillendi. Bunları bana Amy iken anlatmıştı. Sadece kraliyet kısmını atlamıştı.

Bunların hiçbirisi onun kişiliğini değiştirmiyor.

O hala, gözlerimi ustaca eyeliner ile çevreleyen, beni istemeden güldüren, bu çılgın macerada hep yanımda olan o muhteşem kadın.

Beni yanlış anlamayın. Kraliyet statüsünün işleri karmaşıktırıldığını biliyorum. İkimiz de spot ışıkları altında bir hayat sürerken nasıl bir geleceğimiz olabilir ki? Her iki tarafın da eylemleri acımasızca incelenirken?

Ama bir yol bulmaya kararlıyım. Bence, hayatında sana uygun kişiyi bulmak için çok fazla şansın olmaz. Ami söz konusu olduğunda, kalbimin derinliklerinde onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum.

"Mesajı gördün mü?" diye soruyor.

"Bunları teslim ettikten sonra arkada buluşalım, tamam mı?" diyorum ve o da başını sallayarak fincanları topluyor ve uzaklaşıyor.

Francine'e kısa bir mola vereceğimi söyleyip mutfak kapısından çıkıp sokağa çıkıyorum. Bir dakika sonra Ami geliyor.

"Kardeşin bir saat sonra buraya mı geliyor?" diye soruyorum.

Yüzü soluyor, gözleri çizgi film karakterleri gibi büyülüyor. "Şu anda daha da az. Bu çok, çok kötü bir fikir. Ona uzak durmasını söylemeye çalıştım, ama ısrar etti."

Endişe kafamın içinde yankılanıyor. "Malveaux Kralı buraya mı geliyor?"

"Hayır, Alex değil. Max," diye cevaplar. "O hiçbir şeyin kralı değil ve asla da olmayacak."

"Ama o yine de senin kardeşin ve benim de bir kız kardeşim olduğu için, erkek kardeşlerin ne kadar koruyucu olabileceğini biliyorum, ayrıca erkeklerin ne kadar pislik olabileceğini de biliyorum."

Elini sallayarak endişemi bir kenara itti. "Oh, Max öyle biri değil."

"Ami, *tüm* kardeşler öyledir. Onun ziyarete geleceğini biliyor muydun?"

Dudaklarını ısıyor. "Bir süre önce gelmekle tehdit etti, ama ben gelmemesini söyledim."

Nefesimi verip ellerimi onun kollarına koydum. "Buraya gelmesi... şey, bizim için işleri ciddi şekilde karıştırabilir."

Ami'nin gerçek kimliğinin ortaya çıkması, onun özenle inşa ettiği Montelac balonunu patlatabilir ve benimkini de yok edebilir.

"Biliyorum," diye cevaplar, o büyük kahverengi gözleriyle bana bakar. "Ama kılık değiştireceğini söyledi ve ayrıca burada kimse beni tanımadı. Belki Max için de aynı şey olur?"

"Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa bu gerçekten tuhaf mı? Sen Malveaux ile yakın bağları olan komşu bir ülkenin prensesisin, değil mi? Montelac'ın dünyadan uzak, küçük ve sakın bir yer olduğunu anlıyorum, ama kimse senin gibi bir prensesin bir kafede çalışmasına tepki göstermiyor gibi görünüyor."

"Belki de tepki verdiler, ama umursamadılar? Belki de kaçacağımı ve kimliğimin gizli kalması gerektiğini bildikleri için görmezden gelmeye karar verdiler?"

Bu daha çok bir dilek gibi geliyor, ama belki de son birkaç yıl beni alaycı hale getirmiştir.

Kollarını sıkıca tutuyorum. "Umarım öyledir. Ve umarım Max'in sınavını geçerim."

Bana gülümser. "Elbette geçeceksin. Hem de başarıyla."

Kapı açılır ve Pierre dışarı çıkar, bizi görünce aniden durur. Gözlerini kısar, Ami ile beni sırayla bakar. "Siz ikiniz artık... sevgili misiniz?" diye sorar Malveaux aksanıyla, "r" harfini normal uzunluğunun üç katına uzatarak.

Yakalandık.

Ami'ye bakıyorum. Omuzlarını düzeltip kolunu belime doluyor.

"Biz birlikteyiz," diye cevaplar ve sesindeki gurur kalbimi iki kat büyütür.

İkimiz de onun tepkisini bekliyoruz, ama o sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve "Tamam" diyor.

Buraya geldiğimizden beri Ami ile flört etmeyi profesyonel bir spor haline getirdiğini düşünürsek, bu beklediğim tepki değildi.

"Seni görmek isteyen biri var," der ve zaten mükemmel şekillendirilmiş saçlarını kontrol eder.

Ami ve ben birbirimize baktık ve mutfaktan geçip kafeye koştuk. Odayı taradım ve gözlerim tezgahın yanında duran yalnız bir figüre takıldı. Peki kılık değiştirmiş hali? Max'in kim olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu.

Bir kolunu tezgaha dayamış, rahat bir özgüvenle bekleyen adam, benden birkaç santim daha kısa, renkli bir Hawaii gömleği, çok sayıda şişkin cepli kargo şortu, muhtemelen gelmeden hemen önce satın aldığı "I

Lac des Rêves" şapkası ve açıkça yapıştırılmış, gür bir sahte bıyığıyla duruyor.

Kılık değiştirmesi *bu mu*? Bıyıklı bir turist mi? İşte bu.

Oyun bitti.

İşimiz bitti.

En azından biz kendimizi gotik olarak gizleme özgünlüğünü göstermiştik. Max'in kıyafeti onu Adam Sandler filminin figüranı gibi gösteriyor ve daha da kötüsü, yerel halk arasında göze batan bir yabancı gibi duruyor.

"Günaydın, bu pembe kafenin çalışanları," diyor İngilizce, Ami'nin aksanına uyan gür sesiyle. "Benim adım Chip ve Amerika Birleşik Devletleri'nin Arkansas eyaletindenim," diyor, ama sesi Arkansalı birine hiç benzemiyor. Hatta Amerika Birleşik Devletleri'ne de benzemiyor. "Göl Işıkları Festivali için buradayım ve sizin güzel ülkenizde bir turist olduğum için bir demlik Malveauxian çayı sipariş edebilir miyim diye merak ediyordum."

Vay canına, bu adamın kafasının üstünde üç dilde "gizli prens" yazan yanıp sönen bir neon tabela olsa da olur.

Ami, "Onun yerine bir fincan kahveye ne dersin, Chip?" diye cevap verirken gülümsemesini zorlukla saklıyor. Koluma dokunuyor. "Maverick burada çok güzel kahve yapar."

Max'in gözleri — Ami'ninkilerle aynı kahverengi — benimkilere kayıyor. Sahte bıyığı seğirirken, bana (gerçek) kaşlarını kaldırıyor. "Maverick'in kahvesini seveceğimi düşünüyorum. İkiniz de gotik misiniz?"

"Öyleyiz," diyor Amy gururla, ben Shayna'ya doğru ilerlerken. "Ne alırsın... Chip?"

Bu isim tek başına herkesin alarm zillerini çaldırıyor olmalı.

"Yarım kafeinli, venti, üç pompa vanilya, bir pompa karamel, köpüksüz, ekstra sıcak, hafif çırpılmış, karamel soslu yulaf latte istiyorum, paket olarak, ama çift kapaklı ve kılıflı olsun."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Ne dedi şimdi? "Sana latte hazırlayabilirim?" diyorum.

Bıyığı kıvrılırken dudakları gülümsemeye başlar ve eminim ki ilk siparişi benim anlamadığım bir şakaydı. "Latte harika olur."

Shayna'nın siparişini hazırlarken, dışarıda şık sarı bir Ferrari ışıқта parılıyor. Park kurallarını hiçe sayarak, kafenin hemen önünde bir buçuk park yeri kaplayacak şekilde park edilmiş.

Görünüşe göre, en azından Max söz konusu olduğunda, incelik kraliyet ailesinin bir özelliği değil.

"Size bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sorar Francine, misafirperver gülümsemesiyle. "Turistler acıkır, bilirsiniz."

"Oh, biliyorum. Birkaç gündür Amerika'dan gelen bir turist olarak sizin güzel ülkenizdeyim ve sık sık acıktığımı fark ettim," diye cevaplar, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Evet, işte bu. Beklenen kardeşin incelemesi, sadece bu seferki gerçek hayattaki bir prensden geliyor, arabası sarı bir Ferrari, yüzünden her an düşebilecek sahte bıyıkla turist kılığına girmiş.

Cidden, böyle bir şeyi uydurmak imkansız.

Francine ona çeşitli yemek seçeneklerini gösterirken, Ami ve ben birbirimize bakiştık. Yüzü ısıllı ısıllı parlıyordu ve en sevdiği kardeşini gördüğü için mutlu olduğunu anlayabiliyordum. Benim gibi onun kılık değiştirmesinden şaşkın ve eğlenmiş görünüyordu.

Sonunda, Francine "Chip" in Malveaux'da nereleri ziyaret ettiğini uzun uzun anlattıktan sonra (o da kendinden emin bir şekilde cevap verdi ve bahsettiği yerlere gerçekten gitmiş olduğunu gösteren ayrıntılar ekledi), latte ve panini'sini alıp bir saat kadar göl kenarında manzarayı seyredeceğini söyledi.

Max kapıdan çıkarken, Ami'ye fısıldayarak "Kardeşin kostüm mağazamızı ziyaret etmeliydi" diyorum.

Bana gülümser. "Burayı 'bizim' kostüm mağazası olarak adlandırmanı sevdim. Ve o da seni çok sevecek."

On dakika sonra, Francine öğle yemeği kalabalığı gelmeden önce ikimizin de mola vermemizi önerir, biz de göle doğru yola çıkarız ve Max'i "Amerikalı turist Chip" kıyafetiyle bir bankta otururken buluruz. Bizi görünce ayağa kalkar ve Ami kardeş sevgisiyle kollarıyla boynuna sarılır. "Gerçekten geldiğine inanamıyorum!"

"Geleceğimi söylemiştim, değil mi?" diye cevaplar ve onun kucaklamasına karşılık verirken omzunun üzerinden benimle göz teması kurar. Kardeş sevgisini gösterirken aynı anda "*Senin ortadan kaybolmanı kaza gibi gösterecek on yedi yol biliyorum*" mesajını iletme, etkileyici bir çoklu görev başarısıdır.

Ami onu kucaklamaktan vazgeçince, bana elini uzatır. "Sen Maverick Mitchell olmalısın, ama bana Rowan Thornheart, Kış Lanetinin Sahibi gibi görünüyorsun."

Ami ve ben birbirimize bakarız.

"O Rowan Thornheart, Max. Ya da daha doğrusu, bu rolü oynayan çok iyi bir aktör olan Ethan Roberts. Ama şu anda Maverick Mitchell adında bir gotik gibi davranıyor," diye açıklıyor Ami.

Kimliğimin bu şekilde özetlendiğini duyunca, Max'in artık bana karşı daha da şüpheli olacağını anlıyorum.

Max beni süzdü. "O zaman sana ne diye hitap edeyim?"

Aniden terleyen ellerimi kot pantolonuma sildikten sonra onun elini sıktım. "Ethan iyidir, Majesteleri... şey, Prens Hazretleri."

Ami kıkırdarak güldü. "Sana kraliyet protokolünü öğretmeliydim, ama eminim Max, ona ilk adıyla hitap edersen mutlu olacaktır. Değil mi, Max?"

"Evet. Max," diyor, ses tonu tüm korkularımı doğruluyor. "Max olsun o zaman," diyorum.

"Göz makyajı yapmışsın," diyor.

Hawaii gömleği giyen ve sahte bıyığı olan bir adam tarafından tamamen inceleniyorum. Ve bu, daha önce başıma gelen bir şey değil.

"Gotik kostümün bir parçası, aptal," diyor Ami.

"Sanırım bir açıklama yapman gerek," diyor kız kardeşine, bir kardeşten çok bir ebeveyn gibi konuşuyor. "Neden bana onun adının Maverick Mitchell olduğunu söyledin?"

"Uzun hikaye," diye cevaplıyor.

"Vaktim var. Belki de onun Ethan Roberts olduğunu başından beri fark etmediğinle başlayabilirsin," diyor.

"Beni tanırsın. O tür programları sevmem," diye açıklıyor. "Benim zevkime göre çok fazla kavga var, yeterince aşk yok. Gerçi gömleksiz sahneler fena değil," diye ekliyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

"Şovumu izledin mi?" diye soruyorum.

"YouTube'da birkaç klip izledim. Bu kadar gürültünün nedenini görmek istedim. Çok iyisin," diyor ve ben gururla kızarmadan edemiyorum.

"Ami Hallmark Noel filmlerini tercih ediyor, değil mi? Bir keresinde bir gecede üç tane izlettirdi bana. Artık küçük kasaba fırınları ve Noel ağacı çiftlikleri hakkında bir insanın bilmesi gerekenden daha fazla şey biliyorum."

"Hain," der ve onun koluna d rter.

"Hey! Amerikan turistlere Őiddet uygulamayın lütfen," diyor. Dikkatini bana çeviriyor. "Peki, adını *Top Gun* filminden  ıkmıŐı gibi bir Şeye deŐiŐtirmenize neden olan bu uzun hikaye nedir?"

Bu referansı anladıŐı için memnun olmam gerekirdi, ama bunun yerine mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyorum.

"İlk başta ikimiz de birbirimizi tanı mıyordum. Sanırım ikimiz de saklanı yorduk, anonim kalmak için roller oynuyorduk," diye açıklıyorum.

"Saklanı yorduk," diye tekrarlar Max, kaşını kaldırarak Ami'yi o kadar çok hatırlatıyor ki ŐaŐırıyorum. Kraliyet DNA'sı onda çok güçlü. "Peki Şimdi?"

Ami'ye bakıyorum, o da bana cesaret verici bir gülümseme atıyor ve bu tuhaf durum bir Şekilde yönetilebilir hale geliyor. "Artık birbirimizden saklanmı yoruz ve artık Amy ve Maverick deŐiliz."

Ami ve ben birbirimize gülümsüyoruz.

"Biz sadece biziz, Ami ve Ethan," diyor.

"Bir dakika. Sen 'Amy' miydin?" diye soruyor Max. "Bu iş gittikçe garipleŐiyor."

"Ben Amy gibi davranı yordum ve Ethan Hollywood'un spot ıŐıklarından uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden Maverick gibi davranı yordu," diye ekliyor Ami.

Kollarını kavuŐturur ve bana bakarak "Yani, kız kardeşime yalan söylüyordun" der.

"Sakin ol. O yle deŐil, Max. Anlamı yor musun? Başlangıçta ikimiz de tamamen dürüst olamazdık. Ama Şimdi durum farklı. Kim olduğumuzu açıkça söyledik." Bakışlarını bana çevirir. "Sonunda kendimiz olabilmek harika bir Şey."

"O yle," diye cevap veriyorum, bakışları altında göğsüm ısınırken.

"Söylesene Ethan, kostüm d kkanelerinde tanıştığın yabancı kadınlarla her zaman aynı odada kalmayı alışkanlık haline mi getirdin?" diye sorar Max, ama sahte bı yığının bir tarafı yapıŐkanından çıkınca sözlerinin keskinliğı kaybolur.

"Max!" diye uyarı yor Ami.

"Daha çok..." Romantik komedi filmi gibi gelmeyecek bir açıklama arıyorum. "Sanırım daha çok bir dizi olasılık dışı tesadüf gibiydi."

"Ethan beni o korkunç dolandırıcı Greg'den kurtardı. O tam bir beyefendi. Yani, çoğu zaman," diye ekler ve alaycı bir gülümsemeyle, kim olduğumuzu ve birbirimiz için ne hissettiğimizi açıkça ortaya koyduğumuzdan beri paylaştığımız, kesinlikle beyefendice olmayan bazı anları aklıma getirir. Tabii, ateşli öpüşmeyi "beyefendice olmayan" olarak sayarsanız.

Max kaşlarını kaldırır, gözleri beni delip geçer.

"Bıyığın çıkmış," diyor Ami ve Max yüzündeki kalan kısmı da koparıyor. Onu iyice inceliyorum, çünkü gözlerini benden ayırmadan, kararlı ve tavizsiz bir şekilde bana bakıyor.

Kız kardeşi gibi kalın ve koyu renk saçları var, ancak saçları kısa kesilmiş. Elmacık kemikleri Ami'ninki kadar yüksek, ağzının şekli neredeyse onun aynısı. Hollywood'un başrol oyuncularında gördüğünüz türden kare bir çenesi var, buna bir de atletik fiziği eklenince, neden Avrupa'nın en gözde bekari olarak görüldüğünü anlayabiliyorum.

"Demek ikiniz artık romantik bir ilişki içindesiniz?" diye soruyor.

Ami elini elime soktu ve kardeşine gülümseyerek "Evet" dedi. Adamın beni zaten sorguya çektiğini biliyordum, şimdi de kardeşinin sorgusuna maruz kalacaktım.

"Seninle biraz erkek erkeğe konuşalım mı?" diye önerir, benim beklediğim senaryoya sadık kalarak.

"Erkek erkeğe" ifadesi hiç bu kadar uğursuz gelmemişti.

Ama ben buna hazırlıklıydım. Yani, son zamanlarda romantik bir ilişkiye girdiğiniz kadının erkek kardeşinin hayatınıza girmek üzere olduğunu on beş dakika önceden haber aldığınızda olabileceğiniz kadar hazırlıklıydım.

İşte kraliyet sorgulaması başlıyor.

Modern monarşilerde zindanlar hâlâ var mı? İşkence sehpası ne durumda?

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye teklif ettim.

"Max," diye uyarıyor Ami, sesinde daha önce hiç duymadığım bir tonla.

"Sadece dostça bir sohbet," diye onu sakinleştirir Max, ama gözlerindeki ışıltı, onun "dostça" tanımının uluslararası anlaşmalarla yasaklanmış sorgulama tekniklerini de içerebileceğini düşündürür.

Kıyı şeridinde ilerliyoruz, ironik bir şekilde, sadece yedi gün önce kız kardeşi ile ilk öpücüğümüzü paylaştığımız yere doğru.

"Ee," diye başlar. "Sen ve kız kardeşim."

Boğazımı temizledim. "Ami ve ben yakınlaştık."

"Yakın," diye tekrarlar, yüzünde hiçbir ifade yoktur. "Çocuklar bugünlerde böyle mi diyorlar? Kraliyet Hava Kuvvetleri akademisinde eğitim görüyorum, bu yüzden güncel eufemizmlerde biraz geride kalmış olabilirim."

Bu, bana karşı kullanabileceği ve kullanacağı askeri becerileri olduğunu söylemenin pek de ince olmayan bir yolu mu?

"Bak, Max. Kız kardeşini önemsiyorum. Hem de çok."

"Eminim öyledir. Herkes Ami'yi önemsiyor. O en iyisidir."

"Biliyorum. O harika bir kadın ve hayatımda olduğu için çok şanslıyım." Yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bak, anlıyorum. Benim de bir kız kardeşim var. Onu korumak istiyorsun. Ama aramızdaki bu şey belki de..."

"Yalanlarla mı?" diye sözümü

keserek sordu. "Sadece birer tane."

"Oldukça büyük bir yalan, sence de öyle değil mi?"

"Artık o aşamayı geçtik. İkimiz de birbirimize kim olduğumuzu ve Montelac'ta ne yaptığımızı tam olarak anlattık. Bu bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. Çok daha yakın. Max, beni yeni tanıdığını ve tüm bunların sindirilmesi zor olduğunu biliyorum, ama aramızdaki şey gerçek. Onun prenses olması ya da benim aktör olmamla ilgisi yok. Tüm bunlar ortadan kalktığında kim olduğumuzla ilgili. Kapanıştan sonra kafede kahve yapıp, paspaslarla dans eden iki insan olduğumuzda." Bu anı hatırlayarak gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Moplarla dans mı ediyorsun?"

"Sadece o gece," diye cevap veriyorum, o gece bana bakışını hatırlayarak. Bu bana, belki de onun da benim için hissettiğim gibi hissettiği konusunda bir umut ışığı verdi.

Meğer o umut, en güzel şekilde gerçeğe dönüşmüş.

Max beni bir an inceler, sonra beklenmedik bir şey yapar.

Gülümser. "Seni buraya getiren dolambaçlı yoluna rağmen samimi görünüyorsun."

"Ben samimiyim. Buna güvenebilirsin."

"Mesele şu ki Ethan, kız kardeşimin daha önce umutlanmasını izledim. İnsanlar genellikle unvanı görür, kişiyi değil. Tacını görür, onu takan kadını değil."

"Ama mesele de bu. Onun sadece Amy olduğunu sandığımda ona aşık oldum," diye dürüstçe söylüyorum. "Onun bir prenses olduğunu öğrenmek... şey, şok ediciydi, ama ona olan hislerimi değiştirmede. Aksine, ona daha da hayran oldum. Burada, bu küçük kasabada, normal bir hayat sürüyor, daha önce hiç yapmadığı şeyleri öğreniyor, hepsini de inanılmaz bir zarafet ve mizahla yapıyor."

O da başını sallar. "Bu Ami'ye çok benziyor. Ama söyle bana. Bu küçük tatil bittiğinde ne olacak? Sen Hollywood'a ve Rowan Thornheart'ın sloganlarına geri döndüğünde, o da kraliyet görevlerine geri döndüğünde ne olacak?"

Bu, kendim de cevap vermekten kaçındığım, bazen gece yarısı uyanmama neden olan bir soru.

"Gerçek şu ki, Max, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bunu Ami ile birlikte çözmek istediğim."

O, sözlerimi düşünerek başını sallar.

"Senin onun kardeşi olduğunu ve onun için endişelendiğini biliyorum. Anlıyorum. Eğer yabancı bir ülkede, kız kardeşimle aynı evde yaşayan, kendini başka biri gibi gösteren bir adamla karşılaşsaydım? Evet. Ben de onun kapısına gidip cevaplar isterdim."

"Biz erkek kardeşler koruyucuyuz."

"Değil mi? Ben de ona aynen böyle söyledim. Mesele şu ki, kız kardeşini o kadar uzun süredir tanımıyorum ve bu süre zarfında bir kısmında başka insanlar gibi davranıyorduk. İronik olan ise, uzun zamandır hiç kimseyle olmadığım kadar Ami ile kendim gibi davranıyorum."

Beni süzdü, ama bana karşı yumuşadığını anlayabiliyordum. "Onu önemsiyorsun."

"Çok."

Başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ami, onu seven birini hak ediyor."

Sevgi.

O kelime ağzından çıktığı anda, Ami için
Ami'ye karşı hissettiğim şeyin bu olduğunu anladım.

Aşk.

Onu seviyorum.

Ona aşığım.

Bunu fark ettiğim anda tüm vücudum titrer, yüzüm bir gülümsemeye dönüşür.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var. Saray sorular sormaya başladı. Babam artık meditasyon inziva hikayesine inanmıyor."

"Dürüst olmak gerekirse, ilk başta kimsenin buna inanmasına şaşırmıştım."

"Haklısın. Ami'nin kendi isteğiyle yirmi dakikadan fazla konuşmayacağına kimsenin inanması şaşırtıcı," diye gülerek cevap veriyor. "Basında da söylentiler dolaşıyor."

Midem sıkışır. "Ne tür söylentiler?"

"Her zamanki gibi. Gizli erkek arkadaş, gizli hamilelik, başarısız plastik cerrahi," dedi, tıpkı Ami gibi elini küçümseyici bir hareketle sallayarak. "Gizli erkek arkadaş kısmı doğru çıkmış gibi görünüyor ama."

"Sanırım öyle."

"Bazıları onun bir tarikata katıldığını bile iddia ediyor."

Buna gülmeden edemiyorum. Bu saçmalık, aramızda kalan gerginliği ortadan kaldırıyor. "Bir tarikat mı? Ami, kuralların hepsini çiğnemek istiyor. O, berbat bir tarikat üyesi olurdu."

"İnsanların kraliyet ailesi hakkında neye inanacaklarına şaşıırırsın," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Emin değilim." Başparmağımla kendimi işaret ettim. "Hollywood aktörü buradaymış."

"Evet, sanırım bu, bizim durumumuzu anlamak için seni eşsiz bir şekilde nitelikli kılıyor."

Ami'ye bakıyorum, o sabırla bankta bizi bekliyor. İçimde bir şey sağlamlaşıyor, hissedebileceğimi bilmediğim bir kesinlik.

Bizimle ilgili bir kesinlik.

"Onun ve benim için kolay olmayacağını biliyorum. Değerli hiçbir şey kolay değildir," diyorum.

"Bu, dizindeki bir repliğe çok benziyor," diye cevapladı, ama sesinde artık o kadar keskinlik yoktu. Ta ki öne eğilip, aniden tekrar ciddileşene kadar. "Aralarımızı netleştirelim, eğer ona zarar verirsen..."

"Beni zindana attıracak mısın?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi.

Gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. "Ona zarar verme."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Zedelemem. Söz veriyorum."

Sabırlı olmaktan açıkça bıkmış olan Ami, kumların üzerinde bize doğru ağır adımlarla yürüdü. "Erkek arkadaşıyla iyi geçiniyor musun, Max?"

Erkek arkadaşım.

Bana ilk kez yüksek sesle böyle seslendi ve bu durumlara rağmen, altın heykelciklerden çok daha anlamlı bir ödül kazanmışım gibi gülümsemeden edemiyorum.

Mesele şu ki, sevdiğim bu güzel kadına baktığımda, onun sadece erkek arkadaşı olmaktan daha fazlasını istediğimi biliyorum. Onun gününü paylaştığı adam, küçük anlarda olduğu kadar büyük anlarda da yanında olan adam olmak istiyorum. Güvendiği, tamamen güvenebileceği adam.

Hayatının her anında yanında olan, onu seven, ona değer veren, her zaman onun için orada olan adam.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

Onun her şeyi olmak istiyorum. Ve önümüze çıkan engellere rağmen, bunu gerçekleştirmekten başka bir şey istemiyorum.

Bölüm 23

Amelia

Son dakika haberi. Kraliyet muhabiri, Malveaux'da Prens Max'ın tarifine uyan yakışıklı bir genç adamın sürdüğü sarı bir Ferrari'nin görüldüğüne dair haberler aldı. Araba, Montelac adlı küçük bir kasabada görüldü.

Tesadüf mü? Belki. Ama hepimiz, herkesin en sevdiği kraliyet bekarının gösterişli araçlara düşkün olduğunu biliyoruz.

Ancak bu, prensimizin turistik haritanın çok uzağındaki bir kasabada ne aradığı sorusunu akla getiriyor.

Montelac, yıllık Göl Işıkları Festivali'nin düzenleneceği çok pitoresk bir gölün kıyısında yer alıyor. Max festivale katılmak için orada olabilir mi?

Ya da daha da ilgi çekici bir ihtimal olarak, prensesin tüm bu zaman boyunca gözlerden uzak bir şekilde saklandığı yer burası olabilir mi? Ve şimdi Max ortaya çıktığına göre, kız kardeşini meditasyon yapan kötü bir kaçırmanın elinden kurtarmak için kasabaya gelmiş olabilir mi?

Sizi bilmem ama ben birdenbire Malveaux'daki dağlardan beslenen gölde yüzme isteği duydum.

Bu alanı takipte kalın, kraliyet gözlemcileri.
Hızla valizini toplayan,

Fabiana Fontaine xx

#MaxOnAMission

#PrincessRescue

#SaklanmakİstiyorsanSarıFerrariSeçme

"Söylesene Max. Onu seviyor musun? Gerçekten seviyor musun?" diye soruyorum, kalbim ağzımda, kardeşimin kararını bekliyorum.

Max, Ethan ile göl kıyısında "küçük sohbetini" yaptıktan kısa bir süre sonra, her zamanki gibi ince sarı Ferrari'sine atlayıp uzaklaştığı için, bu kararı duymak için tam bir gün beklemek zorunda kaldım. Medyayı uzaklaştırmak için yaptığını söyledi, ama bence herhangi bir gazeteci, Chip adındaki bu gösterişli giyimli Amerikalı turistin kim olduğunu kolayca anlayabilirdi.

Gerçekten, kardeşim palyaço gibi giyinip, büyük ayakkabılar ve sıkıldığında ses çıkaran parlak kırmızı bir burun taksa bile, daha az dikkat çekici bir kılık değiştirmiş olurdu.

Neyse ki kimse farkına varmamış gibi görünüyor, ama Max kraliyet düğününde sarhoş bir amca kadar göze çarpan bir görünümde olduğu için, bunun değişmemesini ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ethan bana konuşmalarının tüm ayrıntılarını anlattı, bu yüzden işlerin biraz tereddütlü başladığını ama en azından kardeşim Ethan'ı onayladığı için olumlu bir şekilde bittiğini biliyorum.

Medyanın spekülasyonları ve babamızın şüpheleri kesinlikle alarm zillerini çaldırdı. Ancak Ethan'dan ve Montelac'ta geçireceğimiz kalan zamandan hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim, çünkü bunun çok yakında sona ereceğini biliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zaman çok değerli.

Max, öğle yemeği telaşından sonra nihayet kafeye geri döndü, bu sefer chino pantolon ve polo gömlek giymişti — iş dışında genellikle giydiği kıyafetler — ve kafenin arka kapısından içeri girdi. Neyse ki kapıyı açan bendim ve onu sorgulamak için olabildiğince çabuk sokağa çıkardım.

"Ethan iyi biridir," diye cevaplar.

Kendimi onun kollarına atarak, "Onu seviyorsun! Oh, Max, çok mutluyum" diyorum.

"Sakin ol. Adamı boğabilirsin." Kollarımı ondan çeker.

Onu bırakıyorum, ama hislerimi asla bırakmayacağım. Bu bir mucize. Büyük bir macera yaşamak için saraydan kaçtım, bir dolandırıcıyla heyecan dolu anlar yaşamayı umuyordum, ama Malveaux'nun başkentindeki bir kostüm dükkanında tesadüfen tanıştığım adamda çok daha iyi, çok daha derin, çok daha anlamlı bir şey buldum.

Benim Maverick'im. Benim Ethan'ım.

Ve şimdi kardeşim de onu onayladı, bu da beni o kadar mutlu etti ki dans etmek istiyorum. Tabii ki Max'in onayına ihtiyacım yoktu, ama yine de onayını almak güzel.

"Sana karşı hisleri samimi görünüyor."

"Biliyorum. Oh, Max, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki umduğum her şey gerçek olmuş gibi. Saraydan kaçtığımda istediğim tam da buydu."

Burnunu kırıştırarak bana alaycı bir gülümseme attı. "Çöp kutularıyla dolu bir sokağa bakan bir kafede çalışmak mı?"

Koluna hafifçe vuruyorum. "O gerçekten harika biri, değil mi?"

"Biz erkekler diğer erkekleri harika bulduğumuzu pek söylemeyiz, ama evet, onu seviyorum. Tabii sana söz verdiği gibi davranırsa."

Gözlerimi deviriyorum. "Her geçen gün Alex'e daha çok benziyorsun."

Geniş omuzlarını silkiyor. "Sanırım büyüyorum?" "Acele etme."

Benden iki yaş küçüksün."

Gülümser. "Aslında sadece yirmi iki ay, ama ben ondan çok daha olgunum."

Ben neşeyle güldüm. Açıkçası, Max bugün ne derse desin umurumda değildi.

Yüzü düştü. "Sana medyanın ilgisi ve babamın şüphelerinden bahsetti mi?"

"Evet. Babamla başa çıkabilirim," diyorum, hissettiğimden en az yüzde yüz daha fazla özgüvenle.

"Planın ne? Stefania Hindistan'dan döndüğünde geri dönecek ve başından beri onunla birlikteymişsin gibi mi davranacaksın?"

Dudaklarımı ısıyorum. Gerçek şu ki, endişe verici bir hızla yaklaşan saraya dönüşümü nasıl ele alacağımı düşünüyordum. Montelac'taki son gecemiz, yarın geceki Göl Işıkları Festivali. Ethan'ın ve benim hayallerimizin göletinde kalmak istesem de, yakında gerçeğe dönmem gerektiğini biliyorum.

"Ona gerçeği söyleyeceğim. İkisine de."

Kaşları yukarı kalktı. "Ami, bu akıllıca mı? Sana yalan söylediğin ve kendini tehlikeye attığın için öfkelenecekler, ama şimdi ben de senin suçuna ortak olacağım."

"Mesele şu ki, Max, ben saraydan ayrıldığım zamanki Amelia değilim artık, ve bunu sadece bir kafede çalışıyor, her gün gotik kıyafetler ve önlük giyiyor olmamdan dolayı söylemiyorum. Ethan ile birlikte Montelac'ta olmak beni, henüz anlamaya başladığım bir şekilde değiştirdi. Öncelikle, normal insanların günlük hayatlarında yaptıkları, senin ve benim hiç yapmak zorunda kalmadığımız şeyleri öğrendim. Giysilerimizi yıkayan, yemeğimizi yapan ve istediğimiz her şeyi yapan insanlar var."

"Eve döndüğünde sarayda yardım edeceksin demek mi istiyorsun?" diye sordu, gözleri parıldayarak. "Mermer zeminleri fırçalayabilir, belki de Devlet Salonundaki kadife perdeleri elde yıkayabilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Beni Cinderella gibi gösteriyorsun. Demek istediğim, herkesin bizim için yaptıklarına minnettarım. Theresa, gece gündüz, ne zaman istersem istediğim her şeyi yapıyor. Bu, onun hayatına ne kadar müdahale ediyor olmalı! Buraya gelmeden önce, mutfak, bir tür şef değneği ile yemeklerin yaratıldığı ve bize yemek odasında servis edildiği sihirli bir yer olduğunu sanıyordum."

"Hayır, öyle düşünmüyordun."

"Tam olarak değnek değil, ama yemeklerin hazırlanışını hiç bilmiyordum. İlk geldiğimde Ethan benden ekmek kesmemi istedi, ama ben nasıl yapılacağını hiç bilmiyordum. Bunun için bir çekiç ve kaba kuvvet gerektiğini sanıyordum."

O burun kıvrıdı.

“Utanarak söylüyorum ki, kendimden başka biri olmak nasıl bir şey olurdu hiç düşünmedim ve zamanımı kurallara ve yaşam tarzımıza karşı isyan ederek geçirdim, sahip olduklarımı asla gerçekten takdir etmedim. Ve *gerçekten* takdir etmekten bahsediyorum, sadece ‘oh, ayrıcalıklı olduğumu biliyorum’ demek değil.”

Gözlerini kısıyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Nefes alıp, düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum, bu küçük göl kasabasına geldiğimden beri zihnimde bir tuğla yığını gibi biriken düşüncelerimi. "Başka biri gibi davranarak, gerçekte kim olduğumu öğrendiğimi söylüyorum."

Bana göz kırıyor. "Bu senin için oldukça derin bir düşünce, Ami."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Bu süre zarfında, benim sadece bir prenses, halka açık yerlerde kurdeleleri kesip gülümseyen, hiçbir konuda gerçek duygularını asla göstermeyen biri olmadığımı fark ettim. Özgür olmak ve başka biri olmak isteyen biri, sadece bir aylığına bile olsa. En büyük başarısı, çenesiz bir aristokratla uygun bir evlilik yapmak ve birkaç çocuk sahibi olmak olan biri. Ben sadece Amelia olmak istiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne yaparsam yapayım, kendi şartlarımla yapacağım."

Ağzının kenarları gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor ve beni şaşırtıyor.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diye cevap verdim.

"Bu arada, üsse geri dönmem gerekiyor."

"Göl Işıkları Festivali için kalacağınızı sanıyordum?"

"O sadece bir bahaneydi. Medya şimdiden benim ve sarı Ferrari'm hakkında konuşmaya başladı."

"Evet, teşekkürler," diye cevap veriyorum, ses tonum alaycı bir tonda. "Onun yerine gümüş renkli bir hatchback kiralayamaz mıydın?"

"Bu benim tarzım değil, Ami," diyor göz kırparak.

"Umarım parlak sarı ışığınla onları buraya çekmemişsinizdir."

"Bence güvende olacaksın. Bu aralar prensesden çok gotik bir görünüşün var." Beni kucaklayarak sarılır. "Kendine iyi bak. Söz ver bana."

"Söz. Umarım ne kadar mutlu olduğumu görebiliyorsundur. Burada gerçekten ayaklarımın üstüne basmış durumdayım."

"Spor ayakkabılı ayaklarınla ayaklandın," diyor ayakkabılarımı işaret ederek.

"Hayatın beni beklediğini bilsem de, ikili takım ve incilerle kombinlenmiş makul topuklu ayakkabılardan çok daha rahat."

"Ama senin şartlarınla."

"Benim şartlarımla," diye tekrar ediyorum, içimi sıcaklık kaplıyor. "Senin adına mutluyum, kardeşim."

"Hey, Max," diyor Ethan der görünür görünür kapıda kapıda "Gidiyor musun?"

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum Ethan," dedi Max, elini uzatarak. "Ben de, Majesteleri... Max."

"Bu yeni bir şey," der kardeşim gülümseyerek.

Son vedalarımızı ederiz ve uzaklaşırken dikkat çekici, parlak renkli aracının gürültüsünü duyabiliyorum.

Ethan beni kollarına alır. "İyi misin?"

Ona gülümserim, kalbim hem olduğum kişi hem de beni kollarında sıkıca tutan adam için dolup taşar. "İyiden de öteyim," diye fısıldarım. "Sen varsın."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum."

Mutfak kapısı bir kez daha açılır. "Siz iki aşk kuşuna bakın," der Francine ve biz suçluymuşuz gibi birbirimizden ayrılırız.

"Biz sadece... bilirsin," diyor Ethan zayıf bir sesle.

Bu adam ünlü bir aktör mü?

Francine bize sadece gülümser. "Amy, benim için küçük bir iş yapar mısın?"

"Tabii ki."

"Aferin kızım. Limona ihtiyacım var. Marketten alabilirsin." Bana biraz para uzatır.

"Seve seve," diye cevap veriyorum. "Görüşürüz, Maverick." Gülümsayarak başını sallıyor. "Görüşürüz, Amy."

Sokakta adeta zıplayarak güneşin altına çıkıyorum.

Hayat güzel. Hayır, onu sil. Hayat *harika*. Medyanın nerede olduğumu keşfetme tehdidi ve Hindistan'a gitmediğimi öğrendiklerinde ailemin vereceği tepki, düşündüğüm zaman kayboluyor.

Ethan ile birlikte bu güzel gölün kıyısındaki şirin kasabada geçirdiğim zamanları ve saraya geri dönmek zorunda kaldığımda, yeni keşfettiğim kendimi ve Ethan'ı asla vazgeçmeyeceğimi düşündüm.

Ana caddeye döndüğümde, neredeyse birini devirecektim, ikimizin de devrilmesini önlemek için onun kollarını tuttum. "Çok özür dilerim!" dedim heyecanla.

"Sen!" tanıdık bir ses Ledonian dilinde diyor ve elma ve portakallar etrafa saçılırken, sesindeki tiksinti tonu beni ürkütüyor.

Giovanna, sanki onun pembe dizisindeki kötü adam benmişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

"Evet, benim," diyorum hafifçe. "Çok üzgünüm, Giovanna. Dikkatim dağılmıştı. Seni incitmedim, değil mi?"

"Tüm alışverişlerimi yere döktün!"

"Size yardım edeyim." Yere çöktüm ve yere düşen meyveleri topladım. Onları ona uzattığımda, onları elinden alıp kahverengi kağıt torbasına geri koydu. "Gerçekten çok üzgünüm. Meyvelerin bazıları ezilmiş olacak. Lütfen size yenilerini alayım."

Bana bakarak, "Bunu çok isterdin, değil mi?" dedi.

Bu tuhaf bir söz.

Vazgeçmeyeceğim. Sırf o kötü bir ruh halinde diye ben de nazik davranmamam gerekmez. "Sadece yardım etmek istiyorum. Onları düşürmen benim hatamdı, bu yüzden yenilerini almam adil olur."

Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirir. "Adalet hakkında bir şey bildiğini mi sanıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bana fırsat vermedi. "*Ben* onunla birlikte olmalıyım!" diye bağırdı.

Demek Ethan'la ilgili. Tahmin etmeliydim.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış durumda.

Giovanna, Ethan'la birlikte olması gerektiğini mi düşünüyor? Bu, aktörlerin arasında garip bir gelenek mi? Hepsi birbirleriyle çıkmak zorunda mı? Yüz yıl kadar önce kraliyet ailelerinde böyle bir kural olduğunu biliyorum, ama aktörler için de mi geçerli?

Ellerini beline koyuyor. "Onu öpmem gerek, seni değil. Suyun kenarında romantik yürüyüşler yapan ben olmalıyım

, kumda parlayan ayak izlerimizi görmeli, kulağıma tatlı sözler fısıldamasını dinlemeliyim. Ben onun için mükemmelim. Mükemmel! Sen bu planda hiç yoktun, ama yine de buradasın ve benim için her şeyi mahvediyorsun."

Plan mı?

Peki kumdaki parıldayan ayak izlerimizi nereden biliyor?

Şaşkın bir şekilde soruyorum, "Giovanna, neden bahsediyorsun?"

Kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakar, burun delikleri genişler. "Senin burada olmaman gerekiyordu," der, eminim ki oynadığı dizide kullandığı tehditkar bir ses tonuyla.

"Özür dilerim," diyorum, ama ne için özür dilediğimi hiç bilmiyorum. Ama bu onu biraz yatıştırıyor gibi görünüyor, çünkü yüz hatları aniden gevşiyor ve alt dudağı titremeye başlıyor.

"Giovanna, sorun yok," derim, elini tutarak. "Başka erkeklerle öpüşmek, gezintiye çıkmak ve kulağına tatlı sözler fısıldamak için başka fırsatlar olacak. Kendine bir bak. Sen çok güzelsin. Erkekler seninle olmak için birbirlerini ezip geçiyorlardır."

O burnunu çeker. "Öyle. Bazen kelimenin tam anlamıyla."

"Gördün mü? Her şey yoluna girecek. Maverick sana uygun bir erkek değil, ama bir gün doğru kişiyi bulacağına eminim."

Sanki söyleyecek başka bir şey varmış gibi bana bakıyor. Ama tek yaptığı başını sallamak ve dudaklarını olabildiğince ince bir çizgi haline getirmek—ki bu hiç de ince değil ve bu kadar yakından bakınca, önemli ölçüde yapay bir düzeltme yapıldığını kuvvetle şüpheleniyorum.

"Şimdi, meyveye gelelim," diyorum.

Elini havada sallıyor. "Meyve umurumda değil."

"Sana biraz daha getirmekten memnuniyet duyarım, zaten şu anda Francine için markete gidiyorum. Limona ihtiyacı var, anlarsın ya."

"Hayır. Gitmeliyim. Buradaki zamanım doldu," diyor dramatik bir tavırla.

"Buradaki zamanın mı?" diye soruyorum, bunun Montelac'tan ayrılacağı anlamına mı geldiğini merak ederek.

Ama tek söylediği, "Sana iyi şanslar, Ami."

İnanamadan ona bakıyorum.

Ami? Bana *Ami* mi dedi?

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı, ben de "Giovanna, bekle!" diye seslendim.

Bana dönüp Ledonianca cevap verdi: "Kendine dikkat et. İnsanları asla tanıyamazsın."

İnsanları asla bilemezsin mi? Bu da ne demek şimdi? Tekrar uzaklaşmaya başlar ve ben onun peşinden koşarım.

"Neden bana *Ami* dedin?"

"Öyle mi? Benim hatam. Amy demek istedim. Aksanımdan dolayı, anlarsın ya.

Ledonca." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

Ama tabii ki açıklamıyor, çünkü ben de Ledonian'lıyım ve aynı dili konuşuyoruz.

Yüzüne baktığımda, benim kim olduğumu bilmiyor olması bana hiç mantıklı gelmiyor. O Ledonia'lı. Beni ve kardeşimi daha önce görmüştü. Birkaç yıl önce olabilir, ama mutlaka hatırlar, değil mi?

Hayır. Ben ikna olmadım. O benim kim olduğumu çok iyi biliyor. Yutkunuyorum. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye çekinerek soruyorum.

Sorumu bir an düşünür gibi görünüyor, sonra caddeyi baştan aşağı süzer ve bana yaklaşarak, "Her şey görüldüğü gibi değildir," diyor.

Bu, sorumun cevabı olmuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Giovanna, lütfen söyle."

"Sadece... arkanı kolla, prenses," diye fısıldayarak cevaplar ve dönüp hızla uzaklaşır.

Nefesimi tutuyorum.

Haklıydım! Kim olduğumu çok iyi biliyor!

Sözleri uyarı çanı gibi zihnimde yankılanıyor. Bir şeyler yolunda değil. Önce flash mob ve güller, şimdi de Giovanna'nın gizemli tehditleri. Bunlar birbiriyle bağlantılı olabilir mi? Yoksa ben olmayan bir bağlantı mı görüyorum?

Ethan ve kafeye geri dönmek için sabırsızlanarak pazara doğru acele ediyorum. Ancak Giovanna'nın sözlerini ne kadar kafamdan atmaya çalışsam da, Lac des Rêves'deki muhteşem mutluluk balonumuzun yakında patlayacağı hissini bir türlü atamıyorum.

Bölüm 24

Ethan

Bu gece tüm kasaba canlanmış gibi, kasaba halkı etrafta dolaşıyor, canlı müzik dinliyor, yemek kamyonları lezzetli kokular yayan yemekler satıyor ve sokak sanatçıları kalabalığı kendine çekiyor. Giysileri tamamen altın rengi boyanmış bir canlı heykel, kart numaraları yapan bir sihirbaz ve portakaldan top ve hatta bıçaklara kadar birçok nesneyi jonglörlük yapan jonglörler var.

Sonuncusundan, bariz nedenlerden dolayı uzak durduk.

Bu gece Göl Işıkları Festivali var ve Ami ile el ele kalabalığın içinde yürüyor, içecek ve atıştırmalıklar tadıyor, yerli halkla sohbet etmek için duruyor, sadece birbirimizle burada olduğumuz için mutluyuz. Bir akordeoncu, Ami'nin bana Malveauxian geleneksel halk ezgileri olduğunu söylediği parçaları çalıyor, bu ezgiler parke taşlı sokaklarda yankılanıyor ve daha önce hiç yaşamadığım eşsiz bir atmosfer yaratıyor.

Durup karikatürlerimizi çizdiriyoruz, Ami'nin gözlerini o kadar büyük çizdiği için gülüyoruz, sanki bir zamanlar ona benzediğini düşündüğüm Disney prensesine benziyor, benim çenem ise o kadar abartılı ki, *Family Guy* çizgi filmindeki Joe Swanson'a benziyorum.

Bu kasabada birlikte geçirdiğimiz bu mükemmel zamanın yarın sona ereceğini ve bazı zor gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağım. Ami'nin prenses olduğu, kraliyet görevleri ve kurallarla dolu bir hayatı olduğu, benim evimden binlerce kilometre uzakta bir ülkede yaşadığı gerçeği gibi. Benim bir aktör olduğum, dizinin önümüzdeki iki sezonu için taahhüt verdiğim ve Dion'un tüm ajan bilgeliğiyle benim için belirlediği diğer projeler olduğu gerçeği gibi.

Ami ve ben çok yol kat ettik. Yabancılardan ev arkadaşlarına ve iş arkadaşlarına, gizlice birbirimize karşı hisler beslemeye, sonra gerçek kimliklerimizi itiraf etmeye ve daha önce hiç yaşamadığım kadar derin bir bağ kurmaya kadar.

Gerçekten de uzun bir yolculuk oldu, ama biliyor musun? Francine ona göldeki fenerlerden bahsederken gülümseyip başını sallayan Ami'ye baktığımda, ulaştığımız hedef tüm bu çabaya değdiğini anlıyorum.

Ami'ye henüz ona aşık olduğumu söylemedim, bu güzel kadına, ışıltılı gülümsemesi ve hayata olan sevinciyle, herkese nezaket ve saygıyla davranan prenses. Ami milyarda bir bulunur. Birbirimizi bulduğumuz için çok minnettarım ve onu asla bırakmak istemiyorum.

Ve bu gece, Montelac'taki son gecemiz için bir planım var.

Herkes bana göldeki fenerlerin çok güzel olduğunu, ona kalbimi açmak, ona derinden ve tamamen aşık olduğumu fısıldamak için mükemmel bir fon olduğunu söylüyor.

"Francine yarın yine o lezzetli tarçınlı çörekleri yapacağına söz verdi. Gitmeden önce uğrayıp biraz yiyebiliriz," diyor Ami, gözleri parıldayarak. "Değil mi, Francine?"

"Sizin için mi? Ne isterseniz," diye cevaplar ve Ami'ye şefkatli bir büyükanne gibi gülümser.

"Seni çok seviyorum Francine. Sen şimdiye kadar tanıdığım en iyi patronsun ve seni özleyeceğim." Ami ona sarılır.

Onun şimdiye kadar sahip olduğu *tek* patron olduğunu söylemeye gerek yok.

"Kafemde olmandan çok keyif aldım," diyor.

"Harika bir deneyimdi. Her şey için teşekkürler," diye cevap verip ona da sarılırım.

Kolumu Ami'nin omuzlarına doladığımda, Francine, "Festival sırasında, su parıldadığında dileklerin gerçekleştiği gelenek var, biliyor muydun?" der.

"Ne kadar harika," diyor Ami ve sonra sadece benim duyabileceğim şekilde, nefesi boynumu gıdıklayarak, "Ne dileyeyeceğimi biliyorum," diye ekliyor.

"Ne kadar harika," diyor Ami ve sonra sadece benim duyabileceğim şekilde, nefesi boynumu gıdıklayarak, "Ne dileyeyeceğimi biliyorum," diye ekliyor.

"Dünya barışı mı? Bir dakika, sen güzellik yarışması katılımcısı değilsin ki."

"Görüşürüz Francine," diyor Ami ve biz de giderek büyüyen kalabalığa doğru ilerliyoruz.

"Ne dileyeyeceğini söyle," diyorum. "Tahmin etmen gerekecek."

Durup ona dönüyorum. "Bunun yerine benim dileğimin ne olacağını söyleyeyim mi?"

"Aynı şeyi dileyeyeceğimizi hissediyorum."

"Her zaman böyle olmak, sadece sen ve ben, Montelac'taki güzel Lac des Rêves'deki Göl Işıkları Festivali'nde, bizim küçük sığınağımızda."

Yumuşak akşam ışığında gözleri parıltıyor. "Küçük sığınağımız," diye tekrarlıyor, güzel dudakları tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye bürünüyor.

Yakınlarda biri kahkaha atarak bizi ortak dileğimizden kopardı.

"Hadi. Herkesin dikkatini çeken şeyi görelim," derim ve onu sanatçıların yanına götürürüm.

Görünüşe göre onlar, bana Alman gibi görünen yöresel kostümler giymiş, çiftler halinde dans eden geleneksel Malveauxian halk dansçıları. Dönüyorlar ve kıvrılıyorlar, kadınlar partnerlerinin kollarına atlıyorlar ve partnerleri onları ölümcül hareketlerle döndürüyorlar.

"Harikalar," diyor Ami. "Çok yetenekliler."

Onun arkasında durup dansçıları izlerken, kollarımı beline dolayarak başının üstüne öpücük konduruyorum.

İşte bu. Hayatımda eksik olan şey buydu. Başka bir insana karşı derin bir bağ, dürüst, hassas ve gerçek. Hiçbir amaç yok. Sadece birlikte olma arzusu, hayatın küçük anlarını paylaşma arzusu.

En son ne zaman bu kadar mutlu, bu kadar tam hissettiğimi hatırlamıyorum.

Danslarını bitirip alkışlayan kalabalığa reverans yapıp selam veriyorlar.

"Yemeğe gitmek ister misin? Arkada çok güzel kokan bir krep kamyonu gördüm," diyorum, başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek.

"Sokak yemeği yemek kesinlikle yasak, biliyorsun." "O kuralı ikiye bölelim."

Bana gülümser. "Sen benim dilimi konuşan bir adamsın."

Elini tutup kalabalığın içinden geçiyorum, ta ki elim birden serbest kalana kadar. Arkama dönüp ona baktığımda, gergin bir şekilde bir şeye bakıyor, yüzü bulutlarla kaplı.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"O," diye cevaplar Ami, yüzü bembeyazdır. "Kim?"

"Şuradaki sarışın, gözlüklü kadın. O Fabiana Fontaine, her zaman ailem hakkında yazan köşe yazarı. O, kötü şöhretli bir kraliyet dedikodu köşe yazarı. Burada ne işi var?"

Bakıyorum da, minyon bir kadın, sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, gözlük takmış, bir adamla hızlı hızlı konuşuyor.

"Sence benim burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu Ami, yüzünde endişeyle kırıksıklıklar oluşmuştu.

"Henüz bilmiyorsa, öğrenmeden buradan gidelim."

Ami hızla başını salladı. "Evet. İyi fikir."

Hızla ve arkamıza bakmadan yemek kamyonuna doğru ilerledik ve krep sipariş ettik: ben geleneksel jambonlu ve peynirli, Ami ise keçi peyniri, bal ve cevizli.

Ami gergin, gözleri sürekli kalabalığın içinde dolaşıyor.

"Göl kenarına gidelim. Orada fenerleri izleyen insanlarla kalabalık olacaktır. Kalabalığa karışabiliriz."

"Ethan, beni ifşa edemez. Manşetlere çıkarız, peki ya ailem?" Derin bir nefes aldı. "Ailem çılgına döner."

Onun sözleri beni derinden etkiledi. Çok derinden. Burada paylaştıklarımızın kamuoyuna duyulmasını istemiyorum. Bu bizim zamanımız, bizim alanımız. Sadece bu gece var, yarın hepsi bitecek. Kalan değerli zamanımızı kaybetmek istemiyorum.

"Panik yapmayalım, tamam mı? Belki de sadece festival için buradadır," diyorum, ama Ami bana inanmadığını gösteren bir bakış atıyor.

Ben akşam yemeğinin hesabını öderken o bir ağacın arkasına saklanır ve sonra arkamıza bakmadan göle doğru koşarız.

Gölün kıyısına vardığımızda, beklediğim gibi kıyı insanlarla doludur. Yüzlerce fener, küçük yıldızlar gibi gölde yüzer, suda sallanır. Bu kasabada her zaman olduğu gibi, ışıklandırma akşamın havasına uygun kadar yumuşaktır, ama birbirimizi netçe görebileceğimiz kadar parlaktır.

"Bence burada güvendesiniz," diyorum, etrafa bakarak.

"Umarım öyledir. O kadının gecemizi mahvetmesini istemiyorum."

Elini elimde tutuyorum. "Buna izin vermeyeceğim," diyorum, nasıl başaracağımı bilmeden, ama bir yol bulmamın önemli olduğunu bilerek. "Senin arkadayım. Her zaman."

Bana gülümser, yüz hatları yumuşar. "Biliyorum. Ben de senin arkadayım."

Bazı insanlar göl manzaralı bir bankı boşaltıyor ve biz de oraya oturuyoruz. Yan yana oturup, elimizde akşam yemeğimizi tutarken, göldeki fenerlere bakıyorum.

"Bu yer daha romantik olabilir mi?" diye soruyorum, onun moralini düzeltmek umuduyla.

Bana yaklaşır ve başını omzuma yaslar. "Kesinlikle mükemmel. Kız kardeşim Ledonian dağlarındaki bir kasaba festivaline gitmiş ve fenerlerin altında aşık olmuş. Nedenini anlayabiliyorum. Çok... parlaklar."

"Parlak ışıklar mı? Vay canına," diye alay ediyorum ve onun gülüşünü duyduğuma minnettarım. "Yiyip eve dönelim. Orada daha güvende oluruz."

"İyi fikir." Krepini burnuna götürür ve kokusunu içine çeker. "Bence bu dünyadaki en güzel koku. Tabii, sen hariç."

"Kokuda krepleri yendim mi? *Kazandım*," diye cevap veriyorum ve Ami'den bir gülümseme alıyorum.

"Bir an için gülümsemeni özledim."

İkimiz de kreplerimizin ambalajını açıp yumuşak, tereyağlı lezzeti ısıyoruz.

"Bu, hayatımda yediğim en iyi şey," diyor Ami, ağzı doluyken.

Yanıma oturan, ağzı kreple dolu bu kadının benim ruh ikizim olduğu hissiyle içimden bir kahkaha attım.

"Ne? Yüzümde bir şey mi var?" Elini yanağına götürdü, ben de parmaklarımı nazıkçe bileğine doladım ve elini göğsüme koydum.

"Kalp atışlarını hissedebiliyorum."

Kalbim, hissettiklerimin kesinliği ile güm güm atıyor. Gözlerine bakarak, "Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıdığımızı biliyorum," diye başlıyorum.

"Dört. Dört haftadır," diyor.

"Dört hafta. Uzun bir süre değil, ama seninle geçirdiğim zamanın hayatımın en güzel zamanı olduğunu anlamam için yeterli bir süre ve bunun bitmesini istemiyorum."

Bana bakarken gözleri çok yoğundu. "Ben de bunun bitmesini istemiyorum," dedi, sesi nefes nefeseydi.

"Seni seviyorum, Ami," diyorum, kalbim davul gibi atıyor, o anın büyüüne kapılmışım. *Onun* büyüüne kapılmışım. "Bedenim ve ruhum, ben seninim."

Dudakları gülümsemeye kıvrılır, gözleri parlar. "Ben de seni seviyorum Ethan," der, ve sen "unutulmuş krep" diyemeden, aramızdaki mesafeyi kapatırız ve en duygusal ve içten öpücüğe dalarız.

"Seni tüm kalbimle seviyorum ve tüm bunlar sona erdiğinde, normal hayatlarımıza döndüğümüzde birlikte kalmamızı istiyorum. Bunu çok, çok istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim."

"Ben de bunu her şeyden çok istiyorum," diyorum. Ondan uzaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu gerçekleştirelim. Ne olursa olsun. Sen ve ben."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, boğuk bir kahkaha atar. "Sen ve ben."

Onu kendime çekip bir kez daha öperim, kalbim kollarımdaki bu inanılmaz kadına olan sevgiyle o kadar doludur ki, tam burada, Rüyalar Gölü'nün kıyısında patlayabilir.

"O kostüm mağazasına girdiğim için çok mutluyum," diyorum ona ve yumuşak kahkahasının göğsümde yankılandığını hissedebiliyorum.

"En ikna edici gotiklerden biri değilsin, biliyorsun." "Hey, ben bir aktörüm. Bu sözüne profesyonel olarak alınırim."

Aniden yüksek tiz bir çığlık duyulur ve bu bizi şaşırtır, tıpkı sahil boyunca yürüdüğümüz ve ayak izlerimiz arkamızda parıldadığı geceki gibi.

"Yine o ses!" Ami çığlık atarak bağılıyor. Sonra, başladığı kadar aniden, ses kesiliyor.

Ami bana sokulur. "Yine böcekler olmalı."

Onu kucaklarım, zihnim hızla çalışır. Bu ses tanıdık geliyor, çünkü daha önce gölde duymuş olduğumuzdan değil, sette duyduğum bir ses olduğundan.

Ses geri beslemesi.

Ama bu delilik. Montelac'ta neden ses geri beslemesi olsun ki? Sette değiliz. Festival için tüm kasaba toplanmış, pitoresk bir gölün kıyısında dışarıdayız.

Ama fark ettiğim başka şeyler de var, bunlar bir araya gelince... Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

"Ami?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Bu kasabada... tuhaf bir şey fark ettin mi?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Mesela gittiğimiz her yerde ışıklandırma her zaman mükemmel. İnsanlar yolumuzdan çekiliyorlar. Sanki o anda meydandan geçeceğimizi biliyorlarmış gibi, sırf bizim için flash mob gösterisi yaptılar."

"Buradaki insanlar sadece nazik, belki biraz da eksantrik. Hepsi bu." Beni görmek için kendini yukarı doğru itti. "Bu ani paranoya da neyin nesi? Fabiana Fontaine'i burada gördüğüm için mi? O da seni tedirgin mi etti?"

"Nereden geldiğini bilmiyorum. Sanırım içimden bir ses, burada bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyor. Sanki her şey fazla mükemmel gibi, anlıyor musun?"

"Casus filminde değiliz," diyor ve bana öpüşmek için uzanıyor. "Burası mükemmel çünkü burası güzel bir yer, aşık olduğumuz yer."

Nefesimi bıraktım, omuzlarım gevşedi. "Muhtemelen haklısın. İki artı ikiyi topluyorum ve paranoya yapıyorum."

"Bunu nasıl düzelteceğimi çok iyi biliyorum." Beni tekrar öpüyor, kendi adımı bile unutabileceğim türden bir öpücük.

Geri çekilirken ona gülümserim. "İşe yaradı."

"Yarayacağını düşünmüştüm," diye gülümseyerek cevaplar.

Omzunun üzerinden bir şey dikkatimi çekti. "O çalı hareket ediyor mu?"

O da dönüp baktı. "Sanırım hayal görüyorsun Ethan."

Ama merakım galip geliyor. "Gidip bakacağım," diyorum, ayağa kalkıp çalıya doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Bir şey ışığı yansıtıyor ve elimi uzatıp doğaya ait gibi görünmeyen sıcak bir şeye dokunuyorum.

"Nedir o?" diye sorar Ami, ben pürüzsüz yüzeyi kavrayıp çekince yanıma gelir.

Nesneyi çekerim ve çalıdan çıkar, kırmızı bir ışık yanıp söner. Onu bir şeye bağlayan koyu renkli kablolar vardır, neye bağlandığını bilmiyorum ve hemen kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Kameraya benziyor," diyorum. Az önce terk ettiğimiz bankı dönüp bakıyorum. "Biri bizi çekiyordu," diyorum, kendi sözlerime inanamadan.

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye soruyor Ami, sesi endişeden nefes nefese. "Sadece bir güvenlik kamerası olabilir mi?"

Cevap vermiyorum. Aklımda olasılıkları düşünmekle meşgulüm.

Çalılıklara gizlenmiş bir kamera.

Birden fazla kez duyduğumuz o cırtlak ses geri beslemesi.

Mükemmel bir ortam yaratan ama birbirimizin yüzlerini görebileceğimiz kadar parlak olan ışıklandırma.

Bu yerin her zaman bir televizyon seti gibi mükemmel olması.

Bir televizyon seti.

Oyuncu içgüdülerim bu düzeni fark eder.

Midem düğümlenir.

Dikkatimi etrafa çeviriyorum ve ilk kez insanların gölde sallanan fenerleri izlemeyi bırakıp bizi izlediklerini fark ediyorum.

"Burada ne oluyor?" diye soruyorum. "Bu bir kamera!" Suçlu nesneyi kanıt olarak yukarı kaldırıyorum.

"Ethan, kime bağıırıyorsun?" diye sorar Ami.

O anda, gezinti yolunu çevreleyen ağaç gövdelerinden biri tarafından yarısı gizlenmiş, baştan aşağı siyah giyinmiş bir figür fark ettim. Kişi benim baktığımı fark edince hemen ağacın arkasına atladı.

Koşarak yanına giderim ve kolunu tutmayı başarırım.

"Hey, bırak beni!" diye bağıırır adam, gözleri çılgınca.

"Amerikalı mısın?" diye soruyorum.

"Kanadalıyım, ama neyse," diye cevaplar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve adamın panik dolu bakışları hemen kalabalığa yöneliyor.

Onun bakışlarını takip ederek, Ami'nin kasaba meydanında çok şaşırdığı kadını gördüm. Fabiana Fontaine, köşe yazarı Fabiana Fontaine. O da siyah giyinmiş, gözleri doğrudan bana dikilmiş orta yaşlı bir adamın yanında duruyor.

Ve sonra her şey yerine oturur.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sarsılmış bir şekilde soruyorum.

Yüzü bembeyaz oldu. "Bana sorma. Ben sadece burada çalışıyorum." "O zaman kime sormalıyım?"

"Ona." Fabiana Fontaine'in yanındaki orta yaşlı adamı işaret ediyor.

"Ethan? Neler oluyor?" Ami, korkuyla boğuk bir sesle soruyor, yanıma gelerek.

Fabiana ve adamın yanına doğru ilerlerim, çenem sıkı, karnım gergin. "Neden bizi çekiyorsunuz?" diye sorarım.

Amelia hakkında kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak isteyen o adam mı yoksa köşe yazarı mı olduğunu bilmiyorum, ama kim olursa olsun ve motivasyonu ne olursa olsun, bunu ortaya çıkarmaya ve bedelini ödettirmeye kararlıyım.

Siyah giysili adam kollarını kavuşturup bana öfkeyle bakar. "Kovuldun," der ve ben de az önce konuştuğum adamın kaçıştığını görmek için arkama dönerim.

O anda, daha önce hiç dikkat etmediğim şeyleri fark ettim. Uyumsuz şeyler. Yersiz görünen çalılar, şüphesiz kamera ekipmanlarını gizliyordu. Yollarını aydınlatan sokak lambaları

stüdyo seviyesinde mükemmellikte aydınlatıyor. Yukarı bakınca, başımın üstünde tellerle sabitlenmiş bir mikrofon kolu görüyorum.

Nasıl fark etmedim? Şimdi gördüm ki, her yerde bu var, bana bu kasabanın sadece insanların olağanüstü misafirperver olduğu, sebepsiz yere flash mobların yapıldığı ve insanların reality TV şovlarındaki gibi güller dağıttığı bir yer olmadığını haykırıyor.

Bir dakika.

Reality TV şovu mu?

Dünya eksenini üzerinde dönüyor.

"Bizi çekiyorsunuz," diye suçluyorum, dehşet içinde, kalbimin çılgın atışları, göğsümde gök gürültüsü gibi, sözlerimi zar zor duyulur hale getiriyor.

Ben Truman Burbank, *Truman Show'da* yaşıyorum, hayatımın son bir ayının kaydında farkında olmadan yer alan bir katılımcıyım.

Cevabımı almak için siyah giysili adamlar köşe yazarı arasında suçlayıcı bakışlarımı gezdiriyorum.

"Umdüğümüzden bile daha iyiydin," diyor orta yaşlı adam İngilizce, aksanı Amerikan.

Sanki ciğerlerimden hava çekilmiş gibi, beynim olan biteni anlamaya çalışırken elektrikle çatırdıyor.

Arkamda korkmuş bir şekilde izleyen Ami'yi görüyorum.

"Neden onu rahat bırakmıyorsunuz? Tek istediği, sizin gibi insanlardan uzak, kendine ait biraz zaman." İkisine de sert bir bakış atıyorum.

Adamın yüzü aydınlanır. "Oh, sence bu hepsi senin küçük prenses kız arkadaşınla mı ilgili?"

"Onu nasıl böyle aşağılayabilirsin!" diye bağıriyorum, öfke vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor.

"Her şey seninle ilgiliydi Ethan. Prenses sadece beklenmedik bir eklemeydi."

Sözleri etrafımda cam gibi parçalanıyor.

Her şey *benimle* mi ilgiliydi?

Aklım karışır.

Chelsea'nin haritasında "yanlışlıkla" Malveaux'yu seçmem.

Chelsea'nin "arkadaşının" göl evinde kalmamızı önermesi, bu arkadaşın benim kaypak menajerim Dion olduğu ortaya çıktı.

Ami ve ben, CV sunmadan veya becerilerimizi kanıtlamadan başvurduğumuz ilk işi aldık, ikimiz de gotik kostümlerimizle kılık değiştirdiğimizi düşünüyorduk.

Sahibi çay içerken bizi birbirimize ayarlamaya çalışan eski kitapçı.

Flash mob, kasaba halkının eğlencemiz için dans ederken mükemmel bir şekilde senkronize olan dans hareketleri.

Sonunda aktris Giovanna ve tıraş losyonu reklamında oynaması gereken kadar yakışıklı Pierre'in bize verdiği güller.

Avrupa Hallmark film seti gibi bir kasaba. Ve sonra kalbim tamamen durmuş gibi hissediyorum.

Ami.

Ami.

O da bunun bir parçası mı? Başından beri rol mü yapıyordu? O gün tesadüfen o kostüm dükkanında bulunan ve sonra benim trenime binen sözde Hollandalı turist.

Hayatından kaçmak ve tüm kuralları çiğnemek isteyen sıkılmış prenses.

Başından beri numara mı yapıyordu?

Zihnim karmakarışıkken, adam bana bir telefon uzattığında tekrar gerçeğe döndüm. İçgüdüsel olarak telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

"Ethan! Dion," diyor diğer uçtaki bedensiz ses. "Bu şey *hayal ettiğimizden* bile daha iyi oldu. Sen, bir prensese aşık olmak mı? Bu altın değerinde! Altın!"

"N-ne?" diye soruyorum, şaşkınlık içinde, zar zor konuşabiliyorum.

"Her şeyi bana bırakmanı söylemiştim, ama sen? Dostum, sen bunu başardın! Bu olay viral olacak. Sen başardın dostum. Başardın!"

Sözleri net bir şekilde odaklanıyor. "Sen mi? Bunun arkasında sen misin?"

"Tabii ki ben. Bana serbestlik verdiğini unutma. Ha! Bu kraliyet kelime oyunu. Anladın mı?"

Şimdi de şaka mı yapıyor?

Nabzımı kontrol altına almak için mücadele ediyorum. "Şunu bir netleştirelim. Ben televizyondayken her hareketimi takip etmek için bir reality TV programı mı kurdun?"

İşten bir mola, senin de kabul ettiğin bir mola, ve şimdi bunun viral olacağını düşünerek mutlu musun?

"Rica ederim," diye cevaplar, yapmacık, üstünlük taslayan sesiyle. "Parayı, reklamını düşün! Bunu bilmediğin gerçeğini mi? Boş ver, bunu çok geçmeden unutursun."

Öfkem kaynıyor, telefonu kulağıma sıkıca bastırıyorum, tüm vücudum gergin. "Dion? Kovuldun." Cevabını dinlemeden telefonu adama fırlatıyorum, o da yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla telefonu yakalıyor.

"Bir gün bize teşekkür edeceksin," diyor bana yüzsüzce.

"Teşekkürler mi? Sanırım *seni dava etmek* demek istedim," diye tükürdüm, öfkem göğsümü sıkıştırıyor, nefesimi kesiyordu.

"Neden buradasın Fabiana? Ethan haklı mı? Bizi filme mi çekiyordun?" diye sordu Ami, sesi titriyordu.

Fabiana Fontaine ellerini kaldırarak teslim oldu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok, Majesteleri. Size söz veriyorum."

"Sana nasıl inanabilirim? Her zaman ailemle ilgili bir haber peşindesin, ama bu kadar alçaldığını bilmiyordum!" Ami, şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde söyledi.

Ama ben Fabiana Fontaine ve onun sözde alçakça taktikleri hakkında düşünmüyorum.

Hayır. Bu ekibin hareketlerimizi takip edip, özel anlarımızı kataloglayarak, sırf eğlence için kayda aldığını düşünmek beni çok korkutuyor.

Hayatım, herkesin gözü önünde sergileniyor.

Nefesim kesik kesikken, beynimi yakıp kavuran soruyu sormaya zorluyorum kendimi. Cevabını bilmek bile istemediğim soruyu.

"Sen de bunun bir parçası mısın?" diye soruyorum Ami'ye, kalbim göğüs kafesimi parçalayacak kadar hızlı atıyor.

Gözlerini bana çevirir, gözleri fal taşı gibi açılır, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Ne?"

"Sen aktörsün. Beni buraya sahte bahanelerle getirip bu işin bir parçası yapmadığını nereden bileceğim?" diye sorar ve etrafındaki kalabalığa işaret eder.

kalabalığa işaret eder, herkes bize bakmaktadır, bunun bir kasaba festivali olduğu iddiası artık ortadan kalkmıştır. "Bu fiyasko mu?!"

Sanki etrafımızdaki tüm gürültü, bizi izleyen tüm insanlar, Fabiana Fontaine, yapımcı, kameraman ve ışıklandırma ve mikrofonları yöneten siyah giysili insanlar. Hepsi arka planda birleşiyor, bulanıklaşıyor, geriye sadece ben ve Ami kalıyoruz.

"Bir düşün. Neden böyle bir şey yapayım ki? Buraya tüm bunlardan uzaklaşmak için geldim," diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum," diye cevaplar, sesi boğuk ve kısık, gözlerinde yaşlar birikir.

Sonra Max gelir, Amelia'yı uzaklaştırır ve ardından gelen bağırışlar, flaşlar ve gürültü, kafa karıştırıcı bir bulanıklığa dönüşür.

Ve ben tek başıma kalıyorum, zihnim binlerce farklı yöne doğru dönüyor, tüm bunları anlamaya çalışıyorum.

Gerçek olduğunu düşündüğüm her şey - bu kasaba, aramızdaki bağ, aşkımız - birdenbire yapay gelmeye başlar.

Bunların hiçbirisi gerçek miydi?

Yoksa ikimiz de başkasının oyununda piyon muyduk?

Dağılan kalabalığın içinde Ami'nin yüzünü arıyorum, ama o gitmiş, gerçek hayatına geri dönmüş, tıpkı benim de benimkine geri çekildiğim gibi.

Bu farkındalık beni buz gibi bir su gibi

vuruyor. Artık kime güveneceğimi

bilmiyorum. Menajerime değil.

Bu kasabaya da.

Az önce sevdiğimi söylediğim kadına da.

Ve belki de en kötüsü, kendi duygularıma, kendi yargılarıma bile güvenemiyorum. Çünkü bu kadar planlı, bu kadar sahte bir şeye aşık olabiliyorsam, doğru olduğunu düşündüğüm her şey hakkında ne düşünmeliyim?

Bölüm 25

Amelia

Ne yapmalı! Kraliyet muhabiriniz, kraliyet hayranlarının kalplerini coşturacak özel haberlerle *dolup taşıyor*.

Prenses Amelia, gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra nihayet saraya geri döndü, tam da bu geceki Yaz Balosu için.

Prens Max'in şüpheli sarı Ferrari'sini gördüğümle ilgili bomba gibi haberimden sonra (rica ederim, okuyucular), Prenses Amelia, kasaba festivalinden gözyaşları içinde, şüphesiz hiç de neşeli görünmeyen, parlak zırlı kardeşi tarafından eşlik edilirken görüldü.

Daha da skandal olan ne mi? Tamamen siyah giyinmiş olması, onu mutlu bir festival katılımcısından çok cenazede bir gotik gibi gösteriyordu.

Daha da skandal olan neydi? Prensesin öpüştüğü, gotik giyinmiş uzun boylu, yakışıklı adamın, Amerikan fantastik dizisi *It Came One Winter*'ın yıldızı Ethan Roberts olduğu ortaya çıktı.

Kalbim, sakın ol.

En alaycı olanlarımızı bile heyecanlandıracak bir kraliyet-Hollywood ilişkisi hakkında konuşalım.

İki sevgili zorla ayrıldıktan sonra ne olacak?

Kral Frederic, intikam olarak saraydaki tüm Netflix aboneliklerini yasaklayacak mı?

Ve Amelia, o korkunç gotik göz kalemi makyajını hiç çıkarabilecek mi?

Sadık okuyucularım, bizi izlemeye devam edin. Bu kraliyet muhabiri cevapları bulur bulmaz sizlere aktaracağız.

Yaz Balosu davetiyeleriyle kendini serinleten,

Fabiana Fontaine xx

#MadMaxOnAMission

#PrincessReturned

#MakyajSildiriciyiAl

Uyumadım. Neredeyse hiç yemek yemedim. Zihnim bir savaş alanı, iki taraf birbiriyle savaşıyor, her ikisi de haklı olduğuna inanıyor.

Son on sekiz saat bulanık geçti. Max göle geldi ve beni oradan uzaklaştırdı.

Göl evine dönmemem için ısrar etti, eşyalarımı geride bıraktım.

Kraliyet jetiyle Villadorata'ya kısa bir uçuş.

Sarayın hem tanıdık hem de birdenbire yabancı gelmesi.

Her şeyin başladığı yere geri dönmüş olabileceğimi, ama eskiden olduğum kişiye asla geri dönemeyeceğimi fark ettim.

Ve şimdi, Max, Sofia ve ailemle birlikte oturma odasında oturuyorum, hepsi de endişeyle bana bakıyorlar.

Dün gecenin anıları zihnimi dolduruyor. Ethan ve ben birlikte festivali keyifle izliyor, göl kenarında krep yiyorduk. Ethan bana beni sevdiğini söyledi. Ben de ona onu sevdiğimi söyledim.

Ethan.

Kucağımdaki ellerime bakıyorum. Montelac kıyafetlerim yok artık: gotik kıyafetim ve rahat ayakkabılarım. Onun yerine,

"görev dışı kraliyet" kıyafetimi giyiyorum, bu kıyafetler deli gömleği gibi.

"Orada olduğun için çok minnettarsın Max, ama bize haber vermeden kız kardeşini ziyarete gitmiş olman?" diye cevaplar babası.

"Biliyorum. Size söylemeliydim. Ama Ami için doğru olanı yaptığımı düşündüm. Size hiçbir şey söylemememi istedi ve ben de onun neden bir süre kaçmak istediğini anladığım için bunu saygıyla karşıladım. Fabiana Fontaine'in festivalde olduğunu öğrendiğim anda, olabildiğince çabuk geri döndüm. O kadının cevaplaması gereken çok şey var."

"Ama ikiniz de anlamıyor musunuz? Bütün bu olay tamamen aptalcaydı. Yaralanabilirdin. Ya da daha kötüsü." Annemin sesi titriyor, elini ağzına götürüyor.

Max başını eğdi. "Biliyorum. Sorumsuzca davrandım ve özür dilerim."

Annem dudaklarını sıkıp başını sallıyor ve duygularını zorlukla bastırdığını anlayabiliyorum.

"Çekimden haberdar olmasak da, senin nerede olduğunu başından beri bilmemiz iyi oldu, Amelia," diyor babam.

Ağzım açık kalır. "Nerede olduğumu nasıl bildiniz?"

"Sen 'tek kullanımlık telefon' denen bir şeye yatırım yapmış olabilirsin, ama Tleurbonne'da geçirdiğin gün ve sonra sahile giden trende saray güvenliği seni takip ediyordu. Montelac'a helikopterle gittiğini görünce acele etmemiz gerekti, ama oraya da seni takip ettik."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar iner. "Yani aslında hiç kaçamadım."

"Sofia saraydan ayrılırken ona söylediğim gibi, sen bizim ailemizin bir üyesisin ve önemlisin. Hoşuna gitse de gitmese de korunmaya ihtiyacın var."

Gözlerimi Sofia'ya çeviriyorum ve yüzünde endişe izleri görüyorum. "Senin için çok endişelendim, Ami."

Onların korumasına ihtiyacım olmadığını, kendime bakabileceğimi haykırmak istiyorum, ama Ethan'ın beni birden fazla kez kurtardığını biliyorum. O orada olmasaydı? Ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

"İkiniz de yetişkinsiniz. Artık çocuk olmadığınızı anlıyoruz. Ama normal insanlar olmadığınızı kabul etmeniz gerekiyor"

. Siz kraliyet ailesindensiniz ve bununla birlikte farklı kurallar geçerlidir," diyor babam sert bir ses tonuyla.

"Biliyorum. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum, baba," diye cevaplar Max.

Babam dikkatini bana çevirir. "Amelia? Sen ne diyeceksin?"

Nefes alıp gözlerimi ona çeviriyorum. Yutkunarak, zihnimde prova ettiğim sözleri söylemeye hazırlanıyorum. "Yaptığım şeyin affedilemez ve aptalca olduğunu biliyorum. Stefania ile Hindistan'a gidecekmişim gibi davranarak seni aldattım. O benim planlarımdan habersizdi. Tek söylediğim kişi Max'ti ve ona da sadece bir şey ters giderse diye bir güvenlik önlemi almam gerektiğini düşündüğüm için söyledim."

"Ve bir şeyler ters gitti," diyor babam, yüzü gergin.

"Öyle oldu," diye onayladım, kalbim acıyordu. "Yanlış yaptığımı biliyorum ve aldatmacamın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Uygun gördüğünüz her türlü sonuçla yüzleşmeye hazırım."

Oda sessizliğe bürünür ve ben dikkatimi kucağımda birleştirilmiş ellerime veririm, kalbim ağır bir tuğla gibi batır, karnımda yerleşir.

"Benim sarayı kendi isteğimle terk ettiğimi ve hiçbir zarar görmediğimi hatırlıyorsun," diyor Sofia, beni savunmak için.

"Doğru yöne yönlendirilmen gerekiyordu, canım," diyor annem. "Sevmediğin bir adamla evlenmeyi planlıyordun. Gerçek aşkın ne olduğunu görmene yardım etmemiz gerekiyordu."

"Ama bunun Ami için de aynı şey olabileceğini göremiyor musun?" Bana dönüyor. "Çünkü onu seviyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum. Çünkü Ethan'ı seviyorum. Festivaldeki kaos sırasında bir an şüpheye düştüğümüzü biliyorum, ama hepsi o kadar. Bir an. Onu seviyorum ve ona güveniyorum. Tüm kalbimle.

"Neden yaptın? Neden gittin?" Annem küçük bir sesle sorar.

"Çünkü saray duvarlarının ötesinde, benimle ilgili tüm kuralların ötesinde bir hayat yaşamak istedim. Yaşamak istedim, *gerçekten* yaşamak istedim." Nefes alıyorum. "Anlamayacağını biliyorum, ama Prenses Amelia olarak istediğim şeyi yapamayacağımı biliyordum. O deneyimi yaşayabilmek için günlük hayatımdan kaçmam gerekiyordu.

Asla yapmayacağım şeyler yaptım, sıradan bir insan olarak hayatı deneyimledim, küçük şeylerden mutluluk aldım."

Ethan'ı pembe Francine önlüğüyle, yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle, gözlerinin derinliklerinde aşkın parıldadığını hayal ederken kalbim sızlıyor.

Bana olan sevgisiyle.

Hayatımdan kaçtım ve en değerli erkeğe derinden aşık oldum.

Son gördüğümde, beni ihanet edip etmediğimi sorgulayan bir adama.

Karnımda bir ağrı hissediyorum.

Omuzlarım çökmüş, yenilmiş bir halde aşağıya bakıyorum. "Anlamayacağını biliyorum."

"Peki ya Ethan Roberts?" diye soruyor babam. "Her hareketini kameraya kaydeden bir aktör. Bunu öğrendiğimizde..."

"Ethan'ı suçlama!" diyorum coşkuyla. "Çekimlerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. O da bizim öğrendiğimiz şey karşısında benim kadar şok oldu. Üstelik, beni dolandırıcıdan kurtardığı ilk günden itibaren bana birden fazla kez yardım etti."

Annem nefesini tutarken babam homurdanır.

"Seni *dolandırıcıdan* kurtaran yabancı bir adamla isteyerek bir eve gitmen pek de güven verici değil, Amelia," diye azarlıyor.

"Sen orada değildin. Bilmiyorsun. Ethan en nazik, en samimi..."

"Hayatında tanıştığın en ikiyüzlü adam! Prenses olmanla hızlı para kazanmak için sana ihanet eden bir adam," diye tükürdü babam.

"Hayır! O asla böyle bir şey yapmaz. Fabiana Fontaine ve... ve... başka bazı kişilerdi," diye ısrar ediyorum. Diğer kişilerin kimler olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama Ethan'ın beni incitecek, hatta şöhret veya maddi kazanç için beni kullanacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. "Ethan bana, beni *gerçekten* gördüğünü hissettirdi. Prenses Amelia olarak değil. Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak da değil

sadece *beni gördüğünü* hissettirdi." Elimi kalbime bastırarak, yalvarırcasına anne babama baktım.

Bütün bunların hepsi doğrudu. Biliyorum, doğrudu.

Babam odada volta atıyor ve önümde duruyor. "Ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştik, Amelia," diyor, beklediğimden çok daha yumuşak bir ses tonuyla, gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyor.

"Mutsuzdum, ama bu ayrılık bana, sadece kurdeleleri kesip hayır kurumlarının simgesi olmaktan çok daha fazlasını yapabileceğimi gösterdi. Daha fazlasını yapabilirim. Daha fazlası *olabilirim* ve senin yardımınla, sana ve ülkeye gerçekte kim olduğumu gösterme şansı istiyorum."

Annemle babam birbirlerine bakiştılar.

"Anlıyoruz, canım. Bu ailenin bir üyesi olmak kolay değil," diyor annem.

Dudaklarımı sıkıştırıp, beklenmedik anlayış karşısında gözyaşlarımı tutuyorum.

Babam, "Senin rolünü daha anlamlı ve amaçlı hale getirelim. Kraliyet görevlerinde bazı düzenlemeler yapabiliriz. Sana daha anlamlı, tutkuyla yapabileceğin bir hayır işi bulabiliriz," diyor.

Şaşkınlıkla cevap veriyorum. "Ben... Benim de bazı fikirlerim var."

Cezalandırılmayı, hak ettiğim şekilde azarlanmayı bekliyordum. Bunu değil. *Anlayışlı olmayı* değil.

Annem yanıma oturur ve kolunu omzuma dolamıştır. "Seni seviyoruz, canım. Senin için en iyisini istiyoruz."

Onun dokunuşu, uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarının sel gibi akmasına neden olur.

"Ah, Ami," diyor Sofia, diğer tarafıma oturup elimi tutuyor. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin," diyor yatıştırıcı bir sesle.

"Kraliyet ailesinin üyeleri olarak hepimiz sorumlulukları paylaşıyoruz," diyor babam. "Amelia, tek bir şartla, isteklerini yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Sözleri ağzından çıkmadan bile şartının ne olacağını biliyorum.

Zaten çökmüş olan kalbim daha da dibe vurur ve yere çarparak yuvarlanır.

"O aktörle bir daha hiçbir ilişkin olmazsa," diyor.

"Ama baba," diye başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"O adam senin iznin olmadan seni filme aldı. Senin konumunu suistimal etti, Amelia. Bunu bilseydik, seni hemen o kasabadan çıkarırdık. Bundan sonra onunla hiçbir şekilde iletişim kurmanı kabul edemem."

Ayağa kalkıp nefes alıyorum, kararlıyım, yeni özgüvenim, insan olarak kim olduğuma dair yeni farkındalığım bana güç veriyor. "Ethan beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Onu göremezsin," diyor babam, burun delikleri genişlemiş. Ellerimi yanlarımda sıkıyorum.

Ben Prenses Amelia'yım. Kendi kaderimin kontrolünü elinde tutan güçlü bir kadınam. Bu ailenin bir parçası olabilirim, kraliyet görevim olabilir, ama bu benim olduğum kişi olmama engel olamaz.

Babam Ethan'ı bir daha görmemi yasaklasa da umurumda değil. Ben hiç söyleneni yapan biri olmadım. En azından mücadele etmeden olmaz.

Ve şimdi de başlamayacağım.

Hayatında kaç kez Ethan ve benim paylaştığımız türden bir aşkı hissedebilirsin ki?

Bunun elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

"Bunu kabul edemem, baba. Ethan bana aşkın ne olduğunu öğretti. Birini sevdiğinde, *gerçekten* sevdiğinde, onun olduğu gibi olmasına izin vermen gerektiğini öğretti. Kim olmak isterlerse, onları desteklemelisin. Doğduğum günden beri bir kutuya kapatıldım, prenses olarak etiketlendim. Bunun kaderim olduğunu ve bunu değiştirmek için elimden hiçbir şey gelmediğini düşünüyordum. Ethan, o etiketten daha fazlası olabileceğimi görmemi sağladı. Ben *kendim* olabilirim."

"O aktör olmadan da kendin olabilirsin," diye cevapladı.

Babamın gözünde Ethan, hikayemin kötü adamı ve onun fikrini değiştirmek mümkün değil.

"Ethan bana Ami'nin çıkarlarını gözeten biri gibi geldi, baba. Onu Fontaine adlı kadın ve yapımcıyla tartışırken gördüm. Ami kadar şaşkın görünüyordu," diyor Max.

Ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Ami bazen fevri davranabilir ve kuralları çiğnemeyi sever, ama bana öyle geliyor ki bu adama aşık olmuş ve o da bu aşkı karşılıklı olarak paylaşıyor," diyor Sofia.

Kardeşlerimin desteği kulak ardı ediliyor.

"Yeni rolünde seni destekleyeceğiz Amelia, ama bu kadar," diyor babam. "Şimdi hepimiz bu akşamki balo için hazırlanmalıyız."

Gözlerine bakıyorum ve sözlerine bağlı olduğunu görüyorum. "Öyleyse baba, bana başka seçenek bırakmıyorsun. Ethan'ın samimi olduğunu ve çekimlerle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Bunu kabul edemiyorsan, valizlerimi toplayıp onu bulmak için gitmek zorunda kalacağım."

"Amelia!" diye bağırır annem.

"Bu gece baloya katılacağım, ama ondan sonra gideceğim," diyorum, sözlerimin gerçekliği beni acımasızca vuruyor.

Ailemi, evimi, hayatımı terk edeceğim.

Ama bunu, sevdiğim adamı bulmak için yapacağım. Ailemin yanlış bir şekilde hikayemin kötü adamı olarak gördüğü adamı. Benim gerçek olduğunu bildiğim adamı.

Ethan kötü adam değil. O bir kahraman.

"Ama canım, ya yanılıyorsan? Ya o da seni filme almaya karışmışsa? O zaman ne olacak?" diye soruyor annem.

Kafamı sallıyorum, Ethan'ın kim olduğuna olan güvenim kararlılığımı pekiştiriyor. "Olmayacak. Göreceksin."

Babam bir an beni inceler. "Gitme. Onu saraya davet edelim. Onunla görüşebiliriz, o da kendini açıklayabilir."

Dün gece gölde yaşadığım gerginlik ortadan kalkar, kalbim umutla dolar. "O zaman onun sandığın gibi bir adam olmadığını göreceksin. Onun iyi bir adam olduğunu, *en iyi* adam olduğunu göreceksin ve bana aşık olduğuna inanamıyorum."

Babam kaşlarını çatıyor, dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Göreceğiz bakalım."

Çenemi kaldırıp ona gülümserim. "Evet, baba, göreceğiz."

BİR KAÇ SAAT SONRA, yere kadar uzanan kırmızı saten elbisemle balo salonuna doğru yol alıyorum. Gümüş işlemeler, belimi saran dar korsaja doğru tüyler gibi tırmanıyor ve eteğin dolgunluğunu vurguluyor. Saçlarım yukarıya toplanmış, başımın üstünde ışıltılı bir taç var, yüzüm tamamen makyajlı, dudaklarım parlak kırmızı.

Bu elbiseyle herkes kendini kraliyet mensubu gibi hissedirdi. Güçlü. Güzel.

Adım anons edildi ve baloya katıldım, hayatım boyunca öğrendiğim gibi gülümseyerek ve misafirlerimizi selamlayarak.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diye selamlayarak önümde eğilen bir adam var. Kafamı kaldırıp baktığımda, onun Victor olduğunu fark ediyorum. Carmania Dükü olan bu adamla birkaç baloda birlikte katlanmak zorunda kaldım ve atları hakkında durmadan konuşmayı seven biridir.

"Merhaba Victor," diyorum sahte bir gülümsemeye.

"Sizin ait olduğunuz yere geri dönmenizin çok sevindirici olduğunu söylemeliyim. Sizin gibi güzel bir kısrak, kırsalda başıboş dolaşmaya bırakılmamalı."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, az önce bana at dediğini görmezden gelerek.

"Bir kafede çalıştığını, insanlara içki ve yemek servisi yaptığını duydum. Bu doğru olamaz, değil mi? Bir prenses başkasına hizmet ediyor? Bu mantıksız."

Francine'i ve orada ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum, masaları servis edip peçeteleri katlayıp Ethan'ın yanında paspaslarla dans ettiğimi.

Çenemi kaldırıp cevap veriyorum, "Doğru. Bir kafede çalışıyordum, Victor."

Alaycı bir şekilde burnunu çeker, üst dudağı yargılayıcı bir şekilde kıvrılır. "Bu senin için biraz küçük düşürücü değil mi? Sen bir prensesin, sıradan bir işçi değilsin."

Francine'in aşırı miktarda pembe rengiyle, büyük, kabarık bir marshmallow gibi olduğunu hayal ediyorum. Birlikte çalıştığım insanları, Francine ve Pierre'i, her zaman gülümsemeye ve mutlu bir merhaba ile gelen düzenli müşterileri hayal ediyorum.

Ama en çok Ethan'ı hayal ediyorum, gotik kostümüyle, beline bağlanmış pembe, fırfırlı önlüğüyle. Espresso makinesini nasıl kullanacağını biliyordu. Aktör olarak ün kazanmış olmasına rağmen barista olmaya nasıl bu kadar kolay alıştığını

O, kafede çalıřmanın kendisine yakıřmadıđını dűřűnműyordu. Bir an bile.

"Aslında Victor, o kafede çalışmak hayatım boyunca yaptığım en tatmin edici şeydi."

Sanki ona aslında bir uzaylı olduđumu ve řimdi bir pipetle beynini emeceđimi sűylemiřim gibi bana gűz kırptıyor.

"Ve Ethan Roberts hakkında soru sormadan űnce - ki soracađını biliyorum, űnkű herkes onu, beni ve yařadıđımız bu kasabayı konuřuyor - onun çekimlerle hiçbir ilgisi olmadıđını ve onun tanıdıđım en iyi adam olduđunu bilmeni istiyorum."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, aniden bir kargaşa çıkar ve kalabalığın arasında fısıltılar yayılır.

"Neler oluyor?" Victor, açıkça etkilenmemiş bir şekilde sorar.

Sonra konuklar ayrılır ve odanın diğer ucuna baktığımda kalbim durur. Kapıda, bu sarayda, bu baloda, açıklanamayan bir şekilde Ethan durmaktadır.

Benim Ethan'ım.

Kalabalık odanın diđer ucunda gűzlerimiz buluřur ve her řey kaybolur.

Benim için gelmiş. Ethan benim için gelmiş.

O, uzun bacaklarıyla odanın karřısına dođru bana dođru ilerlerken, gűzlerim onun űzerinde kayıyor. Bu tűr etkinliklerde erkeklerin standart űniforması olan siyah smokin ve beyaz gűmlek giyiyor, ama ona çok yakıřıyor, resmi kıyafetiyle yakıřıklı bir gűrűntű sergiliyor.

Durduđunda, gűzleri sadece bana odaklanmıř ve o kadar yođun bir bakıřla bakıyor ki, kalbim durmuř gibi hissediyorum.

"Buradasın," diyorum

nefes nefese. "Uzak

kalamadım." *Benim için*

gelmişti.

"Nasıl girdin?" diye soruyorum, bunların sadece davetlilerin katılabileceği űzel etkinlikler olduğunu ve babamın Ethan'ı listeye almasına izin vermeyeceğini biliyorum.

"Max," diye cevaplar basitçe. "Ami," der ve adımı sűylerken sesinde o kadar derin bir duygu vardır ki, tek istediđim kendimi kollarına atmak ve onu sevdiđimi tekrar tekrar sűylemek, onu asla bırakmamaktır.

Bunun yerine, kalbim davul gibi atarken, sadece ona bakıyorum.

Onu

. "Senin için geri dönmek zorundaydım. Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum ve en ufak bir şüpheyi bile
Şüpheyi yer verdiğim için özür dilerim. Sana güveniyorum ve seni
seviyorum, aramızdaki her şey gerçektir. Her şey. Sana söz veriyorum."

"Ben de üzgünüm. Seni tamamen masum olduğun bir şeyle
suçladım ve seni bıraktığım için o zamandan beri kendime kızıyorum."

"Amelia!" Babamın sesi anımızı bölüyor, yüzü gök gürültüsü gibi,
öfkesi zar zor kontrol altında.

Max onun yanında belirir, gözleri Ethan ile
benim arasında gidip gelir.

"Majesteleri, Prens Hazretleri," Ethan selam vererek diyor.

"Bu müdahaleyi lütfen bağışlayın."

Birisi, onu son gördüğümünden beri kraliyet protokolünü öğrenmiş.

"Affetmekten daha fazlasını yapacağım. Sizi dışarı attıracağım!" diye
bağırır babam ve daha önce bizi izlemiyorlarsa, herkes durur ve aktör
kralla karşılaştığında ne olacağını görmek için bakmaya başlar.

Bölüm 26

Ethan

"Efendim, lütfen beni dinleyin. Sonra, eğer isterseniz, gideceğim," diyorum, midemde sinirlerim gergin.

Ami'nin babasının soğuk öfkesinin sarayı doldurduğunu hissedebiliyorum, ama kısa bir baş sallamayla kabul ederek beni şaşırtıyor.

Oda sessizliğe bürünür.

"Efendim, öncelikle bilmenizi isterim ki, kızınızı tüm kalbimle seviyorum." Bakışlarımı kısa bir süre Ami'ye çeviriyorum. Beni dikkatle izliyor, gözleri parlıyor, yüzü güzel gülümsemesiyle aydınlanıyor.

Onu odanın diğer ucunda gördüğüm anda nefesim kesildi. O her zaman güzeldir, ister gotik kıyafetleri giymiş olsun, ister inemediği bir ağacın dalına sarılmış olsun, ister Francine'in önlüğünü giymiş, etrafı pembe şeylerle çevrili olsun.

Ama bu gece? Bu gece tam bir prenses gibi görünüyor, neredeyse korkutucu derecede güzel, elbisesinin kırmızısı tüm dünyaya onun Ledonian kraliyet ailesinden olduğunu ilan ediyor.

Evet, ödevimi yaptım. Bu gece bunun kullanışlı bir zırh olacağını düşündüm.

“Montelac'ta birlikte geçirdiğimiz zaman, kızınız sayesinde hayatımın en güzel zamanı oldu. Oraya kaçmak, hayatımdan bir mola vermek için gitmiştim. Seçimlerimi düşünerek zamanımı geçireceğimi sanıyordum. Bunun yerine, kızınızla birlikte bir kafede çalışarak ona espresso makinesini kullanmayı ve ekmek kesmeyi öğrettim.”

Odadaki konuklar şaşkınlık içinde kıkırdıyor ve eminim ki bazıları bu söylentinin doğru olduğunu öğrenince şok olmuştur: Prenses Amelia gerçekten bir kafede çalışıyordu. Şok! Dehşet!

“İlk tanıştığımızda başka biri gibi davrandığım da doğru.”

Bu sefer sesler daha yüksek, insanlar prenseslerine yalan söylediğim için şok olmuşlar.

Ami'ye çok benzeyen bir kadın kralın yanında belirir ve onun kraliçe olduğunu varsayabilirim.

Ağzım kuruyarak yutkunuyorum. "Bunu yaptım çünkü kendi şöhretimden kaçıyordum, başka bir nedeni yoktu. Ünlü TV yıldızı Ethan Roberts olmaktan bıkmıştım. Şöhret beni bulmadan önceki gibi, bir kez daha isimsiz olmak istiyordum. Ama hesaba katmadığım şey, Ami'ye aşık olmamdı ve o zaman ona gerçekte kim olduğumu söylemem gerektiğini anladım.

“O noktada, gerçek kimliklerimizi paylaştıktan sonra, birbirimize gerçekten açıldık ve ben hızla ve derinden aşık oldum.” Amelia'ya dönüp bakıyorum. “Hayatımda hiç kimseye bu kadar aşık olmamıştım.”

Bana gülümsüyor, tüm yüzünü aydınlatan o güzel gülümsemeye, sanki bir parçam kaybolmuş gibi özlediğim gülümsemeye. Hayatımın her günü görmek istediğim gülümsemeye.

"Efendim, kızınızla uzun zamandır hissetmediğim kadar kendim olabildim. O bir prenses olabilir, ama herkes kadar gerçek. Gerçek, eğlenceli, nazik, zeki ve hayatın neşesiyle dolu. Onu tanıdığım kısa sürede, onu sadece sevmekle kalmadım, aynı zamanda hayran da oldum. Efendim, kızınız inanılmaz birisi."

Çevremizdeki insanlar konuşmaya başladı, ancak Kral elini kaldırınc sessizliğe büründüler.

"Peki ya çekimler? Kaynaklarım bunun bir reality televizyon programı olduğunu söylüyor," diye sordu, sanki tadı acıymış gibi sözlerini tükürürcesine.

Kiralık smokin ceketimin üst cebine uzanıp katlanmış bir belge çıkarıyorum. Kral'a uzatarak, "Bu, avukatımın bu sabah hazırladığı bir belge. Prodüksiyon şirketini ve menajerimi, bizim iznimiz olmadan beni ve kızınızı filme aldıkları için dava ediyorum" diyorum.

Kral, kağıdı kısaca gözden geçirdikten sonra gözlerini tekrar bana çevirir. "Bundan haberiniz yok muydu?"

"Hayatım üzerine yemin ederim ki bilmiyordum, efendim."

Oda bir kez daha konuşmalarla dolup taşar ve Ami ile ben içgüdüsel olarak birbirimize yaklaşıyoruz. Elini elime sokar ve ben onun cildinin yumuşaklığını tadını çıkarırım. Bakışlarımız kesiştiğinde, kelimelere gerek kalmadan birbirimize olan sevgimizi ifade ederiz. Oda etrafımızda dönüp dururken, sadece ayakta durur ve birbirimizin gözlerine bakarız.

Ami derin bir nefes alır ve ben, söylemek istediklerini bildiğim için ona başımı sallarım.

"Baba," diye başlar. "Ethan'ı bir daha görmemi yasakladığını biliyorum. Ama ben kendi seçimlerini yapan yetişkin bir kadıyım. Ben Ethan'ı seçiyorum."

Oda gürültülü bir sohbetle dolarken, kalbim iki katına kadar büyüdü. Avukatlarım sayesinde, bizim reality şovumuzu çekmeleri pek olası değil, ama bu gece kesinlikle bir şov izleyecekler.

Kral, bir kez daha tek elini kaldırarak sessizlik çağrısında bulunur.

"Bay Roberts. Kızımın tanışma şeklinizi ve bu davaya rağmen ilişkinizin gizlilik içinde gelişmesini kabul edemem."

Amelia'nın eli benim elimde sıkışır.

Bir figür gözüme çarpar ve Max'in bizim tarafımıza geçtiğini görürüm. Onu, Ami'nin ailesinin diğer üyeleri olduğunu tahmin ettiğim kişiler sessizce takip eder: duruşundan tanıdığım kız kardeşi Sofia; benim gibi balo salonunun ihtişamında kendini yabancı hisseden kocası Marco; Max'in yakışıklılığını paylaşan ama Max'in henüz ulaşamadığı bir olgunluğa sahip olan ağabeyi Alex; ve hayatımın son bir ayını geçirdiğim ülkenin kraliçesi olan karısı Maddie

, son bir ayımı geçirdiğim ülkenin kraliçesi, Ami'nin yanında dururken bana göz kırparak gülümsüyor ve kolunu sıkıyor.

Kral, bu manzarayı görünce gözlerini genişletir. Tüm çocukları ve eşleri, Ami ile omuz omuza durmaktadır.

"Baba, Marco ve beni aşık olmamız için her türlü fırsatı sunmak amacıyla boşuna bir arayışa gönderdin. Amelia'nın da kendi isteğiyle bunu yaptığını kabul edemez misin?" der Sofia.

Kral ona sert bir bakış atarken, Kraliçe kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Boğazını temizler. "Söylesene Bay Roberts. Kızımla ilgili niyetin nedir?"

kızımla ilgili niyetiniz nedir?" Bu eski numara mı?

Ben hallederim.

"Onu olduğu gibi sevmek ve saygı duymak. Olmak istediği kişi olmasına izin vermek ve onu bu konuda desteklemek." Ami'ye gülümsüyorum. "Hepsi çok güzel, ama onu karın yapmayı düşünüyor musun?"

diye sorar.

Sözleri beni güneş plexusumdan vurur.

Omuzlarımı dikleştirip yutkunuyorum. "İzninizle, evet," diye cevap veriyorum.

Bazıları nefesini tutarken, diğerleri alkışlayıp onaylarını haykırıyor. Bir sansar gibi görünen bir adam alaycı bir şekilde gülüp uzaklaşıyor.

Ama ben hiçbiri ile ilgilenmiyorum. Bunun yerine, sevdiğim kadına bakıyorum, yüzünde yazan duyguları görüyorum.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" diye cevap veriyorum, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Birbirimize gülümseriz.

"Bu ailenin bir parçası olmanın ne anlama geldiğini anlıyor musun? Amelia bir prenses. Onun belirli kraliyet görevleri ve beklentileri var," diyor Kral.

"Tabii ki, *onun* istediği şey bu olduğu sürece, bu görevleri yerine getirmesinde ona destek olacağım," diye cevap veriyorum.

Bana sert bir bakış atar, ama ben dik dururum, aşkımın gücüne güvenerek. "Görünüşe göre, Amelia'yı ve ailemin geri kalanını çoktan kazandın," der, isteksiz ama samimi bir kabul göstererek.

ailemin geri kalanını da kazandın," diyor, isteksiz ama samimi bir kabul göstererek.

Karnım kasılır, kalbim göğsümden çıkacak gibi atar.

"Bu, düşündüğüm anlamı mı taşıyor, Peder?" diye sorar Ami ve şaşırtıcı bir şekilde, Kral'ın yüzünde bir gülümseme belirir.

Elini tutar. "Senin mutluluğun benim için her şeyden daha önemli, tüm çocuklarım için olduğu gibi. Eğer bu adamı seçtiysen, o da buna layık olmalı."

"Öyle, baba," der Ami ve bana döner. "Sana söz veriyorum."

"Öyleyse neden hepimiz burada duruyoruz? Gösteri bitti. Müzik başlasın ve dans edelim!" Kollarını dramatik bir şekilde hareket ettirir ve bir anda müzik başlar, insanlar etrafımızda dans etmeye başlar.

"Bu dansı bana ayırır mısınız?" diye sorar

Ami. "Hayır dersem tuhaf olur, değil mi?" "Tuhaf ve biraz da aşağılayıcı."

"Öyleyse, paspasla dans etme tecrübem olması iyi oldu."

O gülüyor ve bu bir homurtuyla bitiyor. "Sadece saçımı kovaya batırma, o zaman bunu yapabilirsin."

"Bu kısmı unutmamaya çalışacağım," derim ve onu nazikçe kendime doğru çekerim

O gece kafede Ami'nin bana öğrettiği adımları takip ederek odada dolaşmaya başlıyoruz.

o gece kafede öğrettiği adımları takip ederek odada dolaşmaya başlıyoruz.

"O gece seni dans ederken gördüğümde, bu gece burada, babanın onayıyla birlikte dans edeceğimizi kim tahmin edebilirdi?"

"O gece sana karşı hislerim olduğunu fark ettim."

"O halde ben

kazandım." "Ne

kazandın?"

"Ben senden çok daha önce sana karşı hisler besliyordum." "Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri seni ağaçtan kurtardım."

O gülümser ve ben bu fırsatı değerlendirip onu döndürür, bir kez daha yakalar ve kollarımın arasına sıkıca sararım. "Ağaçlara tırmanmama kuralını çiğnediğim için çok mutluyum."

"Benim için o kadar da değil." "Neden?"

"Seni düşürebilirim diye endişelendim, o yüzden," diyorum gülerek.

"Ama düşürmedin. Beni o büyük, güçlü kollarınla tuttun." Bu anıyı hatırlayarak gülümserim. "Hatırlıyorum."

"Biliyor musun?" diye soruyor. "Ne?"

"Ben sana söyleyecek cesareti bulamadan önce bile beni olduğum gibi gördün."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

"Bir şey var bir belirli senkronizasyon bir
bunda bunu düşünmüyor
düşünmüyor musun, Maverick?"

"Oh, öyle düşünüyorum, Amy. En harika eşzamanlılık." Ve sonra onu öptüm, tam orada, sarayın balo salonunda.

Epilog

Amelia

Ledonia'nın iyi insanları! Ne kadar skandal dolu birkaç ay geçirdik! Prenses Amelia, "Hindistan seferi" ile hepimizi kandırmakla kalmadı — ki bu seferin komşu Malveaux'ya yapılan bir gezi olduğu ortaya çıktı — aynı zamanda bize o kadar imkansız bir aşk hikayesi hediye etti ki, romantik romanlara düşkün büyük teyzem bile bunu kitap kulübü için çok abartılı bulup reddederdi.

Bu kraliyet çılgınlığını özetleyelim mi, sevgililer? Prensesimiz, siyah giysilere ve dramatik göz kalemi kullanmaya meraklı bir Hollandalı turist kılığına girerken, yakında Hollywood'un gözdesi olacak sevgilisi de aynı gotik kıyafetleri giyerek tamamen başka biri gibi davranıyordu.

Amelia ve Ethan Roberts, göl kenarındaki şirin bir kafede işe girip delicesine aşık oldular, ama ne yazık ki biz sıradan ölümlüler bu aşkı asla göremeyeceğiz, çünkü her şey bir reality şov için çekiliyordu.

Evet, sevgili dostlar, doğrulandı: Ethan Roberts'ın hukuk ekibi, bizim kraliyet ailemizin desteğiyle mücadelesinde zafer kazandı ve artık prensesimiz ile film yıldızının romantizmiyle ekranları kasıp kavurmalarını izlemenin

prensesimiz ve film yıldızının romantizmleriyle ekranı yakıp kavurmalarını izlemenin enfes zevkinden mahrum kalacağız. Görüntüler, kraliyet mücevherleri gibi sonsuza kadar kilitli kalacak, ama çok daha cezbedici olacak.

Bu kraliyet muhabiri, gazetecilik açısından hayal kırıklığı ve isteksiz saygı arasında kalmış durumda. Her ne kadar, söylentilere göre Rüyalar Gölü'nde gerçekleşen o büyülü ilk öpücüğü görmek için ateşli kömürlerin üzerinde sürünmeye razı olsam da, kraliyet ailesinin az da olsa mahremiyet hakkına sahip olduğunu kabul etmeliyim (bunu söylerken, her ihtimale karşı ısıya dayanıklı giysiler stokluyorum).

Peki ya bizim yakışıklı kraliyet şövalyemiz Prens Max? Ethan Roberts'ın çekim fiyaskosunu planladığından şüphelendiğinde cesurca kız kardeşinin yardımına koştu, ama sonra bir romantik romanın sonundaki gibi, aynı Ethan'ın Yaz Balosuna davetsiz olarak girmesine yardım etti! Ben de oradaydım, sevgililer, bedava şampanyamı sıkıca tutarken, Ethan o kadar tutkulu ve etkileyici bir şekilde aşkını itiraf etti ki, Rowan Thornheart onun yanında tam bir amatör gibi kaldı.

Şimdi insan, Prens Max'in kurtarma hizmetlerinden nasıl yararlanabileceğini merak ediyor. Bunu tamamen gazetecilik nedenleriyle soruyorum, anlarsınız ya, ama yine de fırsat çıkarsa diye, prensin müdahalesini gerektiren senaryoların bir listesini hazırlayıp yatağımın çekmecesinde saklıyorum.

Ve şimdi bir prensesimiz Hollywood yıldızı ile ilişkiye girdi ve biz de Amelia'mızı, göz kalemi *sürmemiş*, kıtalar arasında seyahat eden, Paris, Londra, Barselona, New York gibi şehirlerde dolaşan, yıkıcı derecede yakışıklı Ethan Roberts ile görmeye alıştık.

Bu da bizi bugüne getiriyor, sevgili dostlar, çünkü bugün prensesimizin gerçek kimliği olan Ledonia Prensesi Amelia olarak Montelac'a muzaffer dönüşünün yıldönümü ve burada gerçek kasaba halkıyla, kiralık aktörler olmadan buluşacak.

Ne yazık ki, medya bu etkinliğe alınmayacak, ama en sevdiğiniz kraliyet muhabirinin, her şeyi ifşa etmeye söz veren bir içerdeki kaynağı var.

Her zamanki gibi, sadık ve biraz da kıskanç kraliyet muhabiriniz olarak kalacağım.

Fabiana Fontaine xx

#YazBalosuSkandalı

#EthanEverAfter

#PrensesOyunBiliyor

Araba göl kenarındaki küçük kasabaya girerken, bu yerin ne kadar pitoresk olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor. Gölün derin mavisi, kıyısında kümelenmiş, güzelce boyanmış binalar ve uzaktaki karla kaplı dağlarla kontrast oluşturuyor.

Bu kasaba, Ethan'ın hayatını yansıtmak için bir set olarak kullanılmış olabilir, ama kendi başına da kesinlikle çok güzel.

"Hazır mısın?" diye soruyor Max, arka koltukta yanımda otururken.

"Buraya geri döndüğüme inanamıyorum. Her şey..." Francine'in evine doğru caddeye bakarak, burada geçirdiğim tüm zamanları ve bunun beni ne kadar değiştirdiğini düşünüyorum. "Hem tanıdık hem de aynı zamanda çok farklı görünüyor. Anlıyor musun?"

Max bana gülümsüyor. Kraliyet Hava Kuvvetleri üniformasıyla çok yakışıklı görünüyor, Fabiana Fontaine'in bir sonraki raporunda onun için ne kadar hayranlık duyacağını hayal edebiliyorum. "Anlıyorum. En son buraya geldiğinizden beri çok şey değişti." "Vardık, Majesteleri," diyor şoförümüz Sergio.

diyor.

Côte-des-Papillons'da bizimle buluştu, ama bu sefer, resmiyetçi bir gardiyan ve valizime yardım eden yakışıklı bir gotik ile trene binmedim. Max ve ben, Villadorata'dan sahile kraliyet jetiyle uçtuk, Sergio bizi orada karşıladı ve güzel kırsal bölgeden geçerek Montelac'a götürdü.

"Rica ederim," diye cevapladı Sergio. "Otuz dakika içinde geri dönmenizi burada bekleyeceğim."

Ayaklarım parke taşlı caddeye basarken, soğuk kış havasında nefesim görünür hale geldi ve bu küçük kasaba ve burada yaşanan her şey için duyduğum nostalji göğsümü doldurdu. Ethan'ın Maverick, benim de Amy kılığına girdiğimizde bu sokaklarda ilk kez dolaştığım zamanki gibi. O zamanlar saraydan kaçmışım ve büyük macerama atılmışım. Her şey çok yeni ve heyecan vericiydi. Pastel renkli binaları ilk kez görmek, Francine'in penceresindeki "eleman aranıyor" ilanını fark etmek, kahve yapmayı öğrenmek, yerlileri tanımak ve Ethan ile aramızda geçen her şey.

Bu ziyaret, ilk seferkinden çok farklı ve bunun sebebi sadece artık bu kasabayı çok iyi tanımam değil. Bu ziyaret resmi ve Sergio, Max ve beni arabada bekliyor olsa da, kesinlikle yalnız değiliz. Saray Güvenliği çoktan burada ve kameralar gibi her hareketimi izliyor.

Bu ironiyi ben de fark ettim. Amy kılığına girip, saçma sapan uydurma bir isimle Hollandalı turist rolünü oynarken bile izleniyordum.

Ama en azından bu sefer bunun tamamen farkındayım.

Tanidik caddeden yürüyerek Francine'in dükkânının önüne geldik. Tabii ki kafe kapalıydı, dışarıda güneşin altında sohbet eden müşteriler yoktu. İçeriye baktık, pembe iç mekan beni gülümsetti. Ethan haklıydı, burası o kadar pembe ki sanki Pepto-Bismol bir Pinterest panosu açmış gibi.

Ethan'ı, iri cüssesine göre bir beden küçük pembe önlüğüyle, "Shayna"da kahve yaparken hayal ediyorum ve kalbim sıkışıyor.

Bu pembe kafede bu kadar uyumsuz görünen, ama bir şekilde benim için bu mekanın ayrılmaz bir parçası haline gelen bir adama aşık olacağımı kim düşünürdü?

Ama aşık oldum ve bu, saraydaki odamda oturup pencereden dışarı bakarken, kendimi sıkışmış hissedip daha fazlasını hayal ederken umduğum kadar büyülü oldu.

Son birkaç ay çok hızlı geçti. Max, Ethan'ın o büyülü, harika gecede Yaz Balosuna girmesine yardım ettikten sonra, insanca mümkün olan en fazla şekilde birlikte olduk, ki

benim görevlerim ve Ethan'ın Los Angeles'taki çekim programı nedeniyle oldukça zor oldu.

Başından beri bunun zor olacağını biliyorduk, ama birbirimizi o kadar çok seviyoruz ki, ayda sadece birkaç kez görüşebildiğimiz uzun mesafeli bir ilişki bizim için bir engel değil.

Ethan, Yaz Balosu'ndan hemen sonra birkaç gün sarayda kaldı ve bu süre zarfında sadece kardeşlerimi ve onların eşlerini değil, annemin de sevgisini kazanmayı başardı. Babam bile ona karşı yumuşadı.

Evet, babam hala benim bir prenses olduğumu, normal insanlardan farklı olduğumu ve Ethan ile aşkımızı gözler önünde sürdürmenin ne kadar zor olacağını söylemeye devam ediyor. Ama tüm bunlarda çok önemli bir noktayı göz ardı ediyor: Ethan ile ben birbirimizi çok seviyoruz, hiçbir şey aramıza giremez.

Kraliyet hayatımın sınırlarından kaçarak büyük bir macera yaşadım ve umduğumdan çok daha fazlasını buldum. Ethan'ı buldum, aşkı buldum ve kendimi buldum.

Belki de Maddie haklıydı, ben de biraz *Eat, Pray, Love* yaptım?

"Giovanna ve Pierre'in burada olmayacağını bilmek biraz tuhaf," diyorum, ikisinin de anıları zihnime girerken. "İkisi de kiralanan aktörlerdi."

"Ethan'ın muhteşem Giovanna yerine seni seçtiğine hala inanamıyorum. Gerçek aşk gerçekten körmüş," diyor Max ve benden sert bir itme alıyor. "Hey! Şaka yapıyorum!"

"O, Ethan'ın aşk ilgisi rolünü oynamak için işe alınmıştı. Onun burada olmasının gerçek bir yanı yoktu. Pierre'in de öyle, bu arada."

Pierre ve Giovanna, Montelac'ta Ethan ve benim aşk hikayemizi canlandırmak için işe alınan tek aktörlerdi. Bu yüzden Giovanna o gün pazarda bana Ethan için yaratıldığını söylemişti. Bu oldukça gerçekçiydi. Görünüşe göre, yapımcılar Ethan'ın ikiyüzlü menajeri tarafından kiralanan göl evine Ethan'a eşlik ettiğimi öğrendiklerinde, Milano'da çekilen bir tıraş losyonu reklamından onu çekip benim için Pierre'i bulmak için çabaladılar.

"Bir sürü reklamda oynamış. Onu tanımamana şaşırdım," diyor Max.

"Ethan hep tıraş losyonu modeline benzediğini söylerdi, ki bu tesadüfen doğru çıktı, ama ben onun kıskançlık yaptığını düşünmüştüm."

Ethan'ın (o zamanlar Maverick) Pierre bana ilgi gösterdiğinde kıskançlık gösterdiği görmek, onun bana arkadaşlıktan başka bir şey hissettiğinin ilk işaretiydi.

"Kız kardeşim için kıskançlık duyan biri olması düşüncesi, düşünmek istemediğim bir şey. Kardeşim, hatırladın mı?"

"Sahip olabileceğim en iyi kardeş," diyerek ona sarılıyorum.

"Ami, Ethan'ın baloya gitmesine yardım etmemin üzerinden üç aydan fazla zaman geçti. Bana teşekkür etmeye devam etmene gerek yok. Artık bunu unutmanın zamanı geldi," der ve üniformasını düzeltir.

"Eğer o orada olmasaydı, ertesi gün gidip onu kendim bulurdum."

"Eminim öyle yapardın."

"Majesteleri," arkamızdan bir ses duyulur ve dönüp baktığımda, siyah takım elbiseli, koyu renk güneş gözlüğü takan saray güvenlik görevlilerinden biri olan Steve'i görürüm. "Bir dakikadan az bir süre içinde şehir meydanında olmanız bekleniyor."

"Teşekkürler, Steve," diyorum gülümseyerek ve eminim ki bunu asla itiraf etmeyecek olsa da, Steve'in dudakları kıvrılıyor.

"Hazır mısınız?" diye

soruyor Max. "Hazırım,"

diye onaylıyorum.

Kasaba meydanına doğru ilerliyoruz. Orada bekleyen kalabalık alkış ve tezahüratlarla karşılıyor bizi, her iki ülkenin bayraklarını sallayarak, Ledonia ve Malveaux. Küçük sahneye çıkarken gülümsüyor ve el sallıyoruz. Kalabalıkta Francine'i görüyorum, bana gülümsüyor, kitapçıdan Bay Bellamy ve kafedeki müdavimler de orada.

Montelac'ta yaşayan herkes beni görmek için kasaba meydanına gelmiş gibi görünüyor ve hepsine bakarken içimde duygular kabarıyor.

Mikrofonu ayarlıyorum. Mikrofon, Ethan ve benim birbirimize gerçek kimliklerimizi ve duygularımızı paylaştığımız, tabii ki ilk öpücüğümüzü de unutmamak gerek, göl kıyısındaki o akşamı hatırlatan korkunç bir cızırtılı ses çıkarıyor.

"İyi akşamlar, Montelac!" Sanki sahneye çıkmak üzere olan bir rock yıldızıymışım gibi selam veriyorum ve insanlar alkışlayıp bayraklarını sallayarak karşılık veriyorlar. "Bu güzel kasabanıza geri dönmenin ne kadar harika olduğunu size anlatamam. Ayrıca, o siyah göz makyajını yapmak zorunda olmamak da ne kadar güzel, onu da anlatamam."

"Ama gotik tarzda çok sevimliydin," diye bağırır Francine ve insanlar da aynı fikirde olduklarını mırıldanırlar.

"Teşekkürler, Francine," diyorum gülümseyerek, o da bana göz kırpmıyor. "Bu kasabadaki herkes, Ethan ve ben buradayken bize karşı çok iyi davrandı. Hepinizin bilmesini isterim ki, başka insanlar gibi davranıyor olsak da, hepinizle ve bu kasabayla kurduğumuz bağ çok gerçektir. Keşke Ethan da şu anda bizimle birlikte olabilseydi, ama programı izin verdiğinde geri döneceğine söz verdi."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum, duygularım boğazımı sıkıyor. "Reality televizyon programının yapım ekibi sizi korkunç bir şekilde istismar etti, hepimizin gizlilik anlaşması imzalamasını istedi ve medyayla konuşmanızı yasakladı. Bunu düşünmek bile beni çok üzüyor, ancak itiraf etmeliyim ki, medyanın burada olduğumuzdan haberi olmaması, Ethan ve benim anonim insanlar olarak günlük hayatımızdan kaçabilmemizi sağladı. Burada, Montelac halkı arasında birbirimize aşık olduk ve kalbimde hepimiz için çok özel bir yer olacak.

"Bugün küçük kardeşimle birlikte geldim," diyorum, onun "küçük" kelimesinden nefret edeceğini bilerek.

Tahmin edilebileceği gibi, Max bana hızlıca bir bakış attıktan sonra dönüp herkese el salladı ve gülümsedi.

"Onu Chip olarak hatırlayabilirsiniz, sarı Ferrari'siyle bizi ziyaret eden Hawaii gömlekli turist."

Kalabalık bu anıyı hatırlayarak güler ve kitapçıdan Bay Bellamy, "Onun kılık değiştirme şekli sizinkinden çok daha kötüydü!" der.

"Bu konuda kesinlikle haklısınız Bay Bellamy," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Son zamanlarda, hayatta ikinci bir şansa ihtiyaç duyan insanlara konukseverlik eğitimi veren bir program oluşturma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım. Bu program sayesinde harika insanlarla tanıştım ve birlikte çalıştım. Yarın Villadorata'ya döndüğümde, Francine's'in Ledonian şubesini açacağımı gururla duyuruyorum." Francine'e gülümserim, o da bana gülümser.

Bu fikir aklıma geldiğinde, Francine'e benim için çok önemli olan bu kafeyi yeniden canlandırmanın mümkün olup olmadığını sordum. O da çok duygulandı ve kafe ortamında en uygun pembe tonu da dahil olmak üzere, yönetici ve personele bazı tavsiyelerde bulunmayı kabul etti.

"Ayrıca, sevgili baldızım, namı diğer Kraliçe Madeline'in Montelac'ı tarihi koruma altındaki bir kültürel simge olarak resmen tanıdığını duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

Kalabalıktan alkışlar yükseldi.

"Ethan ve benim yanlışıyla sizin güzel kasabanızı gündeme getirmemiz sayesinde, daha önce hiç olmadığı kadar fazla turist ağırladığınızı ve bu sayede turizm gelirinizin arttığını biliyorum. Bu kültürel miras koruma kararı, Montelac'ın benzersiz karakterini her zaman koruyacağı ve sizin açık izniniz olmadan hiçbir müteahhit buraya giremeyeceği anlamına geliyor."

Podyumdan inip, kadife perdeleri açan altın bir ipi çekiyorum ve Montelac'ı Malveaux'nun resmi Kültürel Simgesi ilan eden parlak pirinç bir plaket ortaya çıkıyor.

Kalabalıktan bir alkış daha yükselir ve ben onlara gülümserim, kalbim sevinçle doludur.

Podyuma geri dönerek şöyle diyorum: "Kişisel olarak, Ethan ve bana gösterdiğiniz misafirperverlik için her birinize teşekkür etmek istiyorum. Prodüksiyon şirketinin kasabanızı işgal etmesine ve bununla birlikte gelen her şeye rağmen hepiniz bize çok nazik davrandınız. Benim için bu, hayatımın en inanılmaz zamanıydı, sadece harika bir adama aşık olduğum için değil, bu yer ve buradaki insanlar bana büyüme şansı verdikleri için."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Teşekkür ederim. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim," diyorum ve kasaba halkı ayağa kalkıp alkışlayarak tezahürat ediyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor.

Max ve ben sonraki birkaç dakikayı kalabalığın arasında geçiririz, ben Francine'e, Bay Bellamy'ye ve kafenin birkaç müdavimine gözyaşları içinde sarılırken, Max Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki göreviyle ilgili soruları yanıtlar.

"Neyse ki o korkunç Fontaine kadın burada değil," diyor Max.

"Basın yok, unuttun mu? Ama aramızda kalsın, kalabalığın içinde sarışın bir kadın ve bir çift gözlük gördüm."

Max'in çenesi sıkılır.

"Neden seni bu kadar rahatsız ediyor?"

"Çünkü bizi sanki halkın eğlencesiymişiz gibi, sadece insanları eğlendirmek için varızmışız gibi sürekli yazıyor."

"O, iki kraliyet ailesindeki kadınları sevmiyor.

Seni seviyor."

"Hayır, Alex'i seviyor. Ona Prens McHottie adını takan oydu, hatırladın mı? Korkunç bir kadın."

"Basın özgürlüğü falan," diyorum hafifçe, çünkü dedikoducu Fabiana Fontaine bile bu harika günü gölgeleyemez.

Ve sonra en inanılmaz şey olur. Kalabalık meydanın iki yanına dağılır ve sonunda bir tünel oluşturur. Tünelin sonunda bir adam durmaktadır. Ve bu sıradan bir adam değildir.

Ethan.

Onu görünce kalbim küt küt atıyor. Gotik göz kalemi ve koyu renkli kıyafetleri yok olmuş, yerine bir çift chino pantolon, bir polo gömlek ve sevdiğim yakışıklı, gülümseyen yüzü gelmiş.

Birbirimize doğru ilerliyoruz, ortada buluşuyoruz ve o beni öpüyor, etrafımızdaki kalabalık alkışlıyor.

"Burada ne işin var? Seni önümüzdeki aya kadar göremeyeceğimi sanıyordum."

"Erkek arkadaşını böyle mi karşılıyorsun?" diye gülümseyerek soruyor. "Çekimler ara verdi, ben de neden uçağa atlayıp dünyadaki en sevdiğim kişiyi ziyarete gitmeyeyim diye düşündüm. Merak ediyorsan, o kişi sensin."

"Burada olduğuna inanamıyorum, her şeyin başladığı yerde."

Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Çok güzel görünüyorsun prenses."

Kıyafetime göz gezdiriyorum. Yüksek yakalı, inci kolyeyle tamamlanan zarif ve düzgün prenses elbiseleri artık yok, onların yerini benim versiyonumdaki şık ve rahat kıyafetler aldı: bir çift şık kot pantolon, sevimli bir üst ve vücudu güzel gösteren bir blazer.

Ailem, yeni kariyerimin yanı sıra buna da razı oldu.

Meydanın ne kadar sessizleştiiğini fark edince, etrafa bakınıyorum ve geriye sadece ikimizin kaldığını görüyorum. "Herkes nereye gitti?" diye soruyorum.

Ethan elimi tutar. "Benimle gel. Sana göstereceğim bir şey var."

Beni meydana dan göl kıyısına götürdü ve sohbet ettik.

"Rowan'ın karakter dönüşümü nasıl gidiyor?" diye soruyorum. "Daha az çıplak göğüs, daha çok çıplak duygular," diyor gülümseyerek. gülerek cevaplar. "Yapımcıların fikirlerime açık olmalarına çok sevindim." "İşinden bu kadar keyif almaya çok sevindim."

"Yaratıcı özgürlük kazanmak bu konuda gerçekten yardımcı oldu, aynı şekilde pislik olmayan bir menajer bulmak da."

"Nicole nasıl? Geçen ay onunla tanışmak çok hoşuma gitti. Onunla gerçekten iyi bir seçim yapmışsın."

"Harika. İlgilendiğim türden senaryolar buluyor ve Dion'un hiç yapmadığı şekilde tamamen benim tarafımda."

Elini sıkıca tutuyorum. "Çok sevindim, sevgili Ethan. Bu arada, haberlerde, var olmayan bir şaraphane için kadınları dolandırdığı için bir adamın tutuklandığını okudum."

"Greg Smith mi?" diye soruyor.

"O bir takma addı. Gerçek adı Malcolm Muggeridge. Görünüşe göre, önümüzdeki birkaç yıl Malveauxian Crown'un misafiri olacak."

"Malveauxian Crown'un misafiri mi?"

"Bu 'hapiste' demek için kullanılan bir euphemism." "Güzel."

Göl kıyısına vardık. Sadece üç ay önce, festivalde büyülü bir gece olması gereken o gecede,

hayatlarımızla ilgili reality TV programının gerçeğini öğrenmiştik.

Güneş batarken, göl pembe, turuncu ve sarı renklere bürünmüştü. Lambaların arasına asılan ışıkları, peri ışıklarıyla süslenmiş ağaçları ve beyaz masa örtüsüyle kaplı, iki kişilik tek bir masayı hayretle seyrediyordum.

Gözlerimi kocaman açarak Ethan'a döndüm. "Neler oluyor?"

"Konuşmandan sonra acıkmış olabileceğini düşündüm, bu arada konuşman çok iyiydi," diyor ve masayı işaret ediyor.

"Orada mıydın?"

"Kaçırmazdım."

Bana bir sandalye çekiyor ve ben otururken müzik çalmaya başlıyor. "Bu..." diye soruyorum.

"*Anything for Love*," diye cevapladı. "Montelac'a döndüğümüz ilk gecemiz için biraz nostalji uygun olur diye düşündüm. Mop olmadan."

"Sen romantik birisin, Ethan Roberts."

"Sadece seninle, Ami."

Gülümseriz ve sonra bize içki doldurur.

Gölü seyrederken elimi tutar. "Bu rüya gibi gölde çok şey paylaştık."

"Sahildeki parlak ayak izlerimiz." "Ağaçlara tırmanman."

"Çilekleri sabunla yıkamamız."

"Bay Bellamy'nin kitapçısında geçirdiğimiz zaman." Ben içkimi yudumlarken elimi sıkıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Ne istersem mi?"

"Tabii ki. Senin yanında, ben açık bir kitabım."

"Öyleyse," diyerek sandalyesini çekip diz çöküyor. Cebinden küçük bir kutu çıkarıp açıyor ve hemen ellerimi ağzıma götürüyorum, gözlerim gölün üzerindeki dolunay kadar büyüyor.

"Ami, kostüm mağazasında tesadüfen tanıştık. Arkadaş olduk ve bu arkadaşlıktan en derin aşk doğdu. Seni tüm kalbimle seviyorum

tüm kalbimle seviyorum ve hayatımın geri kalanını senden başka biriyle geçirmek istediğimi hayal bile edemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

"Amelia Astrid Kristiana Eugenie Canossa, Ledonia Prensesi ve kalbimin kraliçesi, benimle evlenir misin?" Bana bakarken sesi duygudan titriyor, adem elması sallanıyor, derin mavi gözleri yoğun ve sevgi dolu.

"Evet, seninle evlenirim Ethan. Tabii ki evlenirim!"

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken, parlak bir elmas yüzüğü sol parmağıma takıyor ve beni kollarına alıyor, dudaklarıma inanılmaz, duygusal bir öpücük konduruyor.

"Seni çok seviyorum," diye saçlarıma fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir titreme geçti.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum ve dudaklarımı bir kez daha

Birbirimizi defalarca öptükten sonra, alkışların yankılandığını fark ettim ve dönüp baktığımda kasaba halkının cadde boyunca uzanmış, alkışlayıp bağırarak bize gülümsediğini gördüm.

Omuzlarım, saf, katıksız sevinç ve utanç karışımıyla titriyordu — ama daha çok saf, katıksız sevinçti — Ethan'ın bakışlarını yakaladığımda, o da bana gülümsedi, gözleri parıldıyordu.

"Planımı anlattığımda ısrar ettiler." "Biliyorlar mıydı?" diye soruyorum, heyecanla.

"Işıkları asmam ve müziği çalmak için birinin bana yardım etmesi gerekiyordu."

Gülüyorum, başım dönüyor, mutluyum ve tamamen tatmin olmuş durumdayım ve zihnimde son prenses kuralımı yazıyorum. Kural numarası 1.251: *Bir prenses saray hayatını terk etmeli, kendini ve kendisi için gerçekten önemli olanı bulmalı ve sonsuza kadar mutlu olmak için mükemmel eşine derinden aşık olmalıdır.*

Sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? Amelia ve Ethan'ın geleceğini anlatan BONUS EPILOGUE için [buraya tıklayın](#).

Ledonian kraliyet ailesinin son kardeşi Max'in hikayesi yakında çıkacak! [Buradan n sipariş verebilirsiniz](#).

Royally Kissed serisinden daha fazlası

Alex, Sofia, Amelia ve Max adlı dört Ledonian kraliyet kardeşinin başına gelecekleri okumayı kaçırmayın:

[Yedek Prenses](#)

[Kraliyet Eşleşmesi](#)

[Kraliyet Kaçağı](#) .

[Max'in Hikayesi - Başlık](#)

[Belirlenecek](#) (şimdi ön
sipariş verilebilir)

Teşekkürler

Bunun benim 30. kitabım olduğuna inanamıyorum ve hayatımda bunu yapabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kitaplarımı okuyup, sevip, yorumlayıp, hakkında konuşan siz okuyucularıma teşekkür ederim. Sizin olmadan bunu yapamayacağımı söylememe gerek yok (ama yine de söyledim) ve tek bir okuyucunun bile hikayelerimi beğenmiş olması benim için hala inanılmaz bir şey.

Bu kitabı, en başından beri yazdıklarımı destekleyen ve her kitabımı okuyan sevgili yengem Donna'ya adadım. O her zaman coşku ve pozitiflikle doludur. Her şey için teşekkürler Donna. Sen harikasin.

Amelia, benim en sevdiğim karakterlerden biri ve bu kitabın yazması çok eğlenceli olacağını başından beri biliyordum. Hayata olan tutkusu, ona hak ettiği hikayeyi yazmam için bana ilham verdi; saraydan ve onun nefret ettiği tüm kurallardan uzak bir hikaye. Onun hayatının sınırlarından kaçmasını sağlamak, bir yazar olarak beni çok tatmin etti, tıpkı kitabın ilerleyen bölümlerinde onun gelişmesine izin vermek gibi.

Elbette Amelia değerli bir erkeği hak ediyor ve ben de başka bir kitabımdaki yan karakteri bu rol için kullanmayı çok sevdim. Ethan Roberts, hikayeden de anlaşılacağı üzere, Dan Roberts'ın kardeşi ve benim buz hokeyi romanlarımdan biri olan *The Rebound Play*'in kahramanı. Ethan kitapta kısa bir süreliğine görünüyor, ama onu küçük bir karakterden tam anlamıyla kusurlu ama yine de baş döndüren bir kahramana dönüştürmek çok eğlenceliydi.

Her zamanki gibi, inanılmaz eleştiri ortağım Jackie Rutherford, bu hikayeyi bugünkü haline getirmek için bana çok değerli geri bildirimlerde bulundu ve bunun için ona gerçekten minnettarım. Jackie çok zeki ve hikayeyi ve karakterleri beni her zaman şaşırtacak şekilde anlıyor. Teşekkürler Jackie. Sen tam bir rock yıldızısın!

Bu kitaptaki iki yan karakter, Giovanna Fiorelli ve Pierre le Duc için isim bulmak amacıyla birkaç yarışma düzenledim.

Giovanna'nın ismini bulan okuyucu grubum Kate's Cupids'ten Linda Wright'a ve Pierre'in ismini bulan haber bültenimden Ann Diener'e teşekkür ederim. İkisini de çok seviyorum ve umarım bu hikayedeki isimleri beğenmişsinizdir.

Simply Dylan Designs'tan Dylan bir kez daha kapaktaki figürleri yaptı ve Sue Traynor yüz özelliklerini ekledi. Her ikinize de yaratıcılığınız ve karakterlerinin nasıl görüneceğine dair önceden belirlenmiş bir vizyonu olan bu seçici yazarla çalışmaya istekli olduğunuz için teşekkür ederim.

31. kitaba kadar, okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve umarım Max'in hikayesinde de benimle kalırsınız.

Kate xoxo

Kate O'Keeffe'nin diğ er eserleri

Kraliyet Romantik Komedileri:

Yedek Prenses

Kraliyetle Eşleştirildi

Kraliyet Kaçağı .

Max'in Hikayesi - Başlık Belirlenecek

Hokey Romkomları:

Ökse Otu Yüzleşmesi

Geri Dönüş Oyunu

Küçük Kasaba Romantik Komedileri:

Huysuzla Sahte İlişki En İyi

Arkadaşımın Sahte İlişki

Komşuyla Sahte İlişki

İngiltere'de Geçen Romantik Komediler:

Bay Darcy ile .

Çıkmak Bay Darcy .

ile Evlenmek

Başka Bir Darcy'ye Aşık Olmak

Bay Bingley'e Aşık Olmak (spin-off novella)

Asla Yedek Adamına Aşık Olma

Düşmanına Asla Aşık Olma

Sahte Nişanlığınıza Asla Aşık Olmayın

Kaçan Sevgiline Asla Aşık Olma .

Yeni Zelanda'da geçen romantik komediler:

Son Bir İlk Buluşma Son

İki İlk Buluşma Son Üç

İlk Buluşma Son Dört İlk

Buluşma Artık Kötü

Buluşmalar Yok

Artık Korkunç

Randevular Yok Artık

Korkunç Randevular

Yok Wellywood'u Stilize

Etmek

Mükemmel Bayan Eşini Bulur

Grace'e Aşık Olmak

Melissa Baldwin ile birlikte yazılmıştır:

Tek Yön Bilet

Lacey Sinclair olarak yazdığı eserler:

Manhattan Sindirella

Doğru Adam .

Yazar

Kate O'Keeffe, mizah, duygu ve mutlu sonlarla dolu eğlenceli, keyifli romantik komedileriyle tanınan, *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Yeni Zelanda doğumlu Kate, çok sayıda popüler seri yazmış ve sadık bir uluslararası okur kitlesi edinmiştir.

Esprili sohbetler ve modern flörtlerin iniş çıkışlarını yaşayan karşı konulmaz kahramanlarla Kate'in romanları, güçlü dostlukları, komik karışıklıkları ve elbette bazen engebeli ama her zaman umut dolu aşk yolunu anlatır.

Yazmadığı zamanlarda Kate genellikle romantik komedi romanları okur, en sevdiği dizileri izler veya Yeni Zelanda'nın güzel Hawke's Bay bölgesinde arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirir.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İçindekiler	
Adanma	
Giriş Bölüm 1	
	Amelia
Bölüm 2	
	Ethan
Bölüm 3	
	Amelia
Bölüm 4	
	Amelia
Bölüm 5	
	Ethan
Bölüm 6	
	Amelia
Bölüm 7	
	Ethan
Bölüm 8	
	Amelia
Bölüm 9	
	Ethan
Bölüm 10	
	Amelia
Bölüm 11	
	Ethan
Bölüm 12	
	Amelia
Bölüm 13	
	Ethan
Bölüm 14	
	Amelia

[Bölüm 15](#)

[Ethan](#)

[Bölüm 16](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 17](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 18](#)

[Ethan](#)

[Bölüm 19](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 20](#)

[Ethan](#)

[Bölüm 21](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 22](#)

[Ethan](#)

[Bölüm 23](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 24](#)

[Ethan](#)

[Bölüm 25](#)

[Amelia](#)

[Bölüm 26](#)

[Ethan](#)

[Epilog](#)

[Royally Kissed serisinden daha](#)

[fazlası Teşekkür](#)

[Kate O'Keeffe'nin diğer](#)

[eserleri Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

